

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OVER 55 MILLION BOOKS SOLD WORLDWIDE

JO NESBO

KILLING MOON

THIS KILLER WILL GET INSIDE YOUR HEAD...

A HARRY HOLE THRILLER

VINTAGE

yazar hakkında

Jo Nesbodünyanın en çok satan polisiye yazarlarından biridir. Grubu Di Derre ile yollarda geçen hayat hakkında bir anı kitabı yazmak üzere görevlendirildiğinde, bunun yerine ilk Harry Hole polisiye romanının olay örgüsünü ortaya attı: *Yarasa*. Onun kitapları *Leopar, Hayalet, Polis, Oğul, Susuzluk, Macbeth Ve Bıçako* zamandan beri hepsi zirveye ulaştı *Pazar günleri* çizelgeler. Uluslararası en çok satanlar arasında bir numaradır ve kitapları 50 dilde yayınlanmakta ve dünya çapında 55 milyondan fazla kopya satmaktadır.

En son haberler için Jo Nesbo haber bültenine kaydolun: jonesbo.com/newsletter

Sean Kinsella Trinity College Dublin'den edebi çeviri alanında MPhil derecesine sahiptir. Çevirileri hem En İyi Çeviri Kitap Ödülü hem de Uluslararası Dublin Edebiyat Ödülü için uzun listede yer aldı. Norveç'te yaşıyor.

AYRICA JO NESBO'DAN

HARRY HOLE GERİLİMLER

Yarasa

Hamamböcekleri

Kızılgerdan

Düşman

Şeytanın Yıldızı

Kurtarıcı

Kardan adam

Leopar

Hayalet

Polis

Susuzluk

Bıçak

BAĞIMSIZ KİTAPLAR

Kelle Avcıları

Oğul

Kar Üzerinde Kan

Gece yarısı güneşi

Macbeth

Krallık

Gece Ev(Eylül 2023)

HİKAYELER

Kıskanç Adam

Jo Nesbo

KILLI NG MOON

Norveççe'den Seán Kinsella tarafından çevrilmiştir.

VINTAGE

İçindekiler

GİRİŞ

1: CUMA

2: CUMA

3: CUMARTESİ

4: CUMARTESİ

5: CUMARTESİ

6: CUMARTESİ

7: PAZAR

8: PAZAR

9: PAZARTESİ

10: PAZARTESİ

11: PAZARTESİ

12: PAZARTESİ

13: PAZARTESİ

14: PAZARTESİ

15: SALI

16: SALI

17: SALI

18: SALI
19: SALI
20: ÇARŞAMBA
21: ÇARŞAMBA
22: PERŞEMBE
23: CUMA
24: CUMA
25: CUMA
26: CUMA
27: CUMARTESİ
28: CUMARTESİ
29: CUMARTESİ
30: PAZAR
31: PAZAR
32: PAZAR
33: PAZARTESİ
34: PAZARTESİ
35: SALI
36: ÇARŞAMBA
37: ÇARŞAMBA
38: PERŞEMBE
39: PERŞEMBE
40: PERŞEMBE

41: PERŞEMBE

42: CUMA

43: CUMA

44: CUMA

45: CUMA

46: CUMA

47: CUMA

48: CUMA

49: CUMA

50: CUMA

51: CUMA

52: CUMA

53: CUMA

54: PERŞEMBE

*Rabbin büyük ve korkunç günü gelmeden önce
güneş karanlığa, ay ise kan rengine dönecek.*

Yoel Kitabı 2:31

Giriş

ADAM KALDIRARAK 'OSLO' dedi viski bardağını dudaklarına götürdü.

'En çok sevdiğin yer orası mı?' Lucille sordu.

İleriye baktı, başını sallamadan önce cevabını düşünüyormuş gibi görünüyordu. O içerken onu inceledi. Uzun boyluydu; yanındaki bar taburesine otururken bile onun üzerinde yükseliyordu. Onun yetmiş iki yaşındaki adamından en az on, belki de yirmi yaş daha genç olması gerekiyordu; alkoliklerle bunu söylemek zordu. Yüzü ve vücudu tahtadan oyulmuş gibiydi; ince, saf ve katı. Cildi soluktu, burnunun üzerinde görünen ince mavi damarlar, kan çanağı gözleriyle, solmuş kot rengindeki irislerle birlikte zor yaşadığını gösteriyordu. Çok sarhoştum. Sert düştü. Ve belki de çok seviyordu, çünkü Yaratıklar'ın müdavimi olduğu ay boyunca gözlerinde bir acı hissetmişti. Dövülmüş, gruptan atılmış, barın sonunda tek başına kalan bir köpek gibi. Bronco'nun yanında bar sahibi Ben'in dev hindi setinden aldığı mekanik boğa var. *Kentsel Kovboy* burada propman olarak çalışıyordu. Bu, Los Angeles'ın film başarıları üzerine kurulu bir şehir değil, insani ve mali başarısızlıklardan oluşan bir çöp yığını üzerine kurulduğunu hatırlattı. Yapılan filmlerin yüzde sekseninden fazlası tamamen bombalandı ve para kaybetti; şehir, Mumbai ile karşılaştırılabilecek bir yoğunlukta yaşayarak ABD'deki en yüksek evsiz nüfusa sahipti. Trafik sıkışıklığı şehirdeki yaşamı boğma sürecindeydi; ancak sokak suçları, uyuşturucu ve şiddet ilk önce bu noktaya gelebilir. Ama güneş parlıyordu. Evet, o kahrolası Kaliforniyalı dişçi lambası hiç kapanmadı ama durmaksızın parladı, bu sahte kasabadaki tüm süs eşyalarının gerçek elmaslar gibi, gerçek başarı hikayeleri gibi parıldamasını sağladı. Keşke bilselerdi. Tıpkı Lucille'in de bildiği gibi, çünkü o da orada, sahnedeydi. Ve sahne arkası.

Yanında oturan adam kesinlikle sahnede değildi; sektördeki insanları hemen tanıdı. Ama sahneye hayranlıkla, umutla ya da kıskançlıkla bakan birine de benzemiyordu. O

daha çok umursamayan birine benziyordu. Kendi işi olan biri. Belki bir müzisyen? Burada, Laurel Canyon'daki bir bodrumda kendi aşılmaz malzemelerini üreten, daha önce hiç keşfedilmemiş ve asla keşfedilmeyecek olan Frank Zappa tiplerinden biri mi?

Birkaç kez içeri girdikten sonra, Lucille ve yeni adam, ciddi içki içenlere yönelik bir barda sabah misafirlerinin yaptığı gibi, başlarını sallayıp kısa selamlaşmalar yapmaya başlamışlardı, ama Lucille ilk kez onun yanına oturuyordu. ve ona bir içki ısmarladım. Daha doğrusu, Ben'in, limitinin dolduğunu söyleyen bir ifadeyle kredi kartını ona geri verdiğini gördüğünde, zaten sipariş ettiği içkinin parasını ödemişti.

'Peki Oslo da seni seviyor mu?' diye sordu. 'Soru bu.' "Zor" dedi. Elini griye çalan kısa, kirli sarı saçların arasında gezdirirken orta parmağının metal bir protez olduğunu fark etti. Yakışıklı bir adam değildi ve sanki oltaya yakalanmış bir balıkmış gibi ağzının kenarından kulağına kadar uzanan J şeklindeki karaciğer rengi yara izi de meseleye yardımcı olmuyordu. Ama onda da neredeyse çekici ve biraz da tehlikeli bir şeyler vardı, tıpkı şehirdeki bazı meslektaşları gibi. Christopher Walken. Nick Nolte. Ve geniş omuzluydu. Gerçi bu, geri kalan kısmının çok zayıf olmasından kaynaklanıyor olabilir.

Lucille, "Hı-hı, en çok istediklerimiz bunlar" dedi. 'Bizi sevmeyenler de karşılık veriyor. Eğer bunu denersek bizi seveceklerini düşündüklerimiz biraz Biraz daha.'

'Ee ne yapıyorsun?' Adam sordu.

"İç," dedi kendi viskisini kaldırarak. 'Ve kedileri besle.'

'Hm.'

'Sanırım asıl bilmek istediğin şey benim kim olduğum. Şey, ben...'
Ona hangi versiyonu vereceğini düşünürken bardağından içti. Partiler için olan ya da gerçek. İçkisini bıraktı ve ikincisine karar verdi. Onu vidala.

'Büyük bir rol oynayan bir aktör. Juliet, hala en iyi film uyarlaması. *Romeo ve Juliet*, ama artık kimsenin hatırlamadığı. Büyük bir rol pek fazla gibi görünmüyor ama bu kasabadaki çoğu aktörün aldığından daha fazla. Üç kez, iki kez de avantajlı boşanma anlaşmalarıyla bıraktığım varlıklı film yapımcılarıyla evlendim; üstelik çoğu aktörden daha fazla. Üçüncüsü sevdiğim tek kişiydi. Eksik bir aktör ve bir Adonis

para, disiplin ve vicdan. Bana bıraktığım her kuruşu harcadı. Onu hala seviyorum, cehennemde çürüsün.'

Bardağının içindekileri bitirip barın üzerine koydu ve Ben'e bir tane daha almasını işaret etti. 'Ve her zaman elde edemediklerime kandiğim için, sahip olmadığım parayı yaşlı bir bayan için baştan çıkarıcı büyük bir kısmı olan bir film projesine yatırdım. Akıllı bir senaryoya sahip, gerçekten oyunculuk yapabilen oyunculara ve insanı düşünmeye sevk eden bir yönetmene sahip bir proje, kısacası her rasyonel bireyin hayata geçireceği bir proje başarısızlığa mahkumdur. İşte bu benim; hayalperest, zavallı, tipik bir Angelino.'

J şeklinde yara izi olan adam gülümsedi.

'Tamam, artık kendimi küçümsemekten vazgeçtim' dedi. 'Adınız ne?'

'Harry'

'Fazla konuşmuyorsun, Harry.'

'Hm.'

'İsveççe?'

'Norveççe.'

'Bir şeyden mi kaçırıyorsun?'

'Öyle mi görünüyor?'

'Evet. Nikah yüzüğü taktığını görüyorum. Karından mı kaçırıyorsun?'

'O öldü.'

'Ah. Kederden kaçırıyorsun.' Lucille kadehini kaldırdı. 'En çok sevdiğim yeri bilmek ister misin? Tam burada, Laurel Kanyonu. Şimdi değil, altmışlı yılların sonunda. Burada olman gerekirdi, Harry. Eğer o zaman doğmuş olsaydın bile.'

'Evet, öyle duydum.'

Ben'in arkasındaki duvardaki çerçeveli fotoğrafları işaret etti. 'Bütün müzisyenler burada takılırdı. Crosby, Stills, Nash ve... son adamın adı neydi?'

Harry tekrar gülümsedi.

"Anneler ve Babalar" diye devam etti. 'Carole King. James Taylor. Joni Mitchell' Burnunu kırıştırdı. 'Pazar okulu kızlarına benziyordu ve sesi duyuluyordu ama yukarıda bahsedilenlerin bazılarını yaptı. Hatta pençelerini Leonard'a geçirdi; Leonard onunla bir ay kadar birlikte yaşadı. Onu bir geceliğine ödünç almama izin verildi.'

"Leonard Cohen mi?"

'Tek ve sadece. Hoş, tatlı adam. Bana kafiyeli şiir yazma konusunda küçük bir şeyler öğretti. Çoğu insan, iyi bir dizeyle açılış yapma hatasına düşer ve ardından bir sonraki dizeye yarım yamalak, zorunlu bir kafiye yazar. İşin püf noktası, zorunlu kafiye ilk cümleye koymaktır, o zaman kimse bunu fark etmeyecektir. "Hey, Bu Veda Etmenin Yolu Değil"ın sıradan ilk satırına bir göz atın ve onu ikinci satırın güzelliğiyle karşılaştırın. Her iki cümlede de doğal bir zarafet var. Bunu böyle duyuyoruz çünkü yazarın yazdığıyla aynı sırayla düşündüğünü düşünüyoruz. Gerçekten pek şaşılacak bir şey yok; sonuçta insanlar olup bitenlerin daha önce olup bitenlerin bir sonucu olduğuna, tersinin olmadığına inanma eğilimindeler.'

'Hm. Peki olacakların sonucu ne olacak?' 'Kesinlikle, Harry! Bunu anladın, değil mi?'

'Bilmiyorum. Bana bir örnek verebilirmisin?'

'Elbette.' İçkisini düşürdü. Ses tonunda bir şeyler duymuş olmalı çünkü onun kaşını kaldırdığını ve hızla barı taradığını gördü.

Dışarıdaki tozlu otoparkın yarı kapalı panjurlu kirli penceresinden bakarken, "Şu anda olan şu ki, size yapım aşamasında olan bir filme olan borcumu anlatıyorum" dedi. 'Bu bir tesadüf değil, daha ziyade olanların bir sonucu' *irade* olmak. Dışarıda arabamın yanına park edilmiş beyaz bir Camaro var.'

'İçeride iki adam var' dedi. 'Yirmi dakikadır oradaydı.' Başını salladı.

Harry az önce onun çalışma alanı olduğunu tahmin ettiği şeyde yanılmadığını doğrulamıştı.

'O arabayı bu sabah Kanyon'daki evimin önünde fark ettim' dedi. 'Çok şaşırmadım, zaten beni uyardılar ve koleksiyoner göndereceklerini söylediler. Ve sertifikalı tip değil. Beni takip ederseniz bu kredi bankadan alınmadı. Şimdi arabama gittiğimde bu beyler muhtemelen benimle biraz konuşmak isteyecekler. Sanırım uyarı ve tehditlerle yine de yetinecekler.'

'Hm. Peki bunu bana neden söyledin?' 'Çünkü sen bir polissin.'

Bir kez daha kaşını kaldırdı. 'Ben miyim?'

'Babam bir polisti ve sizin dünya çapında tanındığınız açıkça görülüyor. Önemli olan şu ki, buradan gözünüzü ayırmamanızı istiyorum. Eğer sesini yükseltip tehdit etmeye başarlarsa, verandaya çıkmanı ve... bilirsin, polis gibi görünmeni istiyorum, o yüzden bunu yendiler. Dinle, işlerin bu noktaya gelmeyeceğinden oldukça eminim, ama dikkat edersen kendimi daha güvende hissederim.'

Harry bir an onu inceledi. "Tamam" dedi sadece.

Lucille şaşırmıştı. Kendisinin biraz fazla kolay ikna edilmesine izin vermemiş miydi? Aynı zamanda gözlerinde ona güvenmesini sağlayan değişmez bir şey vardı. Öte yandan Adonis'e güvenmişti. Ve yönetmen. Ve yapımcı.

'Ben şimdi gidiyorum' dedi.

Harry Hole bardağı elinde tuttu. Eriyen buz küplerinin neredeyse duyulamayan tıslamalarını dinledim. İçmedim. Sıranın sonunda meteliksizdi ve bu içkiyi dışarı çıkarıp tadını çıkaracaktı. Bakışları barın arkasındaki fotoğraflardan birine takıldı. Gençliğinin en sevdiği yazarlardan biri olan Charles Bukowski'nin Yaratıklar dışında çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Ben ona bunun yetmişli yıllardan kalma olduğunu söylemişti. Bukowski, şafak vakti gibi görünen bir saatte, kolunu arkadaşına dolamış halde duruyordu; her ikisi de Hawaii gömlekleri giyiyordu, gözleri parlıyordu, gözbebekleri iğne batıyordu ve sanki meşakkatli bir yolculuğun ardından Kuzey Kutbu'na ulaşmışlar gibi muzaffer bir edayla sırtlıyorlardı.

Harry, Ben'in önündeki bara attığı kredi kartına bakmak için gözlerini indirdi.

Limitine ulaşmış. Boşaltıldı. Hiçbir şey kalmadı. Görev tamamlandı. Gerçekten hiçbir şey kalmayana kadar içmek de buydu. Para yok, gün yok, gelecek yok. Geriye kalan tek şey, tüm bunları tamamlayacak cesarete veya korkaklığa sahip olup olmadığını görmektir. Pansiyondaki odasındaki yatağın altında eski bir Beretta tabancası vardı. Bunu Skid Row'daki mavi çadırlardan birinde yaşayan evsiz bir adamdan yirmi beş dolara satın almıştı. İçinde üç kurşun vardı. Kredi kartını avucunun içine koydu ve parmaklarını onun etrafında kıvırdı. Pencereden dışarı bakmak için döndü. Yaşlı kadını otoparka doğru yürürken izledi. Çok küçüktü. Bir serçe kadar hafif, narin ve güçlü. Bej pantolon ve uyumlu kısa bir ceket. Onun arkaik ama zevkli giyim tarzında 1980'lerden kalma bir şeyler vardı. Her sabah bara girdiği gibi yürüyordu. Giriş yapmak. İki ila sekiz kişilik bir izleyici kitlesi için.

'Lucille burada!' Ben daha önce, davetsiz olarak onun her zamanki zehiri olan ekşi viskiyi karıştırmaya başladığını söylemişti.

Ama Harry'ye, on beş yaşındayken Radium Hastanesi'nde ölen ve kalbine ilk kurşun deliğini açan annesini hatırlatan, odayı tutma şekli değişti. O nazik, gülümseyen ama bir o kadar da hüzünlü bakıştı.

Lucille'in gözleri bir türe benziyordu ama teslim olmuş bir ruha sahipti. Başkalarının sağlık sorunları, aşk hayatları, en yakınları ve sevdikleriyle ilgili son haberleri sorduğunda onlara gösterdiği ilgi. Ve Harry'nin barın uzak ucunda huzur içinde oturmasına izin vererek gösterdiği düşünceliliği. Annesi, ailenin kontrol kulesi, sinir merkezi olan o suskun kadın, ipleri o kadar tedbirli bir şekilde kontrol ediyordu ki, kararları verenin babası olduğuna kolaylıkla inanılabilirdi. Her zaman güvenli bir şekilde kucaklaşan annesi, onun kimi her şeyden çok sevdiğini ve bu nedenle kimin Aşil topuğu haline geldiğini her zaman anlamıştı. Tıpkı ikinci sınıfta sınıfın kapısının hafifçe çalındığı ve annesinin evde bıraktığı öğle yemeği kutusuyla orada durduğu zamanlardaki gibi. Harry onu görünce otomatik olarak aydınlanmış, ardından sınıf arkadaşlarından bazılarının güldüğünü duymuş, bunun üzerine koridorda onun yanına gitmiş ve öfkeyle ona kendisini utandırdığını, gitmesi gerektiğini, gitmesi gerektiğini söylemişti. Yiyeceğe ihtiyacım yok. Sadece üzgün bir şekilde gülümsemiş, beslenme çantasını ona vermiş, yanağını okşamış ve gitmişti. Daha sonra bundan bahsetmedi. Elbette her zaman olduğu gibi anlamıştı. Ve o gece yatağa gittiğinde o da anladı. ORahatsız olmasının nedeni bu değildi. Hepsinin bunu görmüş olduğu bir gerçektir. Onun aşkı. Onun kırgınlığı. Sonraki yıllarda birkaç kez özür dilemeyi düşünmüştü ama bu muhtemelen aptalca olurdu.

Dışarıdaki çakıllı alanda bir toz bulutu yükseldi ve güneş gözlüğünü yerinde tutan Lucille'i bir anlığına sardı. Beyaz Camaro'nun yolcu kapısının açıldığını, güneş gözlüklü ve kırmızı polo tişörtlü bir adamın ortaya çıktığını gördü. Arabanın önüne doğru yürüyüp Lucille'in kendi yolunu kapattı.

İkisi arasındaki bir konuşmayı gözlemlemeyi bekliyordu. Ama bunun yerine adam öne doğru bir adım attı ve Lucille'in kolunu yakaladı. Onu Camaro'ya doğru çekmeye başladım. Harry onun ayakkabılarının topuklarının çakıllara battığını gördü. Ve şimdi Camaro'nun Amerikan plakası olmadığını da görüyordu. O anda bar taburesinden indi. Kapıya doğru koşarken dirseğiyle kapıyı açtı, güneş ışığı yüzünden kör oldu ve neredeyse verandadan iki basamak aşağıya takılıp düşüyordu. Ayık olmaktan çok uzak olduğunu fark etti. Daha sonra iki arabaya odaklandım. Gözleri yavaş yavaş ışığa alışmaya başladı. Otoparkın ötesinde, yeşil yamaçtan yukarı çıkan yolun diğer tarafında uyukulu bir market vardı ama başka bir mağaza göremiyordu.

Adam ve Camaro'ya doğru sürüklenen Lucille dışında insanlar vardı.

'Polis!' O bağırdı. 'Gitmesine izin ver!'

Adam, "Lütfen bu işin dışında durun efendim," diye seslendi.

Harry adamın kendisinininkine benzer bir geçmişe sahip olduğunu tahmin etti, bu tür durumlarda yalnızca polisler kibar bir dil kullanırdı. Harry ayrıca fiziksel bir müdahalenin kaçınılmaz olduğunu ve yakın dövüşte ilk kuralın basit olduğunu biliyordu: Beklemeyin, ilk saldıran ve maksimum saldırganlıkla kazanan kazanır. Bu yüzden yavaşlamadı ve diğer adam Harry'nin niyetini anlamış olmalıydı çünkü Lucille'i bıraktı ve arkasında olan bir şeye uzandı. Eli geriye doğru döndü. İçinde Harry'nin anında tanıdığı parlak bir tabanca tutuyordu. Bir Glock 17. Şimdi doğrudan ona işaret ediyordu.

Harry yavaşladı ama ilerlemeye devam etti. Diğer adamın gözünün silahın arkasından nişan aldığını gördüm. Sesi yoldan geçen bir kamyonetin sesi yüzünden yarı yarıya boğulmuştu.

'Geldiğiniz yere koşun efendim. Şimdi!'

Ama Harry ona doğru yürümeye devam etti. Kredi kartını hâlâ sağ elinde tuttuğunu fark etti. Bu şekilde mi bitti? Yabancı bir ülkedeki tozlu bir otoparkta, güneş ışığına maruz kalmış, meteliksiz ve yarı sarhoş bir halde, annesi için yapamadığını, şimdiye kadar yaptıklarının hiçbirini yapamadığı şeyi yapmaya çalışırken. umurunda mıydı?

Neredeyse gözlerini kapattı ve parmaklarını kredi kartının çevresine sıkıştırdı, böylece eli bir keski şeklini aldı.

Leonard Cohen'in şarkısının adı aklında dönüp duruyordu: 'Hey, bu şekilde vedalaşmanın yolu yok.'

Kahretsin, öyle değildi.

Cuma

SAAT SEKİZ. YARIM SAAT Eylül güneşi Oslo'nun üzerinde battığından ve üç yaşındaki çocuklar için uyku vaktini geçtiğinden beri.

Katrine Bratt içini çekti ve telefona fısıldadı: 'Uyuyamıyor musun tatlım?'

Çocuğun sesi burnunu çekerek, "Gwanny wong şarkı söylüyor" diye yanıtladı. 'Ne yani sen?'

'İşe gitmem gerekiyordu tatlım ama yakında evde olacağım. Annenin biraz şarkı söylemesini ister misin?'

'Evet.'

'O halde gözlerinizi kapatmalısınız.'

'Evet.'

'"Mavi adam"?''

'Evet.'

Katrine melankolik şarkıyı alçak, derin bir sesle söylemeye başladı.

Blueman, Blueman, canım, küçük oğlunu düşün.

Çocukların, bir asırdan fazla bir süre boyunca, en sevdiği keçisi Blueman'ın otlamaktan neden eve dönmediğini merak eden ve bunun bir sorun olmasından korkan kaygılı bir çocuğun hikayesiyle uykuya dalmaktan neden mutlu olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Bir ayı tarafından kaçırıldı ve şimdi dağların bir yerinde parçalanmış ve ölü halde yatıyor.

Yine de, sadece bir dizeden sonra Gert'in nefesinin daha düzenli ve derin hale geldiğini duyabiliyordu ve bir sonraki dizeden sonra kayınvalidesinin telefondaki fısıldayan sesini duydu.

'O şimdi uyuyor.'

"Teşekkür ederim" dedi, o kadar uzun süredir kalçaları üzerinde çömelmiş olan ve elini yere koymak zorunda kalan Katrine. 'Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim.'

'İhtiyacın olan her zamanı kullan canım. Ve bizi burada istediğin için sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Biliyorsunuz uyurken Bjørn'a çok benziyor.'

Katrine yutkundu. Her zamanki gibi bunu söylediğinde yanıt veremiyordu. Bjørn'u özlemediğinden ya da Bjørn'un ailesinin onu Gert'te görmesinden memnun olmadığından değil. Ama çünkü bu kesinlikle doğru değildi.

Önünde duran şeye odaklandı.

"Yoğun ninni" dedi gelip yanına çömelmiş olan Sung-min Larsen. "'Belki şimdi ölü yatıyorsun'?"

Katrine, "Biliyorum ama onun duymak istediği tek şey bu" dedi.

'Eh, o zaman elde ettiği şey bu.' Meslektaş gülümsedi.

Katrine başını salladı. 'Çocukken ebeveynlerimizden, karşılığında hiçbir şey vermeden koşulsuz sevgi beklediğimizi hiç düşündünüz mü? Aslında parazit olduğumuzu mu? Ama sonra büyüyoruz ve her şey tamamen değişiyor. Sırf kendimiz olduğumuz için koşulsuz olarak sevilebileceğimize inanmayı tam olarak ne zaman bırakacağız sanıyorsunuz?'

'Ne zaman yaptın? odur demek istiyorsun, öyle mi?' 'Evet.'

Orman zemininde yatan genç kadının cesedine baktılar. Pantolonu ve külotu ayak bileklerine kadar çekiliyordu ama ince kaz tüyü ceketin fermuarı yukarı çekilmişti. Yukarıdaki yıldızlı gökyüzüne dönük yüzü, Olay Yeri Birimi'nin ağaçların arasına yerleştirilmiş projektörlerinin parıltısında tebeşir beyazı görünüyordu. Makyajı çizgiler halindeydi ve sanki birkaç kez akıp kurumuş gibi görünüyordu. Kimyasalların bombaladığı sarı saçları yüzünün bir tarafına yapışmıştı. Dudakları silikonla doldurulmuştu ve takma kirpikler, yuvasına çökmüş, cam gibi yukarı ve öteye bakan bir gözünün ve orada olmayan, sadece bir göz gibi görünen diğer gözünün üzerinde çatının saçakları gibi çıkıntı yapıyordu. boş soket. Belki de zar zor parçalanabilen sentetik malzemelerin tümü, vücudun bu kadar iyi durumda kalmasının nedeniydi.

"Sanırım bu Susanne Andersen?" dedi Sung-min. "Ben de aynısını tahmin ediyorum," diye yanıtladı Katrine.

Dedektifler iki farklı departmandandı; kendisi Oslo Polisi Suç Ekibi'ndeydi ve kendisi de Kripos'la birlikteydi. Yirmi altı yaşındaki Susanne Andersen on yedi gündür kayıptı ve en son şu anda bulundukları yerden yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki Skullerud metro istasyonundaki bir güvenlik kamerasında görüldü. Diğerinin tek ipucu eksik

Şehrin başka bir yerindeki yürüyüş alanı olan Grefsenkollen'deki bir otoparkta terk edilmiş halde bulunan arabası, yirmi yedi yaşındaki Bertine Bertilsen adlı kadına aitti. Önlerindeki kadının saç rengi Susanne'ın güvenlik kamerası görüntüleri ile örtüşürken, ailesi ve arkadaşlarına göre Bertine şu anda esmerdi. Ayrıca vücudun çıplak alt kısmında dövme yoktu, oysa Bertine'in ayak bileğinde bir Louis Vuitton logosu olması gerekiyordu.

Şu ana kadar nispeten serin ve kuru bir eylül ayıydı ve cesedin derisindeki renk değişikliği (mavi, mor, sarı, kahverengi) onun yaklaşık üç hafta boyunca dışarıda kalmasıyla tutarlı olabilir. Aynı şey koku için de geçerliydi, çünkü vücudun ürettiği gaz yavaş yavaş tüm deliklerden dışarı sızıyordu. Katrine ayrıca burun deliklerinin altındaki ince kıl benzeri iplikçiklerden oluşan beyaz alana da dikkat çekmişti: mantar. Boğazdaki büyük yarada sarımsı beyaz, kör kurtçuklar geziniyordu. Katrine bunu o kadar sık görmüştü ki artık herhangi bir tepki vermiyordu. Sonuçta, Harry'nin deyişiyle sinekler Liverpool taraftarları kadar sadıktı. Zaman ve mekan, yağmur veya güneş ne olursa olsun, vücudun son kullanma anından itibaren salgılamaya başladığı dimetil trisülfid kokusunun çekiciliğiyle bir anda ortaya çıkıyor. Dişiler yumurtalarını bırakır ve birkaç gün sonra larvalar yumurtadan çıkıp çürüyen etleri yemeye başlar. Pupa olurlar, kendi yumurtalarını bırakacakları beden arayan sineklere dönüşürler ve bir ay sonra hayatlarını sonuna kadar yaşayıp ölürler. Bu onların yaşam döngüsü. Bizimkinden pek farklı değil, diye düşündü Katrine. Daha doğrusu benimkinden pek farklı değil.

Katrine etrafına baktı. Krimteknisk Adli Tıp Birimi'nin beyaz giyimli üyeleri ağaçların arasında sessiz hayaletler gibi hareket ediyor, kameralarının flaşları her yandığında ürkütücü gölgeler oluşturuyorlardı. Orman büyüktü. Østmarka, neredeyse İsveç'e kadar kilometrelerce yol almaya devam etti. Bir koşucu cesedi bulmuştu. Daha doğrusu, koşucunun önden çıkmasına izin verilen ve dar çakıllı yoldan ormana doğru kaybolan köpeği. Zaten hava kararmaya başlamıştı. Farıyla koşan koşucu, köpeğe seslenerek onu takip etmiş ve sonunda onu cesedin yanında kuyruğunu sallarken bulmuştu. Aslında sallanmadan bahsedilmemişti, bu Katrine'in hayal ettiği bir şeydi.

'Susanne Andersen,' diye fısıldadı, kime olduğunu tam olarak bilmeden. Belki merhum için, nihayet bulunup kimliğinin tespit edildiğine dair teselli ve güvence olsun diye.

Ölüm nedeni açıkça ortaya çıktı. Boğazında açılan kesik, Susanne Andersen'in dar boynunun üzerinden bir gülümseme gibi geçiyordu. Sinek larvaları, çeşitli böcek türleri ve belki de diğer hayvanlar muhtemelen kanın büyük bir kısmını kendi kendilerine bulaştırmışlardı; ancak Katrine hâlâ fundalıkta ve bir ağacın gövdesinde kan sıçraması izleri görüyordu.

'Burada öldürüldü*yerinde*' dedi.

"Öyle görünüyor" diye yanıtladı Sung-min. 'Sizce tecavüze uğradı mı? Yoksa onu öldürdükten sonra cinsel saldırıya mı uğradı?'

"Sonra," dedi Katrine meşaleyi Susanne'ın ellerine tutarak. 'Kırık tırnak yok, boğuşma izi yok. Ama hafta sonu adli otopsi yaptırmaya çalışacağım ve ne düşüneceklerini göreceğiz.'

'Peki ya klinik otopsi?'

'Bunu en erken pazartesiye kadar alamayacağız.'

Sung-min içini çekti. 'Eh, sanırım Bertine Bertilsen'i Grefsenkollen'de tecavüze uğramış ve boğazı kesilmiş halde bulmamız an meselesi.'

Katrine başını salladı. O ve Sung-min geçen yıl daha iyi tanışmışlardı ve Sung-min, Kripos'un en iyi dedektiflerinden biri olarak ününü doğrulamıştı. Ole Winter'ın istifa ettiği gün onun Kıdemli Müfettiş olarak görevi devralacağına ve o andan itibaren departmanın çok daha iyi bir patrona sahip olacağına inanan birçok kişi vardı. Muhtemelen. Ancak ülkenin önde gelen soruşturma organının, İngiliz aristokrasisinin bir üyesi gibi giyinen, evlat edinilmiş bir Güney Koreli ve eşcinsel tarafından yönetilmesine ilişkin çekincelerini dile getirenler de vardı. Klasik tüvit avcı ceketi ve süet ve deri köy botları, Katrine'in ince Patagonya kaz tüyü ceketi ve Gore-Tex spor ayakkabılarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Bjørn hayattayken onun tarzına 'gorpcore' adını vermişti; bu ona, dağlara tırmanıyormuş gibi giyinerek bara giden insanlar için kullanılan uluslararası bir terim olduğunu öğretmişti. Küçük bir çocuğun annesi olarak buna hayata uyum sağlamak adını vermişti. Ancak bu daha sade, pratik giyim tarzının aynı zamanda artık genç, asi bir araştırmacı yetenek değil, Suç Masası'nın başı olmasından kaynaklandığını da kabul etmek zorundaydı.

'Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?' dedi Sung-min.

Onun da kendisi gibi düşündüğünü biliyordu. Ve ikisinin de bu sözleri yüksek sesle söylemeye niyeti yoktu. Henüz değil. Katrine boğazını temizledi.

'Yapacağımız ilk şey, elimizdekilere bağlı kalmak ve ne olduğunu öğrenmek.'

'Kabul.'

Katrine "kabul edildi" kelimesinin gelecekte Kripos'tan sık sık duyacağını umuyordu. Ama elbette alabilecekleri her türlü yardımı memnuniyetle karşıladı. Kripos, Bertine Bertilsen'in Susanne'dan tam olarak bir hafta sonra ve çarpıcı biçimde benzer koşullar altında kaybolduğunun bildirildiği noktadan itibaren harekete geçmeye hazır olduklarının bilinmesini sağlamıştı. Her iki kadın da Salı akşamı polisin konuştuğu kişilere nereye gittiklerini veya ne yaptıklarını söylemeden dışarı çıkmış ve o zamandan beri görülmemişlerdi. Üstelik iki kadını birbirine bağlayan başka koşullar da vardı. Bunlar gün yüzüne çıktığında polis, Susanne'ın kaza geçirdiği veya intihar ettiği yönündeki teorilerini rafa kaldırdı.

"Peki o zaman" dedi Katrine ve ayağa kalktı. 'Patrona haber versem iyi olur.' Katrine'in bacaklarındaki hissi yeniden kazanmadan önce bir süre ayakta kalması gerekti. Suç mahalline giderken az çok aynı ayak izlerine bastığından emin olmak için cep telefonunun ışığını kullandı. Ağaçların arasına gerilmiş olan kordon şeridini geçtikten sonra Baş Müfettiş'in adının ilk harflerini tuşladı. Bodil Melling üçüncü çalıştan sonra telefonu açtı.

'Bratt burada. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama kayıp kadınlardan birini bulmuş olabiliriz. Öldürülmüş, boğazı kesilmiş, muhtemelen atardamar sıçramış, muhtemelen tecavüze uğramış ya da cinsel saldırıya uğramış. Susanne Andersen olduğundan kesinlikle eminim.'

"Bu çok kötü," dedi Melling, tonlamadan yoksun bir sesle. Ve aynı zamanda Katrine, Bodil Melling'in yüzündeki ifade eksikliğini, kıyafetindeki renk eksikliğini, beden dilindeki duygu eksikliğini, ev hayatındaki garantili çatışma eksikliğini ve seks hayatındaki heyecan eksikliğini hayal etti. Yeni atanan Başkomiserde tepki uyandıran tek şeyin, yakında boşalacak olan Emniyet Müdürü makamı olduğunu keşfetmişti. Melling vasıfsız değildi; Katrine onu dayanılmaz derecede sıkıcı buluyordu. Savunmacı. Cesaretsiz.

'Basın toplantısı düzenleyecek misiniz?' Melling sordu.

'TAMAM. Sen istiyor musun ...?'

'Hayır, cesedin üzerinde pozitif bir kimlik olmadığı sürece onu al.'

'Kripos'la birlikte mi yani? Olay yerinde adamları var.'

'Tamam, tamam. Başka bir şey yoksa misafirlerimiz var.'

Bunu takip eden duraklamada Katrine arka planda kısık sesli konuşmalar duydu. Güler yüzlü bir görüş alışverişine benziyordu, yani bir kişinin

diğerinin söylediklerini doğrular ve detaylandırır. Sosyal bağlar. Bodil Melling'in tercihi de buydu. Katrine konuyu tekrar gündeme getirirse kesinlikle sinirlenirdi. Katrine, Bertine Bertilsen'in kaybolduğu bildirildiğinde ve iki kadının aynı adam tarafından öldürülmüş olabileceği şüphesi ortaya çıktığında bunu önermişti. O da bir yere varamayacaktı, Melling bunu çok açık bir şekilde belirtmiş, aslında tartışmaya son vermişti. Katrine'in bu işi bırakması lazım.

"Sadece bir şey," dedi, nefes alırken kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi.

Patronu onu bu konuda dövdü. 'Cevap hayır, Bratt.'

'Ama bu konuda elimizdeki tek uzman o. Ve o en iyisi.'" 'Ve en kötüsü. Ayrıca biz yapmıyoruz *sahip olmak* artık o değil. Tanrıya şükür.' 'Medya onu arayacak ve neden aramadığımızı soracak...'

O zaman onlara gerçeği söyle, yani onun nerede olduğunu bilmiyoruz. Üstelik karısının başına gelenler, istikrarsız yapısı ve madde bağımlılığıyla birleştiğinde onun bir cinayet soruşturmasında görev alabileceğini hayal edemiyorum.'

'Sanırım onu nerede bulacağımı biliyorum.'

'Bırak şunu Bratt. Baskı altına girdiğiniz anda eski kahramanlara başvurmak, Suç Ekibi'nde gerçekte emrinizde olan kişilerin örtülü bir şekilde aşağılanması olarak karşımıza çıkıyor. Rozetsiz bir enkaz getirmek istediğinizi söylerseniz, bu onların özgüvenine ve motivasyonuna ne yapacak? Biz buna zayıf liderlik diyoruz, Bratt.'

Tamam, dedi Katrine ve güçlkle yutkundu.

'Pekala, sorun olmayacağını düşünmeni takdir ediyorum. Başka bir şey var mıydı?' Katrine bir an düşündü. Yani Melling aslında düşmanlaştırılabilir ve sonuçta dişlerini gösterebilir. İyi. Ağaç tepelerinin üzerinde asılı duran hilal şeklindeki aya baktı. Dün gece, neredeyse bir aydır birlikte olduğu genç adam Arne, ona iki hafta içinde kanlı ay adı verilen tam bir ay tutulması olacağını ve bu olayı kutlamaları gerektiğini söyledi. Katrine'in kanlı ayın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama görünüşe göre her iki veya üç yılda bir oluyordu ve Arne o kadar hevesliydi ki belki de iki hafta kadar ileri bir şey planlamamaları gerektiğini söylemeye cesaret edememişti. birbirlerini çok az tanıdıkları için. Katrine hiçbir zaman çatışmadan ya da açık sözlü olmaktan korkmamıştı; bu muhtemelen kendisine miras kalmıştı.

Bergen'den gelen ve o şehirdekinden daha fazla düşmanı olan bir polis memuru olan babanın yağmurlu günleri vardı ama o, savaşlarını ve zamanlamasını seçmeyi öğrenmişti. Ama şimdi, biraz düşününce, bir geleceği olup olmadığını bilmediği bir adamla yüzleşmekten farklı olarak bunun yüzleşmesi gerektiğini anladı. Daha sonra değil şimdi.

"Evet, aslında" dedi Katrine. 'Eğer biri sorarsa basın toplantısında bunu söylemem doğru olur mu? Yoksa öldürülen bir sonraki kızın ailesine mi?'

'Ne dersiniz?'

'Oslo Polis Bölgesi'nin şehirdeki üç seri katil vakasını aydınlatan ve üç zanlıyı yakalayan bir adamın yardımını reddettiğini mi? Bunun bazı meslektaşlarımızın özgüvenini etkileyebileceğini düşündüğümüz gerekçesiyle mi?'

Uzun bir sessizlik oluştu ve Katrine de artık arka planda konuşulanları duyamıyordu. Sonunda Bodil Melling boğazını temizledi.

'Biliyor musun Katrine? Bu dava üzerinde çok çalıştın. Haydi basın toplantısını yapın, hafta sonu biraz uyuyun, pazartesi günü konuşuruz.'

Telefonu kapattıktan sonra Katrine Adli Tıp Kurumu'nu aradı. Uygun kanalları kullanmak yerine, ne eşi ne de çocuğu olan ve uzun çalışma saatlerine pek karşı olmayan genç adli tıp memuru Alexandra Sturdza'nın doğrudan hattını aradı. Ve tabii ki Sturdza kendisinin ve bir meslektaşının cesede ertesi gün bakacaklarını söyledi.

Daha sonra Katrine ölü kadına bakarak durdu. Belki de erkeklerin dünyasında, kendi isteğiyle erkeklere bağımlı olan kadınları küçümsemesini bir kenara bırakmasına izin vermeyen şey, kendi başına bulunduğu yere gelmiş olmasıydı. Susanne ve Bertine'in erkeklerle geçinmeleri onları bağlayan tek durum değildi; aynı zamanda kendilerinden otuz yaş büyük olan aynı adamı, emlak kralı Markus Røed'i paylaşıyorlardı. Hayatları ve varlıkları, diğer insanlara, kendilerinin sahip olmadığı paraya ve işlere sahip olan adamların, onların geçimini sağlamasına bağlıydı. Karşılığında vücutlarını, gençliklerini ve güzelliklerini sundular. Ve - ilişkileri açığa çıktığı sürece - seçtikleri ev sahibi diğer erkeklerin kıskançlığından keyif alabilirdi. Ancak çocukların aksine Susanne ve Bertine gibi kadınlar sevginin koşulsuz olmadığı bilgisiyle yaşadılar. Er ya da geç ev sahipleri onları terk edecek ve beslenmek için yeni bir adam aramak zorunda kalacaklardı. Veya nasıl gördüğünüze bağlı olarak kendilerinin beslenmesine izin verin.

Bu aşk mıydı? Neden olmasın, çünkü düşünmek çok moral bozucuydu?

Katrine ağaçların arasından, çakıllı yola doğru sessizce gelen ambulansın mavi ışığını gördü. Harry Hole'u düşündü. Evet, Nisan ayında bir yaşam belirtisi almıştı; içinde Los Angeles posta damgası bulunan Venice Sahili'nin bir resmini içeren bir kartpostal. Derinlerdeki bir denizaltının sonar sesi gibi. Mesaj kısaydı. '*Para göndermek.*' Şakaydı, emin değildi. O zamandan beri sessizlik hakimdi.

Tamamen sessiz.

Ninnisinin henüz ulaşamadığı son mısrası çalıyordu kafasında.

Blueman, Blueman, cevap ver bana, tanıdık sesinle mele. Henüz değil Blueman'ım, oğlunun yüzünden ölebilir misin?

Cuma

Değer

BASIN TOPLANTISI GERÇEKLEŞTİRİLDİ Her zamanki gibi Polis Merkezindeki Şartlı Tahliye Salonunda. Duvardaki saat ona üç dakika kaldığını gösteriyordu ve Mona Daa, *VG* nin suç muhabiri ve diğerleri polis temsilcilerinin kürsüye çıkmasını beklerken Mona katılımın iyi olduğu sonucuna varabilirdi. Yirmiden fazla gazeteci ve bir Cuma akşamı. Fotoğrafçısıyla çifte cinayetlerin neden tekli cinayetlere göre iki kat daha fazla sattığı ya da getirilerin azalıp azalmadığı konusunda kısa bir tartışma yapmıştı. Fotoğrafçı, niteliğin nicelikten daha önemli olduğuna inanıyordu; kurban ortalamanın üzerinde çekiciliğe sahip genç, etnik bir Norveçli olduğundan, örneğin kırklı yaşlarında, daha önce hüküm giymiş uyuşturucu bağımlısı bir çiftten daha fazla tıklama elde edeceğine inanıyordu. Veya bir çeteden iki - evet, hatta üç - göçmen oğlan.

Mona Daa aynı fikirde değildi. Şu ana kadar kayıp kızlardan yalnızca birinin öldürüldüğü doğrulandı ancak gerçekçi olmak gerekirse diğerinin de aynı kaderi paylaştığının ve her ikisinin de genç, etnik Norveçli ve güzel olduğunun ortaya çıkması an meselesiydi. Daha iyi olmadı. Bundan ne çıkaracağından emin değildi. Genç, masum ve savunmasız bireye yönelik ekstra bir endişenin ifadesi olsaydı. Veya başka faktörler de rol oynamışsa, tıklama alan olağan şeylerle ilgili faktörler: seks, para ve okuyucuların sahip olmayı dilediği bir hayat.

Başkalarının sahip olduklarını istemekten bahsetmişken. Ön sıradaki otuzlu yaşlarındaki adama baktı. Bu sene tüm hipsterların giymesi gereken flanel gömleği ve Gene Hackman tarzı domuz şeklinde bir şapkayı giyiyordu. *Fransız Bağlantısı*. Terry Våge'dı bu. *Dağbladette* onun kaynaklarına sahip olmayı diliyordu. Hikâye ortaya çıktığından beri burnunu gözünün önünde tutuyordu.

diğerleri. Örneğın Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen'in aynı partide olduklarını ilk yazan kişi Våge'di. Ve bir kaynağın her iki kızın da Røed'in şeker babası olduğunu söylediğini aktaran Våge. Bu sinir bozucuydu ve onun sadece bir rakip olmasından başka birçok nedeni vardı. Onun buradaki varlığı bile sinir bozucuydu. Sanki düşüncelerini duymuş gibi dönüp ona baktı. Geniş bir gülümsemeyle parmağını aptal şapkasının kenarına dokundurdu.

Fotoğrafçı "Senden hoşlanıyor" dedi.

"Biliyorum" dedi.

Våge'in Mona'ya ilgisi, bir suç muhabiri olarak gazete gazeteciliğine beklenmedik dönüşüyle başlamıştı ve Mona, -her şeyden önce- basın etiği konulu bir seminerde ona karşı nispeten arkadaşça davranma hatasını yapmıştı. Diğer gazeteciler ondan vebalıymış gibi uzak durduğuna göre, onun tavrı davetkâr gelmiş olmalı. Daha sonra kendi deyimiyle "ipuçları ve tavsiyeler" için Mona ile temasa geçti. Sanki bir rakibe akıl hocalığı yapmakla ilgileniyormuş gibi - aslında Terry Våge gibi biriyle bir şeyler yapmak istiyormuş gibi; sonuçta herkes olması gerektiğini biliyordu *bir şey* Hakkında dolaşan söylentiler var. Ama o ne kadar soğukkanlı olursa, o da o kadar sertleşti. Telefonda, sosyal medya kanallarında, hatta bar ve kafelerde bile sanki hiç yoktan bir anda karşınıza çıkıyor. Her zamanki gibi bunun olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Mona hiçbir zaman oğlanların ilk tercihi olmamıştı; kendisi gibi tıknaz ve geniş yüzlüydü, annesinin 'hüzünlü saç' dediği şey ve ona yengeç benzeri bir yürüyüş sağlayan doğuştan kalça kusuru vardı. Bunun bir telafi girişimi olup olmadığını Tanrı bilir, ama ağırlıklarla antrenmanlara başlamış, daha da tıknazlaşmış, ancak deadlift'te yüz yirmi kilo almış ve ulusal vücut geliştirme şampiyonasında üçüncü olmuştu. Ve bir insanın - ya da en azından kendisinin - hiçbir şeyi bedavaya almadığını öğrenmek zorunda kaldığı için, bu dünyadaki Barbie bebeklerinin kolayca unutabileceği saldırgan bir çekicilik, mizah anlayışı ve sertlik geliştirmişti. Bu ona resmi olmayan suç kraliçesi tahtını ve Anders'i kazandırmıştı. İkisi arasında Anders'e daha çok değer veriyordu. Eh, hemen hemen. Fark etmez: Våge'in diğer erkeklerin gösterdiği ilgi alışılmadık ve gurur verici olsa da Mona'nın bunu daha fazla keşfetmesi söz konusu bile olamazdı. Ve o kadar çok kelimeyle olmasa da ses tonu ve vücut diliyle bunu Våge'a açıkça belirtmiş olması gerektiği görüşündeydi. Ama sanki istediğini görmüş ve duymuş gibiydi. Bazen o

Onun fal taşı gibi açılmış gözlerine baktığında bir şeyin peşinde mi olduğunu yoksa orada mı olduğunu merak etti. Bir gece bir bara gitmişti ve Anders erkekler tuvaletini kullanmaya gittiğinde ona müzikten duyulamayacak kadar alçak bir sesle bir şeyler söylemişti ama yine de yeterince alçak değildi. 'Sen Benimsin.' Kadın duymamış gibi davranmıştı ama o sakın ve kendinden emin bir şekilde orada öylece duruyordu, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, sanki bu artık paylaştıkları bir sır olmuş gibi. Siktir et onu. Dramaya dayanamıyordu, bu yüzden Anders'e bundan bahsetmemişti. Anders'in bunu pek iyi halledemeyeceğinden değil, yapacağını biliyordu ama yine de bir şey söylememişti. Våge'nin hayal ettiği şey neydi? Küçük havuzlarındaki yeni alfa erkeği olan ona olan ilgisinin, her zaman diğerlerinden bir adım önde olan bir suç muhabiri olarak konumuyla orantılı olarak artacağını mı? Çünkü öyleydi, bu artık tartışmaya açık değildi. Yani evet, eğer başka birinin sahip olduğu bir şeyi istiyorsa, bu yarışta yeniden liderlik etmekte, Terry Våge'ın peşinden koşan sürüden birine düşmek değil.

'Sence bunu nereden alıyor?' fotoğrafçıya fısıldadı.

Omuz silkti. 'Belki de yine uyduruyor.'

Mona başını salladı. 'Hayır, şu anda yazdıklarına inanmak için iyi nedenler var.'

Markus Røed ve avukatı Johan Krohn, Våge'nin yazdıklarının hiçbirini çürütmeye bile çalışmamışlardı ve bu da yeterli bir onaydı.

Ancak Våge her zaman suçun kralı olmamıştı. Hikaye onun hakkında oyalandı ve her zaman öyle kalacaktı. Kızın sahne adı, onu hatırlayanlar için Suzi Quatro tarzı retro bir gösteri olan Genie'ydi. Bu olay yaklaşık beş ya da altı yıl önce meydana gelmişti ve işin en kötü yanı, Våge'nin Genie hakkında saf yalanlar üretip bunları yayımlatması değil, bir parti sonrasında içkisine Rohypnol düşürdüğü söylentisiydi. gençle seks yapmak için sipariş verdi. O zamanlar ücretsiz bir gazetede müzik muhabiriydi ve açıkça ona aşık olmuştu, ancak - inceleme üstüne eleştiride onu övmesine rağmen - defalarca reddedilmişti. Yine de konserlerde ve etkinlik sonu partilerinde boy göstermeye devam etti. Ta ki söylentilere inanılacak olursa, içkisine ilaç kattığı ve onu grubun kaldığı otelde ayırttığı odasına götürdüğü geceye kadar. Gruptaki çocuklar ne olduğunu anlayınca, Genie'nin baygın ve yarı çıplak bir halde Terry Våge'nin yatağında yattığı otel odasına daldılar. Onlar

Terry'ye öyle bir dayak atmıştı ki kafatası kırılmıştı ve birkaç ay hastaneye kaldırılmıştı. Genie ve grup, Våge'nin yeterince ceza aldığını düşünmüş olmalı veya kendileri kovuşturma riskini almak istememiş olabilir; her halükarda olay, olaya karışan taraflardan hiçbiri tarafından polise bildirilmedi. Ancak bu, parlayan incelemelerin sonuydu. Terry Våge, her yeni albümünü karalamanın yanı sıra, Genie'nin sadakatsizliği, uyuşturucu kullanımı, intihal, grup üyelerine eksik ödeme yapılması ve tur desteği için hibe başvuruları hakkında yanlış bilgiler hakkında da yazdı. Basın Şikayet Komisyonu'na bir düzine kadar hikaye iletildiğinde ve Våge'nin bunların yarısını uydurduğu ortaya çıktığında, görevden alındı *ve istenmeyen adam*önümüzdeki beş yıl boyunca Norveç medyasında. Geri dönmeyi nasıl başardığı bir sırdı. Ya da belki değil. Bir müzik muhabiri olarak işinin bittiğini fark etmişti ama gittikçe daha fazla okuyucu toplayan bir suç blogunun arkasındaydı ve sonunda *Dağbladet* genç bir gazetecinin sırf kariyerinin başlarında bazı hatalar yapmış olması ve onu serbest yazar olarak işe almış olması nedeniyle kendi alanından dışlanamayacağını söyledi; şu anda gazetenin daimi muhabirlerinden herhangi birinden daha fazla köşe yazısına sahip bir serbest yazar.

Polis içeri girip podyumdaki yerlerini aldığında Våge sonunda Mona'ya sırtını döndü. Oslo Polisi'nden iki kişi, Suç Masası'ndan müfettiş Katrine Bratt ve Dylane tarzı kıvrık saçlı bir adam olan Enformasyon Müdürü Kedzierski; ve Kripos'tan iki kişi, terrier benzeri Ole Winter ve her zaman iyi giyimli, yeni saç kesimi yapan Sung-min Larsen. Bu yüzden Mona, soruşturmanın Suç Ekibi adına, bu durumda Volvo ve Kripos, Ferrari adına ortak bir çaba olacağına zaten karar verdiklerini varsaydı.

Gazetecilerin çoğu ses ve resim kaydetmek için cep telefonlarını havaya kaldırdı ancak Mona Daa eliyle notlar aldı ve fotoğrafları meslektaşına bıraktı.

Beklendiği gibi, Skullerud çevresindeki yürüyüş alanında Østmarka'da bir ceset bulunması ve ölen kişinin kayıp kadın Susanne Andersen olduğunun belirlenmesi dışında pek bir şey öğrenmediler. Dava olası bir cinayet olarak ele alınacaktı, ancak henüz ölüm nedeni, olayların sırası, şüpheliler vb. hakkında kamuya açıklanacak hiçbir ayrıntı yoktu.

Her zamanki dans devam etti; gazeteciler podyumdakileri soru yağmuruna tutarken, başta Katrine Bratt olmak üzere 'yorum yok' ve 'buna cevap veremeyiz' diye tekrarladılar.

Mona Daa esnedi. O ve Anders'in hafta sonuna keyifli bir başlangıç yapmak için geç bir akşam yemeği yemeleri gerekiyordu ama bu gerçekleşmeyecekti. Söylenenleri not etti ama daha önce yazdığı bir özeti yazıyormuş gibi belirgin bir duyguya kapıldı. Belki Terry Våge de aynısını hissetmişti. Ne not alıyordu ne de bir şey kaydediyordu. Sadece sandalyesine yaslanıp hafif, neredeyse muzaffer bir gülümsemeyle her şeyi izliyordum. Sanki ilgi duyduğu cevapları zaten biliyormuş gibi hiçbir soru sormuyordu. Görünüşe bakılırsa diğerleri de tükenmişti ve Enformasyon Müdürü Kedzierski işleri sona erdirmek için nefes alıyormuş gibi göründüğünde Mona kalemını kaldırdı. hava.

'Evet, VG?' Enformasyon şefi bunun kısa olması gerektiğini, hafta sonu olduğunu söyleyen bir ifadeye sahipti.

'Bu kişinin yeniden öldüren türden biri olduğu ortaya çıkarsa, yani eğer...'

Katrine Bratt sandalyesinde öne doğru eğildi ve sözünü kesti: 'Dediğimiz gibi, bu ölümle diğer olası suç eylemleri arasında herhangi bir bağlantı olduğunu belirtmemize izin verecek sağlam bir dayanağımız yok. Suç Ekibi ve Kripos'un ortak uzmanlığı göz önüne alındığında, dava hakkında şu ana kadar bildiklerimiz göz önüne alındığında bunun yeterli olduğunu söyleyebilirim.'

Mona müfettişin uyarısını dikkate aldına *biliyoruz*. Ve yanındaki sandalyede oturan Sung-min Larsen, Bratt'ın söylediklerine ne başını salladı ne de bu uzmanlık hakkındaki görüşüne dair herhangi bir belirti verdi.

Basın toplantısı sona erdi ve Mona ile diğerleri ılık bir sonbahar gecesine doğru yola koyuldular.

'Ne düşünüyorsun?' fotoğrafçı sordu. Mona, "Sanırım bir bedene sahip oldukları için mutlular" dedi. 'Dedin mi *mutlu*?'

'Evet. Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen haftalardır ölümler, polis bunu biliyor ama Røed'deki parti dışında ellerinde tek bir ipucu yok. Yani evet, sanırım hafta sonuna onlara bir şeyler verebilecek en az bir cesetle başladıkları için mutlular.'

'Lanet olsun, sen soğuk bir balıksın, Daa.'

Mona şaşkınlıkla ona baktı. Bir an düşündüm.

"Teşekkürler" dedi.

Johan Krohn sonunda Lexus UX 300e'si için Thomas Heftyes kapısında bir park yeri bulduğunda ve müşterisi Markus Røed'in ondan gelmesini istediği binanın numarasını bulduğunda saat on biri çeyrek geçiyordu. Elli yaşındaki savunma avukatı, meslektaşları arasında Oslo'daki en iyi üç veya dört savunma avukatından biri olarak görülüyordu. Sokaktaki adam, yüksek medya profili nedeniyle Krohn'u tartışmasız en iyi kişi olarak görüyordu. Birkaç istisna dışında müvekkillerinden daha büyük bir yıldız olduğu için ev ziyaretleri yapmıyordu; müvekkil kendisine, tercihen normal çalışma saatlerinde Krohn ve Simonsen hukuk firmasının Rosenkrantz kapısındaki ofislerine geliyordu. Yine de ev aramaları vardı ve ev aramaları da vardı. Bu adres Røed'in ana ikametgahı değildi; resmen Oslobukta'daki yeni binalardan birinin çatı katındaki 260 metrekarelik çatı katında oturuyordu.

Yarım saat önce telefonda kendisine talimat verildiği üzere Krohn, Røed'in şirketi Barbell Properties'in adını taşıyan arama düğmesine bastı.

"Johan mı?" Markus Røed'in nefesi kesilen sesi duyuldu. 'Beşinci kat.'

Kapının üstünden bir vızıltı duyuldu ve Krohn kapıyı iterek açtı. Asansör, Krohn'un merdivenleri kullanmasına yetecek kadar şüpheli görünüyordu. Geniş meşe basamaklar ve dökme demir korkuluklar, saygıdeğer, seçkin bir Norveç şehir evinden çok Gaudí'yi andırıyor. Beşinci katın kapısı aralıktı. Sanki içeride bir savaş yaşanıyor gibiymiş gibiydi, içeri adım attığında, oturma odasından gelen mavimsi ışığı görüp içeriye baktığında bunu anladı. Büyük bir televizyon ekranının önünde - en az yüz tane olmalıydı. inç - üç adam sırtları ona dönük olarak ayakta duruyordu. Aralarında en büyüğü, yani ortadaki adam, VR gözlüğü takıyordu ve her iki elinde de birer oyun kumandası tutuyordu. Muhtemelen yirmili yaşlarındaki genç adamların, VR gözlüklü adamın gördüklerine bakmak için TV'yi monitör olarak kullanan izleyiciler olduğu anlaşılıyor. Televizyondaki savaş sahnesi, Birinci Dünya Savaşı'ndaki bir siperdendi; eğer Krohn, kendilerine doğru koşan Alman askerlerinin miğferlerine ve oyun kumandalı iri adamın onlara ateş ettiğine bakılırsa.

'Evet!' Son Alman'ın kafası kaskının içinde patlayıp yere düştüğünde genç adamlardan biri bağırdı.

Daha iri olan adam VR gözlüklerini çıkardı ve Krohn'a döndü. 'Bu O en azından icabına bakıldı,' dedi tatmin olmuş bir sırıtişla. Markus Røed, yaşı dikkate alındığında yakışıklı bir adamdı. Geniş bir yüzü, şakacı bir görünümü vardı, sürekli bronzlaşan teni

pürüzsüzdü ve arkaya doğru taranmış, parlak siyah saçları yirmi yaşındaki bir çocuğunki kadar kalındı. Elbette beline bir miktar ağırlık yayılmıştı ama uzun boyluydu, o kadar uzundu ki midesi onurlu sayılabilirdi. Ama ilk dikkatinizi çeken, gözlerindeki yoğun canlılıktı; bu, çoğu insanın Markus Røed tarafından başlangıçta büyülendiği, sonra donuklaştığı ve sonunda bitkin düştüğü anlamına gelen enerjiyi gösteren bir canlılıktı. Bu süre içinde muhtemelen istediğini elde etmişti ve siz de kendi başınıza kalmıştınız. Ancak Røed'in ruh hali gibi enerji seviyeleri de dalgalanabiliyor. Krohn, her ikisinin de Røed'in burun deliklerinden birinin altında izlerini gördüğü beyaz tozla bir ilgisi olduğunu varsayıyordu. Johan Krohn tüm bunların farkındaydı ama buna katlandı. Sadece Røed'in, kendi deyimiyle, Krohn'un bölünmez dikkatini, sadakatini ve bir sonuca ulaşma arzusunun garanti altına almak için Krohn'un saatlik ücretinin yarısını peşin ödemekte ısrar etmesinden değil. Ama çoğunlukla Røed'in Krohn'un hayalindeki müşterisi olması yüzünden: yüksek profilli bir adam, o kadar iğrenç bir imaja sahip bir milyoner ki Krohn, paradoksal bir şekilde, onu müşteri olarak kabul ederek fırsatçı olmaktan ziyade daha cesur ve ilkeli görünüyordu. Dolayısıyla dava devam ettiği sürece Cuma gecesi çağrılmayı kabul etmek zorunda kalacaktı.

İki genç adam Røed'in işaretiyle odadan ayrıldı.

'Gördün mü *Savaş Kaldı*, Johan? HAYIR? Harika bir VR oyunu ama içinde kimseyi vuramazsınız. Bu, geliştiricinin benden yatırım yapmamı istediği bir tür kopya...' Røed, bir sürahiyi kaldırıp iki kristal taşlı bardağa viski dökerken TV ekranına doğru başını salladı. 'Büyüsünü korumaya çalışıyorlar' *Savaş Kaldı*, ama yapabildiğiniz kadar yapın – ne derdiniz? – tarihin akışını etkiler. Sonuçta istediğimiz bu, değil mi?'

"Ben sürüyorum" dedi Krohn, avucunu Røed'in ona uzattığı bardağa doğru kaldırarak.

Røed, sanki itirazı anlamamış gibi bir süre Krohn'a baktı. Sonra güçlü bir şekilde hapşırdı, Barselona'daki deri bir sandalyeye çöktü ve iki bardağı da önündeki masaya koydu.

'Bu kimin dairesi?' diye sordu Krohn diğer sandalyelerden birine otururken. Ve hemen sorudan pişman oldum. Bir avukat olarak, ihtiyaç duyduğunuzdan fazlasını bilmemek çoğu zaman en güvenli yoldur.

"Benim," diye yanıtladı Røed. 'Ben burayı... bilirsiniz, inziva yeri olarak kullanıyorum.'

Markus Røed'in omuz silkmesi ve alaycı gülümsemesi Krohn'a gerisini anlattı. Benzer daireleri olan başka müşterileri de vardı. Ve ne durumda olduğunu anladığında şans eseri sona eren evlilik dışı bir ilişki sırasında

Kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, bir meslektaşının bekar olmayanlar için bekar evi dediği şeyi satın almayı kendisi düşünmüştü.

'Peki şimdi ne olacak?' diye sordu Røed.

'Artık Susanne'ın kimliği belirlendi ve cinayetin nedeni belirlendi, soruşturma yeni bir aşamaya girecek. Yeni görüşmelere çağrılmaya hazırlıklı olmanız gerekir.'

'Başka bir deyişle, bana daha da fazla odaklanılacak.'

'Ta ki polis olay yerinde seni dışlayacak bir şey bulamazsa. Bunu her zaman umut edebiliriz.'

'Böyle bir şey söyleyebileceğini düşündüm. Ama burada daha fazla umut ederek oturamam Johan. Barbell Properties'in son iki haftada üç büyük sözleşmeyi kaybettiğini biliyor musun? Daha yüksek teklifler beklemek gibi bazı uyduruk bahaneler öne sürdüler; hiç kimse bunun bu makaleler yüzünden olduğunu söylemeye cesaret edemiyor. *Dağbladeto* lası bir cinayetle ilişkilendirilmek istemediklerini ya da benim hapse atılacağımdan ve Barbell Properties'in batmasından korktuklarını söyledi. Eğer bir kamu sektörü çetesinin, düşük maaşlı budala polislerin işi halledeceğini umarak boş boş oturursam, Barbell Properties beni bu paçavradan kurtaracak bir şey ortaya çıkarmadan çok önce iflas edebilir. Proaktif olmamız gerekiyor Johan. Kamuoyuna masum olduğumu göstermemiz gerekiyor. Ya da en azından gerçeğin ortaya çıkmasının benim çıkarıma hizmet ettiğine inanıyorum.'

'Bu yüzden?'

'Kendi araştırmacılarımızı işe almalıyız. Birinci sınıf olanlar. En iyi senaryoda katili bulurlar. Ancak bunu başaramazsam, bu yine de kamuoyuna benim aslında gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştığımı gösteriyor.'

Johan Krohn başını salladı. 'Burada şeytanın avukatlığını yapmama izin verin, kelime oyunu yapmayın.'

"Devam et," dedi Røed ve hapşırdı.

'Birincisi, en iyi dedektifler zaten Kripos için çalışıyorlar çünkü Suç Ekibi'nden daha iyi maaş veriyorlar. Ve bunun gibi kısa vadeli bir görevi üstlenmek için güvenli bir kariyerden vazgeçmeye evet deseler bile, yine de üç ay önceden bildirimde bulunmaları gerekecek ve ayrıca bildiklerini kapsayan bir gizlilik yükümlülüğüne sahip olacaklar. bu kayıp şahıs vakaları. Bu da aslında onları bizim için işe yaramaz hale getiriyor. İkincisi, optikler oldukça kötü olurdu. Bir milyonerin finanse ettiği bir soruşturma mı? Kendine kötülük yapmış olursun. Araştırmacılarınız sizi temize çıkaracak sözde gerçekleri ortaya çıkarırsa, bu bilgi otomatik olarak sorgulanacaktır.

polis aynı gerçekleri ortaya çıkarsaydı olmayacak bir şeydi.'

'Ah.' Røed bir mendille burnunu silerek gülümsedi. 'Paranın karşılığını seviyorum. İyisin, sorunları dile getirmişsin. Şimdi bana en iyisi olduğunu göstereceksin ve bu sorunları nasıl çözeceğimizi anlatacaksın.'

Johan Krohn sandalyesinde doğruldu. 'Güven oyu için teşekkür ederim ama bir sorun var.'

'Anlam?'

'En iyiyi bulmaktan bahsettin ve belki de en iyisi olan bir kişi var. Önceki sonuçları kesinlikle buna işaret ediyor.'

'Ancak?'

'Ama artık polis teşkilatında değil.'

'Bana söylediğimize göre bu bir avantaj olmalı.'

'Demek istediğim, artık yanlış sebeplerden dolayı poliste değil.'

'Hangileri?'

'Nereden başlayayım? Sadakatsizlik. Görev sırasında ağır ihmal. İş yerinde sarhoştur, açıkça alkolikti. Birkaç şiddet vakası. Madde bağımlılığı. Hükümlü olmasa da en az bir meslektaşının ölümünden sorumludur. Kısacası muhtemelen vicdanında, getirdiği suçluların çoğundan daha fazla suç var. Ayrıca, birlikte çalışılması gereken bir kabus olması da gerekiyor.'

'Bu çok fazla. Peki, bu kadar imkansızsa neden onu gündeme getiriyorsunuz?' 'Çünkü o en iyisi. Ve söylediklerinizin ikinci kısmına, yani halka gerçeği ortaya çıkarmaya çalıştığınızı gösterme konusunda faydalı olabilir.'

'TAMAM ...?'

'Çözdüğü davalar onu kamuya açık bir profile sahip birkaç dedektiften biri yaptı. Ve tavizsiz, umurunda bile olmayan dürüstlüğü olan biri gibi bir imaj. Elbette abartılı ama insanlar bu tür efsaneleri seviyor. Ve bizim amaçlarımız açısından bu görüntü, soruşturmasının satın alındığına ve parasının ödendiğine dair şüpheleri ortadan kaldırabilir.'

'Sen her kuruşuna değersin, Johan Krohn.' Røed sırıttı. 'O, aradığımız adam!'

'Sorun-'

'HAYIR! Evet diyene kadar teklifi uzatın.'

'—hiç kimse onun tam olarak nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.'

Røed, viski bardağını içmeden kaldırdı, sadece kaşlarını çattı. 'Tam olarak' derken neyi kastediyorsunuz?'

'Bazen resmi bir sıfatla çalıştığı Suç Masası şefi Katrine Bratt'la karşılaşıyorum ve sorduğumda en son yaşam belirtisi verdiğini söyledi, büyük bir şehirdendi ama nerede olduğunu bilmiyordu. o şehirdeydi ya da orada ne yapıyordu. Onun adına pek iyimser görünmüyordu, öyle diyelim.'

'Hey! Beni bu adama sattığın için artık geri adım atma, Johan! Aradığımız o, bunu hissedebiliyorum. Öyleyse onu bul.'

Krohn içini çekti. Ağzını açtığına bir kez daha pişman oldu. Gösterişli biri olduğundan elbette Markus Røed'in muhtemelen her gün kullandığı klasik "en iyi olduğunu kanıtla" tuzağına düşmüştü. Ancak bacağı tuzağa sıkıştığından dönmek için artık çok geçti. Bazı aramaların yapılması gerekecek. Saat farkını hesapladı. Tamam, hemen konuya girebilir.

Cumartesi

ALEXANDRA STURDZA YÜZÜNÜ İNCELEDİlavabonun üstündeki aynada Sanki yakında dokunacağı bir ceset değil de yaşayan bir insanmış gibi ellerini düzenli ve iyice yıkıyordu. Yüzü sert ve lekeliydi. Geri toplanmış ve sıkı bir topuz halinde bağlanmış saçları simsiyahtı ama ilk gri saçların yakında olacağını biliyordu; Rumen annesi bunları zaten otuzlu yaşlarının başında almıştı. Norveçli erkekler, özellikle herhangi biri onun neredeyse fark edilmeyen aksanını taklit etmeye çalıştığında kahverengi gözlerinin 'parıldadığını' söyledi. Veya bazılarının açıkça büyük bir şaka olduğunu düşündüğü memleketi hakkında şaka yaptıklarında ve onlara Oslo'dan iki nesil önce, 1884'te Avrupa'da elektrikli sokak aydınlatması kuran ilk şehir olan Temeşvar'dan geldiğini söylemişti. Yirmi yaşında Norveç'e geldiğinde, NTNU'da kimya okurken ikiye indirdiği üç işte çalışırken altı ay içinde Norveççe öğrenmişti ve şimdi Adli Tıp Enstitüsü'nde sadece bir işte çalışıyor ve aynı zamanda ne olduğuna odaklanıyordu. DNA analizi üzerine doktora tezi olacaktı. Bazen -çok sık olmasa da- kendisini erkekler için bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu merak etmişti. Bu onun yüzü ve direkt -bazen sert- tavırları olamazdı. Erkeklerin uyarıcı olmaktan çok tehdit edici olarak algıladığı zekası ve özgeçmişi de yoktu. İçini çekti. Bir zamanlar bir adam ona vücudunun bir kaplan ile Lamborghini karışımı olduğunu söylemişti. Kimin söylediğine bağlı olarak, bu kadar sevimsiz bir yorumun kulağa tamamen yanlış veya tamamen kabul edilebilir, hatta harika gelebilmesi tuhaf. Musluğu kapatıp otopsi odasına girdi.

Helge zaten oradaydı. Kendisinden iki yaş küçük olan teknisyenin zekası hızlıydı ve kolayca gülüyordu; Alexandra bu iki özelliği de ölümlerle çalışırken bir değer olarak görüyordu ve bir cesetten ölümün nasıl gerçekleştiğine dair sırları çıkarmakla görevlendiriliyordu. Helge bir biyomühendisti ve Alexandra da

kimya mühendisiydi ve her ikisi de tam klinik otopsi olmasa da adli otopsi yapma yetkisine sahipti. Bununla birlikte, bazı patoloğlar otopsi teknisyenlerini çağırarak rütbelerini çekmeye çalıştılar. *Diener*-hizmetçiler - eski tarz Alman patoloğların akşamdan kalma hali. Helge'nin umurunda değildi ama Alexandra ara sıra bu durumun onu rahatsız ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Ve özellikle bugün gibi günlerde, gelip bir patoloğın ön otopsi sırasında yapacağı her şeyi -ve aynı derecede iyi bir şekilde- yaptığında. Helge onun enstitüde en sevdiği kişiydi; her sorduğunda ortaya çıkıyordu, cumartesi günleri her Norveçlinin yapacağı bir şey değildi bu. Veya hafta içi saat dörtten sonra. Bazen, eğer Amerikalılar kıta sahanlığında petrol keşfetmeseydi, çalışmaktan çekinen bu ülkenin yaşam standartları endeksinde nereye yerleştirileceğini merak ediyordu.

Masadaki genç kadının çıplak vücudunun üzerinde asılı duran lambanın ışığını açtı. Bir cesedin kokusu pek çok faktöre bağlıydı: yaş, ölüm nedeni, ilaç alıp almadığı, hangi yemeğin yenildiği ve tabii ki çürüme sürecinin ne kadar ilerlediği. Alexandra'nın çürümüş et, dışkı veya idrar kokusuyla hiçbir sorunu yoktu. Vücudun uzun tıslamalarla dışarı attığı ayrışma sürecinin yarattığı gazlarla bile başa çıkabiliyordu. Onu etkileyen mide sıvılarıydı. Kusmuk, safra ve çeşitli asitlerin kokusu. Bu anlamda Susanne Andersen, üç hafta dışarıda kaldıktan sonra bile o kadar da kötü değildi.

'Larva yok mu?' Alexandra sordu.

Helge, kullandıkları sirke şişesini havaya kaldırarak, "Onları çıkardım" dedi. 'Ama onları sakladınız mı?'

'Evet' dedi, içinde bir düzine beyaz kurtçuk bulunan cam kutuyu işaret ederek. Kurtarıldılar çünkü uzunlukları cesetle ne kadar süredir beslendiklerinin, başka bir deyişle yumurtadan çıktıklarından bu yana ne kadar zaman geçtiğinin ve dolayısıyla ölüm zamanıyla ilgili bir gösterge olabileceği için kurtarıldılar. Saatlerce değil, günler ve haftalarca.

Alexandra, "Bu uzun sürmeyecek" dedi. 'Suç Ekibi sadece olası ölüm nedenini ve harici bir incelemeyi istiyor. Kan testi, idrar, vücut sıvısı. Patolog Pazartesi günü tam bir otopsi yapacak. Bu gece için planın var mı? Burada ...'

Helge işaret ettiği yerin fotoğrafını çekti. 'Film izlemeyi düşündüm' dedi.

'Dans etmek için bana bir eşcinsel kulübüne katılmaya ne dersin?' Formun üzerine notlar alıp tekrar işaret etti. 'Burada.'

'Dans edemem.'

'Zırva. Bütün eşcinseller dans edebilir. Boğazdaki şu kesiği görüyor musun? Sol taraftan başlar, ilerledikçe derinleşir, sonra sağa doğru sığlaşır. Arkada duran ve başını geride tutan sağ elini kullanan bir katili gösteriyor. Patologlardan biri bana cinayet olduğunu düşündükleri benzer bir yaradan bahsetmişti ve adamın kendi boğazını kestiği ortaya çıktı. Başka bir deyişle oldukça kararlı. Bu gece birkaç eşcinselle dans etmeye ne dersin?'

'Ya eşcinsel değilsem?'

'Bu durumda...' dedi Alexandra not alarak, '...aslında seninle bir daha hiçbir yere çıkmak istemem Helge.'

Yüksek sesle güldü ve fotoğrafını çekti. 'Çünkü?'

'Çünkü o zaman diğer erkekleri engelleyeceksin. İyi bir kanat oyuncusunun eşcinsel olması gerekir.'

'Eşcinsel gibi davranabilirim.'

'İşe yaramıyor. Erkekler testosteronun kokusunu fark edip geri çekilirler. Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?'

Susanne Andersen'in meme uçlarından birinin hemen altında bir büyüteç tutuyordu.

Helge yaklaştı. 'Kurutulmuş tükürük belki. Veya sümük. Her halükarda meni değil.'

'Bir fotoğraf çek, sonra bir kazıma örneği alıp Pazartesi günü laboratuarda kontrol edeceğim. Eğer şanslıysak bu DNA materyalidir.'

Alexandra ağzı, kulakları, burun deliklerini ve gözleri incelerken Helge fotoğraf çekti.

'Sizce burada ne oldu?' Bir kalem ışığı kaldırdı ve onu boş göz yuvasına tuttu.

'Hayvanlar mı?'

'Hayır, sanmıyorum.' Alexandra ışığı göz yuvasının kenarlarına tuttu. 'İçeride göz küresinden hiçbir şey kalmadı ve göz çevresinde kuşların veya kemirgenlerin pençelerinden kaynaklanan bir yara yok. Ve eğer bu bir hayvansa neden diğer gözünü de almıyorsunuz? Burada bir fotoğraf çek...' Göz yuvasını aydınlattı. 'Sinir liflerinin sanki bir bıçakla kesilmiş gibi nasıl tek bir yerden kesilmiş gibi görüldüğünü görüyor musunuz?'

"Tanrım," dedi Helge. 'Böyle bir şeyi kim yapar?'

"Öfkeli adamlar," dedi Alexandra başını sallayarak. 'Çok kızgın ve çok hasarlı adamlar. Ve onlar dışarıda başıboş geziyorlar. Belki bu gece de evde kalıp film izlemeliyim.'

'Evet, doğru.'

'TAMAM. Bakalım ona da cinsel saldırıda bulunmuş mu?'

Cinsel organın dışında veya içinde belirgin bir yaralanma belirtisi veya vajinanın dışında herhangi bir meni izi olmadığını belirledikten sonra çatıda sigara molası verdiler. Eğer meni vajinanın içinde mevcut olsaydı, uzun zaman önce vücudun geri kalanına çekilmiş olurdu. Patolog da Pazartesi günü onlarla aynı konuyu ele alacaktı ama farklı bir sonuca ulaşmayacaklarından oldukça emindi.

Alexandra düzenli olarak sigara içen biri değildi ama sigaranın, içinde ikamet eden ölümlerin potansiyel şeytanlarını yok ettiğine dair belli belirsiz bir inancı vardı. İçini çekti ve Oslo'ya baktı. Fiyordun üzerinde, soluk, bulutsuz bir gökyüzünün altında gümüş gibi parlıyor. Sonbaharın renklerinin kırmızı ve sarının yandığı alçak tepelerin üzerinde.

"Kahretsin, burası çok güzel" dedi iç geçirerek.

Helge sigarayı ondan alırken, "Keşke öyle olmasaydı diyorsun," dedi.

'Bir şeylere bağlanmaktan nefret

ediyorum.' 'Şeyler?'

'Yer. İnsanlar.'

'Erkekler mi?'

'Özellikle erkekler. Özgürlüğünü elinden alıyorlar. Daha doğrusu, almıyorlar, sen onu bir korkak gibi, sanki buna programlanmışsın gibi veriyorsun. Ve özgürlük insanlardan daha değerlidir.'

'Emin misin?'

Sigarayı geri kaptı ve uzun, öfkeli bir nefes çekti. Dumanı aynı hızla üfledi ve sert, hırıltılı bir kahkaha attı.

'Zaten aşık olduğum adamlardan daha değerli.' 'Peki ya bahsettiğin polis?'

'Ah, o.' Kıkırdadı. 'Evet ondan hoşlandım. Ama tam bir karmaşaydı. Karısı onu evden kovmuştu ve o da sürekli içiyordu.'

'Nerede o şimdi?'

'Karısı öldü ve ülkeyi terk etti. Trajik bir iş.'" Alexandra aniden ayağa kalktı. 'Pekala, işi bitirip cesedi buzdolabına geri koysak iyi olur. Parti istiyorum!'

Otopsi odasına döndüler, son örnekleri topladılar, formdaki geri kalan alanları doldurup ortalığı topladılar.

Alexandra, "Partilerden bahsetmişken," dedi. 'Bu kızın ve diğerinin katıldığı partiyi biliyor musun? Bu benim de davet edildiğim partinin aynısıydı, daha sonra sizi de davet ettiğim partiydi.'

'Dalga geçiyorsun?'

'Hatırlamıyor musun? Røed'in komşularından birinin arkadaşı bana sordu. Partinin şu tarihte yapılacağını söyledi*the*Oslobukta'daki en iyi çatı terası. Bana bunun varlıklı kişilerle, ünlülerle ve parti insanlarıyla dolu olacağını söyledi. Kadınların etekle gelmesini tercih edeceklerini söyledi.*Kısætekler.*'

"Ah," dedi Helge. 'Gitmediğin için seni suçlama.'

'Siktir et, elbette giderdim! Eğer o gün burada bu kadar çok işim olmasaydı. Sen de benimle gelirdin.'

'Yapabilir miyim?' Helge gülümsedi.

'Elbette.' Alexandra güldü. 'Ben senin ibne cadınım. Sen, ben ve güzel insanları gözünüzde canlandıramıyor musunuz?'

'Evet.'

'Görüyorsun, sen

eşcinselsin.' 'Ne? Çünkü?'

'Bana doğruyu söyle Helge. Hiç bir erkekle yattın mı?'

'Bir bakayım...' Helge cesedin bulunduğu masayı soğuk dolaplardan birine doğru sürdü. 'Evet.'

'Birden fazla?'

Büyük metal çekmeceyi açarken, "Bu eşcinsel olduğum anlamına gelmez" dedi.

'Hayır, bu sadece ikinci dereceden bir kanıt. Bunun kanıtı Watson, kazağını bir omzunun üzerinden, diğer kolunun altından bağlamandır.'

Helge kıkırdadı, alet masasının üzerindeki beyaz kumaşlardan birini kaptı ve ona doğru fırlattı. Alexandra masanın üst kısmına doğru eğilirken gülümsedi. Öylece kaldı, eğildi, gözleri cesede sabitlendi.

"Helge," dedi alçak bir sesle.

'Evet.'

'Bir şeyi kaçırdığımızı

düşünüyorum.' 'Ne?'

Alexandra, Susanne Andersen'in başına uzandı, saçını kaldırdı ve yana doğru çekti.

'Nedir?' Helge sordu.

"Dikişler," diye yanıtladı Alexandra. 'Taze dikişler.'

Tramvayın diğerk tarafına geldi. 'Hm. O halde kendine zarar vermiş olmalı sanırım?'

Alexandra daha fazla saçı kaldırdı ve dikişleri takip etti. 'Bunlar eğitimli bir doktor tarafından yapılmadı Helge, kimse bu kadar kalın iplik kullanmaz veya bu kadar gevşek dikiş yapmaz. Bu sadece aceleyle yapıldı. Ve bakın, dikişler başın her tarafında devam ediyor.'

'Sanki o...'

Alexandra, içinden soğuk bir ürperti geçtiğini hissederek, "Sanki kafa derisi yüzülmüş gibi" dedi. 'Ve sonra kafa derisi tekrar dikildi.'

Başını kaldırıp Helge'ye baktı, Adem elmasının yükselip alçaldığını gördü. 'Yapacak mıyız...' diye başladı. 'Altında ne olduğunu kontrol edecek miyiz?'

Alexandra kararlı bir şekilde, Hayır, dedi ve doğruldu. Bu işten eve yeterince kabus getirmişti ve patologlar yılda ondan iki yüz bin kron daha fazla kazanıyorlardı, bunu kazanabilirlerdi.

'Bu bizim yetki alanımızın dışındadır' dedi. 'Yani bu öyle bir şey ki *Dieners* sanki sen ve ben yetişkinlere bırakıyoruz.'

'TAMAM. Bu arada bu gece partiye de tamam.'

"Güzel" dedi Alexandra. 'Ama raporu bitirip fotoğraflarla birlikte Suç Masası'ndaki Bratt'a göndermemiz gerekiyor. Ah kahretsın!'

'Nedir?'

"Bratt'ın o tükürük ya da onun ne olduğunu okuduğunda benden ekspres DNA analizi yapmamı isteyeceğini yeni fark ettim. Bu durumda bu gece kasabaya çıkamayacağım.'

'Hadi ama hayır diyebilirsin, herkesin izne ihtiyacı var, senin bile.'

Alexandra ellerini kalçalarına koydu, başını yana eğdi ve sert bir şekilde Helge'ye baktı.

'Sağ.' İçini çekti. 'Herkes izin alsaydı nerede olurduk?'

Cumartesi

Tavşan Deliği

HARRY HOLE UYANDI. THEBungalov yarı karanlıkta yatıyordu, ancak bambu perdenin altından gelen beyaz bir güneş ışığı şeridi, kaba ahşap zemin boyunca, sehpa görevi gören taş levhanın üzerinden mutfak tezgahına doğru uzanıyordu.

Orada bir kedi oturuyordu. Lucille'in kedilerinden biri; ana evde onlardan o kadar çok vardı ki, Harry birini diğerinden ayırt edemiyordu. Kedi gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Duvar boyunca koşan bir fareyi sakın bir şekilde gözlemlerken kuyruğu yavaşça sallanıyordu, ara sıra durup koklamak için burnunu havaya kaldırdı ve devam etmeden önce. Kediye doğru. Fare kör müydü? Koku alma duyusu yok muydu? Harry'nin esrarından biraz mı yemişti? Yoksa mutluluğu bu şehirde arayan pek çok kişi gibi o da kendisinin farklı, özel olduğuna mı inanıyordu? Ya da bu *kedi* farklı mıydı, anlamı iyi miydi ve öylece onu yemeyecek miydi?

Harry gözlerini doğrudan kediye doğru yönelen fareden ayırmadan komodinin üzerindeki ete uzandı. Kedi saldırdı, dişlerini fareye geçirdi ve onu kaldırdı. Gevşemeden önce yırtıcı hayvanın çenesinde birkaç dakika kıvrandı. Kedi avını yere bıraktı ve sanki fareyi yiyip yememe konusunda kararsızmış gibi başı hafifçe yana eğilerek onu izledi.

Harry esrarı yaktı. Başladığı yeni içki rejimi açısından eklemlerin önemli olmadığı sonucuna varmıştı. Solundu. Dumanın tavana doğru kıvrılmasını izledim. Rüyasında yine Camaro'nun direksiyonundaki adamı görmüştü. Ve Baja California Meksika yazan plaka. Rüya aynıydı, onları kovalıyordu. Yani yorumlanması pek de zor değil. Harry'nin üzerinden üç hafta geçmişti

Creatures'ın dışındaki otoparkta Glock 17'yi kendisine doğrulturken durmuştu ve ölümünün bir veya iki saniye uzakta olacağından oldukça emindi. Bu onun için gayet iyiydi. Bu yüzden o iki saniye geçtikten sonra ve o günden bu yana her gün kafasında olan tek şeyin şu olması tuhaftı: *Olumsuz*ölmek. Her şey polo tişörtlü adamın tereddüt etmesiyle başlamıştı; belki de Harry'nin akıl hastası olduğu, aşılması gereken baş edilebilir bir engel olduğu ve vurulmaya ihtiyaç duymadığı ihtimalini düşünüyordu. Harry'nin keskin yumruğu boğazına çarpıp onu saymaya bırakmadan önce düşünecek daha fazla zamanı olmayacaktı. Harry fiziksel olarak adamın gırtlığının çöktüğünü hissetmişti. Çakılların üzerinde bir solucan gibi kıvranarak yatıyordu, elleri boğazındaydı ve umutsuzca nefes almaya çalışırken gözleri şişmişti. Harry Glock'u yerden almış ve arabadaki adama bakmıştı. Renkli camlar yüzünden pek bir şey görememişti, sadece bir yüzün dış hatlarını görmüştü ve adam boynuna kadar düğmeli beyaz bir gömlek giyiyor gibi görünüyordu. Ve sigara ya da cigarillo içiyordu. Adam hiçbir harekette bulunmadı, sadece sanki onu değerlendiriyormuş, hafızasına kaydediyormuş gibi sakince Harry'ye baktı. Harry birisinin 'İçeri girin!' diye bağırdığını duydu. Lucille'in kendi arabasını çalıştırdığını ve yolcu tarafındaki kapıyı iterek açtığını fark etti.

Sonra içeri atlamıştı. Tavşan deliğinden aşağıya.

Aşağı kata ve Sunset Bulvarı'na doğru saptığında sorduğu ilk şey kime ve ne kadar borcu olduğuydu.

İlk yanıt - 'Esposito ailesi' - onun için pek bir şey ifade etmiyordu ama sonraki 'Dokuz yüz altmış bin dolar' Glock'un ona zaten söylediği şeyi doğruluyordu. Başının biraz değil, çok fazla belada olduğunu. Ve bundan sonra bu bela onu da kapsıyordu.

Hiçbir durumda eve dönemeyeceğini açıkladı ve yerini gizleyebileceği birisinin olup olmadığını sordu. Evet, Los Angeles'ta pek çok arkadaşı olduğunu söyledi. Ancak bir dakika düşündükten sonra hiçbirinin onun için riske girmeye istekli olmayacağını söyledi. Bir benzin istasyonunda durdular ve Lucille, birkaç yıldır kullanmadığı bir evi olduğunu bildiği ilk kocasını aradı.

Ve harap evi, büyümüş bahçesi ve misafir bungalovuyla bu mülkü bu şekilde bulmuşlardı. Harry yeni edindiği Glock 17'yle bungalova yerleşmişti çünkü oradan her iki kapıyı da görebiliyordu ve ana eve herhangi birinin girmesi durumunda çalacak bir alarmla donatılmıştı. Olası davetsiz misafirler

Bu alarmı duymayacaktı, bu da dışarıdan geleceği göz önüne alındığında umarım onları arkadan alabileceği anlamına gelir. Şu ana kadar o ve Lucille mülkten hemen hemen hiç ayrılmamışlardı; yalnızca temel ihtiyaçlar için kısa geziler yapmışlardı: sırasıyla alkol, yiyecek, kıyafet ve kozmetik. Lucille, sadece bir hafta sonra kedilerle dolu olan ana evin birinci katına yerleşti.

Lucille ona "Ah, bu kasabadakilerin hepsi evsiz" dedi. 'Birkaç gün üst üste verandaya biraz yiyecek koyarsınız, ön kapıyı açık bırakırsınız, mutfağa biraz daha yiyecek koyarsınız ve farkına bile varmadan tüm hayatınız boyunca yetecek kadar evcil hayvan arkadaşınız olur.'

Ancak bu yeterli değilmiş gibi görünüyordu çünkü Lucille üç gün önce izolasyona daha fazla dayanamayacağına karar vermişti. Harry'yi tanıdığı eski bir Savile Row terzisine, Rosewood Bulvarı'ndaki yaşlı bir kuaföre ve ardından - hepsinden önemlisi - John Lobb'un Beverly Hills'teki ayakkabı mağazasına götürmüştü. Dün Lucille hazırlanırken Harry takım elbiseyi almıştı ve birkaç saat sonra sandalyelerin de müşteriler kadar yıpranmış olduğu ama Lucille'in herkesi tanıyor gibi görüldüğü efsanevi İtalyan restoranı Dan Tana's'a yemek yemeye gitmişlerdi. bütün akşam ışıltı ışıltı parlamıştı.

Saat yediydi. Harry nefes aldı ve tavana baktı. Orada olmaması gereken sesleri dinledim. Ancak tek duyduğu, en geniş cadde olmasa da paralel yollara göre daha az trafik ışığına sahip olduğu için popüler olan Doheny Drive'daki ilk arabalardı. Bu ona Oslo'daki dairesinde yatağında yatıp açık pencerenin dışında uyanan şehrin sesini dinlediğini hatırlattı. Fren yapan bir tramvayın hırçın çınlamasını ve tiz çığlığını bile özlemişti. *Özellikle* tiz çığlık.

Ama Oslo artık onun arkasındaydı. Rakel'in ölümünün ardından havaalanında oturmuş, kalkış panosuna bakmış ve varış yerinin Los Angeles olacağını belirleyen bir zar atmıştı. Buranın her yer kadar iyi olduğunu düşünmüştü. FBI'ın seri cinayetlerle ilgili kursuna katılırken bir yıl boyunca Chicago'da yaşamıştı ve Amerikan kültürüne ve yaşam tarzlarına aşina olduğunu düşünüyordu. Ancak vardikten kısa bir süre sonra Chicago ve Los Angeles'ın iki farklı gezegen olduğunu fark etti. Lucille'in sinema arkadaşlarından biri olan Alman yönetmen, önceki gece Dan Tana'nın evinde Los Angeles'ı kaba bir aksanla anlatmıştı.

'LAX'e iniyorsunuz, güneş parlıyor ve sizi bir yüzme havuzunun kenarında uzanacağınız bir yere götüren bir limuzin tarafından alınıyorsunuz.

kokteyl, uykuya dalın ve uyandığınızda hayatınızın yirmi yılının geçtiğini keşfedin.'

Bu yönetmenin Los Angeles'ıydı.

Harry'nin Los Angeles'la tanışması, Laurel Canyon'da yine kliması olmayan ama daha büyük hamamböceklerinin bulunduğu daha ucuz bir odayı kiralamadan önce, La Cienega'da kirli, hamam böcekleriyle dolu, kliması olmayan bir motel odasında dört gece olmuştu. Ancak mahalle barı Creatures'ı keşfettikten sonra, içkinin kendisini öldürene kadar içmenin mümkün olduğunu düşünecek kadar ucuz olduğu yere yerleşmişti.

Ancak bir Glock 17'nin namlusuna baktıktan sonra bu ölme arzusu sona ermişti. İçki de öyle. Her halükarda bu tür bir içki. Eğer nöbet tutabilecek ve Lucille'e göz kulak olacaksa biraz ayık olması gerekiyordu. Bu nedenle, çocukluk arkadaşı ve içki partneri Øystein Eikeland'ın önerdiği içki rejimini denemeye karar vermişti, gerçi açıkçası bu saçmalık gibi görünse de. Yöntemin adı Moderasyon Yönetimi idi ve sizi bir madde kullanıcısına, yani ılımlılık uygulayan bir madde bağımlısına dönüştürmesi gerekiyordu. Harry'ye bundan ilk bahsettiğinde ikisi, Oslo'da bir durakta Øystein'in taksisinde oturuyorlardı. Coşkusu o kadar büyüktü ki, direksiyona vurarak onun erdemlerini ilan ediyordu.

'İnsanlar bundan sonra sadece sosyal ortamlarda içki içeceğine yemin eden alkolikle her zaman alay etmiştir, değil mi? Çünkü bunun mümkün olmadığını düşünüyorlar, öyle olmadığından eminler, sanki alkolizm gibi bir şey yüzünden yer çekimi kanununa meydan okuyormuşsunuz gibi, değil mi? Ama biliyor musun? Senin gibi tam bir alkolik için bile doğru seviyede sarhoşluk içmek mümkün. Ve ben. Kendinizi belli bir noktaya kadar içip durmaya programlamak mümkündür. Tek yapmanız gereken çizgiyi nereye, kaç birim çekeceğinize önceden karar vermek. Ancak bunun üzerinde çalışmanız gerektiğini söylemeye gerek yok.'

'Yani alışmak için çok fazla içmen mi gerekiyor?' 'Evet. Sen sıırıyorsun Harry ama ben ciddiğim. Bu başarma duygusuyla, yapabileceğinizi bilmeye ilgilidir. Ve sonra bu mümkün. Şaka yapmıyorum, dünyanın en iyi madde bağımlısını canlı kanıt olarak sunabilirim.'

'Hm. Sanırım o çok sevdiğiniz gitaristten bahsediyoruz.'

'Hey, Keith Richards'a biraz saygı duy! Biyografisini okuyun. Formülü orada veriyor. Hayatta kalmak iki şeyle ilgilidir. Sadece

En saf, en iyi uyuşturucu, seni öldüren ona karışan şeylerdir. Ve hem uyuşturucu hem de alkolde ölçülü olmak. Yeterince sarhoş olmak için ne kadar sarhoş olmanız gerektiğini tam olarak biliyorsunuz, bu da sizin durumunuzda ağrısız anlamına geliyor. Sonrasında daha fazla içki içmek acıyı daha fazla hafifletmiyor, değil mi?'

'Sanırım öyle değil.'

'Kesinlikle. Sarhoş olmak aptal ya da zayıf iradeli olmakla aynı şey değildir. Sonuçta, ayık olduğunuzda içmemeyi başarabilirsiniz, öyleyse neden tam olarak doğru seviyeye geldiğinizde durmayasınız? Bunların hepsi senin kafanın içinde kardeşim!'

Kurallar, bir limit belirlemenin yanı sıra, birimlerin sayısını saymak ve tamamen çekimser kalacağınız belirli günlere karar vermektir. Ayrıca ilk içkinizden bir saat önce bir naltrekson alın. Susuzluk aniden ortaya çıktığında içkiyi bir saat ertelemek gerçekten yardımcı oldu. Üç haftadır bu rejime sadık kalmıştı ve henüz düzelmemişti. Bu başlı başına bir şeydi.

Harry bacaklarını yataktan sarkıttı ve ayağa kalktı. Buzdolabını açmasına gerek yoktu, içinde biranın kalmadığını biliyordu. Moderasyon Yönetimi kuralları günde en fazla üç birim belirledi. Bu sokağın aşağısındaki 7-Eleven'dan altılı paket anlamına geliyordu. Aynaya baktı. Aslında Yaratıklardan kaçışından bu yana geçen üç hafta içinde yağsız kemiklerine biraz daha fazla et eklemişti. Gri, neredeyse beyaz bir sakalın yanı sıra. En dikkat çekici özelliği olan karaciğer rengindeki yara izini gizliyordu. Ancak bunun Camaro'daki adamın onu bir daha tanıması için yeterli olup olmayacağı şüpheliydi. Harry pencereden bahçeye ve ana eve doğru bakarken, yırtık pırtık bir kot pantolon ve üzerinde 'Bir İlluminati Ateşi Daha Yapayım' yazan yakası yırtılmaya başlayan bir tişört giydi. Eski, kablosuz olmayan kulaklığını kulaklarına taktı, ayaklarına parmak arası terlik giydi ve tırnak mantarının sağ ayağının baş parmağında tuhaf bir sanat eseri yarattığını fark etti. Çimlerin, çalılarının ve jakaranda ağaçlarının oluşturduğu bir yığının içine doğru yürüdü. Kapının yanında durduk ve Doheny Drive'ı baştan aşağı inceledik. Her şey yolunda görünüyordu. Zebulon Café'de ilk kez canlı olarak duyduğundan beri moralini yükselten, illuminati ateşlilerinin 'Pool Hopping' adlı müziğini açtı. Ancak kaldırımda birkaç metre yürüdükten sonra park etmiş arabalardan birinin yan aynasında kaldırımdan uzaklaşan bir araba gördü. Harry kontrol etmek için başını hafifçe çevirerek devam etti. Araba aynı anda yavaşça arkadan geliyordu.

yaklaşık on metre geriye doğru hızlanın. Laurel Canyon'da yaşarken, sırf yaya olduğu için polis arabaları tarafından iki kez durdurulmuş ve bu nedenle şüpheli bir kişi olarak değerlendirilmişti. Ama bu bir polis kruvazörü değildi. Eski bir Lincoln'dü ve Harry'nin görebildiği kadarıyla arabada yalnızca bir kişi vardı. Geniş bir bulldog yüzü, çift çene, küçük bıyık. Kahretsin, Glock'u almalıydı! Ama Harry saldırının cadde ortasında güpegündüz gerçekleşeceğini hayal edemedi, bu yüzden yürümeye devam etti. Müziği gizlice kapattık. Santa Monica Bulvarı'nın hemen önünde caddeyi geçtim ve 7-Eleven'a girdim. Sokağı tararken durup bekledim. Ama Lincoln'ü hiçbir yerde görmedi. Belki de Doheny'deki mülkleri kontrol ederken yavaş yavaş ilerleyen potansiyel bir ev alıcısıydı.

Koridorların arasından binanın arka tarafında bira bulunan buzdolaplarına doğru ilerledi. Kapının açıldığını duydum. Bir eli cam kapının kulpunda, ama yansımayı görebilmek için açılmadan ayakta kaldı. Ve işte oradaydı. Ucuz, kareli bir takım elbise ve bulldog suratına uygun bir vücut: küçük, kompakt ve şişman. Ama hızı, gücü ve -Harry kalbinin daha hızlı attığını hissetti- tehlikeyi maskeleyebilecek şekilde yağ. Harry arkasındaki adamın henüz silah çekmediğini görebiliyordu. Adamın sürpriz unsurunun yanında olduğuna inanması durumunda bir şansı olabileceğini düşünerek kulaklıklarını çıkarmadı.

'Bayım...'

Harry duymuyormuş gibi yaptı ve adamın yaklaşıp tam arkasında durmasını izledi. Harry'den neredeyse iki baş daha kısaydı ve şimdi belki Harry'nin omzuna hafifçe vurmak için, belki de tamamen başka bir şey için uzanıyordu. Harry bunun ne olduğunu öğrenmek için beklemeyi planlamıyordu. Adama doğru yarıya kadar döndü, kolunu hızla boynuna dolarken diğer eliyle cam kapıyı açtı. Adamın ayaklarını tekmelerken aynı anda geriye doğru döndü ve bira raflarının üzerine düşmesine neden oldu. Harry adamın boynundaki tutuşunu bıraktı ve kendi vücut ağırlığını cam kapıya doğru sürdü, adamın kafasını raflara doğru sıkıştırdı. Şişeler devrildi ve adamın kolları kapı ile pervaz arasına sıkıştı. Bulldog suratındaki gözleri genişledi ve kapının arkasından bir şeyler seslendi, nefesi içerideki soğuk camı buğulandırıyordu. Harry hafifçe ayağa kalktı ve adamın kafası aşağıdaki raflara doğru kayd, sonra yeniden itti. Buzdolabının kapısının kenarı adamın boğazına ve

gözler şişti. Adam bağırmayı bırakmıştı. Gözlerinin şişmesi durmuştu. Ve artık ağzının önündeki bardak buğulanmıyordu.

Harry yavaş yavaş kapının üzerindeki baskıyı hafifletti. Adam cansız bir şekilde yere kaydı. Açıkça nefes almıyordu. Harry'nin öncelikleri hızlı bir şekilde değerlendirmesi gerekiyordu. Adamın sağlığı kendisinininkiyle karşılaştırıldığında ağırlaştı. Kendininkini seçti ve elini şişman adamın kareli takımının iç cebine soktu. Bir cüzdan çıkardım. Açtım ve kimlik kartındaki adamın fotoğrafını gördüm: Polonyalıya benzeyen bir isim ve -daha ilgi çekici ve kartın üst kısmında büyük harflerle yazılmış- *Kaliforniya Güvenlik ve Soruşturma Hizmetleri Bürosu Lisanslı Özel Dedektif*.

Harry cansız adama baktı. Bu doğru değildi, borç tahsildarlarının çalışma şekli bu değildi. Onu bulmak için özel bir dedektif kullanabilirler, ancak temasa geçmek veya onu hırpalamak için değil.

Harry koridordaki rafların arasında duran bir adamı fark ettiğinde irkildi ve başını eğdi. Bir 7-Eleven tişörtü giyiyordu ve kolları kaldırılmış ve Harry'ye doğru işaret ediyordu. Elleri bir tabancayı kavriyordu. Adamın dizlerinin titrediğini ve yüzündeki kasların kontrolsüz bir şekilde seğirdiğini görebiliyordu. Ayrıca 7-Eleven'in gördüğünü de gördü. Evsiz gibi giyinmiş sakallı bir adam, az önce saldırıya uğradığı belli olan takım elbiseli bir adamın cüzdanını tutuyor.

"Yapma..." dedi Harry, cüzdanı yere koydu, iki elini havaya kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. 'Buranın müdavimiyim. Bu adam-'

'Ne yaptığını gördüm!' dedi adam tiz bir sesle. 'Vuruyorum! Polis geliyor!'

"Tamam," dedi Harry ve şişman adama doğru başını salladı. 'Ama bu adama yardım etmeme izin ver, tamam mı?'

'Hareket et, ben de ateş ederim!'

'Ama...' diye başladı Harry ama tabancanın kurulu olduğunu görünce geri çekildi.

Bunu takip eden sessizlikte sadece buzdolabının uğultusu ve uzaktan gelen siren sesleri duyuluyordu. Polis. Polisin ve sorgulamaların ve suçlamaların getirdiği kaçınılmaz sonuçlar iyi değildi. Hiç iyi değil. Harry uzun zaman önce hoş karşılanmamıştı ve onu ülke dışına atmalarını engelleyecek hiçbir belgesi yoktu. Tabii onu hapse attıktan sonra.

Harry derin bir nefes aldı. Adama baktım. Ülkelerin büyük çoğunluğunda savunma amaçlı bir geri çekilme yapmış, başka bir deyişle kendi hedefine ulaşmıştı.

ayaklarını elleri başının üstüne kaldırdı ve şiddet yanlısı bir hırsız gibi görünse bile kişinin ona kurşun sıkmayacağından emin olarak sakince oradan çıktı. Ancak burası o ülkelerden biri değildi.

'Vuruyorum!' adam sanki Harry'nin düşüncelerine yanıt veriyormuş gibi tekrarlardı ve bacaklarını biraz daha ayırdı. Dizlerinin titremesi durmuştu. Sirenler yaklaşıyordu.

'Lütfen, yardım etmeliyim...' diye başladı Harry, ama sesi ani bir öksürük nöbetiyle bastırıldı.

Yerdeki adama baktılar.

Dedektifin gözleri yine dışarı fırlamıştı ve sürekli devam eden öksürük nöbetlerinden tüm vücudu titriyordu.

7-Eleven'in tabancası bir o yana bir bu yana sallanıyordu; o ana kadar ölü olduğu varsayılan adamın artık bir tehlike oluşturup oluşturmadığından emin değildi.

'Özür dilerim...' diye fısıldadı dedektif nefes nefese kalırken, '...senin üzerine böyle sinsice yaklaştığım için. Ama sen Harry Hole'sun, değil mi?'

'Kuyu.' Harry hangi kötülüklerin daha az olduğunu düşünürken tereddüt etti. 'Evet benim.'

'Sizinle iletişime geçmesi gereken bir müşterim var.' Adam inleyerek yan döndü, pantolonunun cebinden bir telefon çıkardı, bir tuşa bastı ve telefonu Harry'ye uzattı. 'Onlar sabırsızlıkla çağrımızı bekliyorlar.'

Harry zaten çalan telefonu aldı. Kulağına dayadı. 'Merhaba?' dedi bir ses. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Merhaba," diye yanıtladı Harry, tabancasını indiren 7-Eleven'daki adama bakarak. Harry yanılmış mıydı, yoksa rahatlamış olmaktan ziyade biraz hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu? Belki de burada doğup büyüştür.

'Harry!' diye bağırdı telefondaki ses. 'Nasılsın? Bu Johan Krohn.'

Harry gözlerini kırıştırdı. Norveççe duymayalı ne kadar zaman olmuştu?

Cumartesi

Akrep kuyruğu

LUCILLE ŞUNLARDAN BİRİNİ VURDUKediler sayvanlı yatağın üzerinden kalktı, ayağa kalktı, perdeleri çekti ve makyaj aynasının başına oturdu. Yüzünü inceledi. Yakın zamanda Uma Thurman'ın bir fotoğrafını görmüştü, şu anda ellinin üzerindeydi ama otuz yaşında gibi görünüyordu. Lucille içini çekti. Bu görev her geçen yıl daha da aşılamaz görünüyordu ama Chanel küvetini açtı, parmak uçlarını suya daldırdı ve fondöteni yüzünün ortasından dışarıya doğru sürmeye başladı. Gittikçe gevşeyen derinin nasıl kıvrımlar halinde birbirine itildiğini gördüm. Ve her sabah sorduğu soruyu kendine sordu. Neden? Seksene yakın değil de yetmişe yakın gibi görünmek için neden her güne en az yarım saat ayna karşısında başlıyorsunuz? Ve cevap her sabah aynıydı. Çünkü tanıdığı diğer aktörler gibi onun da sevildiğini hissetmek için ne gerekiyorsa yapması gerekiyordu. Kim oldukları için değilse bile, makyajla, kostümle ve doğru senaryoyla kimmiş gibi davrandılar. Yaşlanmanın ve düşük beklentilerin hiçbir zaman tam olarak iyileştiremediği bir hastalıktı bu.

Lucille misk parfümünü sürdü. Misk'in kadın parfümlerine yakışmayacak kadar erkeksi bir aroma olduğunu düşünenler vardı ama o, genç oyunculuğundan beri bu kokuyu büyük bir başarıyla kullanmıştı. Onu ön plana çıkarıyordu, kolay kolay unutamayacağın bir kokuydu. Sabahlığını bağladı ve merdivenlere konan iki kediden kaçınmaya dikkat ederek aşağıya doğru yürüdü.

Mutfağa girip buzdolabını açtı. Hemen hemen kedilerden biri iyilik yapmak amacıyla bacaklarına süründü. Ton balığının kokusunu aldığına hiç şüphe yoktu ama orada bir parça sevginin de olduğunu hayal etmek kolaydı. Günün sonunda daha önemliydi

sevimekten çok sevildiğini hissetmek. Lucille bir teneke kutu çıkardı, mutfak tezgahına döndü ve Harry'yi görünce irkildi. Mutfak masasında sırtını duvara dayamış, uzun bacaklarını öne doğru uzatmış oturuyordu. Sol elindeki gri titanyum parmağı sıkıyordu. Mavi gözleri kısılmıştı. Steve McQueen'den beri gördüğü en mavi gözlere sahipti.

Harry sandalyede kıpırdandı. 'Kahvaltı?'

diye sordu, kutuyu açarak.

Harry başını salladı. Titanyum parmağını çekiştirdi. Ama gözüne çarpan şey adamın çekiştirdiği el oldu. Yuttu. Boğazını temizledi.

'Bunu hiç söylemedin ama gerçekten köpek insanısın, değil mi?'

Omuz silkti.

'Köpeklerden bahsetmişken, sana hiç Robert De Niro'yla başrolü paylaşacağımı söylemiş miydin? *Kuduz Köpek ve Zafer*? O filmi hatırlıyor musun?'

Harry başını salladı.

'Gerçekten mi? O zaman sen birkaç kişiden birisin. Ama rolü Uma Thurman aldı. Ve o ve Bobby, yani Robert çıkmaya başladılar. Çoğunlukla siyah kadınlara yöneldiği göz önüne alındığında bu oldukça alışılmadık bir durumdu. Onları bir araya getiren rollerle ilgili bir şeyler olmalı, biz aktörler yaptığımız işe o kadar önem veririz ki, *haline gelmek* oynadıklarımız. Yani eğer bana söz verildiği gibi rolü alsaydım, o zaman Bobby ve ben bir parça haline gelirdik, anladın mı?'

'Hımm. Sen de öyle söyledin.'

'Ve ben de ona tutunabilirdim. Uma Thurman gibi değil, o...' Lucille teneke kutuyu tabağa kaldırdı. 'Öne çıkıp o domuz Weinstein'ın onu nasıl denediğini anlattıktan sonra herkesin onu nasıl 'övdüğünü' okudunuz mu? Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sanırım, milyoner aktör Uma Thurman olduğunuzda ve Weinstein'ın ne yaptığını, düdük bile çalmadan bildiğinizde, yere düşen bir adamı tekmelemek için nihayet öne çıktığınızda, diğer daha az güçlü ve daha cesur kadınların getirmiş olduğu adam aşağı, övülmemelisin. Yıllardır zımnen tüm o genç, umut dolu aktörlerin Weinstein'ın ofisine tek başına girmelerine izin verdiğinizde, çünkü siz tüm milyonlarınızla birlikte, açıkça konuşarak –*belki*–milyon dolarlık bir rolü daha kaçıırırsanız, bence herkesin önünde kırbaçlanmalı ve üzerine tükürülmelisiniz.'

Durdu.

'Bir sorun mu var, Harry?'

'Yeni bir yer bulmalıyız' dedi. 'Bizi bulacaklar.' 'Sana bunu düşündüren ne?'

'Özel bir dedektif bizi yirmi dört saat içinde buldu.'

'Özel dedektif?'

Az önce onunla konuştum. O gitti.' 'Ne istedi?'

'Norveç'te bir cinayetin şüphelisi olan zengin bir adamın özel dedektifi olarak bana iş teklif etmek.'

Lucille zorlukla yutkundu. 'Ve sen ne dedin?' 'Hayır dedim.'

'Çünkü?'

Harry omuz silkti. 'Çünkü koşmaktan yorulдум belki de.'

Tabağı yere koydu ve kedilerin etrafta toplanmasını izledi. 'Bunu benim iyiliğim için yaptığını çok iyi biliyorum, Harry. Birinin hayatını kurtardığınızda bundan sonsuza kadar sorumlu olacağınıza dair eski Çin atasözünü dinliyorsunuz.'

Harry çarpık bir gülümseme sundu. 'Ben senin hayatını kurtarmadım Lucille. Borcunuz olan paranın peşindeydiler ve bu parayı kendilerine alabilecek tek kişiyi öldürmeyecekler.'

O da gülümsedi. Korkmasın diye böyle söylediğini biliyordum. Bir milyon doları asla ele geçiremeyeceğini bildiklerini biliyordu.

Su doldurmak için çaydanlığı tuttu ama rahatsız olamayacağını anlayınca bıraktı. 'Demek koşmaktan yoruldun.'

'Koşmaktan yorulmak.'

Bir gece şarap içerken ve VHS'nin bir kopyasını izlerken yaptıkları konuşmayı hatırladı. *Romeo ve Juliet* bir çekmecede bulmuştu. İlk defa kendisi hakkında değil de kendisi hakkında konuşmak istemişti ama o pek bir şey söylememişti. Sadece harabeye dönmüş bir hayattan, öldürülen bir eşten ve kendi canına kıyan bir meslektaştan Los Angeles'a kaçtığını söyledi. Ayrıntı yok. Ve daha fazla kazmanın bir anlamı olmadığını anlamıştı. Aslında hoş, neredeyse sözsüz bir akşam olmuştu. Lucille mutfak tezgâhına yaslandı.

'Kızınız, bana onun adını hiç söylemediniz.'

'Rakel'

'Ve cinayet. Çözüldü mü?'

'Bir anlamda.'

'Ah?'

'Uzun bir süre baş şüpheliydim ama sonunda soruşturma bilinen bir suçluyu tespit etti. Daha önce parmaklıklar ardına koyacağım biri.'

'Yani... karınızı öldüren adam bunu sizden... intikam almak için mi yaptı?' 'Diyelim ki onu öldüren adam... onun canını almıştım. Bu yüzden benimkini benden aldı.' Ayağa kalktı. 'Dediğim gibi, yeni bir saklanma yerine ihtiyacımız var, o yüzden bir çanta hazırla.'

'Bugün ayrılıyor muyuz?'

'Özel dedektifler birini ararken arkalarında kendi izlerini bırakırlar. Ve dün geceki restorana ziyaret muhtemelen kötü bir fikirdi.'

Lucille başını salladı. 'Birkaç arama yapacağım.'

"Bunu kullan" dedi Harry. Mutfak tezgâhının üzerine, yeni satın alındığı ve hâlâ plastiğe sarılı olduğu belli olan bir cep telefonu koydu.

'Yani hayatını elinden aldı ama yaşamana izin verdi' dedi. 'İntikamını aldı mı?'

"En iyi türden," dedi Harry, kapıya doğru yürürken.

Harry ana evin kapısını arkasından kapattı ve öylece kaldı. Baktım. Koşmaktan yorulmuştu. Ama silahların namlularına bakmaktan daha da yorulmuştu. Ve bunda iki tane vardı. Bu, kesilmiş bir pompalı tüfektir. Diğer uçtaki adam Latin kökenliydi. Yanındaki tabancalı adam da öyle. Her ikisinin de hapishane kasları vardı ve her ikisinin de boynunun yan tarafında bir akrep dövmesi vardı. Harry üzerlerinde, arkalarındaki kapının yanından sarkan kesilmiş alarm kablosunu ve Doheny Yolu'nun diğer tarafına park edilmiş beyaz Camaro'yu görebilecek kadar yükseldi. Sürücü tarafındaki renkli cam yarıya kadar kapalıydı ve Harry sigara dumanının sızdığını ve beyaz gömleğinin yakasını zar zor seçebiliyordu.

'İçeriye girelim mi?' dedi pompalı tüfekli adam. Maç öncesi bir boksör gibi boynunu iki yana doğru uzatırken belirgin bir Meksika aksanıyla konuşuyordu. Bu hareket akrebi uzattı. Harry dövmenin bir infazcını simgelediğini ve kuyruktaki karelerin sayısının da öldürülen insan sayısını simgelediğini biliyordu. Her iki adamın da dövmelerinin kuyrukları uzundu.

Cumartesi

Marsta yaşam

"MARSTA YAŞAM"? PRIM dedi ki.

Masanın diğer tarafındaki kız ona anlamaz gözlerle baktı.

Prim kahkahalara boğuldu. 'Hayır, *şarkı*, Demek istediğim. Adı "Mars'ta Yaşam".'

David Bowie'nin sesinin altındaki ses barından geniş çatı katına yayıldığı televizyona doğru başını salladı. Pencereleden Oslo'nun orta batı yakasının ve Holmenkollen Tepesi'nin gece karanlığında bir avize gibi parıldayan manzarası vardı. Ama şu anda gözleri sadece akşam yemeği konuğundaydı. 'Birçok insan şarkıyı beğenmiyor, biraz tuhaf olduğunu düşünüyorlar. BBC bunu bir Broadway müzikali ile Salvador Dalí tablosunun karışımı olarak nitelendirdi. Belki. Ama şuna katılıyorum *Günlük Telgraf* na tüm zamanların en iyi şarkısı adını veren kişi. Hayal etmek! *en iyi*. Herkes Bowie'yi sevimli bir insan olduğu için değil, en iyisi olduğu için seviyordu. Bu yüzden sevilmemiş insanlar en iyisi olmak için öldürmeye hazırdır. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorlar.'

Prim aralarındaki masanın üzerinde duran şarap şişesini tuttu ama oturduğu yerden dökmek yerine ayağa kalkıp onun yanına doğru yürüdü.

'David Bowie'nin bir sahne adı olduğunu, gerçek adının Jones olduğunu biliyor muydunuz? Aslında ismim Prim değil, sadece bir lakap ama sadece ailem bana bu şekilde hitap ediyor. Ama evlendiğimde karımın da bana Prim diyeceğini düşünmek isterim.'

Adam tam arkasında duruyordu ve bardağını doldururken boştaki eliyle onun uzun, ince saçlarını okşuyordu. Birkaç yıl olsaydı

daha önce, hatta birkaç ay önce bile reddedilme korkusuyla böyle bir kadına dokunmaya cesaret edemezdi. Artık böyle bir şüphesi kalmamıştı, tamamen kontrol onun elindeydi. Dişlerini yaptırtmanın da elbette faydası olmuştu, ayrıca uygun bir kuaföre gidip hangi kıyafetleri alacağına dair tavsiyeler de almıştı. Ama mesele bu değildi. Bu onun yaydığı bir şeydi, karşı koyamadıkları bir şeydi ve bunun ona, tek başına taşıyabileceği kadar güçlü bir afrodisyak olan bir güven kazandırdığını bilmek, o plasebo etkisi, her fırsatta kendi kendini devam ettiriyordu. döngüyü devam ettirdi.

"Muhtemelen eski kafalı ve saf biriyim" dedi, masanın kendi tarafına doğru yürürken. 'Ama evliliğe, her birimiz için doğru kişi olan bir kişinin olduğuna inanıyorum, gerçekten inanıyorum. Geçenlerde Ulusal Tiyatro'daydım *Romeo ve Juliet* ve o kadar güzeldi ki ağladım. İki ruh doğasının ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olması amaçlandı. Sadece oradaki Patron'a bakın.'

Alçak bir kitaplığın üzerindeki akvaryumu işaret etti. İçeride parıldayan altın rengi ve yeşil bir balık yüzüyordu. 'Lisa'sı var. Onu göremezsin ama o orada, ikisi bir ve ikisi de ölene kadar da öyle kalacak. Evet biri ölecek *Çünkü* diğeri ölür. Gibi *Romeo ve Juliet*. Çok güzel değil mi?'

Prim oturdu ve elini masanın üzerinden ona doğru kaydırды. Bu gece yorgun, boş ve bitkin görünüyordu. Ama onu nasıl neşelendireceğini biliyordu, tek yapması gereken bir düğmeye basmaktı.

'Senin gibi birine aşık olabilirim' dedi.

Gözleri anında parladı ve onlardan gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Ama aynı zamanda hafif bir suçluluk duygusu da hissetti. Onu bu şekilde manipüle ettiği için değil, yalan söylediği için. Aşık olabilir ama ona değil. Onun için yaratılmış olan Kadın o değildi. Kendisi bir vekildi, üzerinde pratik yapabileceği, yaklaşımlarını test edebileceği, doğru ses tonuyla doğru şeyleri söyleyebileceği biriydi. Deneme ve hata. Artık hata yapmanın pek önemi yoktu; Kadına aşkını ilan edeceği gün her şeyin tam anlamıyla uyum içinde, mükemmel olması gerekiyordu.

Ayrıca onu gösterinin provasını yapmak için de kullanmıştı. Eh, kullanmak doğru kelime olmayabilir; o ikisinden daha aktif olanıydı. Onunla bir partide tanışmıştı, o kadar çok kişi vardı ki, onun omzunun üzerinden baktığını görünce, o gitmeden önce sadece birkaç kelime söyleme şansına sahip olacağını fark etti. Ancak etkili olmuş, vücuduna iltifat etmiş ve hangi spor salonuna gittiğini sormuştu.

gitti. Bislett'te SATS sınavına kısaca cevap verdiğinde, kendisi haftanın üç günü oraya gittiği için onu görmemiş olmasının tuhaf olduğunu söyledi, ama belki de farklı günlerde gitmişlerdir? Sabahları oraya gideceğini söyleyerek kısa bir cevap verdi ve o da gittiğini söylediğinde sinirlenmiş görünüyordu, peki hangi günler antrenman yapıyordu?

Sanki konuşmayı bitiriyormuş gibi, "Salı ve perşembe," diye yanıtladı ve dikkatini onlara doğru gelen dar siyah gömlekli bir adama çevirdi.

Ertesi Salı dışarı çıktığında spor salonunun önünde duruyordu. Oradan geçiyormuş gibi davrandı ve onu partiden tanıdı. Onu hatırlamamıştı, gülümsemişti ve yola çıkmak üzereydi. Ama sonra durdu, yüzünü ona çevirdi ve onlar sokakta dururken tüm dikkatini ona verdi. Ona sanki onun farkına ancak şimdi varıyormuş gibi baktı; partide bunun nasıl olup da gözünden kaçmış olabileceğini merak ediyordu kuşkusuz. Konuşmayı o yaptı, pek konuşkan biri değildi. En azından sözlü olarak değil; beden dili ona bilmesi gereken şeyi söylüyordu. Ancak buluşmaları gerektiğini söylediğinde konuştu.

'Ne zaman?' dedi. 'Nerede?'

Ve bunu ona söylediğinde, o da yanıt olarak sadece başını salladı.

Bu kadar basitti. Anlaştığımız gibi geldi. Gergindi. Pek çok şey ters gidebilir. Ama inisiyatif alan, neyse ki çok fazla konuşmadan kıyafetlerinin düğmelerini açan oydu.

Bunun olabileceğini biliyordu ve sevdiği Kadınla herhangi bir söz vermemiş olsalar bile bu bir tür sadakatsizlikti, değil mi? En azından aşka ihanet. Ama bunun aşk sunağında bir fedakarlık olduğuna, Onun için yaptığı bir şey olduğuna kendini inandırmıştı; bunu, alabileceği tüm pratiğe ihtiyacı olduğu için yaptığını, böylece sayıldığı gün gereklilikleri karşılayabileceğini düşünmüştü. bir sevgiliden istenen.

Ama artık masanın diğer tarafındaki kadın amacına ulaşmıştı. Onunla sevişmekten hoşlanmadığından değil. Ancak bunun tekrarı söz konusu bile olamazdı. Ve -dürüst olmak gerekirse- onun kokusunu ya da tadını beğenmiyordu. Bunu yüksek sesle mi söylemeliydi? Ona yollarının burada ayrılacağını mı söyledi? Sessizce tabağına baktı. Tekrar yukarı baktığında, sanki monologunu eğlenceli bir performans olarak görüyormuş gibi, o anlaşılmaz gülümsemesi hâlâ yerindeyken başını biraz yana eğmişti. Ve birden kendini bir mahkum gibi hissetti. Kendi halinde bir mahkum

Ev. Çünkü öylece kalkıp gidemezdi, gidecek başka yeri yoktu. Ve ondan gitmesini pek de isteyemezdi, değil mi? Henüz herhangi bir yere gitmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu, hatta hiç de; gözlerindeki neredeyse doğal olmayan parlaklık onun gözlerini kamaştırdı, perspektifini kaybetmesine neden oldu. Bütün bu olayda çarpık ve karışık bir şeyler olduğu aklına geldi. Tek bir kelime bile söylemeden kontrolü ele almıştı. Aslında istediği şey neydi?

'Ne...' diye başladı. Boğazını temizledi. 'Gerçekte istediğin şey nedir?' Cevap vermedi, sadece başını biraz daha yana eğdi. O güzel ağzında mavi-beyaz parlayan dişleriyle sessiz kahkahalar atıyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra Prim o ana kadar görmediği bir şeyi fark etti. Bir yırtıcı hayvanın ağzına sahip olduğunu. Ve şunu fark etti: Bu bir kedi-fare oyunuydu. Ve fare o değil oydu.

Bu saçma düşünce nereden gelmişti?

Hiçbir yerde. Veya tüm çılgın düşüncelerinin geldiği yer. Korkmuştu ama bunu göstermemesi gerektiğini biliyordu. Sakin bir şekilde nefes almaya çalıştı. Gitmesi gerekiyordu. Ogitmek zorunda kaldı.

Peçetesini katlayıp tabağa koyarken, "Bu çok hoştu" dedi. 'Bir ara tekrar yapalım.'

Telefon çaldığında Johan Krohn eşi Alise ile yemek masasına yeni oturmuştu. Harry Hole'un cömert teklifini reddettiği yönündeki kötü haberi vermek için henüz Markus Røed'i aramamıştı. Yani, Krohn ücretten bahsetmeye fırsat bulamadan Harry çoktan reddetmişti. Krohn kendisine koşulları sunduktan ve Kopenhag üzerinden Oslo'ya 09.55'te yapılacak uçuşta kendisine business sınıfı koltuk rezervasyonu yaptırdıklarını söyledikten sonra da fikrini değiştirmemişti.

Numaradan gelen aramanın Harry'nin eski telefonundan geldiğini gördü; aramaya çalıştığında yalnızca 'ulaşılamıyor' mesajı aldığı telefonda. Yani belki de hayır demesi yalnızca bir müzakere taktiğiydi. Sorun değildi, Røed ona miktarı artırması için tam yetki vermişti.

Krohn masadan kalktı, karısına özür dilercesine baktı ve oturma odasına gitti. "Tekrar merhaba, Harry" dedi neşeyle.

Hole'un sesi boğuk geliyordu. 'Dokuz yüz altmış bin dolar.' 'Affınıza sığırırım?'

'Eğer davayı çözersem dokuz yüz altmış bin dolar istiyorum.'

'Dokuz yüz...?'

'Evet.'

'Farkındasın-'

'Buna değmediğimin farkındayım. Ama eğer müvekkiliniz söylediğiniz kadar zengin ve masumsa o zaman gerçek onun için buna değer. Bu yüzden benim önerim, ücretsiz çalışmam, masraflarımın karşılanması ve ancak davayı çözdüğüm takdirde ödeme almamdır.'

'Ancak-'

'O kadar da değil. Ama Krohn, önümüzdeki beş dakika içinde bir cevaba ihtiyacım olacak. İngilizce olarak, adresinizden gönderilen bir e-postayla ve imzanızla. Anlamak?'

'Evet ama Tanrım, Harry, bu—'

'Burada şu anda bir karar vermesi gereken insanlar var. Yani kafama bir silah dayadım.'

'Ama iki yüz bin dolar daha fazla olmalı...' 'Kusura bakma, söylediğim miktar bu ya da hiç bir şey değil, Krohn.'

Krohn içini çekti. 'Bu çılgınca bir meblağ Harry, ama tamam, müvekkilimi arayacağım. Sana geri döneceğim.'

"Beş dakika" diye boğuk bir cevap geldi. Krohn arka planda başka bir sesin bir şeyler söylediğini duydu.

"Dört buçuk" dedi Harry.

Krohn, "Onu yakalamak için elimden geleni yapacağım" dedi.

Harry telefonu mutfak masasının üzerine bıraktı ve hâlâ kendisine doğrultulmuş pompalı tüfekli adama baktı. Diğer adam başka bir cep telefonuyla İspanyolca konuşuyordu.

Harry'nin yanında oturan Lucille, "Her şey düzelecek," diye fısıldadı. Harry onun elini okşadı. 'Bu benim çizgim.'

'Hayır, o benim' dedi. 'Seni bu işe karıştıran benim. Zaten bu doğru değil, değil mi? Her şey yoluna girmeyecek.'

"Tamam, tanımla," dedi Harry.

Lucille hafifçe gülümsedi. 'En azından dün harika bir son akşam geçirdim, bu da bir şey. Biliyor musun, Dan Tana'daki herkes bizim bir çift olduğumuza ikna olmuştu.'

'Sence?'

'Ah, kolumda benimle içeri girdiğinde bunu yüzlerinde gördüm. Lucille Owens'ın yanında uzun boylu, sarışın ve çok daha genç bir adam var.'

düşünce. Ve kendilerinin de film yıldızı olmasını diledi. Sonra ceketimi aldın ve yanağıma bir öpücük verdin. Teşekkür ederim, Harry."

Harry, evlilik yüzüğünü çıkarmak da dahil olmak üzere yalnızca önceden kendisine söyleneni yaptığını belirtmek üzereydi ama bundan kaçındı.

'*Dakikalarca*, dedi telefonlu adam ve Harry, Lucille'in elinin daha da sıkılaştığını hissetti.

'Ne var *el jefearabada* mı diyorsun?' Harry sordu.

Pompalı tüfekli adam cevap vermedi. 'O da sizin kadar insanı mı öldürdü?'

Adam kısa bir kahkaha attı. 'Kimse kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyor. Tek bildiğim eğer ödemezsen onun listesindeki sonraki iki kişi sen olacaksın. İşlerle kişisel olarak ilgilenmeyi sever. Ve demek istediğim *seviyor*.'

Harry başını salladı. 'Ona krediyi veren o muydu yoksa borcu satın mı aldı?'

'Biz borç vermiyoruz, sadece topluyoruz. Ve o en iyisidir. Kaybedenleri, borçlu olanları tespit edebilir.' Bir an tereddüt etti, sonra biraz öne eğildi ve sesini alçalttı: 'Bunun gözlerinde ve tavırlarında olduğunu ama çoğunlukla vücut kokularında olduğunu söylüyor. Otobüse bindiğinizde bunu görebilirsiniz; borcun ağırlığını taşıyanlar, yanlarında boş koltuk bulunanlardır. Senin de borçlu olduğunu söyledi. *el rubio*.'

'Ben?'

'Bir gün o barda bayanı arıyordu ve seni orada otururken gördü.'

'O yanılıyor, borçlu değilim.'

'O asla yanılmaz. Birine bir şey borçlusun. Babamı bu şekilde buldu.'

'Senin baban?'

Adam başını salladı. Harry ona baktı. Yutulmuş. Arabadaki adamı hayal etmeye çalıştım. Harry teklifini öne sürerken Harry'nin telefonu mutfak masasının üzerinde hoparlörün üzerinde duruyordu, ama diğer uçtaki adam tek bir kelime bile söylememişti.

'*Bir dakika*. Cep telefonlu adam tabancanın emniyet mandalını açtı.

'Babamız,' diye mırıldandı Lucille, 'cennette kim var...' 'Hiç gerçekleşmemiş bir filme nasıl bu kadar çok para harcayabildin?' Harry sordu.

Lucille ilk başta ona şaşkınlıkla baktı. Belki eşikten geçmeden önce onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını fark etmeden önce.

'Biliyor musun' dedi, 'bu kasabada en sık sorulan soru bu.'

'*Cinco ikinci sırada.*'

Harry telefonuna baktı. 'Peki en sık verilen cevap?' 'Kötü şans ve berbat senaryolar.'

'Hımm. Sanki benim hayatımmış gibi geliyor.'

Ekran aydınlandı. Krohn'un numarası. Harry Kabul Et'e bastı.

'Benimle konuş. Çabuk ve sadece sonuç.'

'Røed evet diyor.'

'E-posta adresini alacaksınız.' Harry telefonu konuştuğu adama verdi. *el jefe*. Adam tabancayı bomber ceketinin omuz kılıfına soktu ve iki telefonu birbirine dayadı. Harry alçak seslerin uğultusunu duydu. Ortam sessizleştğinde telefonu Harry'ye geri verdi. Krohn telefonu kapatmıştı. Adam kendi telefonunu kulağına götürüp dinledi. İndirdim.

'Şanslısın, *el rubio*. On gününüz var. Şu andan itibaren.' Saatini işaret etti. 'Bundan sonra onu vururuz.' Lucille'i işaret etti. 'Sonra senin için geliyoruz. O artık bizimle geliyor ve sen de onunla bağlantı kurmaya çalışmayacaksın. Eğer bunu birine anlattırsan, konuştuğun kişiyle birlikte sen de ölürsün. Biz burada işleri bu şekilde yapıyoruz, Meksika'da işleri bu şekilde yapıyoruz ve sizin gittiğiniz yerde işleri bu şekilde yapacağız. Ulaşamayacağımız bir yerde olduğunuzu düşünmeyin.'

"Tamam," dedi Harry ve yutkundu. 'Bilmem gereken başka bir şey var mı?'

Adam akrep dövmesini ovuşturdu ve gülümsedi. 'Seni vurmayacağız. Sırtınızın derisini soyacağız ve sizi güneşin altında bırakacağız. Susuz kalıp susuzluktan ölmeniz yalnızca birkaç saat sürecek. İnan bana, daha uzun sürmediğine şükredeceksin.'

Harry, Norveç ve Eylül güneşi hakkında bir şeyler söylemek istedi ama kendini tuttu. Saat çoktan ilerliyordu. Sadece on gün içinde değil, bileti olan uçuşta da. Saatini kontrol etti. Bir buçuk saat. Günlerden cumartesiydi ve buradan LAX'e pek fazla kilometre yoktu ama burası Los Angeles'ti. Zaten programın gerisindeydi. Umutsuzca geride.

Lucille'e son bir kez baktı. Evet, daha uzun yaşasaydı kendi annesi de böyle görünecekti.

Harry Hole eğildi, Lucille'i alnından öptü, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Pazar

HARRY OTURUYORDU 1970 model Volvo Amazon'un yolcu koltuğu. Bjørn onun yanındaydı ve Bjørn'un kasetçalarında düzensiz bir hızla çalan Hank Williams şarkısına eşlik ediyorlardı. Şarkı söylemeyi bıraktıklarında arka koltuktaki bir çocuktan hafif bir sızlanma duyuluyordu. Araba sallanmaya başladı. Park etmiş olmalarına bakılırsa tuhaf.

Harry gözlerini açtı ve onu omzunun üzerinde nazikçe sarsmakta olan uçuş görevlisine baktı.

Yüz maskesinin arkasından, "Yakında ineceğiz efendim" dedi. 'Lütfen emniyet kemerinizi takın.'

Boş bardağı onun önünden aldı, masayı yana doğru kaydırıp kol dayanağına doğru indirdi. İş adamı sınıfı. Son anda takım elbisesini giymeye ve her şeyi, hatta el bagajını bile yanına almamaya karar vermişti. Harry esnedi ve pencereden dışarı baktı. Aşağıdan orman geçti. Göller. Ve sonra: şehir. Daha fazla şehir. Oslo. Sonra tekrar orman. LAX'ten ayrılmadan önce yaptığı hızlı telefon görüşmesini düşündü. Cinayet vakalarında sürekli işbirlikçisi olan psikolog Ståle Aune'a. Kulağa çok farklı gelen sesini düşündüm. Harry'ye son birkaç ayda ona birkaç kez ulaşmaya çalıştığını söylemesi hakkında. Harry'nin cevabı telefonu kapattığıydı. Ståle bunun o kadar da önemli olmadığını, yalnızca ona hasta olduğunu söylemek istediğini söyledi. Pankreas kanseri.

Los Angeles'tan uçuş, programa göre on üç saat sürecekti. Harry saatine baktı. Norveç saatine dönüştürdüm. Pazar 08.55. Pazar perhiz günüydü ama kendisini hâlâ Los Angeles saatine göre tanımlıyorsa, beş dakika daha cumartesiydi. Business sınıfında uzaktan kumandada olduğunu hatırlamadan önce çağrı butonunu bulmak için tavana baktı. Onu konsolun içine sıkıştırılmış halde buldu.

Bastı ve üzerinde bir ışık yanarken aynı zamanda bir sonar sesi duyuldu.

On saniyeden kısa sürede oradaydı. 'Evet efendim?'

Ama bu on saniye içinde Harry'nin Cumartesi günü Los Angeles'ta içtiği içkilerin sayısını saymaya yetecek kadar zamanı oldu. Tam kota. Bok.

"Özür dilerim" dedi gülümsemeye çalışarak. 'Hiç bir şey.'

Harry gümrüksüz satış yerinde viski şişeleri rafının önünde dururken ona Krohn'un ayarladığı arabanın gelen yolcu salonunun dışında onu beklediğini bildiren bir mesaj atıldı. Harry 'Tamam' cevabını verdi ve -telefon kapalıyken- K'ya tıkladı.

Rakel bazen çok az arkadaşı, meslektaşı ve bağlantısı olduğu ve her biri için tek ihtiyacı olan şeyin baş harfi olduğu konusunda şaka yapıyordu.

'Katrine Bratt' Sesi yorgun ve uykulu geliyordu.

'Merhaba, ben Harry.'

'Harry mi? Gerçekten mi?' Sanki yatakta oturmuş gibiydi. 'Bunun bir Amerikan numarası olduğunu gördüm, o yüzden...'

'Şu anda Norveç'teyim. Yeni indim. Seni uyandırdım mı?'

'HAYIR. Ya da evet, bir nevi. Olası bir çifte cinayet vakası var, bu yüzden geç saatlere kadar çalışıyordum. Kayınvalidem burada Gert'e bakıyor, ben de biraz uyumaya çalışıyorum. Tanrım, yaşıyorsun.'

'Görünüşe göre. Bunlar nasıl?'

'TAMAM. Aslında koşullar göz önüne alındığında çok da kötü değil. Geçen cuma senden bahsediyordum. Oslo'da ne yapıyorsun?'

'Birkaç şey. Ståle Aune'u ziyaret edeceğim.' 'Kahretsin, evet duydum. Pankreas kanseri değil mi?' 'Detaylara sahip değilim. Kahve içmeye vaktin var mı?'

Kadın cevap vermeden önce bir an tereddüt ettiğini fark etti:

'Neden buraya gelip akşam yemeği yemiyorsun?'

'Senin evinde mi demek istiyorsun?'

'Evet tabi. Kayınvalidem harika bir aşçıdır.' 'Kuyu. Eğer sorun yoksa, o zaman...'

'Saat altı? O zaman sen de Gert'e merhaba diyeceksin.'

Harry gözlerini kapattı. Rühayı hatırlamaya çalıştı. Volvo Amazon. Sızlanan çocuk. Biliyordu. Elbette biliyordu. O bunu fark etmiş miydi

da biliyor muydun? Öyle mi *istek* bunu biliyor mu?

"Saat altı harika" dedi.

Telefonu kapattılar ve o yine viski şişelerinin bulunduğu rafa baktı. Hemen arkasında sevimli oyuncak hayvanlarla dolu bir raf vardı.

Araba, fiyordun içine uzanan iki ada üzerinde yer alan, Oslo'nun en pahalı beş hektarlık bölgesi olan Tjuvholmen'in çoğunlukla trafiğe kapalı sokaklarında yavaşça ilerledi. Mağazaları, restoranları ve galerileri ziyaret eden ya da sadece Pazar günü yürüyüşe çıkan insanlarla doluydu. Hırsız'da resepsiyon görevlisi Harry'yi sanki gerçekten ağırlamayı sabırsızlıkla bekledikleri bir misafirmiş gibi karşıladı.

Odada mükemmel yumuşaklıkta bir çift kişilik yatak, duvarlarda modern sanat eserleri ve lüks markalı duş jeli vardı. Harry, beş yıldızlı bir otelden beklenen her şeyin olduğunu varsayıyordu. Belediye Binasının pas kırmızısı kulesi ve Akershus Kalesi'nin manzarası vardı. Uzakta olduğu yılda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Yine de farklı hissettiriyordu. Belki de bu, tasarım mağazaları, galerileri, lüks daireleri ve çoğunlukla gösterişli cepheleriyle Tjuvholmen'in tanıdığı Oslo olmaması yüzündendi. Oslo'nun Avrupa'nın eteklerinde sessiz, sıkıcı ve oldukça gri bir başkent olduğu bir dönemde doğu yakasında büyümüştü. Sokaklarda duyduğunuz dil çoğunlukla aksansız Norveççeydi ve insanlar genel olarak beyazdı. Ancak şehir yavaş yavaş açılmaya başladı. Harry gençliğinde bunu ilk kez kulüp sayısı arttığında, sadece Valle Hovin'de 30.000 kişi için çalanlar değil, daha havalı gruplar ortaya çıktığında fark etmişti.

- turlarına Oslo'yu da dahil etmeye başladılar. Ve dünyanın her köşesinden yemek sunan bir sürü restoran açıldı. Uluslararası, açık ve çok kültürlü bir şehre dönüşme, doğal olarak organize suçlarda bir artışa yol açmıştı, ancak hâlâ o kadar az cinayet işleniyordu ki, bir dedektif departmanını zar zor çalıştırabiliyorlardı. Doğru, şehir 1970'lerde çeşitli nedenlerden dolayı eroin bağımlısı gençler için bir mezarlık haline gelmişti ve daha sonra da öyle kaldı. Ancak Skid Row'un olmadığı bir şehirdi, kadınların bile genel olarak kendilerini güvende hissedebilecekleri bir şehirdi; bu, kendilerine sorulduğunda sakinlerinin yüzde doksan üçü tarafından da dile getirilen bir duyguydu. Her ne kadar medya başka bir tablo çizmek için elinden geleni yapsa da, son on beş yıldaki tecavüzlerin sayısı diğer şehirlerle karşılaştırıldığında sürekli olarak düşüktü; sokak şiddeti ve diğer suçlar da düşüktü ve hâlâ da azalıyor.

Yani bir kadının öldürölmesi ve birbiriyle muhtemel bağılantısı olan bir kadının kaybolması sıradan bir olay değildi. O halde Harry'nin Google'da arama fırsatı bulduğu Norveç gazetesi makalelerinin çok sayıda olması ve manşetlerin büyük olması o kadar da tuhaf değildi. Birçoğunda Markus Røed'in adının geçmesi de garip değildi. Birincisi, herkes medyanın, hatta önceden haber bülteni olarak adlandırılanların bile, tanınmış isimler hakkında süregelen anlatılar yaratarak ayakta kaldığını biliyordu ve görünüşe göre Røed, zenginliği nedeniyle bir ünlüydü. İkincisi, Harry'nin araştırdığı tüm cinayetlerin yüzde sekseninin faili, kurbanla yakından bağılantılı bir kişiydi. Bu nedenle baş şüphelinin -şimdilik- kendisini kiralayan adam olması garip değildi.

Harry duş aldı. Gardermoen'dan aldığı diğer tek gömleğinin düğmelerini iliklerken aynanın önünde durdu. Üst düğmeyi iliklediği sırada kol saatinin tik taklarını duydu. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Hırsız'dan Barbell'in Haakon VII'nin kapısındaki ofisine beş dakikadan az bir yürüyüş vardı.

Harry neredeyse üç metre yüksekliğindeki kapıya doğru yürüdü ve içeride lobide bulunan genç bir adamla göz teması kurdu. Harry'yi beklemekle görevlendirildiği belli olduğundan kapıyı açmak için acele etti. Harry'nin cam hava kilitlerinden geçmesine ve - Harry asansöre binmediğini açıkladığında bir anlık kafa karışıklığının ardından - merdivenlerden yukarı çıkmasına izin verdi. Altıncı ve en üst katta, hafta sonu boş ofis alanından geçerek Harry'nin önünde açık bir kapıya doğru yürüdü ve orada durdu, Harry'nin yanından geçip içeri girmesine izin verdi.

Neredeyse yüz metrekarelik görünen, Belediye Binası Meydanı'na ve Oslo Fiyordu'na bakan bir köşe ofisti. Bir ucunda büyük bir iMac ekranı, üzerinde bir çift Gucci güneş gözlüğü ve bir Apple iPhone bulunan bir masa duruyordu ama üzerinde kağıt yoktu.

Diğer tarafta konferans masasında oturan iki kişi vardı. İçlerinden birinin Johan Krohn olduğunu biliyordu. Diğerini gazete makalelerinden tanıdı. Markus Røed, önce Krohn'un ayağa kalkmasına ve elini uzatarak Harry'ye yaklaşmasına izin verdi. Harry gözünü arkadaki adamdan ayırmadan Krohn'a hızlıca gülümsedi. Markus Røed'in ceketinin düğmesini otomatik bir hareketle iliklediğini ama masada ayakta durduğunu gördüm. Harry, Krohn'un elini sıktıktan sonra masaya doğru yürüdü ve aynısını Røed'e de yaptı. Muhtemelen hemen hemen aynı boyda olduklarını fark ettim.

Tahminen Røed'in g re mesi gereken fazladan en az yirmi kilosu vardı. Şimdi, yakından bakıldığında Røed'in yapay olarak pürüzsüz cildinin, beyaz dişlerinin ve kalın, siyah saçlarının ardındaki altmış altı yılı görünüyordu. Ama tamam, en azından Los Angeles'ta gördüğü bazı insanlardan daha iyi cerrahlarla  alı mı tı. Harry, Røed'in dar mavi irislerindeki büyük gözbebeklerinde, sanki fasiküler bir rahatsızlığı varmış gibi hafif bir se irme fark etti.

'Otur, Harry.'

"Teşekkürler, Markus," dedi Harry, ceketinin d  melerini çözüp oturdu. Eğer Røed hitap şeklini be enmediyse ya da cevabı kabul ettiyse yüz ifadesinden bunu belli etmiyordu.

Røed, kapı e i indeki genç adama bir şeyler işaret ederek, "Bu kadar kısa sürede geldi iniz için teşekkürler," dedi.

'Belirli bir ivme bana çok yakı ıyor.' Harry bakışlarını duvardaki    ciddi görünüşlü adamanın portreleri üzerinde gezdirdi.  er evenin alt kısmında altın plaklarla kaplı, tamamı Røed soyadını taşıyan iki tablo ve bir fotoğraf.

'Evet, tabii ki i ler farklı bir hızda ilerliyor *o tarafta*' dedi Krohn, son iki kelime İngilizceydi, Harry'ye biraz stresli bir diplomatın havadan sudan konuşması gibi geldi.

"Bilmiyorum" dedi Harry. 'Los Angeles'ın New York ve Chicago'ya kıyasla daha rahat olduğunu d  n yorum. Ama görüyorum ki burada da dalga geçiyorsun. Pazar günü ofis saatleri. Etkileyici.'

Røed, "Ev hayatının ve aile hayatının cehenneminden biraz uzaklaşmak insana iyi gelir" dedi ve Krohn'a sırtıttı. '* zellikle* Pazar günü."

'çocuğunuz var mı?' Harry sordu. Gazete makalelerinden böyle bir izlenim edinmemi ti.

"Evet," diye yanıtladı Røed, sanki soran kendisiymi  gibi Krohn'a bakarak. 'Karım.'

Røed güldü ve Krohn da görev duygusuyla ona katıldı. Harry, kendini belli etmemek için a zının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Helene Røed'in gazetelerde gördüğü fotoğraflarını düşündü. Ya  farkı ne kadardı? En az otuz yıl olmalıydı. Tüm fotoğraflarda çift, logolu arka planda, yani galalarda, defilelerde ve benzeri yerlerde foto raflandı. Helene Røed elbette giyinmi ti ve s slenmi ti ama benzer yerlerde kameraya poz verdiğini gördüğünüz bazı kadınlardan ve erkeklerden daha bilinçli, daha az gülünç görünüyordu.

olaylar. Çok güzeldi ama güzelliğinde solmuş bir şeyler vardı; sanki biraz erken kaybolmuş gibi görünen gençlik ışıltısı. Biraz fazla iş mi? Biraz fazla alkol ya da başka şeyler mi var? Biraz fazla mı az mutluluk? Yoksa üçünden de biraz mı?

'Eh,' dedi Krohn, 'müvekkilimi benim kadar tanıdığımı göre, ne olursa olsun burada çok zaman geçireceğini söyleyebilirim. Onun bulunduğu yere çok çalışmadan ulaşamazsınız.'

Røed omuz silkti ama itiraz etmedi. 'Peki ya sen, Harry? Çocuklarınız var mı?'

Harry portrelere bakıyordu. Her üç adam da büyük binaların önünde fotoğraflandı. Harry, bunların kendilerinin inşa ettiğini ya da kendilerine ait olduğunu tahmin etti.

'Belki de sağlam bir aile servetiyle birleşmiştir' dedi.

'Affedersin?'

'Çok çalışmanın yanı sıra. Bu işi biraz daha kolaylaştırıyor, değil mi?' Røed, parlak siyah saçlarının altındaki bakımlı kaşını kaldırdı ve sanki Krohn'un nasıl bir adamı ele geçirdiğine dair bir açıklama istermiş gibi sorgulayıcı bir şekilde Krohn'a baktı. Sonra gömleğinin yakasındaki çift çeneyi kaldırmak için başını kaldırdı ve gözlerini Harry'ye dikti.

Şanslar kendi başının çaresine bakmıyor Hole. Ama belki bunu biliyorsundur?'

'Ben? Sana bunu düşündüren ne?'

'HAYIR? Kesinlikle varlıklı bir adam gibi giyiniyorsun. Yanılmıyorsam o takım elbiseniz Savile Row'dan Garth Alexander tarafından dikilmişti. Bende de iki tane var.'

"Terzinin adını hatırlamıyorum" dedi Harry. 'Bunu, ona eskort olmayı kabul eden bir bayandan aldım.'

'Lanet olsun. O kadar mı çirkindi?'

'HAYIR.'

'HAYIR? Bir bakan mı o zaman?'

'Evet, söyleyeceğim. Yetmiş yaşındaki biri için.'

Markus Røed ellerini başının arkasına koydu ve arkasına yaslandı. Gözleri dar yarıklara dönüştü.

'Biliyor musun Harry, sen ve karımın bu konuda ortak bir yanı var. Sadece daha pahalı bir şey giymek için kıyafetlerinizi çıkarırsınız.'

Markus Røed'in kahkahası sağır ediciydi. Kalçalarına tokat attı ve Krohn'a döndü, o da yine hızla gülmeyi başardı. Røed'in kahkahası hapşırma krizine dönüştü. Az önce içeri giren genç adam

bir tepsi su bardağı - ona bir peçete uzattı ama Røed ona el salladı, takımının iç cebinden üzerinde MR baş harflerinin olduğu, neredeyse aynı büyüklükte harflerle büyük, açık mavi bir mendil çıkardı ve yüksek sesle burnunu sümküdü.

Røed mendili tekrar cebine tıkarken, "Sakin ol, sadece alerjim var" dedi. 'Aşı oldun mu, Harry?'

'Evet.'

'Ben de. Bütün zaman boyunca güvendeydim. Helene ve ben Suudi Arabistan'a gittik ve ilk aşıyı Norveç'e gelmeden çok önce yaptırdık. Her neyse, bir başlangıç yapalım. Johan mı?'

Harry, Johan Krohn'un vakayla ilgili sunumunu dinledi; bu, yirmi dört saat önce telefonda duyduklarının aşağı yukarı tekrarıydı.

'İki kadın, Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen sırasıyla üç ve iki hafta önce art arda Salı günleri ortadan kayboldu. Susanne Andersen iki gün önce ölü bulundu. Polis ölüm nedeni hakkında herhangi bir açıklama yapmadı ancak olayın cinayet olarak soruşturulduğunu söyledi. Markus polis tarafından tek bir nedenden dolayı sorguya çekildi. Susanne'ın kaybolmasından dört gün önce iki kız aynı partideydi; Markus ve Helene'in yaşadığı apartmanın sakinleri için bir çatı partisi. Polisin şu ana kadar iki kız arasında bulduğu tek bağlantı, ikisinin de Markus'u tanıması ve her ikisinin de onun tarafından davet edilmiş olması. Markus'un kızların kaybolduğu iki salı günü için bir mazereti var - Helene ile evdeydi - ve polis onu bu konuda her türlü şüpheden arındırdı. Ne yazık ki basının gerekçeleri o kadar mantıklı değil. Yani davanın çözülmesi isteği dışında başka amaçları da var. Bu nedenle, Markus'un kızlarla ilişkisi hakkında her türlü spekülasyon manşeti yayınlıyorlar ve iki kıza büyük meblağlar teklif eden bir gazeteye "hikayelerini" anlatmakla tehdit ederek Markus'tan zorla para almaya çalıştıklarını ima ediyorlar. bunun için. Ayrıca, bir ceza davasında bunun yaygın ve tamamen yasal bir ödeme olduğunun çok iyi farkında olmalarına rağmen, eş tarafından sağlanan bir mazeretin değerinden de şüpheyi düşürdüler. Tabii ki bu tamamen şöhret ve cinayetin sansasyonel karışımıyla ilgili, gerçekte değil. Eğer bu ortaya çıkarsa, medyadaki insanlar hiç şüphesiz bunun erken değil geç olmasını umuyorlar, böylece mümkün olduğu kadar uzun süre satış dostu spekülasyonlara devam edebilirler.'

Harry kısaca başını salladı, yüzü ifadesizdi.

'Bu arada müvekkilimin ticari çıkarları zarar görüyor çünkü - en azından medyanın aktardığına göre - tüm suçlamalardan aklanmadı. Doğal olarak kişisel bir gerginlik söz konusu.'

"Her şeyden önce aile konusunda," diye araya girdi Røed.

"Doğal olarak," diye devam etti avukat. 'Polis bu göreve eşit olduğunu gösterseydi bu, yaşayabileceğimiz geçici bir sorun olurdu. Ancak neredeyse üç haftaları oldu ve ne faili ne de medyanın, Oslo'da davayla ilgili gerçek bir mazeret sunan tek kişiye karşı yürüttüğü cadı avını sonlandırmasına neden olabilecek herhangi bir ipucu bulamadılar. Kısacası davanın bir an önce çözülmesini diliyoruz, siz de burada devreye giriyorsunuz.'

Krohn ve Røed, Harry'ye baktı.

'Hımm. Artık polisin bir cesedi olduğuna göre, bir failin DNA izlerini bulma ihtimali var. Polis sizden DNA örneği aldı mı?' Harry doğrudan Markus Røed'e baktı.

Røed yanıt vermeden Krohn'a döndü.

Krohn, "Biz buna hayır dedik" dedi. 'Polis mahkeme emri çıkarana kadar.'

'Neden?'

'Çünkü böyle bir sınava girmekle hiçbir kazancımız yok. Ve çünkü bu tür müdahaleci bir soruşturmayı kabul ederek, dolaylı olarak davayı polisin bakış açısından görebileceğimizi, yani şüphe için gerekçelerin olabileceğini kabul etmiş oluruz.'

'Ama herhangi bir gerekçe görmüyor musun?'

'HAYIR. Ancak polise, kayıp vakaları ile müvekkilim arasında herhangi bir bağlantı kurulabilirse, DNA testi yaptırmaktan memnuniyet duyacağını söyledim. Onlardan artık haber alamadık.'

'Hımm.'

Røed ellerini çırptı. 'İşte bu, Harry. Geniş vuruşlarla. Savaş planınızın ne olduğunu duyabilir miyiz?'

'Savaş planı?'

Røed gülümsedi. 'En azından geniş vuruşlarla.'

"Genel anlamda," dedi Harry, jet-lag esnemesini bastırarak, "katili mümkün olduğu kadar çabuk bulmaktır."

Røed sırtı ve Krohn'a baktı. 'Bu çok geniş kapsamlı oldu, Harry. Başka bir şey söyleyebilir misin?'

'Kuyu. Bu vakayı bir polis gibi araştıracağım. Gerçek dışında herhangi bir şeye zorunluluk veya saygı duymadan anlam. Başka bir deyişle, eğer delil beni sana götürürse Røed, diğer katiller gibi seni de alt edeceğim. Ve ikramiyeyi talep et.'

Bunu takip eden sessizlikte Belediye Binasının çanları çalmaya başladı. Markus Røed kıkırdadı. 'Çok sert konuşuyorsun, Harry. Bir polis olarak bu tür bir ikramiyeyi toparlamanız kaç yılınızı alır? On? Yirmi? Siz aslında istasyonda ne kadar kazanıyorsunuz?'

Harry cevap vermedi. Çanlar çalmaya devam ediyordu.

'Eh,' dedi Krohn, aceleci bir gülümsemeyle, 'aslında senin söylediğin şey bizim yapılmasını istediğimiz şey, Harry. Telefonda da söylediğim gibi: bağımsız bir soruşturma. Her ne kadar bunu oldukça kaba bir şekilde ifade ediyor olsanız da, aynı fikirdeyiz. İfade ettiğin şey, seni istememizin asıl sebebidir. Bu tür bir dürüstlüğe sahip bir birey.'

'Sen?' diye sordu Røed, Harry'ye bakarken başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini okşayarak. 'Bu kadar dürüstlüğe sahip bir adam mı?'

Harry yine Røed'in gözlerindeki seğirmeyi fark etti. Kafasını salladı. Røed öne doğru eğildi, neşyle gülümsedi ve alçak sesle şöyle dedi: 'Biraz bile mi yok?'

Harry de gülümsedi. 'Sadece at gözlüğü takan bir atın dürüst olduğu ölçüde suçlanabilir. Sınırlı zekaya sahip bir yaratık, sadece eğitim aldığı şeyi yapıyor: Dikkatinin dağılmasına izin vermeden dümdüz koşmak.'

Markus Røed güldü. 'Bu iyi, Harry. Bu iyi. Bunu satın alacağız. İlk önce yapmanı istediğim şey, en iyi insanlardan oluşan bir ekip oluşturmak. Tercihen insanların bildiği isimlerle. Bunu medyaya duyurabiliriz. Yani ciddi olduğumuzu görebiliyorlar, anladın mı beni?'

'Kimi kullanabileceğime dair bir fikrim var.'

'İyi iyi. Onlardan bir cevap almanız ne kadar sürer sizce?'

'Yarın saat dörtte.' 'Yarın kadar erken mi?'

Røed, Harry'nin ciddi olduğunu anlayınca yeniden güldü. 'Tarzını beğendim, Harry. Sözleşmeyi imzalayalım.'

Røed, evrak çantasına uzanıp Harry'nin önüne tek sayfalık bir belge koyan Krohn'a başıyla selam verdi.

Krohn, 'Sözleşme, polisin hukuk departmanındaki en az üç avukat arasında suç konusunda anlaşmaya varılması durumunda görevin tamamlanmış sayılması gerektiğini belirtiyor' dedi. Ancak sanığın mahkemede beraat etmesi durumunda ücretin geri ödenmesi gerekecek. Yani bu bir "tedavi yoksa ödeme de yok" anlaşmasıdır.'

Røed, "Ama bir bonus da ben de dahil olmak üzere bir yöneticinin sizi kıskanacağıdır" dedi.

"Buraya bir madde daha eklemek istiyorum" dedi Harry. 'Polis, benim yardımım olsun ya da olmasın, suçlu olduğu varsayılan tarafı önümüzdeki dokuz gün içinde bulması durumunda ücretim ödenecek.'

Røed ve Krohn bakıştılar.

Røed, Harry'ye doğru eğilmeden önce başını salladı. 'Sen zorlu bir müzakerecisin. Ama ödenecek miktar ve gün sayısı konusunda neden bu kadar kesin rakamlara sahip olduğunuzu anlamıyorum sanmayın.'

Harry bir kaşını kaldırdı. 'Gerçekten mi?'

'Hadi. Diğer adama gerçek bir figürün olduğu hissini veriyor. Her şeyin yerine oturduğu sihirli bir sayı. Babana sikişmeyi öğretemezsin, Harry, ben de bu müzakere yöntemini kendim kullanıyorum.'

Harry yavaşça başını salladı. 'Beni yakaladın, Røed.'

'Ve şimdi sana bir numara öğreteceğim, Harry.' Røed geniş bir gülümsemeye arkasına yaslandı. 'Sana bir milyon dolar vermek istiyorum. Bu istediğinden yaklaşık dört yüz bin Norveç kronu daha fazla, iyi bir araba için yeterli. Neden biliyorsun?'

Harry cevap vermedi.

'Çünkü eğer onlara beklediklerinden biraz daha fazlasını vererseniz, insanlar çok daha fazla çaba harcarlar. Bu psikolojik olarak kanıtlanmış bir gerçektir.'

"O halde bunu test etmeye hazırım," dedi Harry kuru bir sesle. 'Fakat bir şey daha var.'

Røed'in gülümsemesi kayboldu. 'Ve bu?'

'Polisteki birinden izin almam gerekecek.'

Krohn boğazını temizledi. 'Norveç'te özel soruşturmalar yürütmek için izne veya lisansa ihtiyacınız olmadığının farkındasınız değil mi?'

'Evet. Ama dedim ki *biris* poliste.'

Harry sorunu açıkladı ve bir süre sonra Røed başını salladı ve isteksizce kabul etti. Harry ve Røed el sıkıştıktan sonra Krohn, Harry'ye çıkışa kadar eşlik etti. Sokağa açılan kapıyı Harry için açık tuttu.

'Sana bir soru sorabilir miyim, Harry?'

'Film çekmek.'

'Neden sözleşmemizin İngilizce bir kopyasını Meksikalı bir e-posta adresine göndermek zorunda kaldım?'

'Bu menajerim içindi.'

Krohn'un yüzü ifadesiz kaldı. Harry, bir savunma avukatı olarak kendisine yalan söylenmesine o kadar alışık olduğunu ve müvekkilleri doğruyu söylediğinde muhtemelen gözlerini kırpmaya daha yatkın olduğunu düşündü. Ve Krohn, bu kadar bariz bir yalanın izinsiz girilmez işareti olduğunu da anlamıştı.

'Güzel bir Pazar geçirmeni dilerim,

Harry.' 'Sen de.'

Harry, Aker Brygge'in yanına yürüdü. Bir bankta oturdum. Nesoddtangen yarımadasından feribotun güneş ışığında rıhtıma doğru süzülmesini izledim. Gözlerini kapattı. O ve Rakel, ara sıra hafta ortasında bir gün izin almışlar, bisikletlerini tekneye bindirmişler ve küçük adacıklar ve yelkenli tekneler arasında yirmi beş dakika geçirdikten sonra Nesoddtangen'e yanaşmışlardı. Oradan doğruca bisikletle kırsal yolların, patikaların ve gözlerden uzak, ıssız yüzme yerlerinin bulunduğu kırsal bir manzaraya girmişler, burada dalmışlar ve daha sonra pürüzsüz kaya tabakalarında kendilerini ısıtmışlardı; duyulabilen tek ses böceklerin ve Rakel'in uğultularıydı. tırnaklarını sırtına geçirirken yoğun ama alçak bir inilti. Harry görüntüyü bırakmaya kendini zorladı ve gözlerini açtı. Saatine baktı. Saniye ibresinin staccato ilerleyişine baktım. Birkaç saat sonra Katrine'le buluşacaktı. Ve Gert. Uzun adımlarla Hırsıza doğru yürüdü.

Küçük odanın açık kapısında Prim'le vedalaşan hemşire, "Amcanız bugün formda görünüyor" dedi.

Prim başını salladı. Yatakta oturup kapalı televizyon ekranına bakan sabahlıklı yaşlı adama baktı. Bir zamanlar yakışıklı bir adamdı. Hem özel hayatında hem de profesyonel hayatında dinlenilmeye alışkın, son derece saygı duyulan bir adam. Prim bunun hala kendi hatlarında, amcasının yüksek, pürüzsüz alnında, kartal burnunun her iki yanındaki derin, berrak mavi gözlerinde hala görülebildiğini düşünüyordu. Şaşırtıcı derecede dolgun dudaklarıyla, sımsıkı kapalı ağızına kararlı bir şekilde oturmuştu.

Prim ona Fredric Amca derdi. Çünkü o öyleydi. Diğer şeylerin yanı sıra.

Prim odaya girdiğinde amcası başını kaldırdı ve Prim her zamanki gibi bugün hangi Fredric Amcanın evde olduğunu merak etti. Varsa.

'Sen kimsin? Çıkmak.' Yüzü bir küçümseme ve eğlence karışımıyla kızarmıştı ve sesi, Fredric Amca'nın şaka mı yoksa öfkeli mi olduğundan emin olmayı imkansız hale getiren, kullandığı derin tondaydı. Lewy cisimcikli demanstan muzdaripti; bu, yalnızca halüsinasyonlara ve kabuslara yol açmakla kalmayıp, amcasının vakasında olduğu gibi ara sıra saldırgan davranışlara da yol açan bir beyin bozukluğuydu. Çoğunlukla sözel ama aynı zamanda fiziksel olan, kas sertliğinin getirdiği sınırlamaları neredeyse bir avantaja dönüştürüyor.

'Ben Prim'im, Molle'un oğluyum.' Amcasından gelebilecek herhangi bir yanıt olmadan şunu ekledi: 'Kız kardeşin.'

Prim duvardaki tek dekorasyona, yatağın üzerinde asılı duran çerçeveli diplomaya baktı. Bir keresinde, amcasının, annesinin ve kendisinin, İspanya'da yüzme havuzunun kenarında gülümseyen bir çocukken çekilmiş bir fotoğrafını getirip asmıştı; amcası, üvey babası onları terk ettikten sonra amcasının kız kardeşine ve yeğenine ısmarladığı bir tatildi.

Ancak amcası birkaç ay sonra bu kadar çok tavşan dişine bakmaya dayanamadığını söyleyerek fotoğrafı kaldırmıştı. Belli ki Prim'in annesinden miras kalan aralıklı iki büyük ön dişinden bahsediyordu. Ancak doktora unvanını veren diploma, üzerinde Fredric Steiner adının yazılı olduğu hâlâ orada asılıydı. Prim'in annesiyle paylaştığı soyadını değiştirmişti çünkü -Prim'e açıkça söylediği gibi- Yahudi soyadının bilim çevrelerinde daha fazla ağırlık ve otoriteye sahip olması. Özellikle kendi alanı olan mikrobiyolojide, Yahudilerin, özellikle de Aşkenazi Yahudilerinin kendilerine üstün entelektüel yetenekler kazandıran genlere sahip olmadığını iddia etme zahmetine girebilecek çok az kişi vardı. Böyle bir gerçeği inkar etmek - ya da en azından görmezden gelmek - görgü kuralları ve siyasi nedenlerden ötürü mantıklı olsa da, her şey yolundaydı, ama gerçek bir gerçektir. Öyleyse Fredric'in bir Yahudi kadar parlak ve son derece işlevsel bir zihni varsa, neden ağırbaşlı, Norveçli bir köylü ismiyle alçakgönüllülükle kuyruğun en arkasına katılalım ki?

'Benim bir kız kardeşim var?' amcası sordu. 'Bir kız kardeşin vardı, hatırlamıyor musun?'

'Lanet olsun oğlum, bende demans var, bunu o küçük bezelye beynine sokamaz mısın? Birlikte geldiğin hemşire... oldukça hoş, değil mi?'

'Peki onu hatırlıyor musun?'

'Kısa süreli hafızam mükemmeldir. Hafta sonundan önce onu sikeceğime dair bahse girmek ister misin? Aslında bekle, muhtemelen senin de paran yoktur, seni zavallı. Sen küçük bir çocukken, senin için umutlarım vardı. Ama şimdi. Sen bir hayal kırıklığı bile değilsin, sadece bir hiçsin.'

Amcası durakladı. Sanki dikkatlice düşünüyormuş gibi görünüyordu.
'Yoksa kendin için bir şey mi yaptın? Ne yapıyorsun?'

'Sana söylemeyi planlamıyorum.'

'Neden? Müzikle ilgilendiğinizi hatırlıyorum. Ailemiz müziğe hiç meraklı değildi ama sen müzisyen olmayı hayal etmedin mi?'

'HAYIR.'

'Ne olmuş ...?'

'Birincisi bir dahaki sefere unutacaksınız ve ikincisi buna inanamayacaksınız.'

'Peki ya bir aile? Bana öyle bakma!'

'Bekarım. Şu an için. Ama bir kadınla tanıştım." 'Bir? Bir tane mi dedin?'

'Evet.'

'Tanrım. Kaç kadınla yattığımı biliyor musun?'

'Evet.'

'Altı yüz kırk üç. Altı yüz kırk üç! Ve bunlar güzel görünüşlü kadınlardı. Başlangıçta birkaç tanesi dışında ne elde edebileceğimi bilmiyordum. On yedi yaşımdayken başladım. Amcana yetişmek için çok çalışman gerekecek evlat. Bu kadının sıkı bir amcığı var mı?'

'Bilmiyorum.'

'Bilmiyor musun? Diğerine ne oldu?' 'Diğeri?'

"Birkaç çocuğunuz ve koyu tenli, iri memeli küçük bir kadının olduğunu açıkça hatırlıyorum. Onu hiç becerdim mi? Ha ha! Yaptım, bunu yüzünde görebiliyorum! Neden kimsenin sevemeyeceği türden biri oldun? Annenden aldığın o tavşan dişleri miydi?'

'Amca-'

'Bana amcalık etme, seni kahrolası ucube! Çirkin ve aptal doğdun, benim için, annen için ve tüm aile için bir utanç kaynağısın.'

'Elbette. O halde neden bana Prim dedin?' 'Ah, Prim, evet! Bunu neden yaptığımı düşünüyorsun?'

'Bunun özel olduğum için olduğunu söyledin. Rakamlar arasında bir istisna.'

'Özel, evet ama sanki bir anormallikmiş gibi. Bir hata. Kimsenin birlikte olmak istemeyeceği türden, dışlanmış, yalnızca bire ve kendisine bölünebilen biri. Bu sensin, *primtallet*, asal sayı. Bir ve kendin. Hepimiz sahip olamadığımız şeyleri özlüyoruz ve bu sizin için sevilme anlamına geliyordu. Bu her zaman senin zayıflığındı ve bunu annenden miras aldın.'

'Bir gün senden ve tüm aileden daha ünlü olacağımı biliyor muydun amca? Bir araya getirin.'

Amcasının yüzü aydınlandı, sanki Prim sonunda ona anlamlı ya da en azından eğlenceli bir şey sunmuştu.

'Sana şunu söyleyeyim, başına gelecek tek şey bir gün sen de benim kadar çılgın olacaksın ve olamayacak kadar mutlu olacaksın! Neden biliyormusun? Çünkü o zaman hayatının uzun, aşağılayıcı yenilgilerden ibaret olduğunu unutacaksın. Oradaki -" duvardaki diplomayı işaret etti - "hatırlamak istediğim tek şey bu." Ama onu bile beceremiyorum. Ve altı yüz kırk üç... Sesi kalınlaştı ve mavi gözlerinden iri yaşlar aktı. 'Tek bir tane bile hatırlamıyorum. Bir değil! Peki amaç ne?'

Prim giderken amcası ağlıyordu. Giderek daha sık oldu. Prim, Robin Williams'ın intihar etmesinin nedeninin kendisine Lewy cisimcikli demans teşhisi konulması olduğunu okumuştı. Kendisini ve ailesini bu işkenceden kurtarmak istiyordu. Prim amcasının aynı şeyi yapmamasına şaşırılmıştı.

Huzurevi, Oslo'nun batı yakasındaki Vinderen'in kalbinde yer alıyordu. Arabasına giderken son zamanlarda defalarca gittiği kuyumcunun yanından geçti. Günlerden Pazar olduğu için dükkan kapalıydı ama burnunu pencereye dayadığında içerideki cam vitrinin içindeki elmas yüzüğü görebiliyordu. Çok büyük değildi ama çok güzeldi. Onun için mükemmel. Bu hafta satın almak zorundaydı, yoksa başka birinin onu yenmesi riskini göze alırdı.

Çocukluğunun geçtiği Gaustad'daki evin önünden dolambaçlı bir yoldan geçti. Yangından zarar gören villanın yıllar önce yıkılması gerekiyordu ama belediyenin emirlerine ve komşuların şikayetlerine rağmen yıkımı defalarca ertelemişti. Bazı durumlarda yenileme planlarının hazır olduğunu iddia etmişti, diğerlerinde ise yıkımın planlandığını ancak daha sonra iflas eden veya işlerin askıya alındığı firmalarla anlaştığını kanıtlayacak belgeleri vardı. Tam olarak neden bu oyalama taktiklerine başvurduğunu bilmiyordu. Sonuçta, yapabiliirdi

Arsayı iyi bir fiyata sattık. Ancak yakın zamanda aklına geldi. Ve evin ne için kullanılacağına dair plan, zihninde minik bir solucan yumurtası gibi orada duran bir şeydi.

Pazar

Tetris

"İYİ GÖRÜNÜYORSUN" dedi HARRY.

"Sen... bronzlaşmış görünüyorsun," diye yanıtladı Katrine.

İkisi de güldü, kapıyı tamamen açtı ve sarıldılar. Koyun eti ve lahana güveci kokusu daireyi doldurdu. Yolda Narvesen büfesinden aldığı çiçek buketini ona uzattı.

'Sahip olmak *Sen* şimdi çiçek almaya mı başladın?' Katrine onları yüzünü buruşturarak kabul ederek sordu.

'Çoğunlukla kayınvalideni etkilemek içindi.' 'Eh, takım elbise kesinlikle öyle olacak.'

Katrine çiçekleri suya koymak için mutfığa gitti ve Harry oturma odasına doğru yürüdü. Parke zemindeki oyuncakları gördü ve çocuğu görmeden önce çocuğun sesini duydu. Sırtı Harry'ye dönük oturuyordu, sert bir şekilde bir oyuncak ayıyla konuşuyordu.

'Benim gibi yapmak zorundasın, biliyorsun. Ağlamak zorundasın.' Harry parmaklarının ucuna basarak içeri girdi ve çömeldi. Oğlan başını havadar, güzel buklelerle bir yandan diğer yana eğerek alçak sesle şarkı söylemeye başladı. 'Bueman, Bueman, benim param...'

Bir şey duymuş olmalı, belki de yerdeki bir gıcırtyı, çünkü çocuk aniden arkasına döndü, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Hâlâ tüm sürprizlerin iyi sürprizler olduğunu düşünen bir çocuk, diye düşündü Harry.

'MERHABA!' çocuk yüksek sesle ve sıcak bir sesle, görünüşte paniğe kapılmamış gibi, tamamen yabancı olan gri sakallı iri bir adamın ona arkadan gizlice yaklaştığını söyledi.

"Merhaba," dedi Harry, elbisesinin cebine uzanarak. Bir oyuncak ayı çıkardı. 'Bu sizin için.'

Uzattı ama çocuk oyuncak ayıyı hiç umursamadı, sadece gözlerini kocaman açarak Harry'ye baktı.

'Sen Noel Baba mısın?'

Harry gülmek zorunda kaldı ama bu da onunla birlikte mutlu bir şekilde gülen çocuğu şaşırtmadı. Oyuncak ayıyı eline aldı. 'Onun adı ne?'

'Henüz bir adı yok, bu yüzden ona bir tane vermeniz gerekiyor.' 'Sonra onu aradım... adın ne?'

'Harry'

'Hawny'

'HAYIR. Eh...'

'Evet, o zaman Hawny'ye gakladı.'

Harry döndü ve Katrine'in kapı eşiğinde kollarını kavuşturmuş ayakta onlara baktığını gördü.

Belki Toten lehçesiydi, belki de kızıl saçları ve hafifçe dışarı fırlamış gözleri. Her halükarda, Harry mutfak masasındaki tabağından başını kaldırıp Bjørn'un annesine her baktığında, merhum meslektaşı Adli Tıp Memuru Bjørn Holm'u da görüyordu.

'Senden hoşlanması o kadar da garip değil, Harry,' dedi, masadan kalkmasına izin verilen ve şimdi onu oturma odasına götürmek ve onunla biraz daha oynamak için Harry'nin elini çeken çocuğa doğru başını salladı. oyuncak ayılar. 'Sen ve Bjørn çok iyi arkadaşınız. Bu benzer bir kimya, biliyorsun. Ama daha çok yemen lazım Harry, çok zayıfsın.'

Bir tatlı kuru erik kompostosunun ardından Katrine'in kayınvalidesi, Gert'i yatırmak için onları yalnız bıraktı.

"Ne kadar iyi bir çocuk yetiştirdin" dedi Harry.

Evet, dedi Katrine çenesini ellerine dayayarak. 'Çocuklarla aranın iyi olduğunu bilmiyordum.'

'Ben de değil.'

'Oleg küçükken bunu fark etmedin mi?'

'Ben onun hayatına girdiğimde bilgisayar oyunu aşamasındaydı. Muhtemelen birisinin onunla annesi arasına girmesine aldırış etmemiştir.'

'Ama siz iyi arkadaş oldunuz.'

'Rakel bunun nedeninin aynı gruptan nefret etmemiz olduğunu ileri sürdü. Ve ikisi de Tetris'i seviyordu. Telefonda işlerin yolunda gittiğini söyledin. Herhangi bir şey

yeni?'

'İşte?'

'Hiçbir şey.'

Evet ve hayır. Aslında yeniden dışarı çıkıp insanlarla tanışmaya başladım; sanırım Bjørn'un ölümünün üzerinden epey zaman geçti.'

'Gerçekten mi? Ciddi bir şey var mı?'

'Hayır öyle bir şey söylemeyeceğim. Son zamanlarda bir erkekle birkaç kez çıktım ve bu yeterince hoş ama bilmiyorum. Sen de ben de başlangıçta tuhaftık ve ikimiz de yıllar geçtikçe gelişmiyoruz. Senden ne haber?'

Harry başını salladı.

Katrine, "Hayır, görüyorum ki hâlâ evlilik yüzüğünü takıyorsun" dedi. 'Demek ki hayatının aşkıyla tanışmıştın. Bjørn ve benim durumumuz biraz farklıydı.'

'Belki de öyleydi.'

'Dünyanın en iyi adamı. Çok güzel.' Çay fincanını kaldırdı. 'Ve benim gibi bir orospuyla birlikte olamayacak kadar savunmasızsın.'

'Bu doğru değil Katrine.'

'HAYIR? Kocasının en iyi arkadaşlarından biriyle yatan kadına ne denir? Tamam, belki fahişe daha kesindir.'

'Öyle oldu, Katrine. Ben sarhoştum ve sen...'

'Ben ne? Keşke en azından sana aşık olduğumu söyleyebilseydim, Harry. Ve bir kez, birlikte çalıştığımız ilk birkaç yılda, belki ben de öyleydim. Ama ondan sonra? Bundan sonra sen asla sahip olmadığım adam oldun. Holmenkollen'deki kahverengi gözlü güzeli kaptı.'

'Hımm. Rakel'in bunu tam olarak beni kaçırmaması olarak gördüğünü sanmıyorum.' 'Onu kaçıran kesinlikle sen değildin.'

'Neden?'

'Harry Deliği! Bir kadının ilgisini açıkça dile getirene kadar anlamazsınız. Ve o zaman bile o sıska kıcının üstüne oturup bekliyorsun.'

Harry sessizce güldü. Artık sorabilirdi. Şimdi iyi bir zaman olurdu. Bunu ertelemek için hiçbir neden yoktu. Çok açıktı. Sarışın bukleler. Gözler. Ağız. Elbette bunu bir gece Adli Tıp Enstitüsü'nden Alexandra Sturdza'yla birlikte öğrendiğini bilmiyordu. Alexandra, talihsiz bir ifadeyle, Bjørn'un çocuğun babalığını kontrol ettiğini ve DNA analizinin Gert'in babasının kendisi değil Harry olduğunu ortaya çıkardığını dolaylı olarak ağzından kaçırmıştı.

Harry boğazını temizledi. 'Biliyorum ki ...'

Katrine ona sorgulayıcı bir bakış attı.

'Truls Berntsen'in başının belaya girdiğini biliyorum.

Uzaklaştırıldı mı?'

Bir kaşını kaldırdı. 'Evet. O ve diğer iki kişinin Gardermoen'da ele geçirilen uyuşturucudan hırsızlık yaptığından şüpheleniliyor. Hiç şaşırmadınız; Truls Berntsen'in yolsuzluğa bulaşmış olduğu ve görünüşe göre kumar borçları olduğu biliniyor. Bu sadece bir zaman meselesiydi.'

'Hayır, belki şaşırmadım. Yine de bunu duyduğuma üzüldüm.'

'Birbirinizi görmeye dayanamayacağınızı sanıyordum.'

'Ondan hoşlanmak kolay olmayabilir ama gözden kaçması kolay bazı nitelikleri var. Belki de kendisinin gözden kaçtığı nitelikler.'

'Öyle diyorsan. Onunla neden ilgileniyorsun?'

Harry omuz silkti. 'Bellman'ın hâlâ Adalet Bakanı olduğunu okudum.'

'Tanrım, evet. Bu güç oyunları ona yakışıyor. Bana sorarsan her zaman bir polisten daha iyi bir politikacıydı. Halkınla işler nasıl?'

'Eh, kız kardeşim hâlâ Kristiansand'da, bir erkekle yaşıyor, işler iyi gidiyor. Oleg, Lakselv'deki şerifin ofisinde. Kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor. Ve Øystein Eikeland, eğer hatırlarsan...'

'Taksi sürücüsü?'

'Evet dün onunla telefonda konuştum. Kariyerini değiştirdi. Daha çok para kazanıyorum diyor. Yarın Aune'u ziyaret edeceğim. Ve evet, hepsi bu.'

'Çok fazla insanımız kalmadı, Harry.'

'HAYIR.' Saate bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu lanet pazar gününe ne kadar kaldığını görmek için. Pazartesi içki içme günüydü. Yalnızca üç birim, ancak bir içki içme günü ve Pazartesi günü izin verilen miktarın ne zaman tüketilebileceğini belirleyen hiçbir kural yoktu; bu, gece yarısından hemen sonra, tek seferde gerçekleşebilirdi. Gardermoen'dan viski şişesini satın almamıştı, onun yerine oyuncak ayıyı tercih etmişti ama odasındaki mini barı kontrol etmişti ve içinde ihtiyacı olan şeyler vardı.

'Senden ne haber?' dedi Harry kahve fincanını kaldırarak. 'Kimin kaldı?'

Katrine bunu düşündü. 'Kuyu. Benim tarafımda hiç ailem kalmadı, bu yüzden en yakınları Gert'in büyükannesi ve büyükbabası. İnanılmaz derecede yardımseverler. Töten iki saat uzaklıkta ama yine de buraya ellerinden geldiğince sık geliyorlar. Ve bazen – sorduğumda – gerçekten yapamayacakları zaman, diye düşünüyorum. Çocuğa o kadar bağlılar ki artık sahip oldukları tek şey o. Bu yüzden ...'

Durdu. ay fincanının üzerinden Harry'nin yanındaki duvara baktı. Kendisini bu tehlikeye atılmaya nasıl hazırladığını görebiliyordu.

'Bilmelerini istemiyorum. Ve Gert'in bilmesini istemiyorum. Anladın mı Harry?'

Yani biliyordu. Ve bildiğini fark etmişti.

Onayladı. Oğlunun sadakatsizliğinin, annesinin bir alkolikle yaşadığı tek gecelik ilişkinin ürünü olduğunu bilerek büyümesini neden istemediğini anlamak zor değildi. İki sevgi dolu büyükanne ve büyükbabanın kalbini kırmak istemediğini. Veya bekar bir anne ve çocuğuna şiddetle ihtiyaç duydukları desteğı kaybedebilirler.

Katrine, "Babasının adı Björn," diye fısıldadı, bakışlarını Harry'ninkilere sabitleyecek şekilde kaydırarak. 'Hikayenin sonu.'

"Anlıyorum," dedi Harry alçak sesle, gözleri ondan ayrılmıyordu. 'Yaptığın şeyin doğıru olduğunu düşünüyorum. Tek istediğim yardıma ihtiyacın olursa bana gelmen. Her ne olursa olsun. Karşılığında hiçbir şey aramayacağım.'

Katrine'in gözlerinin nemli olduğunu görebiliyordu. 'Teşekkür ederim, Harry. Bu çok cömert bir davranış.'

"Pek sayılmaz" dedi. 'Bir kilise faresi kadar fakirim.'

Güldü, burnunu çekti ve masanın üzerindeki rulodan bir parça mutfak kağıdı çıkardı. 'Sen iyi bir adamsın' dedi.

Büyükanne, bir şarkı istendiğı için Anne'nin varlığının gerekli olduğunu söylemek için geldi ve Katrine ocuğun odasına kaybolurken, Harry, Björn'un annesine, kendisi, Harry ve Øystein ile birlikte tema için alma listeleri derlerken Björn'un nasıl sorumluluğı üstlendiğini anlattı. Kıskançlık Bar'da geceler. Hank Williams perşembeleri, bir Elvis haftası vardı ve – belki de en akılda kalıcı olanı – M ile başlayan Amerikan eyaletlerinden sanatçıların ve grupların en az kırk yıllık şarkıları gecesi. Her ne kadar Björn'un tercih ettiğı grup ve sanatçıların isimleri annesine pek bir şey ağırtırmıyor gibi görünse de, annesinin yaşlarla dolu gözleri, oğı hakkında bir şeyler, muhtemelen herhangi bir şey anlattığı için Harry'ye minnettarlığını ifade ediyordu.

Katrine mutfağı döndü, kayınvalidesi de oturma odasına çekilip televizyonu açtı.

'Grştğn adam mı?' Harry dedi.

Katrine konuyu bir kenara bıraktı.

"Haydi," dedi Harry.

'O benden daha genç. Ve hayır, onunla Tinder üzerinden bağılantı kurmadım. Onunla gerçek dünyada tanıştım. Her şey yeniden açıldıktan hemen sonraydı.

yani şehirde biraz coşkulu bir atmosfer vardı. Yani... evet, iletişim halindeydi.'

'O yaptı, sen değil mi?'

'Muhtemelen benden biraz daha ciddidir. Onun iyi ve sağlam bir adam olmadığı söylenemez. Düzenli bir işi, kendine ait bir dairesi var ve hayatı düzene girmiş gibi görünüyor.'

Harry gülümsedi.

'Tamam tamam!' dedi ona bir tokat atmak üzereyken. 'Bekar bir anne olduğunuzda bunları otomatik olarak hesaba katmaya başlarsınız, tamam mı? Ama biraz olması gerekiyor *tutku* orada da ve...'

'Ve yok mu?'

Durdu. 'O benim bilmediğim şeyleri biliyor ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. Bana bir şeyler öğretiyor, biliyor musun? Bjørn gibi müzikle ilgileniyor. Benim tuhaf biri olmam onun için sorun değil. Ve o -' yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı - 'beni seviyor. Biliyor musun? Bunun ne kadar iyi bir his olduğunu neredeyse unutuyordum. İliklerine kadar sevmek. Bjørn gibi.' O, başını salladı. 'Belki de bilinçsizce yeni bir Bjørn arayışındayım. için olduğundan daha fazlası *tutku*, korkarım.'

'Himm. Bjørn'un annesi biliyor mu?'

'Hayır hayır!' Reddeden bir el salladı. 'Kimse bilmiyor. Ve onu kimseyle tanıştırmayı da düşünmüyorum.'

'Olumsuz *herhang* bir?'

O, başını salladı. 'Bunun büyük olasılıkla biteceğini bildiğinizde ve muhtemelen daha sonra o adamı görmek zorunda kalacağınızı bildiğinizde, o zaman mümkün olduğunca az insanı dahil edersiniz, değil mi? İnsanların sana bakmasını istemezsin ve şöyle: *bilmek*, sanki. Ama size onun hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorum.' Çay fincanını sertçe yere bıraktı. 'Şimdi sen. Bana Los Angeles'tan bahset.'

Harry gülümsedi. 'Belki başka bir zaman, bu kadar acelemin olmadığı bir zamanda. Muhtemelen bunun yerine seni neden aradığımı söylemeliyim.'

'Ah? Ben öyle sanıyordum...' Başını çocuğun odasına doğru eğdi.

'Hayır' dedi Harry. 'Elbette aklımdaydı. Ama bana haber vermek istersen bunun senin seçimin olduğunu düşündüm.'

'Benim seçimim? Seni yakalamak imkansızdı.'

'Himm. Telefonumu kapattım.'

'Altı ay boyunca mı?'

'Bunun gibi bir şey. Her neyse. Markus Røed'in beni bu iki kızın vakasında özel dedektif olarak işe almak istediğini söylemek için aradım.'

Katrine ona inanamayarak baktı.

'Dalga geçiyorsun.'

Harry cevap vermedi.

Boğazını temizledi. 'Bana sen, Harry Hole, kendini bir fahişe gibi... fahişe Markus Røed'e sattığını mı söylüyorsun?'

Harry sanki soruyu düşünüyormuş gibi tavana baktı. 'Bu, hemen hemen tam olarak böyle ifade ediyor, evet.'

'Tanrı aşkına, Harry.'

'Ama henüz bunu kabul etmedim.'

'Neden? Fahişe yeterince para ödemiyor mu?' 'Çünkü önce seninle konuşmam gerekiyordu. Veto hakkınız var.' 'Veto?' Homurdandı. 'Neden? İkiniz de dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Özellikle Røed, sonuçta istediği her şeyi alabilecek kadar parası var. Ancak yine de senin kışını satın alacak kadar parası olduğunu düşünmedim.'

Harry kahve fincanını ağzına götürerek, "Birkaç saniye ayırın ve artılarını ve eksilerini düşünün," dedi.

Gözlerindeki ateşin söndüğünü, beyni çalışırken genellikle yaptığı gibi alt dudağını ısırıldığını gördü. Onun da kendisiyle aynı sonuçları çıkarmasını bekliyordum.

'Yalnız mı çalışacaksın?'

Kafasını salladı.

'Bizim veya Kripos için çalışan birini mi çalmayı düşünüyorsunuz?'

'Hayır.'

Katrine düşünceli bir şekilde başını salladı. 'Prestij ve egonun umurumda olmadığını biliyorsun, Harry. Sidik yarışmalarını siz küçük çocuklara bırakıyorum. Mesela benim ilgilendiğim şey kızların bu şehirde tecavüze uğrama veya öldürülme korkusu olmadan dolaşabilmesi. Ve şu anda bunu yapamıyorlar. Yani davada olman, olmamandan daha iyidir.' Görebildiği avantajlardan hoşlanmamış gibi başını salladı. 'Ve özel bir dedektif olarak bizim kendimize izin veremediğimiz bazı şeyleri de yapabilirsiniz.'

'Evet. Gördüğünüz gibi dava nasıl gidiyor?'

Katrine avuçlarına baktı. 'Soruşturmanın ayrıntılarını sizinle paylaşamayacağımı çok iyi biliyorsunuz, ancak gazeteleri okuduğunuzu varsayıyorum, bu yüzden size Kripos'la birlikte üç yıldır gece gündüz çalıştığımızı söylerken çok fazla açıklama yapmıyorum. bu vakayla ilgili haftalar ve ondan önce

sahip olduğumuz cesedi bulmak nada. Ve ben nada'yı kastettim. Susanne'ın, Salı gecesi dokuzda Skullerud metro istasyonunda, bulunduğu yerden çok da uzakta olmayan bir yerde çekilmiş görüntüleri vardı. Bertine'in arabasını Grefsenkollen'deki yürüyüş parkurlarının yanına park etmiştik. Ancak bu kadınların oralarda ne yaptığını kimse bilmiyor. İkisi de yürüyüşçü değildi ve bildiğimiz kadarıyla ne Grefsen ne de Skullerud'da tanıdıkları yoktu. Her iki bölgede de köpekli arama ekiplerimiz vardı ama hiçbir şey bulamadılar. Daha sonra bir koşucu ve köpeği cesedin üzerine takıldı. Bu da bizi aptal gibi gösteriyor. Her zamanki hikaye. Ortaya çıkan tesadüfi olaylar, sistematik araştırmayla ele almayı başardığımız az sayıdaki olayı geride bırakıyor. Ama insanlar bunu anlamıyor. Veya gazeteciler. Veya -' teslimiyetle inledi - 'patronlar.'

'Himm. Peki ya Røed'deki partiye ne dersiniz? Orada bir şey var mı?'

'Susanne ve Bertine'in birbirleriyle buluştukları tek an dışında hiçbir şey yok gibi görünüyor. Birisi orada her iki kızla da konuşmuş olabileceğinden, partiye kimlerin katıldığına dair genel bir bakış elde etmeye çalıştık. Ama geçen seneki temas takibine benziyor. Seksen kûsur ismin çoğunu biliyoruz ama bu, misafirlerin giriş çıkışlarının oldukça serbest olduğu bir bölge sakinlerinin partisi olduğundan, kimse herkesi tanııyordu. Her halükarda elimizdeki isimlerin hiçbirisi ne sabıka kayıtlarına göre, ne de fırsat açısından şüpheli olarak öne çıkmıyor. Böylece kulaklarımızda delikler açana kadar her zaman defalarca tekrarladığın şeye geri döndük.'

'Himm. *Neden.*'

'Evet neden. Susanne ve Bertine sanırım iki normal kız diyebileceğiniz türden kişilerdi. Bazı yönlerden benzer, bazı yönlerden farklı. Her ikisi de yeterince rahat bir geçmişe sahipti ve ikisinin de yüksek öğrenimi yoktu; yani Susanne pazarlama okudu ama altı ay sonra okulu bıraktı. Her ikisinin de mağazalarda çok sayıda işi vardı, Bertine vasıfsız bir kuaför olarak çalışıyordu. Her ikisi de kıyafetlere, makyajlara, kendilerine ve şehirde veya Instagram'da yarıştıkları bebelere ilgi duyuyorlardı ve evet, kulağa önyargılı geldiğimi biliyorum - düzeltme: *ben* önyargılı. Çok para harcıyorlardı, çok dışarıdaydılar, arkadaşları onları parti kızları olarak tanımlıyordu. Aradaki farklardan biri, Bertine'in masraflarının çoğunu kendi öderken, Susanne'ın ailesiyle birlikte yaşaması ve geçimini sağlamasıydı. Diğer bir fark ise Bertine'in ortak değişimi nispeten yüksek olmasına rağmen Susanne'ın bu konuda görünüşe göre daha ılımlı olmasıydı.'

'Ailesiyle yaşadığı için mi?'

'Sadece bu değil. Bazı kısa ilişkilerin dışında, biraz iffetli biri olarak biliniyordu. Markus Røed'in muhtemel istisnası hariç.'

'Tatlı babacık?'

'Elimizde kızların telefon görüşmeleri ve mesajlarının listesi var. Son üç yıldır Røed ile yoğun temas halindeler.'

'Cinsel karakterli mesajlar mı?'

'Düşündüğün kadar değil. Kızların birkaç müstehcen fotoğrafı var ama müstehcen bir şey yok. Daha çok partilere davetler ve istedikleri şeylerle ilgili. Røed düzenli olarak her ikisine de Venmo üzerinden para aktardı. Büyük miktarlar değil, tek seferde birkaç bin, on bin kadar. Ancak şeker baba terimini tamamen uygunsuz kılmaya yetecek kadar. Bertine'in yazdığı son mesajlardan birinde, Røed'e bir söylentiye doğrulamak isteyen bir gazetecinin kendisiyle iletişime geçtiğini ve kendisinin ondan on bin kron karşılığında bir röportaj yapmasını istediğini söyledi. Mesajını şöyle bir şeyle bitirdi *Tabii ki hayır dedim. Her ne kadar on bin tam olarak hat sahibine borcum olsa da.*

'Hımm. Çizgiler. Kokain ya da amfetamin.'

'Ve öyle bir şey gönderiyorum ki *abilir* bir tehdit olarak yorumlanabilir.'

'Ve sen istediğini aldığını düşünüyorsun *Nedertam* orada?'

'Sanki pipetlere tutunuyormuşuz gibi geldiğini biliyorum. Ama kızların sosyal çevresinde bariz bir amacı olan kimseyi bulamadan her taşı çevirdik, yani elimizde sadece iki kişi kaldı. Birincisi, Markus Røed'in kendisini skandalla tehdit eden iki kızıdan kurtulmak istemiş olabileceği. Diğeri ise karısı Helene Røed'in kıskançlıktan motive olmasıydı. Sorun şu ki, kızların kaybolduğu iki gece için de birbirlerine mazeret sunuyorlar.'

'Ben de toplandım. Peki ya en bariz sebep?' 'De olduğu gibi?'

'Dokunduğunuz şey gibi. Partide bir psikopat ya da yırtıcı biri var, her iki kızla da konuşuyor ve iletişim bilgilerini alıyor.'

'Dediğim gibi, orada olduğunu bildiğimiz hiçbir insan bu profile uymuyor. Ve partinin çıkmaz sokak olması oldukça muhtemel. Oslo küçük bir kasaba, aynı yaştaki iki kızın aynı partide olması pek de olası değil.'

'İkisinin de aynı şeker babayı paylaşma olasılığı biraz daha düşük.' 'Belki. Konuştuğumuz kişilere göre Susanne ve Bertine sadece onlar değildi.'

'Hımm. Bunu kontrol ettin mi?' 'Neyi kontrol ettiniz?'

'Røed'in karısı dışında başka kim rekabetten kurtulmak için bir nedene sahip olabilirdi?'

Katrine yorgun bir şekilde gülümsedi. 'Sen ve senin nedenin. Seni özledim. Suç Ekibi seni özledi.'

'Bundan şüpheliyim.'

Evet, Røed'in ara sıra görüştüğü birkaç kız daha var ama onlar soruşturmalarımızdan çıkarıldı. Gördün mü Harry? İsmi bildiğimiz herkes dışlandı. Böylece geriye dünya nüfusunun geri kalanı kalıyor.' Şakaklarına masaj yaparken başını parmak uçlarına yasladı. 'Neyse, artık gazeteler ve medyanın geri kalanı arkamızda. Emniyet Müdürü ve Başkomiser arkamızda. Bellman bile temasa geçerek her türlü çabayı göstermemizi söyledi. Yani benim kitabımda deneyebilirsiniz, Harry. Bu konuşmayı hiç yapmadığımızı unutma. Doğal olarak, gayri resmi olarak bile işbirliği yapamayız ve size kamuoyuna açıklayacağım bilgiler dışında herhangi bir bilgi veremem. Sana daha önce anlattıklarımın dışında.'

'Anlaşıldı.'

'Eminim siz de Emniyet Müdürlüğü'nde özel sektörün rekabetine pek olumlu bakmayanlar olduğunu anlıyorsunuzdur. Özellikle yarışmanın potansiyel bir şüpheli tarafından satın alındığı ve bedelinin ödendiği durumlarda. Eğer davayı bizden önce çözerseniz bunun Başkomiser ve Kripos için ne kadar büyük bir yenilgi olacağını tahmin edebilirsiniz. Tek bildiğim, seni durdurmanın yasal gerekçeleri olabilir ve eğer benim tahminim varsa, bunları kullanacaklardır.'

'Sanırım Johan Krohn bu açığı inceledi.' 'Ah evet, Røed onu takımda tutuyor, bunu unutmuşum.' 'Olay mahalli hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı?'

'Girişte ve çıkışta iki ayak izi var. Sanırım arkasını kendisi temizledi.'

'Susanne Andersen'a otopsi yapıldı mı?' 'Dün sadece bir adli tıp vakası.'

'Bir şey buldular mı?'

'Boğazın kesilmesi.'

Harry başını salladı. 'Tecavüz mü?'

'Görünür bir işaret yok.'

'Başka bir şey?'

'Ne demek istiyorsun?'

'Bir şey daha öğrenmiş gibi görünüyorsun.'

Katrine cevap vermedi.

"Anladım" dedi Harry. 'Kamuya açıklayamayacağınız bilgiler.'

'Sana zaten çok fazla şey anlattım, Harry.'

'Seni duyuyorum. Ama sanırım bir şeyi ortaya çıkarmamız durumunda ters yönde akan bilgi karşısında burnunuzu kaldırmazsınız, öyle değil mi?'

Omuz silkti. 'Polis, halkın elindeki herhangi bir bilgiyle aramasını pek inkar edemez. Ancak herhangi bir ödül teklif edilmiyor.'

'Anlaşıldı.' Harry saati kontrol etti. Gece yarısına üç buçuk saat var.

Sanki zımni bir anlaşmayla konuyu kapattılar. Harry, Gert'i sordu. Katrine ondan bahsetti ama Harry hâlâ onun bir şeyleri gizlediğini hissediyordu. Sonunda konuşmada bir durgunluk yaşandı. Katrine, iki poşeti çöp kutusuna atmak için arka bahçeye giden merdivenlerden aşağı ona eşlik ettiğinde saat ondu. Kapıyı açıp sokağa çıktığında o da onu takip etti ve ona uzun uzun sarıldı. Onun sıcaklığını hissetti. Tıpkı o gece yaşadığı gibi. Ama bunun tek sefer olacağını biliyordum. Bir zamanlar ikisinin de inkar etmediği bir fizik kimyası vardı ama ikisi de bunun partnerleriyle olan ilişkilerini yok etmek için aptalca bir neden olacağını biliyordu. Ama şimdi her ne kadar bu ilişkiler yıkılsa da bu da yıkıldı. Ve o tatlı, yasak heyecana geri dönüş yoktu.

Katrine irkildi ve Harry'yi bıraktı. Onun caddeye baktığını gördü. 'Ters giden birşey mi var?'

'Ah, hayır.'

Hafif bir akşam olmasına rağmen kollarını kavuşturdu ve ürperiyormuş gibi görünüyordu.

'Dinle, Harry.'

'Evet?'

'İstersen...' Durakladı, bir nefes aldı. 'Bir gün Gert'e bakıcılık yapabilirsin.'

Harry ona baktı. Yavaşça başını salladı. 'İyi geceler.' "İyi geceler." dedi ve kapıyı hızla arkasından kapattı. Harry eve uzun bir yoldan gitti. Bir zamanlar yaşadığı Bislett ve Sofies kapısından. Bir zamanlar onun sığınağı olan kahverengi kafe Schröder'in yanından geçtik. Şehri ve Oslo Fiyordu'nu görebileceği St Hanshaugen'in tepesine kadar. Hiçbir şey değişmemişti. Her şey değişmişti. Geri dönüş yolu yoktu. Ve bunun geri dönmemesinin hiçbir yolu yoktu.

R ed ve Krohn'la yaptığı konuşmayı düşündü. Katrine Bratt ile konuşmadan önce imzaladıkları anlaşma hakkında medyaya bilgi vermemelerini söylemişti. Onlara, eğer Bratt, Harry'nin R ed için çalışıp çalışmayacağı konusunda veto yetkisine sahip olduğu izlenimine kapılırsa, iyi bir işbirliği ortamı şansının artacağını açıkladı. Harry, Katrine'le konuşmanın nasıl ilerleyeceğini öngördüğünü, kabul etmeden önce davayı alması için iyi argümanları onun nasıl bulabileceğini anlatmıştı. Başlarını salladılar ve o da imzaladı. Harry uzakta bir kilise  anının zamanı çaldığını duydu. Yalanı ağızında tattı. Bunun son olmayacağını zaten biliyordu.

Prim saati kontrol etti. Yakında gece yarısı. Bir ayağını 'Oh!' ritmine göre vurarak dişlerini fırçaladı. Siz Güzel Şeyler'de aynaya yapıştırdığı iki fotoğrafa bakıyordu.

Biri Kadın'dı, güzeldi, odak dışı olmasına rağmen ama yine de sadece soluk bir taklitti.        onun güzelliği donmuş bir anın onu yakalayabileceği kadar değildi. Vücudunun hareketinde, bir yüz ifadesinin, bir sözün veya bir kahkahanın bir sonrakini nasıl takip ettiğinin toplamında yaydığı bir şey vardı. Resim, Bach ya da Bowie'nin bir eserinden tek bir nota çıkarmak gibiydi, hiçbir anlamı yoktu. Yine de hiç yoktan iyiydi. Ama bir kadını ne kadar severseniz sevin, ona sahip olduğunuz anlamına gelmiyordu. Bu nedenle onu izlemeyi bırakacağına, özel hayatını sanki onun malıymış gibi incelemeye son vereceğine dair kendine bir söz vermişti. Ona güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu, güven olmazsa çok fazla acı olurdu.

Diğer fotoğraf ise hafta sonundan önce sikeceği kadına aitti. Daha doğrusu onu becerebilecek kadın. Bundan sonra onu öldürecekti. İsteddiği için değil, mecbur olduğu için.

Ağızını  alkaladı ve Bowie ile birlikte tüm kabusların bugün geldiğini ve sanki burada kalıcı olacakmış gibi göründüklerini anlatan şarkı söyledi.

Daha sonra oturma odasına giderek buzdolabını açtı. İçinde tiyabendazol bulunan çantayı gördü. Bugün çok az aldığını biliyordu ama tek seferde çok fazla alırsa muhtemelen sitrik asit döngüsünü engelleyeceği için mide ağrısı hissedip kusacaktı. İşin püf noktası düzenli aralıklarla küçük dozlar almaktı. Artık almamaya karar verdi ve dişlerini çoktan fır alamış olduğu bahanesini kendi kendine sundu. Bunun yerine üzerinde 'Kankurtları' yazan açık kutuyu çıkardı ve b feye gitti.

akvaryum. İçine yarım çay kaşığı içerik (oğunlukla sivrisinek larvaları) serpilir, böylece batmaya başlamadan önce kepek gibi suyun yüzeyinde kalır.

Kuyruk yüzgecinin birkaç hızlı vuruşuyla Patron hızla geldi. Prim meşaleyi yaktı ve eğilerek ışığı Boss'un ağzını iyice açtığında doğrudan onun ağzına doğru tutabildi. Ve onu orada görebiliyordu. Küçük bir hamamböceğı ya da karidese benziyordu. Bir yandan keyif alırken bir yandan da ürperiyordu. Patron ve Lisa. Muhtemelen erkekler ve belki kadınlar da böyleydi

– genellikle nihai evlilikle karşı karşıya kaldığımızda hissedilir. Belli bir... kararsızlık. Ama amacını bulduğunda geri dönüş olmayacağını biliyordu. Çünkü insanın ve hayvanların ahlaki bir görevi olduğu ölçüde, doğalarına uymak, uyumu sağlamak, hassas dengeyi korumak için kendilerine biçilen role uymak gerekiyordu. Bu nedenle doğadaki her şey, hatta ilk bakışta grotesk, çirkin ve zalim görünen şeyler bile, tüm kusursuz işlevselliğıyle güzeldi. Günah, insanlığın bilgi ağacından pay aldığı ve kendisine olanak sağlayan bir düşünme düzeyine ulaştığı gün dünyaya girdi. *Olumsuz* doğanın amaçladığını seçmek. Evet, böyleydi.

Prim stereoyu ve ışıkları kapattı.

Pazartesi

HARRY GİRİŞE DOĞRU YÜRÜDÜOslo'nun modaya uygun batı yakasındaki Montebello'daki büyük binanın görünümü. Saat sabahın dokuzuydu ve güneş meydan okurcasına parlıyordu. Yine de Harry'nin midesinde bir düğüm vardı. Daha önce de buradaydı. Radium Hastanesi. Bir asırdan fazla süre önce, kanser tedavisi için özel bir hastane inşa etme planları öğrenildiğinde komşular protesto etmişti. Bu uğursuz, gizemli hastalığın kendilerine bu kadar yakın olmasından korkuyorlardı (bazıları bunun bulaşıcı olduğuna inanıyordu) ve mülklerinin değerinin düşeceğinden korkuyorlardı. Diğerleri ise kanser hücrelerini konakçılarını öldürmeden önce ışınlamak ve öldürmek için gereken dört gram radyumu satın almak için destek verdi ve bağışlarda bulundu (bugünkü parayla otuz milyon kronun üzerinde).

Harry içeri girdi ve asansörün önünde durdu.

Almayı planladığı için değil, hatırlamaya çalışmak için. Bir süre sonra Radium demeye başladıkları yerde, küçük kız kardeşi Sis ile birlikte annelerini ziyaret ettiklerinde on beş yaşındaydı. Dört ay boyunca burada yatmıştı, her gelişinde güneş ışığında solan bir fotoğraf gibi daha da zayıflıyor ve solgunlaşıyordu; yumuşak, her zaman gülen yüzü yastık kılıfının içinde kayboluyormuş gibiydi. Şimdi aklına gelen o günde, bir öfke krizi geçirmiş ve bu da onu gözyaşlarına boğmuştu.

Annesi ona tutunup saçını okşarken, "İşler böyle ve bana bakmak senin sorumluluğunda değil, Harry," demişti. 'Senin için küçük kız kardeşine bakmak, yapacağın şey de bu.'

Ziyaretten sonra aşağı inerken duvara yaslanmış duran Sis, asansör hareket etmeye başladığında uzun saçları asansörün açık arka kısmı ile tuğla duvar arasına sıkıştı. Sis yerden kaldırılıp yardım için çığlık atarken, Harry olduğu yerde sabit kalmıştı. Bir tutam saç ve kafa derisinden büyük bir deri parçası kopmuştu ama hayatta kalmıştı ve

abuk unutuldu. Annesinin ciddi isteğinden ne kadar kısa süre sonra onu hayal kırıklığına uğratmak için ilk fırsatı yakaladığını düşündüğünde hâlâ dehşet ve utanç acısını hissedebilen Harry'den daha hızlıydı.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve iki hemşire bir yatağı yanından dışarı çıkardı. Asansör kapıları tekrar kayarken Harry hareketsiz durdu.

Sonra dönüp altıncı kata çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladı. Hastane kokusu vardı; Annesi buraya geldiğinden beri bu değışmemiştir. Üzerinde 618 yazan kapıyı buldu ve yavaşça çaldı. Bir ses duydum ve açtım. İçeride iki yatak vardı, biri boştu.

"Ståle Aune'u arıyorum" dedi Harry.

Dolu yataktaki adam, "Küçük bir gezintiye çıktı" dedi. Keldi, Pakistan ya da Hindistan kökenli gibi görünüyordu ve Aune ile aynı yaşıta, altmışlı yaşlarında bir yerdeydi. Ancak Harry deneyimlerinden kanser hastalarının yaşını tahmin etmenin zor olabileceğini biliyordu.

Harry döndü, Radium Hastanesi sabahlığı giymiş Ståle Aune'un ayaklarını sürüyerek ona yaklaştığını gördü ve koridorda yürürken yanından geçtiğini fark etti.

Bir zamanların göbekli psikoloğunun artık fazladan derisi vardı. Aune bir elini göğüs hizasında salladı ve dişlerini göstermeden acı dolu bir gülümsemeyle gülümsedi.

'Diyet mi yaptınız?' Harry, iyice kucaklaştıktan sonra sordu.

'İnanmayacaksınız ama benim kafam bile küçüldü.' Ståle, küçük, yuvarlak Freud gözlüğünü burnunun arkasına sokarak gösteri yaptı. 'Bu Cıbran Sethi. Dr Sethi, ben Müfettiş Hole.'

Diğerk yataktaki adam gülümsedi ve başını salladı, ardından kulaklıklarını taktı.

Aune alçak bir sesle, "O bir veteriner," dedi. 'İyi adam ama hastalarımıza benzeyeceğimiz atasözü doğru olabilir. Neredeyse tek kelime etmiyor ve ben de ağzımı zar zor kapalı tutabiliyorum.' Aune terliklerini çıkardı ve kendini yatağı bıraktı.

Harry bir sandalyeye oturarak, "Dolguların altında bu kadar atletik bir fiziğın olduğunu bilmiyordum" dedi.

Aune kıkırdadı. 'Sen dalkavukluk sanatında her zaman usta oldun, Harry. Aslında bir zamanlar oldukça yararlı bir kürekiydim. Peki ya sen? Tanrı aşkına yemelisin, yoksa tamamen yok olacaksın.'

Harry cevap vermedi.

"Ah, anlıyorum" dedi Aune. 'Hangimizin önce ortadan kaybolacağını mı merak ediyorsunuz? O ben olurdum, Harry. İşte bu yüzden öleceğim.'

Harry başını salladı. 'Doktorlar ... hakkında ne diyor?'

'Yaklaşık ne kadar sürem kaldı? Hiç bir şey. Çünkü sormuyorum. Gerçeğe - özellikle de kendi ölümlülüğüne - bakmanın değeri, deneyimlerime göre fazlasıyla abartılıyor. Ve benim deneyimim bildiğiniz gibi uzun ve derin. Günün sonunda insanlar yalnızca rahat olmak isterler ve mümkün olduğu kadar uzun süre, tercihen ani bir son perdeye kadar. Bu bakımdan başkalarından hiçbir farkım olmadığını, arzuladığım cesaret ve haysiyetle ölmekten aciz olduğumu görmek benim için elbette kısmi bir hayal kırıklığı oldu. Ama sanırım daha büyük bir cesaretle ölmek için yeterince iyi bir nedenim yok. Karım ve kızım ağlıyor ve benim ölümden gereğinden fazla korktuğumu görmek onlar için bir teselli değil, bu yüzden acı gerçeklerden kaçınıyorum ve bunun yerine gerçeklerden uzak duruyorum.'

'Hımm.'

'Tamam, doktorların söylediklerini ve yüz ifadelerini okumadan edemiyorum. Ve buna göre fazla zamanım kalmadı. Ama... Aune üzgün gözlerle gülümseyerek kollarını iki yana açtı. 'Her zaman yanıldığımı umuyorum. Sonuçta, profesyonel yaşamımda çoğu kez doğru olmaktan çok hatalı davrandım.'

Harry gülümsedi. 'Belki.'

'Belki. Ama size bir morfin pompası verdiklerinde rüzgarın nasıl estiğini anlıyorsunuz, bunu siz kendiniz yapıyorsunuz, aşırı doz konusunda herhangi bir uyarı olmadan.'

'Hımm. Peki acı mı o zaman?'

'Acı ilginç bir muhataptır. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bana Los Angeles'tan bahset.'

Harry başını salladı ve bunun jet lag olduğunu düşündü çünkü vücudu kahkahadan titremeye başlamıştı.

"Kes şunu" dedi Aune. 'Ölüm gülünecek bir şey değil. Hadi bana söyle.'

'Hımm. Doktor-hasta gizliliği mi?'

'Harry, burada her sır mezara götürülecek ve saat işliyor, bu yüzden son kez söyle bana!'

Harry ona söyledi. Her şey değil. Ne hakkında değil*Aslında* Bjørn ayrılmadan hemen önce kendini vurduğunda oldu. Lucille ve kendi tik tak eden saatiyle ilgili değil. Ama diğer her şey. Anılardan kaçmak için koşmak hakkında.

Uzak bir yerde kendini öldüresiye içme planı hakkında. Bitirdiğinde Harry, Ståle'in gözlerinin parladığını görebiliyordu. Ståle Aune'un Suç Ekibi dedektiflerine yardım ettiği birçok cinayet vakası boyunca, psikoloğun dayanıklılığı ve uzun günlerdeki konsantrasyon gücü Harry'yi her zaman etkilemişti. Şimdi yorgunluk, acı ve morfini okuyor – gözlerinde.

"Peki ya Rakel?" Aune zayıf bir sesle sordu. 'Onu çok mu düşünüyorsun?'

'Her zaman.'

'Geçmiş asla ölmez. Geçmiş bile değil.'" "Bu bir Paul McCartney alıntısı mı?"

Yakın, dedi Aune gülümsedi. 'Onu iyi bir şekilde mi düşünüyorsun, yoksa sadece acıtıyor mu?'

'İyi anlamda acıtıyor sanırım. Ya da tam tersi. Mesela... yani, içki. En kötüsü, onu rüyamda görerek uyandığım ve bir an için onun hala hayatta olduğunu ve olanların bir rüya olduğunu düşündüğüm günler. Ve sonra o lanet şeyi yeniden yaşamak zorunda kalıyorum.'

'İçki sorununu halletmek için bana geldiğini ve sana sarhoş olduğun zamanlarda dünyada içkinin olmamasını isteyip istemediğini sorduğumu hatırla. Ve sen içkinin var olmasını istediğini, içmek istemesen bile başka bir seçeneğin olmasını istediğini söyledin. Bir içki içme düşüncesi. O olmasaydı her şey gri ve anlamsız olurdu ve mücadelede hiçbir rakip olmazdı. Bu mu ...?'

"Evet" dedi Harry. 'Rakel'de de durum aynı. Onu hayatım boyunca yaşamamaktansa yarayı almayı tercih ederim.'

Sessizce oturdular. Harry ellerine baktı. Odanın etrafında. Diğer yataktan alçak bir telefon konuşmasının sesini duydum. Ståle yan yattı.

'Biraz yorgunum Harry. Bazı günler daha iyi olabilir ama bugün onlardan biri değil. Geldiğiniz için teşekkür ederim.'

'Ne kadar daha iyi?'

'Ne demek istiyorsun?'

'Çalışabilecek kadar iyi misin? Buradan yani.' Aune ona şaşkınlıkla baktı.

Harry sandalyesini yatağa yaklaştırdı.

Polis Merkezinin altıncı katındaki konferans odasında Katrine, soruşturma ekibinin sabah toplantısını tamamlamak üzereydi. Önünde on bir kişi Suç Masası'ndan ve beşi Kripos'tan olmak üzere on altı kişi oturuyordu. On altı kişiden onu dedektif, dördü analistti ve ikisi Krimteknisk Adli Tıp Birimi'nde çalışıyordu. Katrine Bratt, Olay Yeri Birimi'nin ve Adli Tıp Enstitüsü'nün ön otopsi bulgularını inceleyerek her ikisinden de fotoğraflar göstermişti. İzleyicilerin sert sandalyelerde huzursuzca kıpırdanırken parlak ekrana bakışlarını izledi. Olay Yeri Birimi pek fazla bir şey bulamamıştı, bu da başlı başına bir keşif olarak görülüyordu.

Adli tıp memurlarından biri, "Ne aradığımızı biliyor gibi görünüyor" dedi. 'Ya kendini temizlemiş ya da çok şanslıymış.'

Ellerindeki tek somut kanıt, biri Susanne'ın giydiği ayakkabılarla eşleşen, diğeri ise 42 numara giyen daha kilolu, muhtemelen erkek olan iki kişinin yumuşak zemindeki ayakkabı izleriydi. İzler birbirlerine yakın yürüdüklerini gösteriyordu.

'Sanki Susanne'ı da yanında ormana gitmeye zorlamış gibi mi?' diye sordu Suç Timi'nin kıdemlilerinden Magnus Skarre.

Adli tıp uzmanı "Olabilir, evet" diye onayladı.

Katrine, 'Adli Tıp Enstitüsü hafta sonu ön otopsi gerçekleştirdi' dedi. 'Ve hem iyi hem de kötü haberler var. İyi haber şu ki, Susanne'ın göğüslerinden birinde az miktarda tükürük veya mukus kalıntısı bulmuşlar. Kötü haber şu ki, Susanne'ı bulduğumuzda vücudunun üst kısmı giyinik olduğu için bunun katilden geldiğinden emin olamıyoruz. Yani eğer ona saldırmışsa onu tekrar giydirmiş olmalı ki bu alışılmadık bir durum olurdu. Her neyse, Sturdza kalıntı üzerinde hızlı bir DNA analizi yapma nezaketini gösterdi ve daha da kötüsü, bilinen suçluların veri tabanında herhangi bir profille eşleşme olmamasıydı. Yani eğer katilden gelmediyse konuşuyoruz...'

"Samanlıktaki iğne" dedi Skarre.

Kimse gülmedi. Kimse inlemedi. Sadece sessizlik. Meşhur vahşi doğada geçen üç haftanın, geç gecelerin, sonbahar tatillerinin iptal edilme tehdidinin ve ülke içi cephelerdeki sürtüşmelerin ardından, bir cesedin bulunması bir umudu söndürmüştü ve bir başka umudu ateşlemişti. Potansiyel müşterilerden. Davayı çözmekten. Bu artık resmi olarak bir cinayet soruşturmasıydı ve pazartesiydi, yeni bir haftaydı.

fırsatlar. Ama Katrine'e bakan yüzler tükenmiş, bitkin ve yorgundu.

Bunu bekliyordu. Ve bu nedenle onları uyandırmak için son slaydı kaydetmişti.

Bir sonraki fotoğraf ekranda belirdiğinde, "Bu, ön otopsiyi tamamlarken keşfedildi" dedi. Cumartesi günü Alexandra'dan bunu aldığı anda Katrine'in ilk aklına filmdeki canavar gelmişti. *Mary Shelley'nin Frankenstein'i*.

Odadaki herkes kaba dikişlerin olduğu kafaya sessizce baktı. Tepkinin boyutu bu kadardı. Katrine boğazını temizledi.

Sturdza, sanki yakın zamanda Susanne Andersen'in kafasının saç çizgisinin hemen üzerinden alınca kadar uzanan bir kesik almış gibi göründüğünü yazıyor. Ve yaranın tekrar dikildiğini. Bunun onun kaybolmasından önce olup olmadığını bilmiyoruz ama Sung-min dün Susanne'in ebeveynleriyle konuştu.'

"Ayrıca Susanne kaybolmadan önceki gece tanışan bir arkadaşına da," dedi Sung-min. 'Hiçbirinin kafasına dikiş atıldığına dair bilgisi yoktu.'

'Yani bunun katilinin işi olduğunu varsayabiliriz. Patolog bugün tam bir klinik otopsi yapacak, dolayısıyla daha fazlasını öğreneceğimizi umuyoruz.' Saati kontrol etti. 'Bugünkü ödevlere başlamadan önce bir şeyler eklemek isteyen var mı?'

Bir kadın dedektif konuştu. 'Artık kızlardan birinin yoldan çıkıp ormana doğru gittiğini biliyoruz. Bertine'i aramamızı Grefsenkollen çevresindeki patikalar boyunca uzanan ormanlık alanlarda yoğunlaştırmamız gerekmez mi?'

"Evet" dedi Katrine. 'Bu zaten yapılıyor. Başka bir şey?' Ona bakan yüzler, teneffüs yapmayı sabırsızlıkla bekleyen bıkkın okul çocuklarının yüzlerini andırıyordu. Eğer. Geçen yıl birisi, iş sektörüne yönelik, 50 kilometrelik bir yarışta herkesin er ya da geç karşılaşacağı zihinsel tümsekten nasıl kurtulacağı konusunda sözde ilham verici konuşmalar yapan eski bir dünya şampiyonu kros kayakçısını işe almalarını önermişti. Söz konusu ulusal kahraman, hizmetleri karşılığında yalnızca özel sektör şirketinin ödeyebileceği bir ücret teklif etti. Katrine, tam zamanlı çalışan bekar bir annenin de konuşma yapmasını sağlayabileceklerini ve bunun bakanlık bütçesinin nasıl kullanılacağına dair duyduğu en kötü öneri olduğunu söylemişti. Artık o kadar emin değildi.

Pazartesi

Atlar

GENÇ TAKSİ ŞOFÖRÜ BAKTI Harry'nin uzattığı kağıt parçaları karşısında kafa karışıklığı içindeydi.

"Buna para denir" dedi Harry.

Taksi şoförü notları aldı ve üzerlerindeki sayıları inceledi. 'Bende... sanki... eh...'

'Değiştirmek.' Harry içini çekti. 'Tamam.'

Harry faturayı arka cebine tıkarırken Bjerke Hipodromu'nun girişine doğru ilerlemeye başladı. Radium Hastanesi'nden yirmi dakika uzakta olmak Malaga'ya bir uçak bileti kadar pahalıya mal olmuştu. Mümkün olan en kısa sürede bir arabaya, tercihen şoförlü bir arabaya ihtiyacı vardı. Ama her şeyden önce bir polise ihtiyacı vardı. Yozlaşmış biri.

Pegasus'ta Truls Berntsen'i buldu. Büyük restoranda bin müşteriye yer vardı ama bugün - haftalık öğle yemeği yarış günü - sadece pist manzaralı masalar tamamen doluydu. Bir masada sanki bir koku yayıyormuş gibi tek başına oturan bir müşteri vardı. Ancak daha yakından bakıldığında bunun sebebinin gözlerinde ve tavrında olduğu ortaya çıkabilir. Harry boş sandalyelerden birini çekti ve hoparlörlerden sürekli, monoton bir sesle bilgi fışkırırken, atların etrafta somurtarak somurtkan sürücülerle koştuğu yarış pistine baktı.

Truls, "Bu hızlı oldu" dedi. "Taksi,"

diye yanıtladı Harry.

'O halde floş olmalı. Bunu telefonda da yapabilirdik.' "Hayır," dedi

Harry oturarak. Harry aradığında tam olarak on iki kelime konuşmuşlardı. *Evet? Harry Hole burada, neredesin? Bjerke*

Hipodrom. Yolumun üzerinde.

'Öyle mi, Harry? Sahip olmak *Sen* şaibeli işlere bulaştın mı?' Truls, zayıf çenesi, çıkıntılı kaşı ve genel pasif-agresif tavrıyla birlikte ona Beavis takma adını kazandıran homurdanan kahkahasını attı. O ve çizgi film karakteri aynı zamanda nihilist bir bakış açısını ve herhangi bir sosyal sorumluluk veya ahlak duygusundan neredeyse takdire şayan bir yokluğu paylaşıyorlardı. Sorusunun alt metni elbette Harry'nin olup olmadığıydı. *Ayrıca* karanlık işlere bulaştı.

'Sana bir teklifim olabilir.'

'Reddedemeyeceğim türden mi?' dedi Truls, spikerin yarıışı bitirenlerin sırasını listelediği piste tatminsiz bir bakış atarak.

'Bahis seçiminiz gelmediği sürece, evet. Duyduğuma göre işsizmişsin. Ve kumar borçları var.'

'Kumar borçları? Kim söylüyor?'

'Önemli değil. Her halükarda işsizsin.'

'Değilim *Ö* işsiz. Hiçbir bok yapmadan maaş alıyorum. Dolayısıyla bana kalırsa, delil bulmayı istedikleri kadar uzun sürebilirler, umurumda bile değil.'

'Himm. Gardermoen'da yaşanan kokain ele geçirme olayının gözden kaçırılmasıyla ilgili bir şey olduğunu duydum.'

Truls homurdandı. "Ben ve Narkotik'ten iki kişi daha eşyaları aldık. Bu tuhaf, yeşil kokain. Gümrük, sanki yürüyen suç laboratuvarları gibi çok saf olduğu için yeşil olduğunu düşünüyordu. Bunu, Gardermoen'in bildirdiğiyle ilgili olarak ağırlıkta küçük bir anormallik olduğunu keşfeden Seizures'a teslim ettik. Bu yüzden analize gönderdiler. Analiz, eskisi kadar yeşil olan kokainin üzerine basıldığını gösterdi. O zaman kokainin bir kısmını başka bir yeşil şeyle kestiğimizi sanıyorlar ama ağırlığı biraz yanlış hesaplayarak işleri berbat etmişler. Daha doğrusu ben, birkaç dakika boyunca uyuşturucuyla yalnız kalan tek kişi bendim.'

'Yani sadece kovulma riskiyle değil aynı zamanda hapis cezasıyla da karşı karşıya kalıyorsunuz, öyle mi?'

'Sen aptal falan mısın?' Truls homurdandı. 'Ellerinde kanıta yakın hiçbir şey yok. Gümrükten yeşil şeyleri düşünen birkaç salak *bakti* *Netad* saf kokain gibi mi? Herkesin bildiği bir veya iki miligramlık ağırlık farkının her türlü nedenden kaynaklanabileceğini mi düşünüyorsunuz? Bir süre bu konuyu tartışacaklar, sonra dava reddedilecek.'

'Himm. Yani başka bir suçlu bulmalarını göz ardı mı ediyorsunuz?'

Truls başını hafifçe geriye eğdi, sanki ona nişan alıyormuş gibi Harry'ye baktı. 'Burada atlarla ilgili halletmem gereken bazı işler var, Harry, peki konuşmak istediğin bir şey varsa?'

'Markus Røed beni iki kızın vakasını araştırmam için tuttu. Seni takımında istiyorum.'

"Lanet olsun," Truls şaşkınlıkla Harry'ye baktı.

'Sen ne diyorsun?'

'Neden bana soruyorsun?'

'Neden düşünüyorsun?'

'Fikrim yok. Ben kötü bir polisim ve sen bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorsun.' 'Yine de en az bir kere birbirimizin hayatını kurtardık. Eski bir Çin atasözüne göre bu, hayatımızın geri kalanında birbirimize karşı sorumluluğumuz olduğu anlamına gelir.'

'Gerçekten mi?' Truls emin değilmiş gibi görünüyordu.

'Ayrıca,' dedi Harry, 'eğer uzaklaştırma aldıysan, o zaman hâlâ BL96'ya tam erişimin var mı?'

Harry, 1996'dan bu yana kullanılan araştırma raporları için derme çatma, modası geçmiş sistemden bahsettiğini duyduğunda Truls'un irkildiğini fark etti.

'Bu yüzden?'

'Tüm raporlara erişmemiz gerekiyor. Taktik, teknik, adli tıp.'

'Sağ. Yani bu...?'

'Evet, karanlık iş.'

'Polislerin teşkilattan atılmasına neden olabilecek türden bir şey.'

'Eğer keşfedilirse kesinlikle. İşte bu yüzden iyi para ödeniyor.'

'Evet? Ne kadar iyi?'

'Bana bir numara ver, ben de sana ileticeğim.'

Truls uzun süre Harry'ye düşünceli bir şekilde baktı. Bakışlarını önündeki masanın üzerindeki bahis kuponuna indirdi. Elinde buruşturdu.

Danielle'de öğle yemeği zamanıydı ve bar ve masalar dolmaya başlamıştı. Şehir merkezinden ve ofis komplekslerinden birkaç yüz metre uzakta olmasına rağmen, yerleşim bölgesindeki bir restoranın öğle tatilinde bu kadar çok müşteriye ağırlaması Helene'i her zaman şaşırttı.

Ortadaki küçük yuvarlak masasından geniş, açık planlı alanı tarayarak etrafına bir göz attı. İlgiç kimse bulunamadı. Daha sonra dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına çevirdi. Binicilik ekipmanlarının bulunduğu bir yer bulmuştu. miktarında herhangi bir sınırlama olmadığı görüldü.

Atlar ve biniciler için mevcut ürünler veya bunlar için talep edilen fiyatlar. Sonuçta atlarla ilgilenen çoğu insanın hali vakti yerindeydi ve binicilik bunu göstermek için bir fırsattı. Çoğu insan için dezavantaj elbette ki bu ortamda etkileme çıtasının o kadar yüksek olmasıydı ki çoğu insan daha başlamadan kaybetmişti. Peki yapmak istediği şey gerçekten de binicilik malzemeleri ithal etmek miydi? Yoksa Valdres, Vassfaret, Vågå veya V ile başlayan diğer manzaralı bok çukurlarında binicilik turları düzenleme konusunda şansını denemesi daha mı iyi olur? Dizüstü bilgisayarını hızla kapattı, derin bir iç çekti ve tekrar etrafına baktı.

Evet, işte oradaydılar, işletme boyunca uzanan bar boyunca tünemiş oturuyorlardı. Hangi takım elbiseli olursa olsun genç adamlar şu anda emlakçılara kırbaçlıyorlardı. 'Profesyonel' görünmelerini sağlamak için etek, ceket veya başka bir şey giyen genç kadınlar. Kadınlardan bazılarının aslında işi vardı ama Helene diğerlerini, biraz fazla güzel olanları, biraz fazla kısa etek giyenleri, işi gereksiz kılan şeylerle daha çok ilgilenenleri, kısacası paralı bir erkeği işaret edebilirdi. . Neden buraya gelmeye devam ettiğini bilmiyordu. On yıl önce Danielle'deki pazartesi öğle yemekleri efsaneydi. Çalışma haftasının ilk gününün ortasında sarhoş olmak ve masalarda dans etmek o kadar hoş ve yozlaşmıştı ki umurunda bile değildi. Ama elbette bu aynı zamanda statüyle ilgili bir açıklamaydı; yalnızca zengin ve ayrıcalıklıların izin verebileceği bir aşırılık. Bu günlerde ortam daha sakindi. Artık eski itfaiye istasyonu, bir bar ve Michelin yıldızlı gurme restoranının birleşiminden oluşuyordu; Oslo'nun batı yakasındaki elitlerin yemek yediği, içtiği, iş konuştuğu, aile meselelerini tartıştığı, ilişkiler kurduğu ve içinde izin verilenler arasındaki ayrımı ortaya koyan ittifaklara girdiği bir yerdi. ve dışarıda kalacak olanlar.

Helene, çılgın bir Pazartesi öğle yemeği sırasında Markus'la burada tanışmıştı. Kendisi yirmi üç yaşındaydı, adam ise ellinin üzerindeydi ve çok zengindi. O kadar zengindi ki, bara doğru yürürken insanlar kenara çekiliyordu, herkes Røed ailesinin ne işe yaradığını biliyor gibiydi. Ve için kötü. Tabii ki söylediği kadar masum değildi, bu Markus'un Skillebekk'teki villasında geçirdiği ilk birkaç geceden sonra muhtemelen söyleyebileceği bir şeydi. Doğrudan Pornhub'dan alınan bir şeye benzeyen sevişme müziğinden bunu anlayabiliyordu, bütün gece telefonuna gelen mesajlardan bunu anlayabiliyordu ve kokaini o kadar eşit çizgiler halinde düzenleyiş tarzından anlayabiliyordu ki hangisi olduğunu asla bilmiyordu. yapmalı

almak. Ama umursamıyormuş gibi görünüyordu. Masumiyetin onu tahrik eden bir şey olmadığını iddia etti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama o kadar da önemli değildi. Önemli olan ya da önemli olan şeylerden biri onun her zaman hayalini kurduğu yaşam tarzını kolaylaştırabilmesiydi. Bu hayal, tüm zamanını evin, tatil evinin, sosyal ağın ve kendi vücudunun ve yüzünün bakımı ve iyileştirilmesine harcayan, evde oturan bir eş olmak değildi. Helene bu tür işleri Danielle'de uygun bir konukçu arayan diğer asalak fahişelere bırakmıştı. Helene'in bir beyni vardı ve bazı şeylerle ilgileniyordu. Sanat ve kültürde, özellikle tiyatro ve görsel sanatlarda. Mimarlık alanında uzun süredir bu alanda çalışmayı düşünüyordu. Ama onun en büyük hayali ülkedeki en iyi binicilik okulunu yönetmektir. Bu, aptal ve hayalperest bir kızın hoşuna giden boş bir hayal değildi; birden fazla ahırda pislik yapan, basamakları tırmanan ve sonunda akademik açıdan yetenekli ve çalışkan bir kız tarafından genç yaşta hazırlanmış gerçekçi bir plandı. 'At delisi' terimini küçümseyen ve çaba, para ve uzmanlık açısından neyin gerekli olduğunu bilen bir kız olan binicilik okulu eğitmeni oldum.

Ve yine de her şey boka sarmıştı.

Bu Markus'un hatası değildi. Evet, binicilik okulundaki bazı atlar hastalandığında parayı kesmişti, bu da beklenmedik rekabet ve öngörülemez masraflarla birleşince engeli çok yüksek hale getirmişti. Okulu kapatmak zorunda kalmıştı ve artık yeni bir şey bulmanın zamanı gelmişti.

Birden fazla şekilde. O ve Markus da fazla dayanamayacaklardı.

Bazıları, bir çift haftada bir defadan daha az seks yapmaya başladığında, bunun bitmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyor. Tabii ki saçmalık, o ve Markus'un altı ayda bir defadan fazla seks yapmayalı yıllar olmuştu.

Bu onu rahatsız ettiğinden değil. Ancak olası sonuçlar onu rahatsız etti. Markus'la birlikte binicilik okulunda bir hayat yaşamak için elinden geleni yapmıştı, öyle ki tüm B ve C planlarından vazgeçmişti. Okul notlarına sahip birine bu kadar açık olan eğitim yollarından hiçbirini seçmemişti. Para biriktirmemişti ama bir bakıma kendini ona bağımlı hale getirmişti. Bir anlamda değil - o *öyleydi* parasına bağlı. Belki hayatta kalmak için değil, ama... evet, hayatta kalmak için. Aslında.

Ona olan hakimiyetini ne zaman kaybetmişti? Daha doğrusu, yatakta ona olan ilgisini ne zaman kaybetmişti? Altmış yaşın üzerindeki bir erkekte testosteron üretiminin azalmasıyla ilgili olabilir elbette ama o

bunun çocuk arzusunu ifade etmeye başladığında başladığına inanıyordu. Bir erkek için görev seksinden daha büyük bir keyif olmadığını biliyordu. Ancak ona çocukların söz konusu olamayacağını bildirdiğinde bekarlık devam etti. Hiçbir zaman açgözlü olmayan Markus'la sekse olan iştahının da azaldığı göz önüne alındığında, bu büyük bir sorun değildi. İhtiyaçlarını karşılamak için başka yerlere bakmaya başladığından şüphelenmesine rağmen. Sağduyulu olduğu ve onu alay konusu yapmadığı sürece sorun yoktu.

Hayır, sorun partideki iki kızdı. Biri ölü bulundu, diğeri ise hâlâ kayıptı. Ve her ikisinin de Markus'la bağlantısı olabilir. Onların şeker babaları. Hatta bu sözler basılı olarak da ortaya çıkmıştı. Aptal, kafasını koparabilirdi! O Hillary Clinton değildi ve bu doksanlı yıllar değildi, kocasını öylece 'affedemezdi'. Çünkü bu günlerde kadınların piçlerin bu tür şeylerden kurtulmasına izin verilmiyordu, bu kendinize, cinsiyetinize ve zamanın ruhuna saygıyla ilgiliydi. Bir nesil önce doğmamış olması onun şansı.

Ama onu affetmesine "izin verilmiş" olsa bile Markus ona izin verir miydi? Beklediği şey bu değil miydi, altmış yaşını geçmiş, ortalıkta dolanan bir adamla ilgili hem olumlu hem de olumsuz çağrışımlar olduğu göz önüne alındığında, ondan ne özellikle utanç verici ne de onurlu bir çıkış değil miydi? Markus Røed gibi biri için kesinlikle erkeksi bir piç ve çapkın olarak etiketlenmekten daha kötü şeyler vardı. Öyleyse onun harekete geçip ondan önce gitmesi gerekmez mi? Osonuçta nihai yenilgi olur.

Bu yüzden tetikteydi. Bilinçsizdi ama kendini bunu yaparken yakalamıştı. Müşteriler arasındaki erkekler hakkında genel bir bakış elde etmek. Gelecekteki kavramsal bir durumda bunlardan hangisinin ilgi çekici olabileceğini belirlemek. İnsanlar sırlarının arkasına saklanabileceklerini sanıyorlar ama gerçek şu ki hepimiz ne düşündüğümüzü ve hissettiğimizi sergiliyoruz ve dikkatli olanlar bunu anlayacaktır.

Bu yüzden belki de bir garsonun önünde durup masaya bir kokteyl bardağı koymasına şaşırmamalıydı.

Norrland aksanlı İsveççe 'Kirli martini' dedi. 'Şuradan...' Barda tek başına oturan bir adamı işaret etti. Pencereden dışarı bakıyordu, bu yüzden onu profilden gördü. Takımının kalitesi belki de diğer erkek müşterilerin bir adım üstündeydi ve yakışıklı bir adamdı, buna hiç şüphe yoktu. Ama gençti, muhtemelen kendi yaşlarındaydı, yani otuz iki yaşındaydı. Yine de, girişimci bir adamın bunu başarabileceğini söylemeye gerek yok.

o dönemde çok şey başardı. Adamın neden ona bakmadığını bilmiyordu, belki utangaçtı ya da belki içki siparişinin üzerinden uzun zaman geçmişti ve bütün bu süre boyunca ona bakabileceğini düşünmüyordu. Büyüleyici, eğer durum böyleyse.

'Pazartesi öğle yemeğinde genellikle martini içtiğimi ona söyleyen sen miydin?' diye sordu.

Garson başını salladı ama gülümsemesindeki bir şey onun tamamen samimi olduğundan şüphe etmesine neden oldu.

İçkiyi kabul ettiğini belirten garsona başıyla selam verdi ve garson masasından ayrıldı. Durum böyle olunca gelecekte hayranlarından bu türden birkaç içki kabul etmesi muhtemeldi, öyleyse neden çekici görünen biriyle başlamayasınız ki?

Bardağı dudaklarına götürdü ve tadının farklı olduğunu fark etti. Muhtemelen bardağın dibindeki iki zeytin, içeceğin 'kirli' olmasını sağlayan malzemelerdi. Belki bu onun da alışması gereken bir şeydi; her şeyin farklı, daha kirli bir tadı.

Bardaki adam sanki onun nerede oturduğunu bilmiyormuş gibi bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi. Helene elini kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Kadehini kaldırdı. Cevap olarak kendi sade su bardağını kaldırdı. Ama gülümsemeden. Evet muhtemelen utangaç bir tipti. Ama sonra ayağa kalktı. Ona yaklaşmadan önce kimsenin olaya karışmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

Çünkü elbette ona yaklaştı. Eğer Helene isteseydi bütün erkekler er ya da geç bunu yapardı. Ama yaklaştıkça bunu henüz istemediğini hissetti. Markus'a hiçbir zaman sadakatsizlik etmemişti, başka erkeklerle bile flört etmemişti ve her şey yoluna girmeden önce de öyle yapmamıştı. O kadar açık sözlüydü ki, tek erkekli bir kadındı ve her zaman da öyleydi. Her ne kadar Markus tek kadınlı bir erkek olmaktan uzak olsa da. Çünkü onun onun hakkında ne düşündüğü değil, onun kendisi hakkında ne düşündüğü önemliydi.

Adam masasının yanında durdu ve diğer sandalyeyi çekmeye başladı.

'Lütfen oturmayın.' Helene ona geniş bir gülümsemeyle baktı. 'İçki için teşekkür etmek istedim sadece.'

'İçecek?' O da gülümsedi ama kafası karışık görünüyordu. 'Bu. Bunu sen gönderdin. Evet?'

Gülerek başını salladı. 'Ama öyle yapmışım gibi mi davranacağız? Benim adım Filip.'

O da karşılık olarak güldü ve başını salladı. Zaten biraz etkilenmiş görünüyordu, zavallı adam. 'İyi günler Filip.'

Bir beyefendi selamı verdi ve onu terk etti. Markus'la olan ilişkisinin bittiği gün de hâlâ orada olacaktı. Ve umarım saklamaya çalıştığı o alyans olmadan. Helene garsona işaret etti. Başı öne eğik ve suçlu bir gülümsemeyle masanın yanında duruyordu.

'Beni kandırdın. İçkiyi gerçekte kim gönderdi?'

'Üzgünüm, Fru Røed. Bunun, tanıdığınız birinin size oynadığı bir şaka olduğunu düşündüm.' Biraz arkasındaki duvarın yanında boş bir masayı işaret etti. Az önce gitti. Ona iki martini ikram ettim ama sonra bana el salladı ve bir tanesini sana vermemi istedi ve bunun kimden geldiğini söylemem gerektiğini işaret etti. Bardaki yakışıklı beyler yani. Umarım fazla ileri gitmemişimdir.'

"Sorun değil" dedi başını sallayarak. 'Umarım sana iyi bahşiş vermiştir.' 'Tabii ki Fru Røed. Elbette.' Garson sırttı, dişlerinin arasından siyah bir burun görünüyordu.

Helene martininin son yudumunu içmeden önce zeytinleri seçti ama tadı değişmedi.

Öfke Gyldenløves kapısına doğru giderken çöktü ve onu etkiledi. Zeki, yetişkin bir kadın olarak varlığının, ne sevdiği ne de saygı duyduğu erkekler tarafından kontrol edildiğini kabul etmesi delilikti, tam bir delilikti. Aslında korktuğu şey neydi? Yalnız olmak? O yalnızdı, Allah aşkına, hepimiz yalnızdık! Ve korkmak için en fazla nedeni olan kişi Markus'tu. Eğer doğruyu söylediyse, bildiklerini anlattıysa... bu düşünce karşısında ürperdi, tıpkı başkanların düğmeye basma düşüncesi karşısında umutla ürperdiği gibi. Doğal olarak aynı zamanda onların düşüncesi *abilir* bunu yapmak onları heyecanlandırdı. Gücün o kadar seksi bir tarafı vardı ki! Çoğu kadın bunu dolaylı olarak, iktidar sahibi erkeklerin peşinden giderek arıyordu. Peki nükleer düşmanınız varsa bunu neden yapıyorsunuz? Peki bu düşünce neden daha önce aklının ucundan geçmemişti? Basit: Çünkü tekne kayalara çarpmıştı ve su alıyordu.

Helene Røed, bundan sonra kendi hayatının kontrolünün kendisinde olacağına ve bu hayatta erkeklere çok az yer kalacağına hemen karar verdi. Ve Helene Røed, aklına bir şeyi koyduğunda, o şeyin sonuna kadar gittiğinin çok iyi farkında olduğundan, onun böyle olacağını biliyordu. Artık sadece bir plan hazırlamak kalmıştı. Sonra tüm bunlar geride kaldığında, görünüşünü beğendiği adama bir içki gönderecekti.

Pazartesi

Çıplak

HARRY MEYDANA GİRİNCE Oslo Merkez İstasyonu'nun önünde, kaplan heykelinin yanında duran ve ayaklarını kaldırım taşlarına vuran Øystein Eikeland'ı gördü. Øystein bir Vålerenga üst giyiyordu ama geri kalanı saf Keith Richards'dı. Saçlar, kırıksıklıklar, atkı, göz kalemi, sigara, zayıflamış çerçeve.

Aune gibi Harry de çocukluk arkadaşına çok sıkı sarılmadı, sanki hayatındaki daha fazla insanın parçalanmasından korkuyormuş gibi.

"Vay canına," dedi Øystein. 'Güzel takım. Orada ne yapıyordun? Fahişe mi işletiyorsun? Kola mı satıyorsun?'

"Hayır, ama öyle olduğunu görebiliyorum" dedi Harry etrafına bakarak. Meydandaki insanlar çoğunlukla işe gidip gelenlerden, turistlerden ve ofis çalışanlarından oluşuyordu ama Oslo'da uyuşturucu satışının burada olduğu kadar açıkça yapıldığı çok az yer vardı. 'Bunun olacağını tahmin etmediğimi itiraf etmeliyim.'

'HAYIR?' Øystein güneş gözlüğünü düzeltirken, kucaklaşmanın onları yerlerinden ettiğini söyledi. 'Yaptım. Yıllar önce başlamalıydı. Sadece taksi kullanmaktan daha iyi para kazandırıyor, aynı zamanda daha sağlıklı.'

'Daha sağlıklı?'

'Beni kaynağa yaklaştırıyor. Artık bu vücuda giren her şey yüksek kaliteli şeylerdir.' Ellerini yanlarından aşağı doğru kaydırды.

'Hımm. Peki orta dozlarda mı?'

'Kurs. Peki ya sen?'

Harry omuz silkti. 'Şu anda Moderasyon Yönetimi programınızı deniyorum. Uzun vadede işe yarayacağından emin değilim ama göreceğiz.'

Øystein parmağıyla şakağına hafifçe vurdu.

'Evet, evet' dedi Harry ve parkalı genç bir adamın biraz daha uzakta durup ona baktığını gördü. Bu mesafeden bile Harry gözlerinin mavi olduğunu ve o kadar açık olduğunu görebiliyordu ki beyazlar gözbebeklerinin çevresinden görülebiliyordu. Sanki bir şey tutuyormuş gibi iki eli de derin ceplere tıklmıştı.

'O adam kim?' Harry sordu. 'Ah, bu Al.
Senin polis olduğunu görebiliyor.' 'İtici mi?'

'Evet. İyi adam ama tuhaf. Biraz kendin gibisin.'

'Ben?'

'Tabii ki senden daha iyi görünüyorum. Ve daha akıllı.'

'Gerçekten mi?'

'Ah, sen kendince akıllısın, Harry, ama o adam inek gibi akıllı. Bir şey hakkında konuşmaya başlıyorsunuz ve o konu hakkında her şeyi biliyor, sanki üzerinde çalışmış ya da başka bir şeymiş gibi. Ortak noktanız ikinizin de kadınların aşık olduğu şeye sahip olmanız. Bütün bu karizmatik yalnızlık saçmalığı. Ve o da tıpkı senin gibi alışkanlık sahibi bir yaratık.'

Harry, Al'ın sanki Harry'ye yüzünü göstermek istemiyormuş gibi arkasını döndüğünü gördü. Øystein, "Hafta sonları dokuzdan beşe kadar burada duruyor," diye devam etti. 'Sanki düzenli bir işi varmış gibi. Söylediğim gibi sevimli ama temkinli, neredeyse paranoyak. Alışveriş yapmaktan mutlu ama kendisi hakkında hiçbir şey söylemiyor, tıpkı senin gibi. Ama bu adam sana adını bile söylemiyor.'

'Yani Al...'

'Ona Paul Simon şarkısındaki ismi verdim. "Bana Al Diyebilirsin", biliyor musun?'

Harry sırtıttı.

Øystein, "Biraz gergin ve kendin gibi görünüyorsun" dedi. 'Tamamsın?'

Harry omuz silkti. 'Orada ben de biraz paranoyaklaşmış olabilirim.' 'Hey' diye bir ses duyuldu. 'Kola var mı?'

Harry döndü ve kapüşonlu bir çocuk gördü.

'Benim bir satıcı olduğumu mu düşünüyorsun?' Øystein tısladı, 'Evden çık ve ödevini yap!'

'Değil misin?' Harry, çocuğun parkalı adama doğru gidişini izlerken sordu.

'Evet ama o kadar küçük çocuklar için değil. Bunu Al'a ve Torggata'daki Batı Afrikalılara bırakıyorum. Ayrıca birinci sınıf bir fahişe gibiyim, çoğunlukla...

dışarı.' Øystein sırtarak bir sıra çürük dişini ortaya çıkardı ve yeni, parlak bir Samsung cep telefonunu gösterdi. 'Kapıya teslimat.'

'Bu araban olduğu anlamına mı geliyor?'

'Elbette yaparım. Kullandığım eski Merc'i satın aldım. Taksi şirketinin sahibinden ucuza aldım. Müşterilerin duman kokusundan şikayetçi olduklarını, bir türlü kurtulamadığını, bunun benim hatam olduğunu söyledi. Hehe. Ayrıca otobüs şeridinde gidebilmek için çatıdaki taksi tabelasını kaldırmayı da unuttum. Duman kokusundan bahsetmişken, sigaran var mı?'

'Bıraktım. Ve bana öyle geliyor ki, zaten senin de kendine ait bir şeyin var.'

'Seninki her zaman daha lezzetliydi, Harry.'

'Kuyu. Artık bitti.'

'Evet, sanırım bu Kaliforniya'nın bir erkeğe yapabileceği türden bir şey.' 'Araba uzağa mı park edilmiş?'

Mercedes'in yaylanmış, yıpranmış ön koltuklarından, denize doğru yaklaşan Bjørvika'ya baktılar; Oslobukta ve Sørenga'dan oluşan çekici yeni kentsel mahalle, ancak burada deli gömleği giymiş on üç katlı bir akıl hastası olan yeni inşa edilen Munch Müzesi, görünümü engelledi.

Øystein, "Tanrım, bu çok çirkin" dedi.

'Yani ne diyorsun?' Harry sordu.

'Sürücü ve genel köpek cesedi mi?'

'Evet. Ve eğer vakayla bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa, Markus Røed'e giden ve Markus Røed'den gelen kokain izini takip edebilecek içeriden birine ihtiyacımız olabilir.'

"Yani onun barut kullandığından emin misin?"

'Hapşırır. Masanın üzerinde büyük, genişlemiş gözbebekleri ve güneş gözlüğü var. Gözleri her yeri tarıyor.'

'Nistagmus. Ama Røed'den gelen izi takip et diyorsun. O sizin müşteriniz değil mi?'

'Benim işim bir, muhtemelen iki cinayeti çözmek. O adamın çıkarlarını savunmak için değil.'

'Ve sen bunun kokainle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer eroin dediysen, belki...'

"Hiçbir şey düşünmüyorum, Øystein ama işin içine bağımlılık girdiğinde, bunun da her zaman bir rolü oluyor. Ve sanırım kızlardan en azından biri de saksodan biraz fazla hoşlanıyordu. Satıcısına on bin kron borcu vardı. Peki, var mısın?'

Øystein sigarasındaki parıltıyı inceledi. 'Aslında bu işi neden alıyorsun, Harry?'

'Sana söyledim, para.'

'Biliyorsunuz, Dylan'a neden halk müziği ve protesto şarkılarıyla başladığı sorulduğunda böyle söyledi.'

'Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?'

'Sanırım bu Dylan'ın doğruyu söylediğı birkaç seferden biriydi ama bencesenuzanmak. Eğer bu çılgınlığın bir parçası olacaksam, senin neden bu işin içinde olduğunu bilmek istiyorum. Öyleyse tükür şunu.'

Harry başını salladı. 'Tamam, Øystein, hem senin hem de kendi iyiliğın için sana her şeyi anlatmayacağım. Burada bana güvenmen gerekecek.'

'Bu en son ne zaman işe yaradı?'

'Hatırlamıyorum. Asla?'

Øystein güldü. CD çalara bir CD yerleştirdim ve sesini açtım. 'Taking Heads'in son haberlerini duydunuz mu?'

'Çıplak1987 mi?'

"88"

Hoparlörlerden 'Kör' sesi duyulurken Øystein her ikisi için de sigara yaktı. David Byrne kaybolan tabelalar ve kaybolan tabelalar hakkında şarkı söylerken camları indirmeden sigara içtiler. Duman arabanın içinde deniz sisi gibi yatıyordu.

'Hiç aptalca bir şey yapacağınızı bildiğiniz halde yine de yapacağınız hissine kapıldınız mı?' Øystein sigarasından son bir nefes çekerek sordu.

Harry sigarasını kül tablasında söndürdü. 'Geçen gün bir farenin kedinin üzerine yürüdüğünü ve öldürüldüğünü gördüm. Sizce tüm bunlar neyle ilgiliydi?'

'Bilmiyorum sen söyle. Kendini koruma içgüdüsünün eksikliği mi?' 'En azından bir çeşit dürtü. En azından bazılarımız uçurumun kenarına doğru çekiliyoruz. Ölüme yakınlığın hayatta olma hissini yoğunlaştırmasından kaynaklandığını söylüyorlar. Ama siktir et, bilmiyorum.'

"İyi dedin," dedi Øystein. Munch Müzesi'ne baktılar.

"Kabul ediyorum" dedi Harry. 'Kesinlikle korkunç.'

"Tamam" dedi Øystein.

'Tamam ne?'

'Tamam, işi alacağım.' Øystein sigarasını Harry'ninkinin üzerinde söndürdü. 'Kola satmaktan daha eğlenceli olacağı kesin. Bu çok sıkıcı aslında.'

'R ed iyi para veriyor.'

'Sorun değil, yine de alacağım.'

Harry gülümsedi ve titreyen telefonunu çıkardı. Ekranda 'T' harfini gördüm.

'Evet Trul'lar.'

'Sorduğunuz Adli Tıp Kurumu'nun raporunu inceledim. Susanne Andersen'in başına dikiş atıldı. Ve göğüslerinden birinde tükürük ve mukus buldular. Ekspres bir DNA analizi yaptılar ama kayıtlı suçluların veri tabanında hiçbir sonuca ulaşamadılar.'

'TAMAM. Teşekkürler.'

Harry telefonu kapattı. Katrine'in ona söylemek istemediği ya da söyleyemeyeceğini düşündüğü şey buydu. Tükürük. Mukus.

'Peki nereye patron?'  ystein kontağın anahtarını çevirerek sordu.

Pazartesi

Wegner döner sandalye

'BU BİR ŞAKA MI?' THEpatolog yüz maskesinin arkasından sordu.

Alexandra önlerindeki masada duran cesedin açık kafatasına inanamayarak baktı. Tam bir otopsi sırasında patoloğun kafatasında yuvarlak bir kesi görmesi ve beyni incelemesi olağan bir durumdu. Yanlarında, alet masasının üzerinde her zamanki aletler duruyordu: manuel ve elektrikli kemik testereleri ve kafatasının üst kısmını çıkarmak için kullandıkları T şeklindeki kafatası anahtarı. Alışılmadık olan şey, bu enstrümanlardan hiçbirinin Susanne Andersen üzerinde kullanılmamış olmasıydı. Buna gerek yoktu. Çünkü dikişleri kestikten, kafa derisini çıkardıktan ve Susanne'ın uzun sarı saçındaki peruğu başka bir masaya koyduktan sonra birinin onları geride bıraktığı anlaşılmıştı. Kafatası zaten kesilerek açılmıştı. Patolog kafatasının üst kısmını menteşeli bir kapak gibi geriye doğru eğmişti. Şimdi de bunun bir şaka olup olmadığını soruyordu.

Hayır, diye fısıldadı Alexandra.

Katrine, Botsparken'deki ofisinin penceresinden dışarı, Oslo Hapishanesi'nin eski kısmına, neredeyse pitoresk Botsfengselet'e giden ıhlamur ağaçlı caddeye bakarken, "Şaka yapıyorsun" dedi telefona. Gökyüzü açıktı ve insanlar artık sadece iç çamaşırlarıyla çimlerin üzerinde uzanmıyor olsalar da, bu günün yazın sıcak olduğu son günü olabileceğini bilerek yüzleri güneşe dönük banklarda oturuyorlardı.

Dinledi ve Alexandra Sturdza'nın şaka yapmadığını anladı. Aslında öyle olduğuna hiç inanmamıştı. Çünkü cumartesi günü Alexandra ona dikişlerden bahsettiğinde bu beklediği bir şey değil miydi?

Mantıklı bir katille değil, Harry'nin sorularına cevap vererek bulamayacakları çılgın bir katille karşı karşıya olduklarını. *Neden*. Çünkü yoktu *Neden*en azından normal bir insanın anlayabileceği şekilde değil.

Teşekkür ederim, dedi Katrine telefonu kapatıp ayağa kalkıp açık planlı ofise doğru yürürken. Bir zamanlar Harry'nin olan ve müfettişliğe terfi ettirildiğinde daha büyük, daha aydınlık bir yer almak için reddettiği penceresiz ofise. Belki de Sung-min'in dava üzerinde çalışırken üs olarak bu ofisi seçmesinin nedeni buydu ya da belki de buranın kendisine gösterdiği diğer iki mevcut ofisten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Kapı açıktı, bu yüzden içeri girerken kapıyı çaldı.

Sung-min'in takım elbise ceketi portmantodaki bir askıda asılıydı ve Sung-min'in yanında getirmiş olabileceğini fark etti. Gömleği o kadar beyazdı ki kasvetli odada parlıyormuş gibi görünüyordu. Kendini otomatik olarak Harry'nin mağarasıyken burada bulunan eşyaları ararken buldu. Çerçevesiz Ölü Polisler Derneği resmi gibi, içinde Harry'nin askerde kaybettiği tüm meslektaşlarının fotoğrafı vardı. Ama her şey gitmişti, portmanto bile yeniydi.

'Kötü haber' dedi.

'Ah?'

"Otopsinin ilk sonuçlarını bir saat içinde alacağız ama Sturdza bana haber verdi. Susanne Andersen'in beyni eksik.'

Sung-min kaşını kaldırdı. 'Gerçekten?'

'Otopsinin ortaya çıkarabileceği çok şey var, o yüzden evet, kelimenin tam anlamıyla demek istiyorum. Birisi Susanne'in kafatasını açtı ve...'

'Ve?'

'Beyninin tamamı çıkarıldı.'

Sung-min ofis koltuğuna yaslandı. Uzun süren, kederli gıcırtyı tanıdı. Sandalye. O yıpranmış enkaz. Yani bunu değiştirmediler.

Johan Krohn, Markus Røed'in hapşırmasını, burnunu açık mavi mendillerinden birine silmesini, mendili tekrar iç cebine koymasını ve masasının arkasındaki Wegner döner sandalyeye yaslanmasını izledi. Krohn onun bir Wegner olduğunu biliyordu çünkü kendisi de onun bir benzerini istemişti. Ancak listelenen fiyat on üç bin krona yakındı ve bunu ortaklarına, karısına veya müşterilerine haklı çıkarabileceğini düşünmüyordu. Basit bir sandalyeydi. Zarif ama hiçbir şekilde gösterişli değil ve dolayısıyla Markus Røed için alışılmadık bir şey. Birisinin, belki de Helene'in ona daha önceki konuşmasını tavsiye ettiğini tahmin etti.

Siyah deriden yapılmış yüksek arkalı Vitra Grand Executive ofis koltuğu çok kabaydı. Odadaki diğer iki kişinin umursadığını düşündüğünden değil. Harry Hole konferans masasından bir sandalye çekip Røed'in masasının önüne otururken, diğer kişi (Harry'nin bir sürücü ve ekibinin genel bir olgusu olarak tanıttığı son derece şüpheli Kaptan Hook benzeri bir figür) yanında oturmuştu. kapı. Yani en azından yerini biliyordu.

"Söylesene Hole," diye burnunu çekti Røed, "bu bir şaka mı?"

"Hayır," dedi koltuğa çöken, ellerini başının arkasına koyan, uzun bacaklarını uzatan ve şimdi ayakkabılarını sanki daha önce fark etmemiş gibi incelemek için açılardan çeviren Harry. Krohn'a bir çift John Lobb ayakkabısı gibi göründüler ama Hole gibi birinin bunu karşılayabileceğini hayal etmek zordu.

'Cidden Hole, ekibimizin hastanede yatan bir kanser hastasından, yolsuzluk soruşturması altındaki bir polis memurundan ve taksi şoförü bir adamdan oluşması gerektiğini mi düşünüyorsun?'

'Söyledim *sürdüt* taksi. Şu anda perakende işinde. Ve bu değil *bizim* takım, Røed, o benim.'

Røed'in yüzü karardı. 'Sorun şu ki Hole, bir takım yok, bu bir... tiyatro topluluğu. Ve eğer bunların... bulabildiklerimin en iyisi olduğunu söyleyecek kadar aptal olsaydım, bir palyaço gibi görünürdüm.'

'Bunu açıklamayacaksın.'

'Ama Tanrı aşkına dostum, meselenin yarısı bu, bunu açıkça belirtmedik mi?' Røed'in sesi geniş odada gürledi. 'Halkın bu davayı çözmek için en iyi insanlardan bazılarını tuttuğumu görmesini istiyorum, ancak o zaman gerçekten ciddi olduğumu anlayacaklar. Bu benim ve şirketimin itibarıyla ilgili.'

"En son şüphenin aileyi zorladığı için öyle olduğunu söylemiştin," dedi Harry, Røed'in aksine sesini alçaltmıştı. 'Ve ekipte kimin olduğunu açıklayamayız çünkü polis derhal görevden alınacak, otomatik olarak polis raporlarına erişimi de kaybolacak. Takımda olmasının asıl sebebi de bu.'

Røed, Krohn'a baktı.

Avukat omuz silkti. 'Basın açıklamasındaki önemli isim ünlü cinayet dedektifi Harry Hole. Etrafında bir ekip istediğini yazabiliriz, bu yeterli olacaktır. Ana roldeki adam iyi olduğu sürece insanlar ekibin geri kalanının da iyi olduğunu varsayacaktır.'

"Ve bir şey daha" dedi Harry. 'Aune ve Eikeland, Krohn'la aynı saat ücretini alıyor. Ve Berntsen iki katına çıkıyor.'

'Sen deli misin dostum?' R ed kollarını iki yana açtı. 'Bonusunuz bir şeydir. Para almadığınız ve başarı uğruna her şeyi riske attığınız sürece sorun değil, bu cesurluk. Ama bir avukatın kazandığının iki katını ödemek... *hiç kimse* bir dolandırıcının mı? Bana bunu nasıl hak ettiğini açıklayabilir misin?'

'O mu bilmiyorum *hak ediyor* tam olarak öyle," dedi Harry. 'Ama o buna değer. Sizin gibi i  adamlarının ödemeyi esas aldığı şey bu değil mi?'

'Buna değer?'

"Bir kez daha söyleyeyim," dedi Harry, esnemesini bastırarak. 'Truls Berntsen'in BL96'ya erişimi var, bu da Krimteknisk ve Adli Tıp Kurumu da dahil olmak üzere bu davadaki tüm polis raporları anlamına geliyor. Şu anda yalnızca soruşturma ekibinde on iki ile yirmi arasında kişi var. Berntsen'in  ifresi ve s senleri tüm bunların birleşimine değer. Üstelik aldığı risk de var. Gizli bilgileri dışarıdaki bir tarafa aktardığı ortaya çıkarsa, sadece kovulmayacak, aynı zamanda hapis cezasıyla karşı karşıya kalacak.'

R ed gözlerini kapattı ve başını salladı. Tekrar açtığında gülümsüyordu.

'Biliyor musun Harry? Barbell'in şu anda dahil olduğu sözleşme görüşmelerinde senin gibi bir pi i kullanabiliriz.'

"Güzel" dedi Harry. 'Bir  artımız daha var.'

'Ah?'

'Seni sorgulamak istiyorum.'

R ed, Krohn'la yeniden baki tı. ' yi.'

"Yalan makinesiyle" dedi Harry.

Pazartesi

Aune grubu

MONA DAA OTURUYORDUMasasında Hedina adlı bir blog yazarının sosyal baskı ve güzellik standartları hakkında yazdığı bir yazıyı okuyordu. Dil bazen zayıf ve hantaldı, ancak bir kafe masasında oturup bir arkadaşının günlük sorunlar hakkında gevezelik etmesini dinlemek gibi, sindirimi kolaylaştıran doğrudan bir sözlü anlatıma sahipti. Blog yazarının 'bilge' düşünceleri ve tavsiyeleri o kadar sıradan ve öngörülebilirdi ki Mona esnese mi yoksa hırlasa mı bilemedi.

Hedina, benzer bloglardan alınan basmakalıp ifadeleri, sanki kendi sloganları ve fikirleriymiş gibi kullanarak, bunları içtenlikle ve öfkeyle kullanarak, görünüşün çok önemli olduğu bir dünyada yaşamanın hayal kırıklığını anlatıyor ve bunun, toplumda nasıl bu kadar çok güvensizlik yarattığından yakınıyordu. genç kadınlar. Hedina'nın kendisinin güzel, ince, göğüsleri büyütülmüş Hedina'nın soft-porno resimlerini yayınlaması elbette bir paradokstu, ama bu tartışma defalarca gündeme gelmişti ve sonunda -her savaşı kazandıktan sonra- tükenmiş akıl savaşı kaybetmişti. aptallık. Aptallıktan bahsetmişken, Mona Daa'nın hayatının yarım saatini Hedina'nın blogunu okuyarak harcamasının nedeni, editör Julia'nın, insanların hasta olması ve Susanne davasındaki bir durgunluk nedeniyle Mona'yı yorumlar hakkında yorum yapması için g revlendirmesiydi. Hedina'nın yorumları  zerine. Julia, hiç ironi yapmadan, Mona'ya olumlu ya da olumsuz en çok hangi yorumların olduğunu saymasını ve makalenin başlığının 'övülen' ya da 'eleştirilen' ile başlayıp başlamayacağına karar vermesini söylemişti. Aşağıda tıklama tuzağı olarak Hedina'nın biraz ama çok da seksi olmayan bir resmi var.

Mona utanmıştı.

Hedina, tüm kadınların güzel olduğunu, meselenin her birinin kendi eşsiz güzelliğini bulması ve ona güvenmesi meselesi olduğunu yazdı. Sadece

Böylece kendinizi başkalarıyla karşılaştırmayı, güzellik konusunda kaybetme inancına, yeme bozukluklarına, depresyona ve mahvolmuş hayatlara yol açmayı bırakırsınız. Mona bariz olanı yazmak istedi; eğer herkes güzelse o zaman kimse güzel değildir çünkü güzellik olumlu bir şekilde öne çıkan şeydir. Ve büyüdüğünde, birkaç film yıldızı ve belki de bir sınıf arkadaşı, kelimenin orijinal anlamıyla güzel olma ayrıcalığına sahipti ve sıradan ve sıradan insanların büyük çoğunluğunda olmak ne onu ne de arkadaşlarını önemli ölçüde rahatsız etmiyordu. güzel değil. Odaklanacak daha önemli şeyler vardı ve sıradan bir görünüm kimsenin hayatını mahvetmezdi. Bütün kadınların istediği önermesini kabul edenler Hedina gibi insanlardı. *mel* 'Güzel' olmayı istemek, kaybedenleri yarattığı tartışmasız bir gerçektir. Etrafınızdaki kadınların yüzde yetmişi ameliyat, diyet, makyaj ve egzersiz yoluyla geri kalan yüzde otuzunun başaramadığı bir görünüme kavuştuysa, daha önce bunu gayet iyi başaran bu sıradan kadınlar aniden ortaya çıkıyor. azınlıkta ve verildi *sebe* çok hafif bir depresyondan muzdarip olmak.

Mona içini çekti. Kendisi bir Hedina görünümüyle doğmuş olsaydı, böyle düşünür ve hisseder miydi? Hedina da resimlerdeki gibi doğmamış olsa bile mi? Belki de hayır. Bilmiyordu. Sadece beyni olmayan ve yarım milyon takipçisi olmayan bir blog yazarına köşe yazıları vermek zorunda kalmak kadar nefret ettiği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Ekranında bir son dakika haberi belirdi.

Ve Mona Daa daha çok nefret ettiği bir şeyin olduğunu fark etti. Terry Våge tarafından geçilip tozun içinde bırakılmak.

'*Susanne Andersen'in beyni çıkarıldı*' Julia yüksek sesle okudu *Dağbladet* Web sitesine baktıktan sonra gözlerini masasının önünde duran Mona'ya dikti. 'Peki bu konuda hiçbir şeyimiz yok mu?'

"Hayır" dedi Mona. 'Biz ya da diğerleri değil.'

'Diğerlerini bilmiyorum ama biz VG, Mona. Biz en büyük ve en iyiyiz.'

Mona, Julia'nın ikisinin de ne düşündüğünü söyleyebileceğini düşündü. *vardı* en iyisi.

Mona, "Polisten biri bunu sızdırıyor olmalı" dedi.

'Bu durumda açıkça bunu yalnızca Våge'ye sızdırıyorlar ve sonra buna kaynak diyorlar, Mona. Bizim işimiz de kaynakları geliştirmek, değil mi?'

Mona, Julia'nın onunla bu kadar kibirli bir şekilde konuştuğunu hiç görmemişti. Sanki kıdemsizmiş ve gazetenin en tanınmış ve saygın gazetecilerinden biri değilmiş gibi. Ancak Mona, kendisi editör olsaydı gazetecinin de bu işin kolayına kaçmayacağını biliyordu; tam tersi.

Mona, "Kaynaklar bir şeydir" dedi. 'Fakat karşılığında verecek bir bilginiz olmadığı sürece polisteki birinden bu tür bir bilgi alamazsınız. Veya çok iyi para ödeyin. Veya ...'

'Evet?'

'Ya da ilgili kişiyi kontrol altına alın.' 'Burada durumun bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?'

'Hiçbir fikrim yok.'

Julia sandalyesini geriye doğru yuvarladı, pencereden dışarı ve hükümet binalarının önündeki şantiyeye baktı. 'Ama belki Emniyet Merkezi'nde sizin de... kontrol ettiğiniz biri vardır?'

'Anders'i düşünüyorsan unut gitsin Julia.'

'Polis ortağı olan bir suç gazetecisinin içeriden bilgi aldığından şüphelenilecek. Yani neden olmasın-'

'Unut gitsin dedim! O kadar da çaresiz değiliz Julia.'

Julia başını yana eğdi. 'Öyle değil mi Mona? Yönetime sorun,' dedi tavana doğru işaret ederek. 'Bu, her zamankinden daha fazla gazetenin katlanmak zorunda kaldığı bir yılda, aylardır yaşadığımız en büyük hikaye. En azından bunu bir düşün.'

'Dürüst olmak gerekirse Julia, buna ihtiyacım yok. Senin önerdiğin gibi kendi yuvamı kirletmektense sonsuza kadar o kahrolası Hedina kadını hakkında yazmayı tercih ederim.'

Julia, işaret parmağını düşünceli bir şekilde alt dudağına koyup Mona'ya bakmadan önce ona kısa bir gülümseme verdi.

'Elbette. Haklısın. Bu benim için umutsuz bir durumdu. Ve yanlış. Aşamayacağınız bazı sınırlar vardır.'

Mona masasına döndüğünde, diğer gazetelerin web sitelerini hızlıca okudu; bu gazeteler de yalnızca onun işini yapabilirdi: kayıp beyin hakkında yazmak için *Dağbladet*ve o günün ilerleyen saatlerinde yapılacak basın toplantısını bekleyin.

Çevrimiçi editöre 200 kelimelik bir yazı gönderdikten sonra, editör bunu hemen yayınladı ve Julia'nın söylediklerini düşünmeye başladı. Kaynak. Biraz bekle. Bir keresinde yerel bir gazeteden bir gazeteciyle konuşmuştu; o gazeteci, daha küçük gazeteleri gözden kaçırdıkları için büyükşehir gazetelerini skua olarak adlandırmıştı.

gazeteler istediklerini sıkıştırıp kendi makaleleriymiş gibi sundular ve son satırında yerel gazeteye mümkün olan en kısa atıfları yaparak oyunun kurallarını çiğnedikleri için kimsenin onlara parmakla işaret edememesini sağladılar. Mona daha sonra Google'da "skua" kelimesini araştırdı ve Wikipedia'da bunun, avlarını bırakana kadar peşlerinden uçarak daha küçük kuşların avını çalan, kleptoparazit adı verilen bir kuş olduğunu keşfetti.

Terry Våge'a benzer bir şeyin yapılması düşünülebilir miydi? Genie'ye tecavüz girişimine ilişkin söylentileri biraz araştırabilirdi; bunun bir günlük çalışmadan fazlasını gerektirmemesi gerekir. Daha sonra Våge'ye yaklaşabilir ve Susanne davasındaki kaynağını paylaşmazsa bunu yayınlayacağını söyleyebilirdi. Avını bırakmasını sağlayın. Bunu düşündü. Bu onun sürüngenle temasa geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve - eğer o da buna uyduysa - *aliko*y Kanıtı olmasına rağmen tecavüz girişimiyle ilgili bir şeyi basmaktan kaçındı.

Sonra sanki Mona Daa uyandı ve ürperdi. Ne düşünüyordu? O, zavallı bir blog yazarının etik standartlarının kendi kendini yargıç olarak ataması, dikkat, para ve şöhret kazanmanın bir yolunu bulmuş genç bir kızdı. Belki de bunlar kendisinin de hoşuna gidebilecek şeyler değil miydi?

Evet ama bu şekilde değil, hile yaparak değil.

Mona o öğleden sonra deadlift setlerinden sonra fazladan üç set biceps curl yaparak kendini cezalandırmaya karar verdi.

Akşam karanlığı Oslo'ya çökmüştü. Harry, Radium Hastanesi'nin altıncı katından otoyola bakabiliyordu. Burada, yolun en alçak noktasında, arabaların bir ateş böceği gibi belli bir açıyla yokuş yukarı, otoyolun dört buçuk kilometre ötedeki en yüksek noktasına, Rikshospital ve Adli Tıp'ın bulunduğu yere doğru hareket ettiğini görebiliyordu. Enstitü yatıyordu.

'Üzgünüm Mona' dedi, 'Yorumum yok, basın açıklaması söylenmesi gerekeni söylüyor. Hayır, ekipteki diğer kişilerin isimlerini öğrenemezsiniz, biz radar altında çalışmayı tercih ederiz. Hayır, bunun hakkında konuşamam, polise onların ne düşündüğünü sormanız gerekecek. Seni anlıyorum Mona ama tekrar ediyorum, ekleyecek başka bir şeyim yok ve şimdi telefonu kapatacağım, tamam mı? Anders'e en iyi dileklerimi ilet.'

Harry yeni satın aldığı telefonu takımının iç cebine koydu ve yeniden oturdu.

'Üzgünüm, eski Norveç numaramı saklamaya evet demek bir hataydı.'
Avuçlarını bir araya getirdi. 'Fakat orada bulunan herkes tanıştırdı ve vakanın kabaca ana hatları çizildi. Daha ileri gitmeden önce bu takıma Aune grubu adını vermemizi öneriyorum.'

Ståle Aune kendini yatakta daha yukarı iterek, "Hayır, ona benim adım verilmeyecek" diye itiraz etti.

"Kötü kullandığım dil için özür dilerim," dedi Harry, "*Ben karar verilmiş*buna Aune grubu adı verilecek.'

'Çünkü?' diye sordu Øystein, yatağın diğer tarafındaki sandalyede Harry ve Truls Berntsen'e dönük olarak oturarak.

"Çünkü artık burası bizim ofisimiz," dedi Harry. 'Polis, Emniyet Müdürlüğü'nde bulunduğu için polis olarak adlandırılıyor, değil mi?' Kimse cevap vermedi. Harry veterinerin istenmeden odadan çıktıktan sonra geri dönmediğinden emin olmak için diğer yatağa baktı. Daha sonra Hırsız'ın iş merkezindeki yazıcıdan zımbalanmış sayfaların üç kopyasını dağıttı.

'Bu, bugünkü otopsi de dahil olmak üzere, davayla ilgili şu ana kadarki en önemli raporların bir özetidir. Bu belgelerin kaybolmamasını sağlamak herkesin sorumluluğundadır. Eğer öyleyse, bu adamın başı dertte demektir.'

Homurdanan kahkahası gözlerine veya yüzünün herhangi bir yerine ulaşmayan Truls'a doğru başını salladı.

Harry, 'Bugün sistematik bir şekilde çalışmayacağız' dedi. 'Bu davayla ilgili düşüncelerinizi duymak istiyorum. Nasıl bir cinayet bu? Ve eğer herhangi bir fikriniz yoksa, onları da duymak isterim.'

'Lanet olsun.' Øystein sırttı. 'Ben buna mı katıldım? Bir düşünce kuruluşu mu?' "Zaten başladığımız yer burası," dedi Harry. 'Bayat?'

Psikolog iki ince elini yorganın üzerinde kavuşturdu. 'Kuyu. Bu tamamen keyfi bir kumar anlamına geliyor ama...'

'Ha?' dedi Øystein, Harry'ye anlamlı bir şekilde bakarak.

Aune, "Rastgele bir yerden başlamak için" dedi. 'Fakat benim ilk düşüncem, bir kadın öldüğünde, oldukça yüksek bir olasılıkla bunun yakın bağları olan birinin, bir kocanın ya da erkek arkadaşın söz konusu olduğunu ve saikin kıskançlık ya da başka bir aşağılayıcı reddedilme biçimi olduğunu söyleyebiliriz. Bu vakada çok muhtemel olduğu gibi, olayda öldürülen iki kadın varsa, o zaman failin ikisiyle de yakın bağı olmaması ve saikin cinsel olması muhtemeldir. Bu davayı farklı kılan şey, iki kurbanın ortadan kaybolmadan hemen önce aynı yerde olmalarıdır. Öte yandan, eğer gezegendeki herkes arasında altı derecelik bir ayırım olduğu teorisi

doğruysa o zaman o kadar da tuhaf bir şey değil. Ayrıca bir beyin ve bir gözün çıkarıldığı gerçeği elimizde var. Bu, kupa alan bir katilin işareti olabilir. Yani, daha fazlasını öğrenene kadar, klişeyi bağışlayın, psikopat bir cinsel katili aradığımızı düşünüyorum.'

'Onun sadece çekiçli adam olmadığından emin misin?' Øystein dedi.

'Affınıza sığınırım?' Aune sanki çürük dişli adama daha yakından bakmak istermiş gibi gözlüğünü düzeltti.

'Biliyorsun, elinde bir çekicin varsa bütün sorunlar çivi gibi görünür. Sen bir psikologsun, dolayısıyla her gizemin çözümünün psikopat şeylerde olduğunu düşünüyorsun.'

"Belki de öyledir" dedi Aune. 'Zihin kör olduğunda gözler işe yaramaz. Peki sence bu ne tür bir cinayet, Eikeland?'

Harry, Øystein'in onu çiğnediğini görebiliyordu çünkü her zamanki gibi aslında çiğniyordu; ince, çıkıntılı çene kemiği ileri geri çalışıyor. Aune'e tükürecekmiş gibi boğazını temizledi ve sırttı.

'Sanırım sizinle aynı fikirde olduğumu söylüyoruz Doktor. Ve psikopat çekicim olmadığı için aslında düşüncelerime biraz daha fazla ağırlık vermemiz gerektiğini düşünüyorum.'

Aune gülümsedi. 'O halde anlaştık.'

'Trullar mı?' Harry dedi.

Harry'nin yarı yarıya beklediği gibi, tanışma turu sırasında yalnızca üç cümle homurdanan Truls Berntsen sessizce omuz silkti. Harry polisin rahatsızlığını uzatmadı ve kendisi konuştu.

'Kurbanlar arasında bir bağlantı olduğunu ve bağlantının katilden geçtiğini düşünüyorum. Vücut parçalarının çıkarılması, polisin klasik bir seri katil ve ganimet avcısıyla karşı karşıya olduğuna inanmasını sağlamak, böylece daha rasyonel nedenlerle diğer insanlara çok yakından bakmamasını sağlamak için yapılmış olabilir. Bu tür dikkat dağıtıcı manevraları daha önce de görmüştüm. Bir yerlerde istatistiksel olarak konuşursak, hayatınız boyunca sokakta bir seri katilin yanından yedi kez geçeceğinizi okumuştum. Kişisel olarak bu sayının çok yüksek olduğunu düşünüyorum.'

Harry kendisinin söylediklerine pek inanmadı. Hiçbir şeye inanmadı. Diğerlerinin görüşleri ne olursa olsun, sırf onlara alternatiflerin olduğunu göstermek için alternatif bir hipotez ileri sürerdi. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak belirli bir fikre kilitlenmek değil, zihni açık tutmak bir eğitim meselesiydi. Böyle bir durumda araştırmacı yeni bilgilerin yanlış yorumlanması riskiyle karşı karşıya kalır.

araştırmacının zaten inandığı şeyin doğrulanması, sözde *doğrulama önyargısı*Yeni bilgilerin aslında başka bir yöne işaret etme olasılığına bakmak yerine. Cinayet zanlısı olduğunuz bir adamın önceki gün kadın kurbanla dostane bir şekilde konuştuğuna dair bilgi, örneğin, bu durumu ona karşı saldırgan olmadığı şeklinde görmek yerine, kadının ona şehvet duyduğu şeklinde yorumlanacaktır.

Ståle Aune geldiklerinde nispeten iyi bir formda görünüyordu, ama şimdi Harry gözlerinin camlaştığını ve karısıyla kızının saat sekizde ziyarete geleceklerini görebiliyordu. Tam yirmi dakika içinde.

'Yarın tekrar buluştuğumuzda Truls ve ben Markus Røed'i sorgulamış olacağız. Bulduklarımız – ya da bulamadıklarımız – muhtemelen nasıl ilerleyeceğimize karar verecek. Tamam beyler, ofis bu gece kapalı.'

Pazartesi

Enfiye mermisi

SAAT DOKUZ BUÇUK'TU Harry, Hırsız'ın en üst katındaki bara girdi.

Tezgahın başına oturdu. Sipariş verecek kadar dilini ıslatmaya çalıştı. Şu ana kadar onu ayakta tutan şey bu içeceğin beklentisiydi. Sadece o olması gerekiyordu ama aynı zamanda bu planın da yakında çözüleceğini biliyordu.

Barmenin önüne koyduğu kokteyl menüsüne baktı. Bazı içeceklere filmlerin isimleri verilmişti ve o filmlerin oyuncu veya yönetmenlerinin burada misafir olduğunu varsayıyordu.

Norveççe 'Ya sen...' diye başladı.

'Üzgünüm, İngiliz.'

'Jim Beam'iniz var mı?' İngilizce olarak sordu.

'Elbette efendim, ama kendi özel yapımımızı tavsiye edebilir miyim?'

'Hayır.'

Barmen ona baktı. 'Jim Beam öyle.'

Harry müşterilere ve dışarıdaki şehre baktı. Yeni Oslo'da. Zengin Oslo değil, *pis zengin* Oslo. Sadece giydiği takım elbise ve ayakkabılar buraya aitti. Ya da belki değil. Birkaç yıl önce buraya göz atmak için gelmişti ve kapıdan çıkmadan önce Turbonegrolu solistin bir masada oturduğunu görmüştü. Harry'nin şu anda hissettiği kadar yalnız görünüyordu. Telefonunu çıkardı. A olarak listelendi. Bir mesaja dokundu.

Şehirdeyim. Buluşabilir miyiz?

Sonra telefonu barın üzerine koydu, yanına bir figürün girdiğini fark etti ve yumuşak bir Amerikan sesinin aksanıyla zencefilli bira sipariş ettiğini duydu.

tam olarak yerleştiremedi. Barın arkasındaki aynaya baktı. Raftaki şişeler adamın yüzünü gizliyordu ama Harry boynunun etrafında parlak beyaz bir şey görmeyi başardı. Her tarafta görülebilen ve ABD'de köpek tasmaları dedikleri türden bir papaz tasmaları. Rahibe birası ikram edildi ve ortadan kayboldu.

Alexandra Sturdza'dan cevap geldiğinde Harry içkisini yarılammıştı.

Evet, gazetede geri döndüğünü gördüm. Buluşmaktan ne kastettiğinize bağlı.

Adli Tıp'ta bir kahve, daktilo etti. Mesela yarın 12'den sonra. Uzun süre beklemek zorunda kaldı. Muhtemelen bunun, Rakel'in onu dışarı atmasından sonra cömertçe teklif ettiği yatağının sıcaklığına yeniden girme girişimi olmadığını anlamıştı. Aralarındaki işler ne kadar karmaşık olmasa da sonunda cömertliğe karşılık veremiyordu. Geri kalan her şey Alexandra'nın yatağının dışındaki her şeyle baş edememişti. Tanışmaktan ne kastettiğine bağlı. En kötü yanı ise cevabın sadece elindeki işle ilgili olup olmadığından tam olarak emin olmamasıydı. Çünkü o öyleydi. Yalnız kalmaya kendisi kadar ihtiyaç duyan kimseyi tanımıyordu; Rakel bunu 'sınırlı sosyal kapasite' olarak adlandırmıştı ve aynı zamanda bir noktada serbest bırakılacağını bilerek ileride bir bitiş bandı hayal etmeden birlikte vakit geçirebileceği ve geçirmek istediği tek kişi de oydu. Elbette yalnız olmadan yalnız olabilirsiniz, yalnız olmadan da yalnız olabilirsiniz ama o artık yalnızdı. Ve yalnız.

Belki de bu yüzden bunun yerine kesin bir evet cevabı almayı umuyordu. *bağlı olmak*. Bir erkek arkadaşı var mıydı? Neden? Gerçekten mantıklı olurdu. Gerçi adam çılgın bir yolculuğa çıkacaktı.

Ancak içkinin parasını ödeyip odasına doğru giderken telefon tekrar titredi.

13:00

Prim dondurucuyu açtı.

Büyük bir dondurucu poşetin yanında uyuşturucu satıcılarının kullandığı türden birkaç küçük kilitli poşet duruyordu. Bunlardan ikisinde saç telleri, birinde kanlı deri parçaları ve diğerinde de kestiği bir kumaş parçası vardı. Bir gün kullanabileceği eşyalar. İçinde yosun bulunan kilitli bir torba çıkardı ve yemek masası ile akvaryumun yanından geçti. Önünde eğildi

masanın üstündeki cam kutunun. Nem sensörünü kontrol etti, kapağı çıkardı, kilitli poşeti açtı ve siyah toprağın üzerine yosun serpti. İçerideki hayvanı inceledi; neredeyse yirmi santimetre uzunluğunda, parlak pembe bir sümüklüböcek. Prim onu izlemekten asla bıkmazdı. Tam olarak bir aksiyon filmi gibi değildi; Eğer sümüklüböcek hareket ediyorsa, bu sadece saatte birkaç santimetre meselesiydi. Ayrıca çok fazla gözle görülür duygusal drama ya da teatrallik de yoktu. Sümüklü böceğin kendini ifade etmesinin veya izlenim elde etmesinin tek yolu, hareketi kaydetmek için genellikle bir süre gözlemleniz gereken antenleriydi. Ve ona bakmakla kıyaslanabilen şey de sümüklüböceğin bu yönüydü; en ufak bir hareket veya jest bile bir ödüldü. Ancak sabırla Onun beğenisini kazanabilir, anlamasını sağlayabilirdi.

Bu bir Kaputar Dağı sümüklüböceğiydi. Bunlardan ikisini Avustralya'nın Yeni Güney Galler bölgesindeki dağdan eve getirmişti. Pembe sümüklüböcek yalnızca orada, Kaputar Dağı'nın eteğindeki 10 kilometrekarelik ormanlık alanda bulundu. Satıcının kendisine söylediği gibi: Tek bir orman yangını her an tüm türü yok edebilir. Bu nedenle Prim'in tüm ihracat ve ithalat yasaklarını atlatmak konusunda hiçbir vicdan azabı yoktu. Sümüklüböcekler genellikle o kadar çok hoş olmayan parazit mikroplara ev sahipliği yapıyordu ki, onları sınırların dışına kaçırmak, radyoaktif malzeme kaçakçılığı yapmak kadar yasaldı. Yani Prim bunların Norveç'teki pembe sümüklüböceklerin sadece iki örneği olduğundan oldukça emindi. Ve eğer Avustralya ve dünyanın geri kalanı yanarsa, bu türlerin kurtuluşu olabilir. Evet, o gün genel olarak insanoğlu artık mevcut değildi. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Çünkü doğa yalnızca doğaya hizmet eden elinde tutar. Bowie bunu söylerken haklıydı *Homo sapiens* kullanımlarını aşmıştı.

Sümüklüböceğin duyargaları hareket etti. En sevdiği yemeğin, Prim'in de Kaputar Dağı'nın eteğinden kaçırdığı erimiş yosunun kokusunu almıştı. Artık sümüklüböcek neredeyse fark edilemeyecek şekilde hareket ediyordu; pürüzsüz, pembe yüzeyi parlıyordu. Akşam yemeğine doğru milimetre milim ilerliyor, arkasında kara toprağın üzerinde balçık izi bırakıyor. Prim'in kendisine yaklaştığı kadar yavaş ve emin adımlarla hedefine yaklaşıyordu. Avustralya'da Kaputar Dağı sümüklüböceklerinin balçık izini kullanarak avlanan kör avcılar olan yamyam salyangozlar vardı. Sadece biraz daha hızlıydılar ama yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde avlarına yaklaşıyorlardı. Güzel pembe sümüklüböcüğü canlı canlı yerler, minik dişlerden oluşan bir tabakla kazıyıp katman katman emerlerdi. Pembe sümüklüböcek onların geldiğini biliyor muydu? Yakalanana kadar geçen uzun bekleyişte korku yaşadı mı? Herhangi bir çözümü, herhangi bir yolu var mıydı?

kaçmak? Örneğin, takipçilerinin yön değiştirmesi umuduyla başka bir Kaputar Dağı sümüklüböceğinin balçık izini geçmeyi hiç düşündü mü? En azından onun için geldiklerinde planı buydu.

Prim mutfağa geri döndü ve kilitli torbayı yerine koydu. Bir an büyük dondurucu poşetine bakarak durdum. İçerideki insan beyninde. Ürperdim. Bu onun midesini bulandırdı. Bundan korkuyordu.

Dişlerini fırçalayıp yattıktan sonra polis telsizini açtı ve gidip gelen mesajları dinledi. Bazen şehirde neyin yanlış gittiğini bu kadar ciddi bir kısalıkla ifade eden bu sakin sesleri dinlemek güven verici görünüyordu ve uyku getiriciydi. Çünkü çok az olay yaşandı ve yaşananlar da nadiren Prim'in kısa bir süre sonra uykuya dalmasını engelleyecek kadar dramatik oldu. Ama bu gece değil. Kayıp kadını Grefsenkollen'de aramayı sonlandırmışlardı ve şimdi yarın sabah erkenden farklı arama ekiplerinin saatlerini ve buluşma noktalarını ayarlamak için polis telsizini kullanıyorlardı. Prim komodinin çekmecesini açtı ve kokain kutusunu çıkardı. Kısmen altından yapılmış olduğunu düşündü. Beş santimetre uzunluğunda ve kurşun şeklinde. Enfiye kurşunu. Yivli alanı hafifçe bükerseniz, mermi uygun dozda 'yüklenirse' uçtaki delikten koklayabilirsiniz. Gerçekten zarif. Polisin aradığı kadına aitti, hatta yanında onun baş harfleri bile vardı, şüphesiz BB A hediyesi. Prim parmaklarını oyukların üzerinde gezdirdi, kurşunu yanağına doğru yuvarladı. Sonra onu tekrar çekmeceye koydu, radyoyu kapattı ve bir süre tavana baktı. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Mastürbasyon yapmayı denedi ama vazgeçti. Sonra ağlamaya başladı.

Sonunda uykuya daldığında saat neredeyse sabahın ikisiydi.

Salı

TRULS SAATİNE BAKTI. Dokuzu on geçe. Markus Røed'in on dakika önce gelmesi gerekiyordu.

Truls ve Harry, masayı Harry'nin otel odasının ortasına taşımak için yatağı duvara itmişlerdi ve şimdi masanın bir yanındaki sandalyelere oturup üçüncü kişiyi bekleyen boş sandalyeye bakıyorlardı. Truls kolunun altını kaşıdı.

'Kibirli pislik' dedi.

"Hımm," dedi Harry. 'Sana saat başına ne kadar ödediğini ve mesaide olduğunu bir düşün. Bu daha iyi hissettirdi mi?'

Truls işaret parmağını kaldırdı ve amaçsızca önündeki dizüstü bilgisayara tıkladı. Bunu düşündüm. "Biraz" diye homurdandı.

Prosedürü dikkatlice uygulamışlardı.

Sorumlulukların dağılımı basitti. Harry soruları soruyordu ve Truls gördüklerini açıklamadan çenesini kapalı tutuyor ve ekrana odaklanıyordu. Bu Truls'a çok yakıştı, sonuçta son üç yıldır Emniyet Müdürlüğü'nde yaptığı şey de buydu. Sabır oynamak, çevrimiçi poker oynamak, eski bölümleri izlemek *Kalkan* ve Megan Fox'un fotoğraflarına bakıyorum. Ancak Truls'un elektrotlarla birlikte kabloları da Røed'e bağlaması gerekiyordu. Göğsündeki kalp bölgesinde iki mavi ve bir kırmızı, her iki bilekteki atardamarlarda da birer kırmızı. Kablolar, dizüstü bilgisayara tek bir kabloyla bağlanan bir kutuya gidiyordu.

'İyi polis/kötü polis taktiğini kullanmayı mı düşünüyorsunuz?' diye sordu Truls, Harry'nin masaya koyduğu mutfak rulosunu başıyla işaret ederek. Rutin, görüşülen kişiyi ağılattıktan sonra kötü polisin öfkeyle dışarı çıkması, bunun üzerine iyi polisin hemen kağıt havluları uzatması, birkaç şefkatli söz söylemesi ve ardından görüşülen kişinin sırrını söylemesini beklemesiydi.

onun içinde. Veya onun içinde. İnsanlar kadınların daha nazik olduğunu, bu kadar aptal olduklarını düşünüyordular. Ama Truls daha iyisini biliyordu. Artık daha iyi biliyordum.

"Belki," dedi Harry.

Truls ona baktı. Harry'yi iyi polis rolünde hayal etmeye çalıştım ama vazgeçtim. Yıllar önce Truls ve Mikael Bellman polis teşkilatında ortak olduklarında Bellman her zaman iyi polis olmuştu. Bu konuda da çok iyiydi ve sadece röportajlarda değil, akıllı, sinsî piç. O kadar iyiydi ki artık Adalet Bakanıydı. İkisinin yaptığı bunca saçmalık göz önüne alındığında, bu gerçekten inanılmazdı. Öte yandan, neredeyse tamamen mantıklıydı. Hiç kimse Mikael Bellman'ın ellerini kirletmeden pisliğin içine bu kadar gömme yeteneğine sahip değildi.

Kapı çalındı.

Røed geldiğinde resepsiyona gönderilmeleri için haber vermişlerdi.

Önceden kararlaştırıldığı gibi Truls açıldı.

Truls, Røed gülümsüyordu ama gergin görünüyordu, diye düşündü. Cildi ve gözleri parlıyordu. Trul kendisini tanıtmadan veya elini sıkmadan onu içeri aldı. Harry hoş sohbetlerle ilgilendi, bunların Røed'in fazla zamanını almayacağını söyleyerek ondan ceketini çıkarmasını ve gömleğinin düğmelerini açmasını istedi. Røed, Harry'nin gardıroba astığı ceketini ona verene kadar elini uzattı. Truls elektrotları takmaya başladı. Her iki meme ucunun üstünde ve altında kabuk çizgileri oluşmasını önleyecek şekilde yerleştirin. Ayrıca birkaç morluk da vardı. Ya Røed birinden dayak yemişti ya da karısı yatakta tam bir vahşiydi. Ya da belki de sağladığı kızlardan biriydi.

Truls son elektrotları bileklere taktıktan sonra masanın Harry'nin olduğu tarafına gitti, oturdu, enter tuşuna bastı ve dizüstü bilgisayarın ekranına baktı.

'İyi görünüyor mu?' Harry sordu. Truls başını salladı.

Harry, Røed'e döndü. 'Sorular çoğunlukla evet ya da hayır olacak; Yalan testleri kısa cevapların analizi için en uygun olanıdır. Hazır?'

Røed'in gülümsemesi biraz zorlama görünüyordu. 'Ateş edin beyler, yarım saat içinde çıkmam lazım.'

"Adın Markus Røed mi?"

'Evet.'

Ekrana bakan Truls'a bakarken bir duraklama oldu. Kısa bir baş selamı verdi.

'Erkek misin, kadın mısın?' Harry sordu. R ed gülümsedi. 'Bir adam.'

'Kadın olduğunu söylediğini duyabilir miyim?'

'Ben bir kad n m.'

Harry tekrar başını sallayan Truls'a baktı.

Harry bo az n  temizledi. 'Susanne Andersen'  öldürdün m ?'

'HAYIR.'

'Bertine Bertilsen'  öldürdün m ?'

'HAYIR.'

'Bu kadınlardan biriyle veya her ikisiyle seks yapt n z mı?'

Oda sessizliğe büründü. Truls, Markus R ed'in kızarmaya ba lad  n  gördü. Nefesinin kesildiğini gördüm. Ve hap ır. İki kere.    kere. Harry mutfak rulosundan kare bir parça kopardı ve uzattı. Markus R ed sanki ceketini ararm   gibi sandalyenin arkasına uzandı -hiç şüphesiz orada bir mendil vardı- sonra kağıt havluyu alıp burnunu sildi.

"Evet, yaptım" dedi, kağıt havluyu Harry'nin kald rd   çöp sepetine atarak. ' kisiyle de. Ancak bu, ilgili tüm tarafların rızasıyla yapıldı.'

'Aynı zamanda?'

'Hayır, bu tür şeylerle ilgilenmiyorum.' 'Susanne ve Bertine birbirlerini tanıyor muydu?'

'Bildiğim kad rıyla değil. Hayır, yapmad klar na eminim.'

'Tan şmad klar ndan emin olduğunuz için mi?'

R ed kısa bir kahkaha attı. 'Hayır, başka kadınlarla g r  t   m gerçeğini asla saklamad m. Ve ikisini de partiye davet ettim, değil mi?'

'öyle mi yapt n?'

'Evet.'

'Bu kadınlardan herhangi biri sizden para için  antaj yaptı mı?'

'HAYIR.'

'İli kinizi if a etmekle tehdit ettiler mi?' R ed başını salladı.

"Lütfen sözlü olarak yanıt verin" dedi Harry.

'HAYIR. İli kilerim önemli olacak kadar gizli değildi. Bunların kamuoyunun bilgisine sunulmasını istedi imden değil ama saklamak için de fazla çaba harcamad m. Helene bile bunların farkındaydı.'

'Kıskan p onları  ld rm   olabileceğini mi düşünüyorsun?'

'HAYIR.'

'Neden?'

'Helene mantıklı bir kadındır. Yakalanma riskinin olumlu bir şey olduğunu düşünmezdi.'

'Üst taraf?'

'Kuyu. İntikam.'

'Ya da seni tutmak için onları öldürmek.'

'HAYIR. Onu bir fahişe için asla terk etmeyeceğimi biliyor. Ya da iki. Ama özgürlüğümü kısıtlamaya kalkarsa bunu yapabilirdim.'

"Susanne veya Bertine ile en son ne zaman tanıştınız?" 'Partide.'

'Peki ya ondan önce?'

'Bundan önce onları görmeyeli uzun zaman olmuştu.' 'Onlarla görüşmeyi neden bıraktınız?'

'Sanırım ilgimi kaybettim.' Røed omuz silkti. 'Fiziksel yönü her zaman caziptir, ancak beni takip ederseniz Susanne ve Bertine gibi kızların raf ömrü Helene Røed ile aynı değildir.'

'Hımm. Siz ve kızlar partide kontrole tabi herhangi bir madde aldınız mı?'

'İlaçlar? Zaten ben değilim.'

Harry Truls'a baktı. Truls başını hafifçe salladı. 'Emin misin?' Harry dedi. 'Peki ya kokain?'

Truls, Markus Røed'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama bakışlarını ekrandan kaldırmadı.

"Pekala," dedi Røed. 'Kızların birkaç repliği vardı.' 'Onların kokaini mi, yoksa sizinki mi?'

'Biraz getiren bir adam vardı.' 'O kimdi?'

'Bilmiyorum. Komşulardan birinin arkadaşı ya da satın aldıkları bir adam, belki ben bu tür şeyleri bilmiyorum. Eğer peşinde olduğunuz kokain satıcılarıysa, yüz maskesi ve güneş gözlüğü taktığı için ne yazık ki size bir açıklama da yapamam.' Røed kendine alaycı bir gülümseme verdi ama Truls onun sinirlendiğini görebiliyordu. Alfa erkekler sorgu altında olma eğilimindeydi.

'Ama beyaz mıydı, Norveçli miydi, yoksa...'

'Evet beyaz. Norveççe gibi geliyordu.'

"Susanne veya Bertine'le mi konuştu?"

'Evet, eğer onun eşyalarını burnundan çekiyorlarsa sanırım bunu yapmış olmalı.'

'Himm. Yani kendi başına kokain kullanmıyorsun.'

'HAYIR.'

Harry, ihtiyatlı bir şekilde ekrandaki bir yeri işaret ederek karşılık veren Truls'a doğru eğildi.

'Himm. Görünüşe göre yalan makinesi doğruyu söylemediğinizi düşünüyor.'

Røed onlara, anne babasına meydan okuyan bir genç gibi baktı. Sinirli bir inlemeyle pes etmeden önce.

'Bunun davayla ne alakası olduğunu anlamıyorum. Evet, hafta sonları eğlenirdim. Ama Helene'le hiçbir şey almama konusunda bir anlaşma yaptım ve o gece bunu yapmadım. TAMAM? Ve şimdi yola çıkmam gerekiyor.'

'Son bir soru. Susanne Andersen ya da Bertine Bertilsen'i öldürmek için birini tuttunuz ya da onunla işbirliği yaptınız mı?'

'Tanrı aşkına, Hole, bunu neden yapayım ki?' Røed öfkeyle kollarını havaya kaldırdı ve Truls elektrotlardan birinin bileğinden çıkmak üzere olduğunu endişeyle gördü. 'Altmışlı yaşlarınızın ortasında ve anlayışlı bir karınız olduğunda, hâlâ yirmili yaşlarındaki kızları çekip sikebileceğiniz gerçeğinden tam olarak korkmadığınızı anlamıyor musunuz? Taşındığım ve iş yaptığım çevrelerde bu daha çok saygı uyandıran bir şey. Bu, içinizde hâlâ hesaba katılması gereken yeterince erkek bulunduğunun kanıtı.' Røed'in sesinin seviyesi yükseldi. 'İnsanların, yaptıkları el sıkışma anlaşmalarından, sonuçları olmadan vazgeçemeyeceklerini anlamaları için yeterli. Anladın mı Hole?'

'BENAnladım,' dedi Harry, sandalyesine yaslanarak. 'Fakat buradaki yalan makinesi testi evet/hayır yanıtlarına en iyi yanıt veriyor. O halde soruyu tekrarlamama izin verin...'

'HAYIR! Cevabım hayır, ben sipariş etmedim –' Røed sanki 'cinayet' düşüncesinin saçmalığına gülmeye başladı.

'Sağ. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, dedi Harry. 'Bir sonraki toplantınızı yapmalısınız. Trullar mı?'

Truls ayağa kalktı, masanın etrafında dolaştı ve elektrotları Røed'den çıkardı.

"Bu arada, karınla konuşmak isteyeceğim," dedi Harry, Røed gömleğinin düğmelerini iliklerken.

'Bu iyi.'

'Sormak, Demek istedim.' Røed masanın yanına geldiğinde Harry dizüstü bilgisayarını hızla kapattı. 'Sadece seni bilgilendirmek istedim.'

'İsteddiğini yap. Ama beni seni işe aldığımı pişman etme, Harry.'

Harry ayağa kalkarak, "Bunu dişçiye gitmek gibi düşün," dedi. 'Oraya gittikten sonra pişman olmayacaksınız.' Gardıroba doğru yürüdü ve içine girerken Røed'in ceketini tuttu.

'Bu,' diye homurdandı Truls, işverenlerinin arkasından kapıyı kapattıktan sonra, 'faturayı gördüğünüzde ne düşündüğünüze bağlı.'

Salı

Deniz Ustası

ESKİ 'ORADA OTURUYOR'dedi beyaz önlüklü bayan laboratuvarı işaret ederek. Harry, mikroskopun üzerine eğilmiş yüksek bir taburede oturan, yine beyaz önlüklü bir sırt gördü.

Yanına yürüdü, arka tarafta durdu ve sessizce öksürdü. Kadın sabırsızca döndü ve Harry sert, kapalı, hâlâ işine odaklanmış bir yüz gördü. Ama onun o olduğunu görünce her şey ani bir gün doğumuna dönüştü.

'Harry!' Ayağa kalktı ve kollarını boynuna doladı. 'Alexandra,' dedi Harry, biraz kafası karışmıştı; nasıl bir karşılama bekleyebileceğinden emin değildi.

'Buraya kadar nasıl geldin?'

'Buraya biraz erken gelmiştim ve resepsiyondaki Lilly beni hatırladı, o yüzden o...' 'Peki sen ne düşünüyorsun?' Alexandra gururla dik durdu, hatta biraz döndü.

Harry gülümsedi. 'Hala muhteşem görünüyorsun. Lamborghini karışımı bir şey gibi—'

'Ben değilim, seni aptal! Laboratuvar.'

'Ah. Evet, yeni görüyorum.'

'Harika değil mi? Artık yurt dışına göndermek zorunda kaldığımız her şeyi burada yapabiliyoruz. DNA, kimya, biyoloji o kadar çok şey konuşuyoruz ki, Krimteknisk'in analiz kapasitesi yetersiz kaldığında buraya gönderiyorlar. Laboratuvarı kişisel araştırmalar için de kullanmamıza izin veriliyor. Şu anda DNA analizi üzerine doktora tezim üzerinde çalışıyorum.'

'Etkileyici' dedi Harry, bakışlarını test tüpleri, şişeler, bilgisayar ekranları, mikroskoplar ve işlevlerini bildiği makinelerle dolu tepsilerin üzerinde gezdirdi.

hakkında hiçbir fikri yoktu.

'Helge, Harry'ye merhaba de!' Alexandra seslendi ve odadaki diğer kişi mikroskobuna dönmeden önce taburesinin üzerinde döndü, gülümsedi ve el salladı.

Alexandra, "Kimin doktorasını ilk önce alacağını görmek için yarışıyoruz" diye fısıldadı.

'Himm. Kantinde kahve içmek için zamanın olduğundan emin misin?'

Elini kolunun altına kaydırды. 'Daha iyi bir yer biliyorum. Hadi.'

Alexandra, "Yani Katrine senin bildiğini biliyor," diye özetledi. 'Ve şimdi bir noktada çocuğa bakıcılık yapmana izin vermeyi teklif etti.' Boş bardağını çatı kapısının içinden çıkardıkları sandalyelerin önündeki çatı keçesinin üzerine bıraktı. 'Bu bir başlangıç. Korktun mu?'

"Çok korktum" dedi Harry. 'Ayrıca şu anda zamanım yok.' 'Babalar muhtemelen zamanın başlangıcından beri bunu söylüyordur.'

'Evet. Ama bu vakayı önümüzdeki yedi gün içinde çözmem gerekiyor.'

'Røed sana sadece yedi gün mü verdi? Bu biraz iyimser, değil mi?' Harry cevap vermedi.

'Sence Katrine senden ve ondan hoşlanır mı...?' "Hayır," dedi Harry kesin bir dille.

'Bu tür duygular asla tamamen ölmez, biliyorsun.' 'Evet, aslında öyle yapıyorlar.'

Alexandra hiçbir şey söylemeden ona baktı, sadece yüzüne uçuşan siyah bir tirbuşon saçını çekti.

"Her neyse," dedi Harry. 'Oğlanın ve kendi çıkarının ne olduğunu biliyor.'

'Ve bu?'

'Etrafta olmaya değmediğimi.' 'Senin baban olduğunu başka kim biliyor?'

"Sadece sen" dedi Harry. 'Ve Katrine, Bjørn'un öyle olmadığını kimsenin bilmesini istemiyor.'

Alexandra "Merak etme" dedi. 'Biliyorum çünkü DNA analizini yaptım ve gizlilik yeminim var. Paylaşabileceğimiz bir sigara var mı?'

'Bıraktım.'

'Sen? Gerçekten mi?'

Harry başını salladı ve gökyüzüne baktı. Bulutlar belirmişti. Alt tarafı kurşun grisi, yukarı doğru büyüdüğü ve güneş ışığının vurduğu yerler beyaz

onlara.

"Demek bekarsın," dedi Harry. 'Bundan memnun musun?'

"Hayır" dedi Alexandra. 'Ama muhtemelen ben de birisiyle birlikte olsaydım mutlu olmazdım.' O boğuk kahkahasıyla güldü. Ve Harry bunun o zamankiyle aynı etkiyi yarattığını hissedebiliyordu. Yani belki de doğrudur. Belki de bu tür duygular, ne kadar geçici görünseler de hiçbir zaman tam olarak ölmediler.

Harry boğazını
temizledi. 'İşte geliyor'
dedi. 'Ne?'

'Kahve içmek istemenizin nedeni.'

"Belki," dedi Harry, içinde kare mutfak rulosunun olduğu plastik kutuyu çıkararak. 'Bunu benim için analiz edebilir misin?'

'BEN biliyordumBT!' diye homurdandı.

'Hımm. Ama yine de benimle kahve içmek için buluşmayı kabul ettin öyle mi?'

'Sanırım yanılmayı umuyordum. Beni düşündüğünü.'

'Seni düşündüğümü şimdi sana söylemenin iyi görünmeyeceğini görebiliyorum, ama aslında düşündüm.'

'Yine de söyle.'

Harry çarpık bir gülümseme sundu. 'Seni düşündüm.' Kutuyu ondan aldı. 'Nedir?'

'Mukus ve tükürük. Sadece Susanne'ın göğsünden aldığınız örneklerle aynı kişiden gelip gelmediğini bilmek istiyorum.'

'Bunu nereden biliyorsun? Hayır, bilmek istemiyorum. İstedığınız şey yasalara uygun olabilir ama birileri öğrenirse başımın yine belaya gireceğini biliyorsunuz değil mi?'

'Evet.'

'Peki bunu neden yapayım?' 'Sen söyle.'

'Tamam yapacağım. Çünkü beni kaldığın o kibirli otelin spa'sına götüreceksin. Ondan sonra bana çok güzel bir akşam yemeği ısmarlayacaksın. Ve sen de giyineceksin.'

Harry takım elbisesinin ceketinin yakalarını sıkıştırdı. 'Prezentabl olmadığımı mı düşünüyorsun?'

'Bir kravat. Sen de kravat takacaksın.' Harry güldü. 'Anlaşmak.'

'AGüzelbağlamak.'

Baş Müfettiş Bodil Melling, "Røed gibi bir milyonerin kendi soruşturmasını başlatması demokratik geleneklerimize ve eşitlik fikrimize aykırıdır" dedi.

Kripos'un kıdemli müfettişi Ole Winter, 'Dışarıdan bir tarafın ayaklarımıza basmasının tamamen pratik sakıncası bir yana' dedi. 'Bu işimizi daha da zorlaştırıyor. Şimdi, ceza kanunundaki paragraflara dayanarak Røed'in soruşturmasını yasaklayamayacağınızı biliyorum ama bakanlığın bunu durdurmanın bir yolu olmalı.'

Mikael Bellman pencereden dışarı bakıyordu. Güzel bir ofisi vardı. Büyük, yeni ve modern. Etkileyici. Ama Nydalen'de bulunuyordu. Şehir merkezindeki hükümet binalarında diğer departmanlardan uzakta. Nydalen şehrin eteklerinde bir tür iş parkıydı; Daha kuzeye doğru devam edin ve birkaç dakika sonra yoğun bir ormana ulaşırsınız. Yeni hükümet bölgesinin yakında tamamlanacağını, İşçi Partisi'nin hâlâ iktidarda olacağını ve Adalet Bakanı olarak görev yapmaya devam edeceğini umuyordu. Aksini önerecek hiçbir şey yoktu. Mikael Bellman popülerdi. Hatta bazıları, Başbakan'ın aniden istifa etmeye karar vereceği gün yaklaşmış olabileceğinden, şimdiden pozisyon almaya başlaması gerektiğini ima etmişti. Ve bir sabah toplantısında, bir siyasi gazetecinin hükümetten birinin, örneğin Bellman'ın bir darbeye ülkedeki en yüksek makamı ele geçirmesi gerektiğini yazmasının ertesi günü, Başbakan herkesin kahkahalarına rağmen birisinin Mikael'in durumunu kontrol edip edemeyeceğini sormuştu. Evrak çantası, Bellman'ın göz bandına bir gönderme ve Hitler'e bombayla suikast düzenlemeye çalışan Wehrmacht albayı Claus von Stauffenberg'e benzerliği. Ancak Başbakanın korkacak hiçbir şeyi yoktu. Mikael kesinlikle işi istemiyordu. Elbette Adalet Bakanı olmak ifşa olmak anlamına geliyordu ama Başbakan olmak -numero uno- tamamen farklı bir şeydi. Baskı bir şeydi ama korktuğu şey ışıktı. Çok fazla taş çevriliyor ve geçmişin çoğu açığa çıkıyor; o bile bunların ne bulabileceğini bilmiyordu.

Melling ve Winter'la yüzleşmek için döndü. Pek çok hiyerarşi düzeyi onu onlardan ayırıyordu, ancak ikisi, onun Oslo'da eski bir polis dedektifi olması nedeniyle doğrudan Bellman'a gidebileceklerine inanmış olmalı, yani Bellman da onlardan biriydi.

Bellman, 'Açıkçası bir İşçi Partili olarak eşitlikten yanayım' dedi. 'Ve tabii ki Adalet Bakanlığı polisin mümkün olduğu kadar iyi çalışma koşullarına sahip olmasını istiyor. Ama aralarından çok sempatik bir yanıt bekleyebileceğimizden pek emin değilim...' 'seçmenler' için farklı bir kelime aradı - 'sahip olduğumuz birkaç ünlü araştırmacıdan birini engellersek genel olarak halk. Özellikle de departmanlarınızın çok az ilerleme kaydettiği bir davayı ele almak istediğinde. Ve evet haklısın Winter. Røed ve Hole'un yaptıklarını yasaklayan hiçbir yasa yok. Ama Hole'un benim zamanımda her zaman yaptığı şeyi yapmasını her zaman umabilirsiniz.'

Melling ve Winter'ın yüzlerindeki şaşkın ifadelere baktı.

Bellman, 'Kuralları çiğneyin' dedi. 'Tek yapmanız gereken onu yakından izlemek, o zaman bunun gerçekleştiğini göreceğinizden oldukça eminim. Olduğunda bana bir rapor gönderin, ben de onun donup kaldığından bizzat emin olacağım.' Omega Seamaster saatine baktı. Başka bir toplantısı olduğu için değil, bu toplantının bittiğini göstermek için. 'Bu kulağa hoş geliyor mu?'

Dışarı çıkarken, sanki onların önerisini kabul etmiş gibi değil de, onun elini sıktılar. Mikael'in böyle bir etkisi vardı. Gülümsedi ve Bodil Melling'le gereğinden yarım saniye daha uzun süre göz teması kurdu. İlgilendiği için değil, daha çok alışkanlıktan dolayı. Ve sonunda yüzünün biraz renklendiğini fark etti.

Salı

İnsanlığın daha ilginç kısmı

'YALAN SÖYLEMEYİ ÖĞRENİYORUZ Aune yastığını düzeltirken, "İki ila dört yaşları arasındaki çocuklar ve yetişkinliğe ulaştığımızda uzmanlaştık" dedi. 'İnan bana.'

Harry, Øystein'in sırtıttığını ve Truls'un şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını gördü. Aune devam etti. 'Richard Wiseman adında bir psikolog, çoğumuzun her gün bir veya iki yalan söylediğine inanıyor. Doğru yalanlar, yani sadece beyaz değil, saçların çok güzel görünüyor yalanları. Bulunma şansımız nedir? Freud hiçbir ölümlünün sır saklayamayacağını, eğer dudaklar mühürlenirse parmak uçlarının gevezelik edeceğini ileri sürdü. Ama yanılıyordu. Daha doğrusu, dinleyici bir yalancının kendisini ele verdiği farklı yolları ayırt etme yeteneğine sahip değildir çünkü bunlar kişiden kişiye değişir. Bu yüzden yalan makinesine ihtiyaç vardı. Üç bin yıl önce Çin'de bir tane vardı. Şüpheli suçlunun ağız pirinç taneleriyle dolduruldu ve kendisine suçlu olup olmadığı soruldu. Başını salladığında pirinci tükürmesi isteniyordu ve eğer ağızda herhangi bir tane kalmışsa, mantık, gergin olması ve dolayısıyla suçlu olması nedeniyle ağzının kuru olmasıydı. Elbette faydasız, çünkü sonuçta gergin olma korkusundan dolayı gergin olabilirsiniz. John Larson'un 1921'de icat ettiğı yalan makinesi de aynı şekilde işe yaramaz ve prensip olarak bugüne kadar kullanılan yalan makinesidir, her ne kadar herkes bunun bir hurda parçası olduğunu bilse de. Larson bile sonunda onu icat ettiğine pişman oldu ve ona Frankenstein canavarı adını verdi. Çünkü bu *hayatları*... Aune ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla havayı pençeledi. 'Ama pek çok insan sayesinde yaşıyor *inanma* işe yarıyor. Çünkü bazen doğru ya da yanlış bir itirafı zorlayan şey yalan makinesi korkusudur. Bir defasında Detroit'te polis bir şüpheliyi yakaladı, elini fotokopi makinesine koydu ve onun yalan makinesi olduğuna inandırdı ve sordu.

makine, üzerinde "YALAN YATİYOR" yazan A4 kağıtlarını tükürürken ona sorular sordu, ta ki adam o kadar korkup her şeyi itiraf edene kadar.'

Truls homurdandı.

Aune, "Ama onun suçlu olup olmadığını Tanrı bilir" dedi. 'Bu yüzden eski Hindistan'da kullandıkları yöntemi tercih ediyorum.'

Kapı açıldı ve Sethi ile yatağı iki hemşire tarafından içeri alındı. Aune, "Dinle Cibran, bu senin de hoşuna gidecek," dedi.

Harry gülümsemek zorunda kaldı. Polis Koleji'nin en popüler hocası Aune yine öne çıkıyor.

'Şüpheliler tek tek zifiri karanlık bir odaya alındı ve orada duran bir eşek bulana kadar karanlıkta yollarını yoklamaları ve sonra onu kuyruğundan çekmeleri söylendi. Eğer sorgulanırken yalan söyleselerdi eşek çılgın atar, anırır ya da eşekler her ne yaparsa onu yapardı. Çünkü bu eşeğin kutsal bir eşek olduğunu söyledi rahip. Onlara söylemediği şey ise kuyruğun isle kaplanmış olduğuydu. Şüpheliler tekrar dışarı çıkıp eşeğin kuyruğunu çektiklerini söylediklerinde tek yapmaları gereken ellerini kontrol etmekte. Eğer bunlar temizse, bu, kişinin eşeğin yalan söylediğini ortaya çıkaracağından korktuğu ve darağacına ya da o zamanlar Hindistan'da her ne kullanılıyorsa oraya gönderildiği anlamına geliyordu.'

Aune, bir kitap çıkaran Sethi'ye baktı ama hafifçe başını salladı.

'Ve eğer ellerinde kurum varsa' dedi Øystein, 'bu onun tam bir salak olmadığı anlamına geliyordu.'

Truls homurdandı ve kalçalarına tokat attı.

Aune, 'Soru,' dedi, 'Røed'in oradan ellerinde isle çıkıp çıkmadığı.'

'Eh,' dedi Harry, 'yaptığımız şey muhtemelen eski fotokopi makinesi numarası ile kutsal eşek arasında bir karışım. Røed'in bunun bir yalan makinesi olduğuna inandığından oldukça eminim.' Truls'un dizüstü bilgisayarının ve üçüncü kattan ödünç aldıkları ve EKG izlemesi için kullandıkları elektrotların ve elektrotların bulunduğu masayı işaret etti. 'Yani yalan söylemekten çekindiğini düşünüyorum. Ama bana göre eşek sınavını geçti. Geldi ve gerçek bir sınav olduğuna inandığı şeyi yaptı. Bu bile onun saklayacak bir şeyi olmadığını gösteriyor.'

'Ya da' dedi Øystein, 'yalan makinesini nasıl kandıracağını biliyor ve bunu bizi yanıltmak için kullanmak istiyor.'

'Hımm. Røed'in bizi kandırmaya çalıştığını düşünmüyorum. Truls'u takımda istemiyordu. Anlaşılır bir şekilde, eğer bilinirse tüm proje güvenilirliğini kaybedecektir. Ancak polis raporlarına erişmenin ne kadar önemli olduğu konusunda onu ikna ettiğimizde kabul etti. Evet, bazı isimlerin soruşturmasının kağıt üzerinde ve basın bülteninde ciddi görünmesini istiyor ama gerçeği bulmak onun için daha da önemli.'

'Sence?' Øystein dedi. 'O halde neden polise DNA örneği vermeyi reddediyorsunuz?'

"Bilmiyorum" dedi Harry. 'Makul şüphe olmadığı sürece polis kimseyi DNA testi yapmaya zorlayamaz ve Krohn, teste gönüllü olmanın makul şüphe olduğuna dair üstü kapalı bir anlaşma anlamına geldiğini söylüyor. Neyse, Alexandra birkaç gün içinde bana bir cevap vereceğine söz verdi.'

"Peki profilin Susanne'da bulunan tükürükle eşleşmeyeceğine emin misiniz?" Aune sordu.

'Hiçbir şeyden emin değilim Ståle, ama bugün otel odamın kapısını çaldığında Røed'i şüpheliler listemden sildim.'

'Peki DNA analizinden ne istiyorsunuz?'

'Emin olmak. Ve polise verebileceğimiz bir şey var.' 'Yani onu tutuklamıyorlar mı?' Truls sordu.

'Yani onlara sunacak bilğimiz var ve karşılığında bize bir şeyler verebilirler. Raporlarda olmayan bir şey.'

Øystein yüksek sesle dudaklarını şapırdattı. 'Bu çok akıllıca.'

Aune, "Yani Røed yarış dışı ve beyni alınmışken, hâlâ katilin kurbanlarla bağlantısı olan biri olduğuna inanıyor musun?" dedi.

Harry başını salladı.

Güzel, dedi Aune ellerini ovuşturarak. 'O zaman belki sonunda psikopatlara, sadistlere, narsistlere ve sosyopatlara bakmaya başlayabiliriz. Kısacası insanlığın daha ilginç kısmı.'

"Hayır" dedi Harry.

"Pekala," dedi Aune, kırgın görünüyordu. 'Failin onların saflarında olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?'

'Evet buldum ama onu orada bulabileceğimizi sanmıyorum. Nereye bakacağız Biz bir şey bulmak için en iyi donanıma sahip olanlar.'

'Onun olmadığını varsaydığımız bir yer neresi?'

'Kesinlikle.'

Üç adam Harry'ye anlamaz gözlerle baktılar.

"Bu saf matematik" dedi Harry. 'Seri katiller kurbanlarını rastgele seçer ve izlerini kapatırlar. Onları bir yıl içinde bulma olasılığı FBI için bile yüzde ondan az. Sahip olduğumuz kaynaklarla dördümüz için mi? Nazik olmak adına bunu yüzde ikiye koyalım. Öte yandan, eğer katil kurbanların tanıdıkları arasındaysa ve anlaşılır bir sebep varsa, bu ihtimal yüzde yetmiş beştir. Diyelim ki katilin Ståle'in bakmamızı istediği kategoride olma ihtimali yüzde seksen var, diyelim ki o bir seri katil. Eğer bu kategoriye odaklanır ve kurbanların tanıdıklarını hariç tutarsak, o zaman başarılı olma şansımız...'

Øystein "Yüzde bir virgöl altı" dedi. 'Ve eğer kurbanın tanıdığı insanlara odaklanırsak başarı olasılığı yüzde on beştir.'

Diğerleri şaşkınlıkla, onlara geniş, kahverengi bir sırtıyla bakan Øystein'a döndüler. 'İşimde rakamlara hakim olmak zorundayım, biliyorsun.'

"Affedersiniz," dedi Aune. 'Rakamları duyuyorum ama dürüst olmak gerekirse biraz mantığa aykırı geliyor.' Øystein'in kendisine attığı bakışı fark etti. 'Sağduyuya aykırı. Nerede olduğumuza bakmak içinyapmayani öyle olduklarını düşünüyorum.'

"Polis soruşturmasına hoş geldiniz" dedi Harry. 'Bunu böyle düşünmeye çalış. Eğer dördümüz de suçluyu bulursak... fantastik, büyük ikramiye. Bunu yapmazsak, dedektiflerin iş günlerinin çoğunda yaptıklarını yapmış oluruz, bazı kişileri soruşturmalarımızın dışında tutarak toplam soruşturmaya katkıda bulunmuş oluruz.'

"Sana inanmıyorum" dedi Aune. 'Söylediklerin mantıklı amaSen o kadar da mantıklı değiller, Harry. Sen yüzdelere dayalı iş yapacak tipte değilsin. Evet, profesyonel tarafınız tüm ikinci dereceden kanıtların bir seri katile işaret ettiğini görüyor. Yani sengörüşünbu bir seri katil ama seninanmakbaşka bir şey. Çünkü içgüdülerin sana bunu söylüyor. Bu yüzden bu hesaplamayı yaptınız, kendinizi ve bizi yapılacak doğru şeyin Harry Hole'un içgüdülerini takip etmek olduğuna ikna etmek istiyorsunuz. Haklı mıyım?'

Harry Aune'a baktı. Başını salladı.

Øystein, 'Annem Tanrı'nın var olmadığını biliyordu' dedi. 'Ama o hâlâ bir Hıristiyandı. Peki şüpheli olarak kimi eleyeceğiz?'

"Helene R ed," dedi Harry. 'Ve partide kola satan adam.'

'Helene, anlıyorum' dedi Aune, 'ama neden uyuşturucu satıcısı?'

'      partide kimliği belirlenemeyen birkaç kişiden biri. Ve y  z maskesi ve güneş g  zl ğ  yle ortaya çıktığı için.'

'Ne olmuş? Belki aşı olmamıştır. Veya mizofobiden muzdariptir. Kusura bakma   ystein, bakteri korkusu.'

Truls, "Belki de hastaydı ve insanlara hastalık bulaştırmak istemiyordu" dedi. 'Ama yine de aynısını yaptım. Raporlar, hem Susanne hem de Bertine'in partiden birkaç g  n sonra ateşinin y  kseldiğini ve en azından kendilerini iyi hissetmediklerini s  l  yor.'

Aune, "Fakat şimdi en bariz nedeni g  zden kaçırıyoruz" dedi. 'Sonuçta bir uyuşturucu satıcısı son derece yasa dışı bir şeye bulaşmıştır, dolayısıyla onun maske takması pek dikkate değer değildir.'

"  ystein," dedi Harry. 'Açıklamak.'

'TAMAM. Eğer satıyorsanız... diyelim ki kokain, o zaman kimliğinizin ortaya çıkmasından o kadar da endişelenmiyorsunuz. Zaten polis sokakta kimin satış yaptığını çok iyi biliyor ve umursamıyor, istedikleri perde arkasındaki adamlar. Ve *eğer* polis seni tutuklar, işlem sırasında olur, sonra maskenin sana pek bir faydası olmaz. Yani durum tam tersi; eğer sokakta satış yapacaksanız, müşterilerin y  z  n  z   tanınmasını ve onlara en son iyi şeyler sattığınızı hatırlamalarını istersiniz. Ve eğer eve teslimat hizmeti sunuyorsanız ki bu adamın yaptığı gibi g  r  n  yor, o zaman müşterinin d  r  st y  z  n  z   g  rmesi ve ona g  venmesi daha da   nemlidir.'

Truls homurdanarak g  ld  .

'Partideki adamın kim olduğunu bulabileceğini mi sanıyorsun?' Harry sordu.

  ystein omuz silkti. 'Deneyebilirim. İşin eve teslimat kısmında çok fazla Norveçli yok.'

'İyi.'

Harry durakladı, sanki bir senaryoya sadık kalıyormuş ve zihinsel olarak bir sayfayı çevirmiş gibi g  zlerini tekrar açmadan   nce kapattı.

'Katilin kurbanlardan en az birini tanıdığı hipotezine sadık kalacağımıza g  re, bu fikri gerçekte neyin destekleyebileceğine bir bakalım. Susanne Andersen, şehir merkezinin canlı batı yakasından, kimseyi tanıdığını g  steren hiçbir kanıtın bulunmadığı, herkesin bildiği kadarıyla daha   nce gitmediği ve bir g  nde pek bir şeyin olmadığı bir yere doğru şehrin karşı tarafına doğru ilerliyor. Salı gecesi ...'

  ystein, "Bazı geceler her şey olur" dedi. 'Yakınlarda b  y  d  m.'

'Peki onun orada ne işi vardı?'

'Çok açık değil mi?' Øystein dedi. 'Onu öldüren adamla buluşuyordu.'

"Tamam, o zaman buna göre çalışacağız" dedi Harry.

"Harika" dedi Øystein. 'Ülkenin önde gelen uzmanı benimle aynı fikirde.' Harry çarpık bir gülümsemeyle ensesini ovuşturdu. Yakında bugün bıraktığı tek işkiye ihtiyacı olacaktı; diğer ikisini Adli Tıp Enstitüsü'nden giderken kendisi ve Øystein Schrøder's'ta mola verdiklerinde göndermişti.

Øystein, 'Bu arada,' dedi, 'bir şeyi merak ediyordum. Adam Susanne'ı Østmarka'da yürüyüşe çıkardı ve bu işine yaradı, değil mi? Kusursuz bir cinayet. Bertine'i Grefsenkollen'e götürmesi çok tuhaf değil mi? Kazanan formülü asla değiştirmeyin; bu katiller için de geçerli değil mi?'

Aune, "Bu muhtemelen seri katiller için doğrudur" dedi. 'Yaklaşımı tekrarlamadıkça keşfedilme riskini arttırmak anlamına gelir. Susanne'ın zaten Skullerud civarında kaybolduğu bildirilmişti, dolayısıyla bölgede polis ve arama ekipleri vardı.'

Øystein, "Evet ama hava kararır kararmaz eve gittiler" dedi. 'Kimse başka bir kızın ortadan kaybolacağını bilemezdi. Hayır, adam onu Skullerud'a getirerek fazla risk almazdı. Ve belli ki bölgeyi iyi biliyordu."

"Bilmiyorum" dedi Aune. 'Belki de Bertine onunla yürüyüşe çıkmayı kabul etmişti ama Grefsenkollen'de ısrar etmişti?'

'Ama yaşadığı yerden Grefsenkollen Skullerud'dan daha uzakta ve raporlarda polisin konuştuğu hiç kimsenin Bertine'in Grefsenkollen'de olduğuna dair bilgisi olmadığı belirtiliyor.'

'Belki de vardı*duyulmuş*Grefsenkollen hakkında iyi şeyler var,' dedi Aune. 'En azından manzara sunuyor. Sadece orman ve küçük tepelerin bulunduğu Østmarka'nın aksine.'

Øystein düşünceli bir şekilde başını salladı. 'TAMAM. Ama anlamadığım bir şey daha var.'

Aune'ye odaklandı, çünkü Harry konuşmanın dışında kalmış gibi görünüyordu ve parmaklarını alnına götürüp duvara bakıyordu.

'Bertine arabadan ancak bu kadar uzaklaşabilirdi, değil mi? Ve iki haftadır arıyorlar, bu yüzden neden köpeklerin olduğunu anlamıyorum

onu bulamıyorum. Köpeklerin ne kadar güzel koktuğunu biliyor musun? Demek istediğim, ne kadar iyi bir koku alma duyuları var? Truls'un aldığı raporlardan birinde, Østmarka'daki Wenggården'deki bir çiftçiden gelen bir ihbar var. Bir hafta önce polisle iletişime geçerek topal yaşlı bulldogunun oturma odasında yattığını ve sadece yakınlarda bir leş olduğunda yaptığı gibi havladığını söyledi. Østmarka'yı tanıyorum ve o çiftlik Susanne Andersen'ı buldukları yerden en az altı kilometre uzakta. Madem bir köpek bir cesedin kokusunu bu kadar uzaktan alabiliyorsa neden Bertine'i bulamıyor?"

"Yapamaz."

Dört adam da sesin geldiği yöne döndüler. Jibran Sethi kitabını indirdi. 'Eğer bir tazı ya da bir Alsaslı olsaydı, o zaman evet. Ancak bir bulldogun bir köpeğe göre çok zayıf bir koku alma duyusu vardır. Aslında listenin en altındalar. Köpekleri doğanın amaçladığı gibi avlanmak için değil, boğalarla savaşmak için yetiştirdiğimizde olan şey budur.' Veteriner kitabını tekrar kaldırdı. 'Sapık ama biz de böyle bir şey yapıyoruz.'

"Teşekkürler Cibran," dedi Aune. Veteriner ona kısaca başını salladı. "Belki de Bertine'i gömmüştür" dedi Truls.

Øystein, "Ya da onu oradaki göllerden birine attı," diye ekledi. Diğer üç adamın sesleri sanki zayıflıyormuş gibi çıkarken, Harry veterinere bakarak oturdu. Ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti.

'Harry!'

'Ne?'

Aune'du bu. 'Biz de 'Ne düşünüyorsunuz?' dedik.'

'Sanırım... o ihbarı gönderen çiftçinin numarası var mı sende, Øystein?'

'HAYIR. Ama onun adı ve Wenggården elimizde olduğundan onu bulmak sorun değil.'

'Gabriel Weng'

'İyi günler, Weng. Ben Hansen, Oslo Polisi. Geçen hafta aradığınız bilgilerle ilgili kısa bir soru. Köpeğinizin havladığını ve yakınlarda bir leş ya da ceset olabileceğini düşündüğünüzü mü söylediniz?'

'Evet, bazen ölü hayvanlar burada ormanda çürüyerek yatabiliyor. Ama kızın kaybolduğunu okumuştum ve Skullerud o kadar da uzakta değil.'

Köpek o şekilde havlamaya ve ulumaya başlayınca seni aradım. Ama hiçbir geri dönüş duymadım.'

'Kusura bakmayın, böyle bir vakayla ilgili elimizdeki tüm ipuçlarını takip etmek zaman alıyor.'

'Evet, evet, kızı buldun elbette, zavallı şey.'

'Merak ettiğim şey' dedi Harry, 'köpeğinizin hâlâ bu tür sesler çıkarıp çıkarmadığı.'

Cevap yoktu ama çiftçinin nefes aldığını duyabiliyordu.

'Weng mi?' Harry dedi.

'Adınızın Hansen olduğunu söylediğiniz kişi miydi?'

'Bu doğru. Hans Hansen. Polis memuru.' Bir duraklama daha.

'Evet.'

'Evet?'

'Evet, hala bu tür sesler çıkarıyor.' 'Tamam, teşekkür ederim Weng.'

Sung-min Larsen, arka ayağını kaldırarak bir binanın duvarına konumlanan Kasparov'a bakıyordu. Sung-min'in elinde zaten plastik poşet vardı, böylece yoldan geçenler onun Nobel Kapısı'ndaki pahalı apartmanların arasında köpek atıklarını bırakmaya niyeti olmadığını anlardı.

Düşünüyordu. Beynin çıkarılmasından çok, kafa derisinin tekrar dikildiği gerçeği. Beyni alan kişinin gerçeği gizlemeye çalışması ne anlama geliyordu? Kupa avcıları genellikle umursamazdı. Katil bunun ortaya çıkacağını fark etmiş olmalı, öyleyse neden bu zahmete katlansın ki? Arkasını temizlemek için miydi? Titiz bir katil mi? Kulağa geldiği kadar uzak bir ihtimal değildi; suç mahallinin geri kalanı genellikle bulunduğunuz delillerden temizlenmişti. Susanne'ın göğsündeki tükürük dışında. Katil orada bir hata yapmıştı. Araştırma ekibinde tükürüğün katil dışında birinden gelmiş olması gerektiğini düşünenler vardı, çünkü Susanne'ı bulduklarında vücudunun üst kısmı giyinikti. Ama eğer katil kafa derisini tekrar dikecek kadar temizse neden tüm kıyafetleri de tekrar vücuda koymasın ki?

Cep telefonu çaldı. Sung-min, Kabul Et'e dokunmadan önce ekrana şaşkınlıkla baktı.

'Harry Hole' mu? Uzun zaman oldu.'

'Evet, zaman ilerliyor.'

'Ben okudum VGaynı dava üzerinde çalışıyoruz.'

'Evet. Katrine'i birkaç kez aramayı denedim ama telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor.'

'Çocuğu yatağına yatırmak belki.'

'Belki. Neyse, en kısa zamanda isteyeceğini düşündüğüm bazı bilgiler var elimde.'

'TAMAM?'

'Az önce ormanda yaşayan ve bulldogunun civarda bir leş kokusu aldığını söyleyen bir çiftçiyle konuştum. Veya bir ceset.'

'Buldog mu? O zaman çok da uzakta değil, bulldogların...'

'Koku alma duyularının zayıf olduğu söylendi bana.'

'Evet. Ormanda bir leş alışılmadık bir durum değil, yani siz aradığınıza göre bunun Grefsenkollen'de olduğunu tahmin ediyorum, öyle mi?'

'HAYIR. Østmarka'da. Susanne'ın bulunduğu yerden altı ya da yedi kilometre uzakta. Elbette bir şey ifade etmesi gerekmiyor. Dediğin gibi büyük hayvanlar ormanda sürekli ölüyor. Ama sana haber vermek istedim. Yani Bertine'i Grefsenkollen'de bulamamışsın demek istiyorum.'

"Tamam-tamam" dedi Sung Min. 'Takıma haber vereceğim' Haber verdiğin için teşekkürler, Harry."

'Sorun değil. Şimdi size çiftçinin numarasını iletceğim.' Sung-min telefonu kapattı ve denediği kadar sakın görünmeyi başarabildiğini merak etti. Kalbi çılgınca atıyordu ve belli ki pusuda bekleyen ama şimdiye kadar kendisine yer verilmeyen düşünceler ve sonuçlar zihninden çığ gibi akıp gidiyordu. Fail, Bertine'i tanıdık bir bölgede, Susanne'ı öldürdüğü bölgede öldürmüş olabilir mi? Bu fikir elbette daha önce de aklına gelmişti ama sonra katilin neden öldürüldüğüne dair bir soru şeklinde gelmişti. *yapmamıştı* bunu yaptım. Ve cevap açıktı. Her şey katilin kızlarla buluşmayı ayarladığını gösteriyordu; yoksa neden daha önce hiç gitmedikleri yerlere tek başlarına gitsinler ki? Ve medya Skullerud'daki kayıp kızla ilgili sayfa sayfa yazılar yazdığı için katil, bağlantı kurmaması için Bertine'i şehrin tamamen farklı bir yerine davet etmişti. Sung-min'in ya da en azından tüm süreç boyunca düşünmediği şey, katilin Bertine ile Grefsenkollen'de buluşmayı ayarlamış olabileceği ve sonra onu arabasıyla Skullerud'a götürmüş olabileceğiydi. Yola çıkmadan önce onu telefonunu orada bırakmaya ikna etmiş olmalı.

Grefsenkollen'deki araba. Belki bunu romantik bir fikir olarak sunduk, kimse bizi rahatsız etmeden kendi başımıza olalım gibi bir şey. Evet, bu mantıklı olabilir. Saati kontrol etti. Dokuz buçuk. Yarına kadar beklemesi gerekecekti. Veya? Hayır, bu sadece bir ihbardı ve bir cinayet soruşturmasında her itfaiye aracının peşine düşmek kısa sürede sizi yoruyordu. Hepsi aynı. Ona çok fazla parçanın uyduğunu söyleyen yalnızca kendi sezgisi değildi; Harry Hole kendisi de onu aynı şekilde düşündüğü için çağırmıştı. Evet, Harry'nin aklından da kendininkiyle aynı düşünceler geçmişti.

Sung-min Kasparov'a baktı. Emekli polis köpeğini, önceki sahibinden daha uzun ömürlü olduğu için yanına almıştı. Geçtiğimiz birkaç yılda kalça sorunu yaşamıştı ve çok uzağa ya da yokuş yukarı yürümeyi sevmiyordu. Ancak bulldoglardan farklı olarak Labrador av köpekleri köpek dünyasındaki en keskin koku alma duyularından birine sahipti.

Cep telefonu titredi. Ekrana baktı. Bir telefon numarası ve Weng adı. Dokuz buçuk. Şimdi arabaya binselerdi muhtemelen otuz dakika içinde orada olabilirlerdi.

'Gel, Kasparov!' Sung-min liderliği çekiştirdi, avuçları adrenalinden çoktan terlemişti.

'Hey!' Karanlık bir balkondan bir ses gürledi, ses modaya uygun cepheler arasında yankılanıyordu. 'Bu ülkede peşimizden gelen pisliği biz topluyoruz!'

Salı

Parazit

'PARAZİTLER' dedi PRIM,ağzına çatal. 'Ölürüz*ile ilgili*Onları ve canlı*kapalı*onlara.' Çiğnedi. Yemeğin süngerimsi bir kıvamı vardı ve tüm baharatlara rağmen pek tadı yoktu. Ağız dolusunu yıkayıp zorlukla yutmadan önce kırmızı şarap kadehini misafirine kaldırdı. Devam etmeden önce avucunu göğsüne koyarak yemeğin aşağı inmesini bekledi. 'Ve hepimiz parazitiz. Sen. Ben. Herkes orada. Bizim gibi konakçılar olmasaydı parazitler ölürdü ama parazitler olmazsa biz de ölürdük. Çünkü iyi parazitler var, kötü parazitler de var. İyi olanlar örneğin parazit yumurtalarını bir cesedin içine bırakan ve larvaların onu hemen yiyip bitirdiği kurt sineklerinden gelir.' Prim yüzünü buruşturarak bir parça daha kesti ve çiğnemeye başladı. 'Eğer bunu yapmasaydık, kelimenin tam anlamıyla cesetler ve leşler arasında yüzüyor olurduk. Hayır şaka yapmıyorum! Matematik basittir. Eğer kurt sineği olmasaydı, birkaç ay içinde cesetlerden çıkan zehirli gazlar nedeniyle ölmüş olacaktık. Sonra ne pek yararlı ne de büyük zarar veren ilginç parazitler var. Bunların arasında örneğin şunlar var:*Cymothoa exigua*. Dil yiyen bit.'

Prim ayağa kalktı ve akvaryuma doğru yürüdü.

'O kadar ilginç bir parazit ki, birkaç tanesini Patron'un buradaki tankına koydum. Bit, balığın diline yapışır ve dil sonunda çürüyüp yok olana kadar ondan kan emer. Daha sonra bit, dilin ucuna yapışır, daha fazla kan emer, büyür ve tamamen yeni bir dile dönüşür.'

Prim'in eli suya daldı ve balığı yakaladı. Onu masaya getirdi, balığın ağzını sıkarak açılmasını sağladı ve tuttu.

yüzünün önünde duruyor.

'Görüyor musun? Biti görüyor musun? Kendine ait gözleri ve ağzı olduğunu görebiliyor musun? Evet?'

Hızla geri yürüdü ve balığı tekrar akvaryuma bıraktı. 'Lisa adını verdiğim bit, dil gibi gayet iyi çalışıyor, dolayısıyla hissetmeye gerek yok'*Bu yüzden* Patron için üzgünüm. Hayat devam ediyor, dedikleri gibi ve artık onun da arkadaşları var. Kötü huylu parazitlerle yollarımızın kesişmesi çok daha kötü. Buradaki gibi olanlar bunlarla dolu...'

Aralarındaki yemek masasına koyduğu büyük pembe sümüklüböcüğü işaret etti.

Weng kot pantolonunu göbeğinin altına kaldırarak "Köpek ve ben yalnız yaşıyoruz" dedi.

Sung-min mutfağın köşesinde bir sepet içinde yatan bulldog'a baktı. Sadece başını hareket ettirdi ve çıkardığı tek ses bir pantolon sesiydi.

'Çiftliği birkaç yıl önce babamdan devraldım ama eşim burada, ormanda yaşamayı reddediyor, bu yüzden hâlâ Manglerud'daki apartman bloğunda yaşıyor.'

Sung-min köpeğe doğru başını salladı. 'Orospu?'

'Evet. Arabalara saldırmak gibi bir alışkanlığı vardı, belki onları boğa olarak görüyordu. Neyse, birine yakalandı ve belini kırdı. Ama biri gelirse yine de ses çıkarıyor...'

'Evet duyduk. Ve ölü hayvanların kokusunu aldığı anda ses çıkardığını anlıyorum.'

'Evet, Hansen'e söylediğim gibi.'

'Hansen' mi?'

'Arayan memur.'

'Hansen, evet. Ama şu anda hiç ses çıkarmıyor.'

'Hayır, sadece rüzgar güneydoğudan geldiğinde kokuyu alıyor.'

Weng karanlığa işaret etti.

'Köpeğim ve ben biraz araştırabilir miyiz?'

'Yanınızda köpeğiniz var mı?'

'Arabada. Bir Labrador.'

'Misafirim ol.'

"Yani," dedi Prim ve onun tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emin olana kadar bekledi. 'Bu sümüklüböcek oldukça masum görünüyor, değil mi? Hatta çok güzel. Onun rengi seni sen yapar

emmek istiyorum, neredeyse şekere benziyor. Ancak buna karşı şiddetle tavsiye ederim. Görüyorsunuz, hem sümüklüböcek hem de sümük fare akciğer kurduyla doludur, bu yüzden onu kesinlikle herhangi bir pansuman olarak kullanmayacağız.' Prim güldü. Her zamanki gibi gülmedi, sadece gülümsedi.

'Solucan vücudunuza girer girmez kan dolaşımını takip etmeye başlar. Peki nereye gitmek istiyor?' Prim işaret parmağını alnına vurdu. 'Burada. Beyne. Çünkü beyni sever. Elbette evet, beynin besleyici olduğunu ve yumurtaların çatlaması için güzel bir yer olduğunu anlıyorum. Ama beyin özellikle *iyi*.' Tabağına baktı ve onaylamadan dudaklarını şapırdattı. 'Ne düşünüyorsun?'

Kasparov tasmayı sertçe çekiştirdi. Artık yürüdükleri hiçbir yol kalmamıştı. Günün erken saatlerinde hava bulutluydu ve artık tek ışık Sung-min'in meşalesinin ışınından geliyordu. Ağaç gövdelerinden ve alçak dallardan oluşan bir duvarın üzerinde durdu ve bunları aşmak için eğilmek zorunda kaldı. Nerede olduklarına veya ne kadar yürüdüklerine dair hiçbir fikri yoktu. Kasparov'un eğretili otlarından oluşan halının altında nefes aldığını duydu ama onu göremedi ve görünmez bir güç tarafından gittikçe derinleşen karanlığa çekildiği hissine kapıldı. Bu bekleyebilirdi. Olabilirdi. Peki neden? Bertine'i bulma övgüsünü tek başına almak istediği için mi? Hayır. Hayır, bu kadar sıradan değildi. O her zaman böyleydi; merak ettiği bir şeyi merak ettiğinde *vardı* bunu hemen öğrenmek, beklemek dayanılmazdı.

Ama şimdi ikinci düşünceleri vardı. Burada, karanlıkta bir cesede rastlaması halinde suç mahallini mahvetme riskini almakla kalmıyordu, aynı zamanda korktuğu da bir gerçektir. Evet bunu itiraf edebilirdi. Şu anda o, karanlıktan korkan, neden korktuğunu bilmeden Norveç'e gelen ama diğer insanların, evlat edinen ebeveynlerinin, öğretmenlerinin, sokaktaki diğer çocukların, korktuğunu hisseden o küçük çocuktur. *Onlar* biliyordu. Kendisi hakkında, geçmişi hakkında, olup bitenler hakkında bilmediği bir şeyi biliyorlardı. Eğer gerçekten bir şey varsa, bunun ne olduğunu asla öğrenemedi. Evlat edinen ebeveynlerinin biyolojik ebeveynleri veya onun nasıl evlat edinildiği hakkında anlatacak dramatik bir hikayesi yoktu. Ama o zamandan beri, bilme ihtiyacıyla tükenmişti. Her şeyi bilmek. Birşeyler bilmek *Onlar*, diğerleri bunu yapmadı.

Tasma gevşedi. Kasparov durmuştu.

Sung-min meşaleyi yere doğrultup eğreli otu yapraklarını kenara iterken kalbinin atışını hissetti.

Kasparov'un namlusu yere dayamıştı ve ışık onun kokladığı şeyi buldu.

Sung-min çömeldi ve onu aldı. İlk başta bunun boş bir gevrek paketi olduğunu düşündü ama sonra onu tanıdı ve Kasparov'un neden durduğunu anladı. Bu bir Hillman Pets çantasıydı; Sungmin'in Kasparov'da yuvarlak solucan olduğu zamanlarda bir evcil hayvan dükkanından satın aldığı anti-parazitik bir tozdu. Toza eklenen bir tat vardı ki köpeklerin o kadar hoşuna gidiyordu ki Kasparov'un sadece bir torba dolusu maddeyi görmesi yeterliydi ve kuyruğunu o kadar çılgınca sallıyordu ki Sung-min havalanacağını sandı. Sung-min kağıdı buruşturup cebine koydu.

'Eve gidecek miyiz Kasparov? Akşam yemeği zamanı mı?'

Kasparov sanki sözleri anlamış gibi ona baktı ve sahibinin deli olduğunu düşündü. Döndüğünde Sung-min sert bir çekiş hissetti ve duası olmadığını anladı, artık gitmek istemediği yere doğru daha derinlere doğru gidiyorlardı.

Prim, "En şaşırtıcı olanı, bu parazitlerden bazılarının beyninize ulaştığında kontrolü ele geçirmeye başlamasıdır" dedi. 'Düşüncelerini kontrol et. Arzularınız. Ve parazit, doğal döngüsünü devam ettirebilmesi için gerekeni yapmanızı emredecektir. İtaatkar bir asker olursunuz, eğer gerekiyorsa ölmeyi de göze alırsınız.' Prim içini çekti. 'Ne yazık ki çoğu zaman olduğu gibi.' Kaşlarını kaldırdı. 'Ah, bunun bir korku hikayesine ya da bilim kurguya benzediğini mi düşünüyorsun? Ancak bu parazitlerden bazılarının nadir bile olmadığını bilmelisiniz. Çoğu ev sahibi, muhtemelen Boss ve Lisa'da olduğu gibi, parazitin varlığından habersiz yaşar ve ölür. Ailemiz, ülkemiz, mirasımız için mücadele ettiğimize, çalıştığımıza ve canımızı feda ettiğimize inanıyoruz. Gerçekte bu parazit için olsa da, kan emici beynin karargahına yerleşmiş ve bazı şeylere karar veriyor.'

Prim kadehlerine kırmızı şarap doldurdu.

'Üvey babam annemi tam bir parazit olmakla suçladı. Zengin olduğu ve evde oturup parasını içebildiği için rolleri geri çevirmeye başladığını iddia etti. Elbette bu doğru değildi. Öncelikle parçaları geri çevirmedi ama onlar artık parçaları ona teklif etmeyi bıraktılar. Çünkü bütün gün evde oturmuş içki içiyordu ve replikleri unutmaya başlamıştı. Üvey babam çok zengin bir adamdı, bu yüzden en hafif deyimle onun içki içmesi onu asla yoksul bırakamazdı. Üstelik parazit oydu. O benim içimdeki kişiydi

anneninin beynini, olayları onun görmesini istediği şekilde görmesini sağlıyor. Yani bana ne yaptığını görmedi. Ben sadece bir çocuktum ve bir babanın oğlundan böyle bir şey talep etme hakkına sahip olduğunu düşünüyordum. Hayır, her altı yaşındaki çocuğun babasıyla birlikte yatakta çıplak yatıp onları tatmin etmeye zorlandığını ya da herhangi birine tek kelime etmeleri halinde annelerinin öldürüleceği tehdidiyle karşı karşıya kalacağını düşünmedim. Ama korkmuştum. Yani *bensöz konusu* hiçbir şey yapmadım ama anneme neler olduğunu göstermeye çalıştım. Okulda dışlerimden ve... evet, cinsel saldırı mağdurunun davranışlarından dolayı her zaman zorbalığa maruz kalmıştım. Fare, beni aradılar. Ama artık yalan söylemeye ve çalmaya başladım. Okulu asmaya, evden kaçmaya ve umumi tuvaletlerde onları masturbasyon yapmak için erkeklerden para almaya başladım. Birini çaldım. Basitçe söylemek gerekirse, üvey babam hem benim hem de annemin beynine yerleşmişti ve bizi parça parça yok ediyordu. Bundan bahsetmişken...'

Prim tabağındaki son parçayı da uzattı. İçini çekti. 'Ama artık bitti, Bertine.' Soluk pembe et parçasını incelerken çatalı çevirdi. 'Artık beynin içinde yer alan ve emir veren benim.'

Sung-min, daha da zorlanan Kasparov'a yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Köpekten sanki boğazına sıkışan bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi şiddetli bir öksürük gelmeye başladı.

Sung-min araştırmacı olarak öğrendiği bir şeyi yaptı. Bir şeyden neredeyse tamamen emin olduğunda, her şeyi tersine çevirmeye çalışarak kendi sonucunu sınadı. İmkansız olduğunu düşündüğü şey yine de mümkün olabilir miydi? Örneğin Bertine Bertilsen hâlâ hayatta olabilir mi? Kaçmış, yurtdışına gitmiş olabilir. Kaçırılmış olabilir ve şu anda bir bodrum katında veya bir apartman dairesinde kilitli oturuyor olabilir, belki de şu anda faille birlikteydi.

Aniden ormanın dışına çıktılar ve bir açıklığa geldiler. Meşalenin ışığı suyun üzerinde parlıyordu. Küçük bir gölün yanındaydılar. Kasparov suya ulaşmak istedi ve Sung-min'i de yanında çekti. Işık suyun üzerinde eğilmiş bir huş ağacının üzerinde titreşti ve Sung-min bir an için sanki ağaç su içiyormuş gibi suya kadar uzanan kalın bir dala benzeyen bir şey gördü. Işığı dala doğrulttu. Bu bir şube değildi.

'HAYIR!' diye bağırdı Sung-min, Kasparov'u geri çekerek. Çığlık gölün diğer tarafından yankılandı. Bu bir cesetti.

Huş ağacının en alt dalının üzerinde, kalçalarından katlanmış halde asılı duruyordu. Çıplak ayaklar suyun hemen üzerindeydi. Kadının -çünkü bir kadın olduğunu hemen anlamıştı- Susanne gibi vücudunun alt kısmında kıyafet yoktu. Elbisesi yukarı çekilmiş, sütyeninin altında durmuş ve suya doğru sarkarak başını, omuzlarını ve kollarını örttüğü için midesi de açığa çıkmıştı. Elbisenin iç dış eteğinin altından yalnızca bilekleri görünüyordu ve parmakları suyun yüzeyinin altına uzanıyordu. Sung-min'in ilk düşüncesi gölde balık olmadığını ummaktı.

Kasparov hareketsiz oturdu. Sung-min onun başını okşadı. 'Aferin oğlum.' Telefonunu çıkardı. Çiftlikteki kapsama alanı zayıftı ama burada sinyal göstergesi bir bara düşmüştü. Ancak GPS çalışıyordu ve konumunu kaydederken ağzından nefes aldığını fark etti. Çok fazla bir koku yoktu, bu sadece beyninin (birkaç hoş olmayan deneyimden sonra) olay mahallinde olduğunu anlayınca otomatik olarak yapmaya başladığı bir şeydi. Beyni ayrıca, bunun Bertine Bertilsen olduğunu tespit etmek için meşaleyi yere koyması ve bir eliyle ağaç gövdesini tutması, bir yandan da suya doğru eğilip eteğini yukarı çekmesi gerektiğini hesaplamıştı. yüzünü görebilecek şekilde giyindi. Sorun şu ki, elini bagajın üzerine faille aynı yere koyabilir ve parmak izini bozabilirdi.

Dövmeyi hatırladı. Louis Vuitton'un logosu. Işığı ayak bileklerine tuttu. Parıltıda o kadar beyazdılar ki, sanki kardan yapılmıştı. Ama Louis Vuitton logosu yok. Bu ne anlama geliyordu?

Bir baykuş, en azından bir baykuş olduğunu tahmin ediyordu, karanlığın içinde bir yerlerde ötüyordu. Sol ayak bileğinin dışını göremiyordu, belki dövme oradaydı. Doğru açığa gelene kadar kıyı boyunca ilerledi ve ışığı onun üzerine tuttu.

Ve işte oradaydı. Kar beyazı üzerine siyah. L/V. Bu oydu.

O olmak zorundaydım.

Tekrar telefonunu çıkardı ve Katrine Bratt'ı aradı. Hala cevap yok. Garip. Harry Hole'un telefonuna cevap vermemek bir seçim olabilirdi ama baş dedektif birlikte çalıştıkları kişiler için her zaman ulaşılabilir olmalıdır, bu yazılı olmayan bir kuraldı.

'Görüyorsun ya Bertine, yerine getirmem gereken önemli bir görevim var.'

Prim masanın üzerinden eğilip elini onun yanağına koydu.

'Bu görevin bir parçası olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ve şimdi senden ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm. Bu birlikte geçireceğimiz son gece olacak. Çünkü beni istediğini bilsem de sevdiğim kişi sen değilsin. İşte söyledim. Beni affettiğini söyle. HAYIR? Lütfen. Tatlı kız.' Prim sessizce kıkırdadı. 'Direnmeyi deneyebilirsin Bertine Bertilsen, ama biliyorsun ki seni her an en ufak bir dokunuşla tahrik edebilirim.'

O yaptı, ona engel olamadı. Ve tabii ki onun için aydınlandı. Son kez, diye düşündü, veda kadehini kaldırmak için kadehini kaldırırken.

Sung-min Olay Yeri Birimi'ne ulaşmıştı, yola çıkıyorlardı. Yapabileceği tek şey bir ağaç kütüğünün üzerine oturup beklemektir. Yüzünü ve boynunu kaşıdı. Sivrisinekler. Hayır, sivrisinekler. Daha büyük sivrisineklerden bile kan emen küçük sivrisinekler. Pilden tasarruf etmek için meşaleyi kapatmıştı ve önündeki cesedi ancak seçebiliyordu.

Oydu. Elbette oydu. Hala.

Saate baktı, zaten sabırsızdı. Peki Katrine neredeydi? Neden geri aramadı?

Sung-min yerde uzun, ince bir dal buldu. Meşaleyi tekrar yakıp yere koydu, kıyıda durdu ve dalı elbisenin kenarına tutturmak için kullandı. Kaldırdı. Daha yüksek. Ve daha yüksek. Şimdi kolların çıplak üst kısmını gördüm, kahverengi saçlarını görmek için bekledim; gördüğü fotoğraflarda uzundu ve yıpranmıştı. Bağlanmış mıydı? Öylemiydi ...?

Sung-min bir ses çıkardı. Baykuş gibi. Sadece kontrolünü kaybetti, ses aniden çıktı, dal suya düştü ve elbise onun ses çıkarmasına neden olan şeyi kapatıyordu. Olmayanı örtüyor.

"Zavallı şey," diye fısıldadı Prim. 'Çok güzelsin. Ve yine de reddettim. Bu adil değil, değil mi?'

İki gece önce masaya çarptıktan sonra başını doğrultmamıştı ve sarsıntı, başının biraz yana eğilmesine neden olmuştu. Kafa, masanın diğer tarafındaki sandalyenin önüne yerleştirdiği standart bir lambanın üzerine monte edildi. Masanın karşısındaki kablonun üzerindeki düğmeye bastığında ve Bertine'in kafasının içindeki 60 watt'lık ampul yandığında ve göz yuvalarından ışık yandığında, açık ağızındaki dişlerini maviye boyadığında, hayal gücü olmayan bir adam bunun bir şeye benzediğini söyleyebilirdi.

Cadılar Bayramı'nda kabak kafası. Biraz daha fazla hayal gücü olan bir adam, Bertine'in tamamının - en azından Østmarka'daki bir göl kenarında olmayan kısmının - aydınlandığını, sevinçle parladığını görebilirdi, evet, bir adam onun onu sevdiğini kolayca hayal edebilirdi. Ve Bertine*vardı* onu seviyordu, ne olursa olsun onu arzuluyordu.

Prim, "Teselli olacaksa, seninle sevişmekten Susanne'la sevişmekten daha çok keyif aldım," dedi. 'Daha güzel bir vücudun var ve...' Çatalını yaladı. 'Beynini daha çok seviyorum. Ama...' Başını yana eğdi ve ona üzüntüyle baktı. 'Yaşam döngüsünün iyiliği için onu yemek zorundaydım. Yumurtalar için. Parazitler için. İntikam için. Bütün olabilmem için tek yol bu. Ben olduğum için sevilmemin tek yolu bu. Evet, bunun muhtemelen kulağa abartılı geldiğini biliyorum. Ama gerçek bu. Sevmek hepimizin tek isteği bu, değil mi?'

İşaret parmağını ışığın düğmesine bastı. Kafasındaki ampul söndü ve oturma odası yarı karanlıkta kaldı.

Prim içini çekti. 'Evet, bunu böyle anlamandan korkuyordum.'

Salı

Çanlar

KATRINE SUNG-MIN'İ DİNLIYORDU.

O konuşurken gözlerini kapatarak olay yerini hayal etti. Hayır, kendisinin görmesine gerek olmadığını, birkaç dedektif gönderip olay yerinin fotoğraflarını inceleyeceğini söyledi. Ve evet, telefonla ulaşamadığı için özür diledi. Çocuğu yatırırken kapatmıştı ve 'Blueman'ı çok iyi yorumlamış olmalı çünkü o da uyuyakalmıştı.

"Belki de çok çalışıyorsundur" dedi Sung-min.

'Çizebilirsin*Belki* dedi Katrine. 'Ama bu hepimiz için geçerli. Yarın saat 10'da bir basın toplantısı düzenleyelim. Adli Tıp'ın buna öncelik vermesini sağlayacağım.'

'Elbette. İyi geceler.' 'İyi geceler Sung-min.'

Katrine telefonu kapattı ve telefona bakarak oturdu.

Bertine Bertilsen ölmüştü. Beklendiği gibi oldu. Artık bulunmuştu. Bu umulduğu gibiydi. Bulunduğu yer ve yol, onun aynı katil olduğu şüphesini doğruladı. Korkulduğu gibi oldu. Çünkü bu daha fazla cinayet olabileceği anlamına geliyordu.

Katrine yatak odasının açık kapısının arkasından bir sızlanma duydu. Kendi kendine, daha fazlasını dinlemek için olduğu yerde kalacağını söyledi ama yapamadı, mutfak sandalyesinden kalktı ve parmaklarının ucuna basarak kapı aralığına doğru ilerledi. İçerisi sessizdi, sadece Gert'in düzenli, uyukulu nefesinin sesi vardı. Sung-min'e yalan söylemişti. Her gün ortalama iki yüz yalan duyduğumuzu okumuştı; çoğu beyaz, neyse ki sosyal çarkları döndüren türde yalanlar. Bu da onlardan biriydi. Doğruydu o

Çocuğu yatırmak için telefonu kapatmıştı ama kendisinin uykuya dalması için değil. Cihazı tekrar açmamıştı çünkü Arne genellikle Gert'in yatma vaktinden hemen sonra arardı ve Gert'in onu o zaman yakalayacağını bilirdi. Bu güzeldi, elbette öyleydi. Sonuçta sadece gününün nasıl geçtiğini duymak istiyordu. Onun küçük sevinçlerini ve küçük hayal kırıklıklarını dinleyin. Son zamanlarda -kayıp kızlarla- doğal olarak çoğunlukla hayal kırıklıklarını paylaşıyordu. Ancak sabırla dinlemiş, ilgilendiğini gösteren devam soruları sormuş, iyi, destekleyici bir arkadaş ve potansiyel bir erkek arkadaşın yapması gereken her şeyi yapmıştı. Sadece bu gece pek havasında değildi, düşünceleriyle yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Arne yarın sorduğunda uyuyakaldığına dair aynı beyaz yalanı söylemeye karar vermişti. Harry ve Gert'i düşünüyordu. Bunu nasıl çözecekti. Çünkü bunu Harry'nin gözlerinde görmüştü, Bjørn'un oğullarına baktığında gördüğü çaresiz sevginin aynısını. Bjørn'un oğlu ve Harry'nin oğlu. Harry'yi olaylara ne kadar dahil etmeli ve edebilirdi? Kendisi için Harry ve Harry'nin hayatıyla mümkün olduğunca az ilgisi olmasını istiyordu. Peki ya Gert? Bir babayı daha onun elinden almaya ne hakkı vardı? Kendisinin de dengesiz bir ayyaş babası, kendince sevdiği ve onsuz kalamayacağı bir babası yok muydu?

Herhangi bir mesaj gelmeyeceğini umarak yatmadan önce cep telefonunu tekrar açmıştı. Ama iki tane vardı. Arne'den gelen ilk mesaj, genç neslin açıkça daha düşük bir eşiğe sahip olduğu türden bir aşk ilanıydı:

Katrine Bratt, sen Kadınsın ve ben de seni seven Adamım. İyi geceler.

Yakın zamanda gönderildiğini ve telefon kapalıyken onu aramaya çalışmadığını, yani muhtemelen bir şeyle meşgul olduğunu gördü.

Diğeri Sung-min'dendi ve onun daha aşına olduğu bir tarza uyuyordu:

Bertine bulundu. Ara beni.

Katrine banyoya gidip diş fırçasını aldı. Aynaya baktım. *Sen Kadınsın*, evet, doğru. Ama tamam, iyi bir günde garanti edilebilir. Diş macununu tüpten sıktı. Düşünceleri Bertine Bertilsen ve Susanne Andersen'a döndü. Ve sıradaki isim henüz belli olmayan kadın.

Sung-min tüvit ceketini elbise fırçasıyla yeniden gözden geçiriyordu. Bu, Chris'in Noel'de ona verdiği, su geçirmez bir Alan Paine av ceketiydi. Katrine ile yaptėı konuşmanın ardından ona iyi geceler demek için bir mesaj yazmıştı. Başlangıçta Chris'in sadece yanıt vermesine rağmen iyi geceler mesajı gönderen kişinin kendisi olması onu rahatsız etmişti. Ama artık sorun yoktu, Chris de böyleydi, ilişkide üstünlüğün kendisinde olduğuna inanması gerekiyordu. Ancak Sung-min, eğer bir gece mesaj atmayı bırakırsa, Chris'in ertesi gün telefonda bir drama kraliçesi olacağını, bir şeylerin ters gittiğini, Sung-min'in başka biriyle tanıştığını veya ilgisini kaybettiğini söyleyerek dırdır edeceğini biliyordu.

Sung-min am iğnelerinin yere düşüşünü izledi. Esnedi. Uyuyacağını biliyordu. Bu gece yaşadıklarıyla ilgili herhangi bir kabus görmeyecekti. Asla yapmadı. Bunun kişiliği hakkında ne söylediğinden pek emin değildi. Kripos'tan bir meslektaşı, kapatmak zorunda kaldığı bu yeteneğin empati eksikliğine işaret ettiğini söyledi ve onu, görünüşe göre parozmi dedikleri bir şeyden muzdarip olan Harry Hole'la karşılaştırdı; bu kusur, beynin insan kalıntılarının kokusunu algılamasını engelleyen ve Hole'un orada kalması anlamına geliyordu. diğer insanların midelerinin bulandığı suç mahallinden etkilenmediler. Ancak Sung-min kendisini herhangi bir kusura sahip olarak görmüyordu; yalnızca bölümlere ayırma, özel ve profesyonel dünyalarını birbirinden uzak tutma konusunda sağlıklı bir yeteneğe sahip olduğuna inanıyordu. Ceketin dış kısmına dikilmiş cepleri yokladı, içlerinden birinin içinde bir şey olduğunu fark etti ve onu çıkardı. Boş Hillman Pets antasıydı bu. Kasparov bir kez daha solucan nöbeti geçirdiğinde veterinerin farklı bir antiparaziter tedavi önerdiğini, çünkü Hillman Pets'in artık Norveç'te ithalatı ve satışı yasak olan bir madde içerdiğini hatırladığında onu çöpe atmak üzereydi. Bu en az dört yıl önce olmalıydı. Sung-min çantayı çevirdi ve aradığını bulana kadar inceledi. Son kullanma tarihi ve üretim tarihi.

anta geçen yıl üretildi olarak işaretlendi.

Sung-min çantayı tekrar çevirdi. Ne olmuş? Birisi yurtdışından bir paket satın almış ve muhtemelen yasaklı olduğunu bile bilmeden onu eve getirmişti. Onu atıp atmayacağına karar verdi. Suç mahallinden birkaç yüz metre uzaktaydı ve katilin yanında bir köpeği olması son derece düşük bir ihtimaldi. Ancak yasa ihlallerinde bir şeyler vardı; bunlar genellikle birbiriyle bağlantılıydı. Kuralları çiğneyen, kuralları iğneyendir. Sadist seri katil, fare ve sıçan gibi küçük hayvanları öldürerek işe başlar.

Küçük yangınlar başlatmak. Daha sonra biraz daha büyük hayvanlara işkence edip öldürüyorlar. Boş evleri ateşe vermek...

Sung-min çantayı katladı.

'Şeytan'ın amcığı!' Mona Daa telefonuna bakarak bağırdı.

'Nedir?' Anders dişlerini fırçalarken açık banyo kapısından sordu.

'*Dağbladet*!'

'Bağırmama gerek yok. Ve Şeytan'ın...' 'Amcık'ı yok. Våge, Bertine Bertilsen'in ölü bulunduğunu söylüyor. Wenggården, Østmarka'da, Susanne'ı buldukları yerden sadece birkaç kilometre uzakta.'

'Ah.'

'Evet, ah. Ah, neden böyle yapıyor? *Dağbladet* bu haber var ve yok VG.'

'Muhtemelen sikişmiyorlar...'

'Cehennemde bu kadar mı var? Evet, sanırım öyleler. Bence orada her kim varsa ağzından, burnundan ve kulağından sikiliyor ve bundan daha kötü bir şey düşünebiliyorlar, o da işe yaramak. VG ve Terry Våge tarafından kıcımdan sikilmek. Şeytan'ın amcığı!'

Anders yorganın altına girip ona sokulduğunda telefonu yatağın üzerine fırlattı.

'Sana, beni biraz azgınlıştırdığını söylemiş miydim sen...' Kadın onu itti. 'Hiç havamda değilim, Anders.' '—havanızda değil mi...?'

Adamın araştıran elini itti ama telefonunu alırken hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. Tekrar okumaya başladım. En azından Våge olay mahalliyle ilgili herhangi bir ayrıntıya sahip değildi, dolayısıyla orada bulunan herhangi biriyle konuşmuş olması pek mümkün değildi. Peki cesedin bulunduğunu bu kadar çabuk nasıl öğrenmişti? Kaçak polis telsizi mi vardı, bu kadar basit olabilir miydi? Polisin, araya girenlerin her zaman gizlice dinlediğini bildikleri için kullandığı kısa, yarı kodlu mesajları dinleyerek neler olduğunu anladığını mı? Ve sonra Våge geri kalanını duyduklarına dayanarak uydurdu, yani gerçek gazetecilik sayılabilecek gerçek ve kurgunun uygun bir karışımı haline geldi, öyle mi? Şu ana kadar öyleydi.

'Birisi senden içeriden biraz bilgi istememi önerdi' dedi.

'Gerçekten mi? Onlara ne yazık ki bu davada olmadığımı ama sınırsız seks için satın alınabileceğimi söyledin mi?'

'Kes şunu, Anders! Bu benim işim.'

'Yani sana bedava bilgi verip kendimi riske atmam gerektiğini mi düşünüyorsun?'

'HAYIR! Demek istediğim... bu çok haksızlık!' Mona kollarını kavuşturdu. 'Ben burada otururken Våge'in onu besleyen biri var... açlıktan ölüyorum.'

Anders yatakta otururken ve şakacı neşesi dağılırken, 'Adil olmayan şey şu ki, bu şehirdeki kızlar tecavüze uğrama ve öldürülme riskiyle karşı karşıya kalmadan dışarı çıkamıyorlar. Bertine Bertilsen'in Østmarka'da ölü yatması ve iki kişi burada başka bir gazetecinin davaya ilk kez bakması veya bakanlığın temizlenme oranının düşmesi nedeniyle dünyanın adaletsiz olduğunu düşünerek oturması adil değil.'

Mona yutkundu.

Ve başını salladı.

Haklıydı. Elbette haklıydı. Tekrar yutkundu. Yukarı çıkmaya zorlayan soruyu bastırmaya çalıştım:

Birini arayıp olay mahallinin nasıl görüldüğünü sorabilir misiniz?

Helene Røed yatakta uzanmış tavana bakıyordu.

Markus onlardan üç metre uzunluğunda ve en geniş kısmı iki buçuk metre olan damla şeklinde bir yatağa sahip olmalarını istemişti. Bilinçsizce geri dönmeye çalıştığımız şeyin, sudan geldiğimiz damla olduğunu ve bu şeklin bize uyum ve daha derin bir uyku sunduğunu okumuştı.

Gülmemeyi başarmıştı ama aynı zamanda ona seksen metre genişliğinde ve iki metre uzunluğunda dikdörtgen lüks bir yatağı kabul etmesini de sağlamıştı. İki kişi için yeterli. Bir kişi için çok fazla.

Markus artık neredeyse her gece yaptığı gibi Frogner'daki çatı katında uyuyordu. Yani yine de öyle sanıyordu. Markus'un yatakta olmasını özlemediğinden değil, bu heyecan verici ve hatta arzu edilir bir durum olmayalı uzun zaman olmuştu. Hapşırma ve koklama daha da kötüleşmişti ve gecede en az dört kez işemek için kalkıyordu. Prostat büyümesi, mutlaka kanser değil ama altmış yaş üstü erkeklerin yarısından fazlasını etkileyen bir durum. Ve görünüşe göre durum daha da kötüleşecekti. Hayır, Markus'u özlemedi ama sahip olmayı özledi *birisi*. Kim olduğunu bilmiyordu ama bu duygunun özellikle bu gece çok güçlü olduğunu biliyordu. Onun için de birisinin olması gerekiyordu.

onu sevecek ve karşılığında sevebileceği biri. Bu kadar basitti değil mi? Yoksa bu sadece umduğu bir şey miydi?

Yan tarafına döndü. Dün gecedен beri midesi bulanıyordu ve kendini kötü hissediyordu. Kusmuştu ve hafif ateşi vardı. Virüs için test yapmıştı ama negatif çıkmıştı.

Yakın zamanda tamamlanan Munch Müzesi'nin arka tarafındaki pencereden dışarı baktı. Oslobukta'daki inşaattan önce dairesini satın alan hiç kimse bu dairenin bu kadar büyük ve çirkin olacağını düşünmemişti. Müzenin cam cepheli olduğu ve belirli bir açıdan gösterildiği çizimlere aldanıp, kuzeydeki duvara benzediğini görmek zorlaştı. *Game of Thrones*. Ama durum böyle, işler söz verildiği gibi ya da beklendiği gibi gitmiyor, kabul edildiğin için yalnızca kendine teşekkür etmelisin. Artık bina hepsinin üzerine gölge düşürdü ve artık çok geçti.

Yeni bir mide bulantısı dalgası hissetti ve yataktan kalkmak için acele etti. Banyo odanın diğer tarafındaydı ama yine de çok uzaktaydı! Markus'un Frogner'daki dairesine yalnızca bir kez gelmişti. Çok daha küçüktü ama orada yaşamayı tercih ederdi. Birisiyle birlikte. Midesindekiler dışarı çıkmadan klozete ulaşmayı başardı.

Kısa mesaj geldiğinde Harry Thief'teki barda oturuyordu.

Tüyo için teşekkürler. Saygılarımla, Sung-min.

Harry zaten okumuştur *Dağbladet*. Bu hikayenin yer aldığı tek gazeteydi ve bu da tek bir anlama geliyordu: Henüz hiçbir basın açıklaması yapılmamıştı ve bu gazeteci Terry Våge'nin poliste bir kaynağı vardı. Sızıntının polisin taktiksel bir manevrası olması imkansız olduğundan, bu da birisinin Våge'yi bilgilendirmek için para veya başka yardımlar aldığı anlamına geliyordu. İnsanların inandığı kadar sıra dışı bir durum değildi; zamanında gazeteciler ona birçok kez para teklif etmişti. Bu tür işlemlerin nadiren gün yüzüne çıkmasının nedeni, gazetecilerin muhbiri işaret eden bilgileri asla yayınlamamalarıydı; bu, sonuçta her iki tarafın da oturduğu dalı testereyle kesmek gibi olurdu. Ama Harry vakayla ilgili makalelerin çoğunu okumuştur ve içinden bir ses ona bu Våge'in biraz fazla istekli olduğunu ve er ya da geç geri tepeceğini söylüyordu. Yani Våge, evet, gazetecilik ehliyeti bozulmamış olsa bile bundan uzaklaşacaktı. Sızıntının kaynağı için daha kötü olurdu. Ancak kaynağın, Våge'a bilgi sağlamaya devam ederken kendisinin ne kadar açığa çıktığının farkında olmadığı açık.

'Bir diğerk?' Barmen Harry'ye baktı ve boş viski bardağının üzerinde şişeyle hazır bekliyordu. Harry boğazını temizledi. Bir kere. İki kere.

Evet lütfen, senaryoda öyle yazıyordu. Pek çok kez oynadığı kötü film için, gerçekten yapabileceği tek rolü oynuyordu.

Sonra -sanki barmen Harry'nin gözlerindeki merhamet talebini görmüş gibi- barın diğerk ucundan işaret veren bir müşteriye döndü, şişeyi aldı ve gitti.

Karanlıkta Belediye Binasının çanlarının sesi duyulabiliyordu. Yakında gece yarısı olacaktı ve altı gün artı Los Angeles'la dokuz saatlik zaman farkı kalmıştı. Fazla zamanları yoktu ama Bertine'i bulmuşlardı ve bir ceset bulmak yeni ipuçları ve çok önemli bir ilerleme olasılığı anlamına geliyordu. Böyle düşünmesi gerekiyordu. Olumlu. Özellikle koşulların gerektirdiği kadar gerçekçi olmayan olumlu düşünmemek ona pek doğal gelmiyordu ama şu anda ihtiyacı olan şey umutsuzluk ve ilgisizlik değildi. Lucille'in ihtiyacı olan şey bu değildi.

Harry bardan çıkıp karanlık koridora adım attığında, sonunda sanki bir tüneldeymiş gibi ışık olduğunu görebiliyordu. Yaklaştıkça ışığın açık bir asansörden geldiğini fark etti ve yarı dışarıda duran birinin kapıları tuttuğunu gördü. Sanki Harry'yi bekliyormuş gibi. Ya da başka biri - sonuçta Harry koridorda görüldüğünde o zaten orada duruyordu.

"Devam edin," diye seslendi Harry, elini sallayarak işaret ederek. 'Merdivenleri çıkıyorum.' Adam asansöre geri döndü ve ışıklardan çıktı. Harry'nin papaz tasmaını görece zamanı oldu ama kapılar kapanmadan önceki yüzü göremedi.

Harry odasının kapısını açarken terden sıırıslam olmuştu. Takım elbisesini asıp yatağa uzandı. Lucille'in nasıl olduğuna dair düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Bu gece Rakel'le ilgili hoş bir rüya görmeye karar vermişti. Birlikte yaşadıkları ve her gece birlikte yattıkları zamanlardan biri. Suyun üzerinde yürüdüğü, kalın ve sağlam buzun üzerine bastığı andan itibaren. Her zaman çatlaklara karşı dikkatli olun, her zaman çatlaklara karşı tetikte olun, ama aynı zamanda anı yaşama becerisine de sahip olun. Bunu yapmışlardı. Sanki birlikte geçirdikleri zamanın tükeneceğini biliyorlardı. Hayır, her günü son günmüş gibi değil, sanki ilk günmüş gibi yaşıyorlardı. Sanki birbirlerini defalarca keşfetmişler gibi. Acaba abartıyor muydu?

sahip oldukları şeyin anısını süslemek için mi? Belki. Ne olmuş?
Gerçekçilik ona ne kazandırmıştı?

Gözlerini kapattı. Onu, beyaz çarşafların üzerindeki altın rengi tenini hayal etmeye çalıştım. Ama onun yerine tek görebildiği, oturma odasının zeminindeki kan birikintisinin üzerindeki soluk teniydi. Ve arabada arka koltukta bebek ağlarken Bjørn Holm'un kendisine baktığını gördü. Harry gözlerini açtı. Evet, dürüst olmak gerekirse, gerçekçilikle ne yapması gerekiyordu?

Telefonu yeniden çaldı. Bu sefer Alexandra'dan bir mesaj vardı. *Pazartesi gününe kadar DNA analizi hazır olacak. Cumartesi günü spa ve akşam yemeği güzel olurdu. Terse Acto iyi bir restorandır.*

Çarşamba

'OLMALI Aune polis raporunun bir kopyasını yorganın üzerine koyarken, temiz, dedi. 'Bunların hepsi ders kitabı. Bu, eğer durdurulmazsa büyük ihtimalle bunu tekrar yapacak olan bir katil tarafından gerçekleştirilen cinsel motivasyonlu bir cinayet.'

Yatağın etrafındaki üç kişi başlarını salladılar, hâlâ kendi kopyalarına dalmışlardı.

Harry ilk önce bitirdi ve dışarıdaki sabah güneşinin sert ışığında gözlerini kısarak yukarıya baktı.

Daha sonra Øystein sözlerini tamamladı ve güneş gözlüklerini alnından tekrar gözlerinin önüne kaydırды.

"Haydi Berntsen," dedi. 'Daha önce okumuş olmalısın.'

Truls yanıt olarak homurdandı ve çıktıyı bıraktı. 'Samanlıktaki iğne ise ne yapacağız?' O sordu. 'Dükkanı kapatıp gerisini Bratt ve Larsen'e mi bırakacaksınız?'

"Henüz değil" dedi Harry. 'Bu aslında hiçbir şeyi değiştirmiyor; biz Bertine'in Susanne'a benzer şekilde öldürüldüğünü varsayıyorduk.'

Aune, "Fakat dürüst olmalıyız ve bunun, rasyonel bir nedeni olan, rasyonel bir katil hakkındaki içgüdülerinizi desteklemediğini söylemeliyiz" dedi. 'Polisi bunun rastgele kurbanların olduğu cinsel amaçlı bir cinayet olduğuna inandırmak için kurbanın kafasını kesmenize veya beynini çalmanıza gerek yok. Daha az çalışma gerektiren ve kurbanlarla herhangi bir bağlantısı olmayan bir katil hakkında hemen hemen aynı izlenimi bırakan sakatlama yolları var.'

'Hımm.'

'Yapmam ben, Harry. Dinlemek. Katil, suç mahallinde uzun süre kalmış olmalı ve bu nedenle, amacının yalnızca yanlış yönlendirme olması halinde, gerekenden çok daha yüksek bir riskle karşı karşıya kalmış olmalıdır. Beyinler birer ganimettir ve şimdi onun klasik işaretini, kurbanın kafasını kesip tekrar dikmek yerine yanına alarak öğrendiğini görüyoruz.'

kendisi suç mahallinde. Harry, bu yürüyor, konuşuyor, kokuyor ve bir sürü cinsel ima ve çağrışım içeren ritüel bir cinayete benziyor ve olan da bu.*dir-dir.*'

Harry yavaşça başını salladı. 'Hey!' diyen Øystein'a döndü. Harry güneş gözlüğünü çıkarıp kendine takarken.

'Hiçbir şey söylemek istemedim' dedi Harry, 'ama bunları benden çaldın. REM çalmayı reddettiğin o power-pop gecesinden sonra onları Jealousy Bar'daki ofiste bıraktım.

'Ne? oynamamız gerekiyorduk/*lasik*güç patlaması. Gölgelere gelince, bulanlar koruyucular.'

'Çekmecedeyken mi?'

'Çocuklar...' dedi Aune.

Øystein güneş gözlüklerini almak için hamle yaptı ama Harry çok hızlı davranıp başını geriye çekti.

"Sakin ol, onları sonra alırsın, Øystein." Hadi, onun yerine aldığıni söylediğin haberi bize anlat.'

Øystein içini çekti. 'TAMAM. Kokain satan bir meslektaşım ile konuştum...' 'Taksi şoförleri kokain mi satıyor?' Aune şaşkınlıkla sordu. Aune ve Øystein birbirlerine baktılar.

'Bana söylemediğin bir şey mi var?' dedi Aune, bakışlarını Harry'ye kaydırarak.

"Evet" dedi Harry. "Devam et, Øystein."

'Evet, o da beni Røed'in düzenli satıcısına verdi. Al dediğimiz bir adam. Ve aslında o partideydi. Ancak o kadar primo blanco'ya sahip olan ve eşyalarını toparlamak zorunda kalan bir adam tarafından gölgede bırakıldığını söyledi. Kim olduğunu sordum ama Al onu tanımiyordu, yüz maskesi ve güneş gözlüğü takıyordu. Al, tuhaf olanın, adamın Oslo'da şimdiye kadar attığı en iyi, en saf darbeyi almasına rağmen bir amatör gibi davranması olduğunu söyledi.'

'Nasıl yani?'

'Bu hemen fark ettiğiniz bir şey. Profesyoneller rahat çünkü ne yaptıklarını biliyorlar, bir yandan da su birikintisindeki antiloplar gibi sürekli çevrelerini tarıyorlar. Polislerin gelmesi durumunda eşyaların hangi cepte olduğunu biliyorlar ve iki saniye içinde ondan kurtulmaları gerekiyor. Al, bu adamın gergin olduğunu, sadece konuştuğu kişiye baktığını ve cevap bulmak için ceplerini karıştırmak zorunda kaldığını söyledi.'

çantaları bul. Ancak en amatörce olanı, eğer yapmış olsaydı bile ürünü daha fazla sulandırmamış olmasıydı. Ve ücretsiz numuneler dağıttığını söyledi.'

'Herkes için?'

'Hayır hayır. Demek istediğim, bu gösterişli bir partiydi. Bilirsin, güzel geçmişe sahip insanlar. Bazıları kokain içiyor ama komşularının önünde değil. Røed'le, yüz maskeli adamlar, iki kızla ve Al'la birlikte dairesine gittiler. Adam oturma odasındaki cam masanın üzerine birkaç satır düzenledi; görünüşe göre bu da YouTube'dan aldığı bir şeye benziyordu ve Røed'in bunu test etmesi gerektiğini söyledi. Ama Røed, beyefendi bir tavırla, önce diğerlerinin tadına bakması gerektiğini söyledi. Sonra Al tam da bunu yaptı, yani bu şeyleri test etmek istedi. Ama adam Al'ın kolunu yakaladı ve onu masadan uzaklaştırdı, kolunu o kadar çok kaşdı ki kanadı, sanki tamamen paniğe kapıldı. Al'ın adamı sakinleştirmesi gerekiyordu. Adam bunun sadece Røed için olduğunu söyledi ama Røed, onun evinde insanların uslu durmaları gerektiğini ve önce kızların gittiğini, aksi takdirde kendisinin defolup gidebileceğini söyledi. Ve sonra adam geri adım attı.'

'Al kızları tanıyor muydu?'

'HAYIR. Ve evet, onların kayıp iki kız olup olmadığını sordum ama onların adını bile duymamıştı.'

'Gerçekten mi?' dedi Aune. 'Haftalardır ön sayfalarda yer alan bir haber.'

'Evet ama esrarkeş topluluğundaki insanlar burada yaşıyor - nasıl söylersin? - alternatif bir dünya. Bu adamlar Norveç Başbakanı'nın kim olduğunu bilmiyorlar, öyle söyleyin. Ama inanın bana, her Norveç şehrinde Rabbimizin bu gezegene lütfettiği her kahrolası ilacın gram başına fiyatını biliyorlar. Al'a kızların resimlerini gösterdim ve o da onları tanıdığını düşündü, en azından Susanne'ı, daha önce ona biraz E ve kola sattığını sanıyordu ama emin değildi. Neyse, kızların her biri birer replik yaptı ve sıra Røed'e geldi. Ama sonra karısı içeri girdi ve işi bırakacağına söz verdiğini anlatmaya başladı. Røed'in umrunda değil, zaten burnunda pipet var, nefes alıyor, muhtemelen kalan her satırı tek seferde burnundan çekmeyi planlıyor ve sonra... ' Øystein kıkırdamaya başladı. 'Sonra...' Gülmesine engel olamayarak öne doğru eğildi ve gözyaşlarını sildi.

'Ve daha sonra?' dedi Aune sabırsızca.

'O halde aptal *hapşırır*! Masadaki tüm kokaini havaya uçurdu, sadece gözyaşları ve sümük camın her yerine yayıldı. Çaresizlik içinde maskeli adama bakıyor ve birkaç yeni replik istiyor, değil mi? Ama adamın daha fazlası yok.'

hepsi bu ve o da çaresiz ve elinden geleni kurtarmak için dizlerinin üstüne çöküyor. Ama balkon kapısı açık ve hava akımı var ve artık barut burada, orada ve her yerde. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?'

Øystein başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Truls homurdanan kahkahasıyla güldü. Harry bile gülümsedi.

'Bunun üzerine Al, Røed'le birlikte karısının onları göremediği mutfağa gidiyor, çantasını açıyor ve Røed oradan birkaç satır beyaz peynir alıyor. Çünkü evet, söylemeyi unuttum, yüz maskeli adamın elindeki şey blanco değildi, yeşil kokaindi.'

'Yeşil?'

"Evet" dedi Øystein. Al'ın onu test etmeye bu kadar istekli olmasının nedeni de bu. Amerika'da sokaklarda görülebileceğini duymuştum ama Oslo'da hiç kimse görmemişti. Sokakta alabileceğiniz en saf blanco maksimum yüzde kırk beş, ama yeşilin çok daha yüksek olduğunu söylüyorlar. Görünüşe göre bunun koka yapraklarının renginden kaynaklanan kalıntıyla ilgisi var.'

Harry Truls'a döndü. 'Yeşil kokain, öyle mi?'

'Bana bakma' dedi Truls, 'Oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok.'

'Lanet olsun, sen miydin?' Øystein sordu. 'Yüz maskesi ve güneş gözlüğüyle gizli...'

'Kapa çeneni! İtici olan sensin, ben değilim.'

'Neden?' Øystein dedi. 'Bu dahice! Sıyırıyorsunuz, sonra üzerine bir şeyle basıyorsunuz, tıpkı babalarımızın içecek dolabındaki votka şişelerini suyla doldurduğumuz gibi. Ve sonra doğrudan satıyorsun, böylece kesiyorsun—'

'Ben göz gezdirmiyorum!' Truls'un alnı koyu kırmızıya dönmüştü, gözleri şişmişti. 'Ben de kesmiyorum. Tanrı aşkına, levamizolün ne olduğunu bile bilmiyorum!'

'Ah?' Øystein eğleniyormuş gibi görünerek şöyle konuştu: 'O halde levamizol ile karıştırıldığını nereden biliyorsun?'

'Çünkü raporda öyle yazıyordu ve raporlar BL'ye ait!' Truls bağırdı.

'Affedersin.'

Hepsi iki hemşirenin durduğu kapıya döndü.

'Ståle'in bu kadar çok ziyaretçi almasının güzel olduğunu düşünüyoruz, ama onun ve Jibran'ın rahatsız edilmesine izin veremeyiz—'

"Özür dilerim Kari," dedi Aune. 'Miras anlaşmaları tartışılırken işler biraz kızılaşabilir, biliyorsun. Sizce de öyle değil mi?'

Cibran mı?'

Cibran başını kaldırdı ve kulaklığını çıkardı. 'Ne?' 'Sizi rahatsız mı ediyoruz?'

'Hiç de bile.'

Aune yaşlı hemşireye gülümsedi.

'Eh, bu durumda...' dedi, kapıyı arkasından kapatmadan önce Truls, Øystein ve Harry'ye azarlarçasına bakarken dudaklarını büzdü.

Katrine, Susanne ile Bertine'in cesetlerine baktı. Her zamanki gibi, terk edilmiş cesetlerin bu şekilde ortaya konduğunda nasıl görüldüğünü, bunun insanı bir ruhun varlığına nasıl inandırabildiğini fark etti. Kesinlikle inanmadığı ama -sonuçta tüm dinlerin ve mistisizmin arkasındaki teşvik olan- umduğu bir şey. İki kadın çıplaktı; tenlerinin tonları beyaz, mavi ve ayrıca siyahtı; bunun nedeni, esas olarak kan ve vücut sıvılarının vücudun en alt kısımlarına batmasıydı. Çürüme başlamıştı ve Bertine'in kafasının olmayışı, canlı bir şeyin biçimlendirdiği cansız nesneler olan heykellere baktıkları hissini güçlendiriyordu. Otopsi odasında yaşayan yedi kişi vardı: Katrine ve patolog, Suç Ekibinden Skarre, Sung-min Larsen, Kripos'tan bir kadın dedektif, Alexandra Sturdza ve başka bir otopsi teknisyeni.

Patolog, "Ölümden önce herhangi bir şiddet ya da boğuşma belirtisi bulamadık" dedi. 'Ölüm nedenleri. Susanne'ın boğazı kesilerek şah damarı kesildi. Bertine muhtemelen boğulmuştu. Muhtemelen diyorum çünkü kafası olmasaydı bulacağımız belirtilerin çoğu yoktu. Ancak boynunun alt kısmındaki izler, hipoksiye yol açan bir kayış veya kordonla boğulmayı gösteriyor. Kanlarında veya idrarlarında uyuşturulduklarını düşündürecek herhangi bir madde izine rastlanmadı. Kurbanın meme uçlarından birinde donmuş tükürük ve mukus bulundu.'

Susanne'ın cesedini işaret etti.

'Bildiğim kadarıyla zaten analiz edildi...' 'Evet' dedi Alexandra.

'Bunun ötesinde kurbanlarda DNA materyali bulamadık. Tecavüz şüphesi olduğu için bunun izlerini aramaya özellikle dikkat ettik. Kollarda, bacaklarda veya boğazda sıkıca tutulan parmaklardan herhangi bir iz, ısırık izi veya emme izi yoktur. Bileklerde yara veya morarma yok

veya ayak bilekleri. Bir kurbanın kafası yok, dolayısıyla kulak kepçesi hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz.'

'Bağışlamak?' dedi Kripos'tan kadın dedektif.

"Dış kulak" dedi Alexandra. 'Orada şiddet mağdurlarında yaralanma yaygındır.'

Patolog, Susanne'ın kafasını işaret ederek, "Ya da olası peteşi" dedi. 'İlk kurban bunu sergilemedi.'

Alexandra, "Gözlerin veya damağın çevresinde küçük, rengi solmuş noktalar" diye açıkladı.

Patolog, "Her iki kurbanın da labia minörlerinde gözle görülür bir yaralanma yok" diye devam etti.

Alexandra "İç pudenda" diye tercüme etti.

'Ayrıca boyunda tırnaklardan veya dizlere, kalçalara veya sırtta kadar uzanan herhangi bir çizik izi de yoktu. Aksi takdirde, Bertine'in vajinasında mikroskobik izler var, ancak bunlar rızaya dayalı seks nedeniyle oluşmuş olabilir. Kısacası her ikisinde de tecavüze işaret eden fiziksel bir delil yok.'

'Bu tecavüz anlamına gelmiyor *yapamamak* Alexandra ekledi. Patoloğun Alexandra'ya bakışı, Katrine'in genç meslektaşıyla onlar gittikten sonra rol anlayışı konusunda konuşuyor olabileceğinden şüphelenmesine neden oldu.

Katrine "Yani yaralanma yok" dedi. 'Ve meni yok. Peki ikisinin de cinsel ilişkiye girdiğine bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir?'

"Koruyucu," dedi diğer otopsi teknisyeni Helge, o ana kadar hiçbir şey söylememiş olan ve Katrine'in içgüdüsel olarak bu üç kişi arasında hiyerarşi sıralamasında en altta olduğunu anladığı tatlı bir adam olan Helge.

'Bir prezervatif?' dedi Skarre.

"Evet" diye yanıtladı Helge. 'Meni bulamadığımız zaman prezervatif izleri ararız. Çoğunlukla yağlayıcının içindeki madde olan nonoksinol-9'un izleri vardı, ancak bu açıkça yağlayıcı içermeyen bir türdü. Bunun yerine prezervatifin üzerinde lateksin kendine yapışmasını engelleyen ince toz izleri bulduk. Tozun bileşimi her üreticiye özgüdür. Bu markanın (Bodyful) pudrası Susanne ve Bertine için de aynıydı.'

'Bu sıradan bir toz mu?' Sung-min sordu.

Helge, "Ne yaygın ne de nadir" dedi. 'Elbette aynı adamla cinsel ilişkiye girmemiş olmaları tamamen mümkün, ama...'

"Anlıyorum" dedi Sung-min. 'Teşekkürler.'

'Bu bulgulara dayanarak cinsel ilişkinin ne zaman gerçekleştiğini anlamanın bir yolu var mı?' Katrine sordu.

"Hayır," dedi patoloğ kesin bir dille. 'Size anlattığımız her şeyi, prezervatif tozuyla ilgili ayrıntılar hariç, siz gelmeden hemen önce BL96'nın dava dosyasına koyduğumuz raporda bulabilirsiniz. TAMAM?'

Ardından gelen duraklama Helge tarafından yarıda kesildi; sesi artık daha temkinliydi.

'Söyleyemeyebiliriz' *Kesinlikle*ama... devam etmeden önce sanki izin istemiş gibi patoloğa hızlı bir bakış attı - 'her iki durumda da cinsel ilişkinin ölmeden kısa bir süre önce gerçekleştiğini varsaymak güvenli görünüyor. Muhtemelen sonra.'

'Devam et.'

'İlişkiden sonra bir süre hayatta olsalardı, vücut fonksiyonları prezervatif izlerini yok etmiş olurdu. Yaşayan bir vücut bunu birkaç gün, belki de üç gün içinde yapar. Ancak meni ve prezervatif tozu ölü bir vücutta daha uzun süre dayanır. Bu...' Yutkundu ve hafifçe gülümsedi. 'Evet, hepsi bu.'

'Başka soru?' patoloğ sordu. Ellerini çırpmadan önce birkaç saniye bekledi. 'Kuyu. Filmin adı gibi: *Daha fazla ceset ortaya çıkarsa bizi arayın.*'

Sadece Skarre güldü. Katrine bunun nedeninin aralarında filmi hatırlayabilecek yaştaki tek kişi olmasından mı yoksa hastalıklı mizahın cesetler olmadığında en iyi şekilde işe yaradığından mı emin değildi.

Telefonunun titrediğini hissetti ve ekrana baktı.

Çarşamba

Heyecan başlıyor

KATRINE SERT ÇEKMEK ZORUNDADI Elli yaşındaki Volvo Amazon'un direksiyonunda, Radium Hastanesi'nin girişinin önünde duruyordu.

Uzun boylu, sakallı adamın yanına yaklaştı.

Harry'nin kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturmadan önce tereddüt ettiğini gördüm.

'Arabayı sakladın' dedi.

"Bjørn onu o kadar çok sevdi ki" dedi gösterge paneline hafifçe vurarak. 'Ve onunla çok iyi ilgilendi. Saat gibi çalışıyor.'

Harry, "Klasik bir araba," dedi. "Aynı zamanda tehlikeli."

Güldü. Gert'i mi düşünüyorsun? Rahat olun, sadece şehirde kullanıyorum. Kayınpederim gelip tamir ediyor ve... Bjørn kokuyor.'

Onun ne düşündüğünü anlayabiliyordu. *Bu Bjørn'un kendini vurduğu araba.* Evet öyleydi. Bjørn'un sevdiği arabayı şehrin dışına, Toten'deki bir tarlanın yanındaki düz bir yola doğru sürmüştü. Belki de hoş anılarının olduğu bir yer. Gece olmuştu ve arka koltuğa geçmişti. Bazıları bunun idolü Hank Williams'ın bir arabanın arka koltuğunda ölmesinden kaynaklandığına inanıyordu, ancak o bunun sürücü koltuğunu berbat etmek istemediği için olduğundan şüpheleniyordu. Böylece kullanmaya devam edebilirdi. Böylece *ovard* kullanmaya devam etmek için. Evet bunun çılgınlık olduğunu biliyordu. Ama eğer bu, iyi bir adamı, çocuğunun kendisinden olduğuna inandırarak kandırdığı için kendi kendine verdiği bir cezaysa, her zaman iyi olan bir adam, fazlasıyla iyi, o zaman ne olmuş? Onu çok seviyordu ve onun onu gerçekten sevdiğinden her zaman şüphe duyuyordu; hatta ona neden kendi liginde bir erkeği seçmediğini soracak kadar ileri gitmişti. Hayır, bu memnuniyetle kabul ettiği bir cezaydı.

'Buraya bu kadar çabuk gelebilmene sevindim' dedi.

'Adli Tıp Kurumu'na doğru yola ıktım. Ee n'aber?' 'Her zamanki şoförümün pek de ayık olmadığını fark ettim ve beni içeri sokabileceğiniz bir yere gitmem gerekiyor.'

'Pek umut verici görünmüyor. Nerede düşünüyordun?' "Suç mahalli" dedi. 'Onları görmek istiyorum.'

'Hiç şansım yok.'

'Hadi. Senin için Bertine'i bulduk.'

'Bunun farkındayım ama ihbarları ödüllendirmediğimizi açıkça belirttim.' 'Evet yaptın. Hala kordon altında mı?'

'Evet, yani hayır, oraya tek başına da gidemezsin.'

Harry ona sessiz bir çaresizliğe benzeyen bir ifadeyle baktı. Bu bakışı tanıdı, artık her zamankinden biraz daha geniş olan o lanet soluk mavi gözleri, koltukta hareketsiz tutamadığı bedenini tanıdı. Derisinin altında karıncalar vardı, ılgınlıktı. Yoksa daha fazlası mıydı? Onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemişti, sanki bu dava bir ölüm kalım meselesiymiş gibi. Tabii ki öyleydi ama değildi *onun* yaşam yada ölüm. Veya? Hayır, elbette sadece ılgınlıktı. Yani yapması gereken –*mutlak*–avlamak.

'Himm. O zaman beni Schröder'a götür.'

Veya iç.

İçini ekti. Zamanı kontrol ettim. 'Kendine uygun. Gert'i yolda anaokulundan alsam olur mu?'

Bir kaşını kaldırdı. Sanki bir amacı olduğundan şüphelendiğini söyler gibi ona baktı. Elbette ki öyle olabilirdi, bir erkeğe çocuğu olduğunu hatırlatmak asla yanlış olmazdı. Arabayı vitesine taktı ve telefonu çaldığında huysuz debriyajı serbest bıraktı. Ekрана baktı ve arabayı tekrar boşa aldı.

'Üzgünüm, bunu almam gerekiyor, Harry. Evet, Bratt konuşuyor.'

'Neyi okudun mu? *Dağbladeti* şimdi mi yazdın?' çoğu insanla karşılaştırıldığında Baş Müfettiş'in sesi rahatsız bile değildi. Ancak Katrine, Bodil Melling ölçütünü kullanıyordu ve patronunun öfkeli olduğunu biliyordu.

'Eğer şimdi demek istiyorsan...'

'Altı dakika önce web sitelerinde yayınlandı, yine bu Våęe. Adli tıp muayenesinde her iki kızın da öldürölmeden hemen önce veya sonra seks yaptığının ve muhtemelen geride DNA bırakmamak için prezervatif kullanıldığının ortaya çıktığını yazdı. Bunu nereden biliyor Bratt?'

'Bilmiyorum.'

'Peki o zaman sana söyleyeyim. Våge'a bilgi sızdıran biri var.'

"Özür dilerim" dedi Katrine. 'Ben kesin değildim. *Nasıl* apaçık. Demek istediğim şu ki bilmiyorum *DSÖ* sızıntı şu ki.'

'Peki bunu ne zaman öğrenmeyi düşünüyorsunuz?'

'Söylemesi zor patron. Şu anda önceliğim, bildiğimiz kadarıyla bir sonraki kurbanını arıyor olabilecek bir katili bulmak.'

Karşı tarafta sessizlik vardı. Katrine gözlerini kapadı ve kendine küfretti. Asla öğrenemeyecekti.

'Winter'ı az önce telefonla aradım ve Kripos'taki herkesi dışladı. Onunla aynı fikirde olma eğilimindeyim. Yani ilgili kişiyi bulması ve çenesini kapatması gereken kişi sensin Bratt. Beni anlıyor musun? Bu hepimizi aptal gibi gösteriyor. O beni arayıp bu konuyu sormadan önce ben şimdi Emniyet Müdürü'nü arıyorum. Beni bilgilendir.'

Melling telefonu kapattı. Katrine bakışlarını Harry'nin kendisi için tuttuğu telefonuna çevirdi. Oldu *Dağbladet* web sitesi. Våge'nin yorumlarına göz attı.

Bertine'in bulunması cinsel amaçlı bir cinayete işaret ediyor, ancak Adli Tıp Birimi'nde bugün yapılan incelemeler bu teoriyi güçlendirmiyor ve Markus Røed'i şüpheden arındırmıyor. Emlak kralının hem Susanne Andersen hem de Bertine Bertilsen ile cinsel ilişkisi vardı ve polisin bildiği kadarıyla iki kadını birbirine bağlayan tek kişi oydu. Kaynaklar, müfettişlerin, Røed'in isabet yerine cinsel amaçlı cinayet gibi görünecek şekilde tasarlanmış sözleşmeli cinayet emri verip vermeyeceği konusunda spekülasyon yaptığını söylüyor.

'Adam gerçekten de Røed'den hoşlanıyor' dedi.

'Senin var mı?' Harry sordu.

'Neye sahibiz?'

'Cinayetlerin cinsel amaçlı bir cinayetmiş gibi görünecek şekilde düzenlenmiş olup olmadığı konusunda spekülasyon yaptınız mı?'

Omuz silkti. 'Duyduğumdan değil. Bahse girerim ki bu Våge'nin kendi spekülasyonudur ve bunu bir kaynağa atfediyor çünkü asla kontrol edilemeyeceğini biliyor.'

'Hımm.'

Otoyola doğru ilerlediler. 'Siz ne düşünüyorsunuz?' diye sordu.

'Kuyu. Ekibin çoğu onun bir tecavüzcü ve seri katil olduğunu ve iki kurban arasındaki bağlantının tesadüfi olduğunu düşünüyor.'

'Çünkü?'

'Çünkü Markus Røed'in bir tanığı var ve sözleşmeli katiller kurbanlarıyla seks yapmaz. Siz ne düşünüyorsunuz?'

Katrine aynadan trafiğı kontrol etti. 'Tamam Harry, sana bir şey vereceğim. Våge'nin yazmadığı şey, otopsi teknisyenlerinden birinin her iki kızda da aynı tür prezervatif tozu bulduğıuydu. Yani aynı fail."

'İlginç.'

'Ayrıca yazmadığı şey, adli tabiplerin herhangi bir açık fiziksel belirti bulamamasına rağmen kızlara tecavüz edildiğini göz ardı etmediğidir. Sadece üç vakadan birinde bunu yapıyorlar. Tecavüzlerin sadece yarısında hafif yaralanmalar. Geri kalanlar ise hiçbir şey bulamıyorlar.'

'Burada olanın bu olduğunu mu düşünüyorsun?'

'HAYIR. Sanırım kurbanlar cinsel ilişki gerçekleşmeden önce ölmüşlerdi.'

'Hımm. Heyecan ölümle başlar.'

'Ne?'

Aune'un söylediğı bir şey. Sadistlerde cinsel heyecan acı çekmeyle başlar ve kurban öldüğünde sona erer. Nekrofillerde heyecan kurban öldüğünde başlar.'

'Tamam, ama yine de biraz ödüllendirildin.' 'Teşekkürler.

Olay yerindeki çizme izlerine ne diyorsunuz?' 'Çizme izleri olduğunu kim söyledi?'

Harry omuz silkti. 'Suç mahalli ormanın içinde, dolayısıyla zeminin yumuşak olduğunu tahmin ediyorum. Son birkaç haftadır neredeyse hiç yağmur yağmadı, dolayısıyla çizme izleri olacağı çok açık.'

Katrine biraz tereddüt ettikten sonra, "Aynı yapıya sahipler" dedi. 'Mağdurun ve şüpheli failin ayak izleri, sanki onu tutuyormuş ya da silahla tehdit ediyormuş gibi birbirine yakın.'

'Hımm. Ya da tam tersi.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Belki de kollarını birbirlerine dolayarak yürüyorlardı. Bir çift gibi. Veya karşılıklı, rızaya dayalı seks yapmak üzere olan iki kişi.'

'Ciddi misin?'

'Eğer birini tehdit ediyorsa, onun arkasından giderdim.'

'Kızların katillerini bildiklerine mi inanıyorsun?'

'Belki. Belki de değil. İnanmadığım şeyler tesadüflerdir. Susanne, Røed'in binasındaki partiden dört gün sonra, Bertine ise bir hafta sonra kayboldu. Orada faille tanıştılar. Partide sanırım davetli listesinde olmayan bir adam vardı.'

'Ah?'

'Yüz maskesi ve güneş gözlüğü takan bir adam kokain mi satıyor?'

'Kimse bize böyle birinden bahsetmedi, hayır. Belki de misafirlere kokain satıyorsa o kadar da tuhaf değildir.'

'Ya da yüzü olmayan insanları çok geçmeden unuttuğun için. Konuklara satış yapmıyordu, bunun yerine saf kokaine yakın olduğunu düşündüğümüz bir şeyin örneklerini birkaç konuğa dağıtıyordu.'

'Nereden biliyorsunuz?'

'Bu önemli değil. Önemli olan hem Susanne hem de Bertine ile temas halinde olmasıydı. Partide her iki kızla da konuşan başka birini tanıyor musun?'

'Sadece Markus Røed.' Katrine göstergeyi yaktı ve aynayı tekrar kontrol etti. 'Bu adamın partide ikisiyle de sohbet ettiğini ve onlarla ormanda yürüyüşe çıkmayı ayarladığını mı düşünüyorsunuz?'

'Neden?'

'Bilmiyorum ama bunun ne kadar mantıklı olduğunu anlayamıyorum. Susanne'ın bir partide yeni tanıştığı bir adamla ormanda bir maceraya atılması bir şeydir. Pazarlığa kokain ticareti yapan biri. Ama bir hafta sonra, Susanne'ın en son Skullerud'da görüldüğü gazetelerde yer alırken Bertine'in, pek tanımadığı böyle bir adama Skullerud ormanına gönüllü olarak eşlik etmesi? O aşamada Bertine, üçünün aynı partide olduğunun da farkındaydı. Hayır, Harry, buna inanmıyorum.'

'TAMAM. Yani ne düşünüyorsun?'

'Sanırım bir seri tecavüzcüyle karşı karşıyayız.' 'Seri katil.'

'Kesinlikle. Hızlı cinayetler, nekrofil. Kesilmiş bir beyin, kesilmiş bir kafa, katledilmiş bir hayvan gibi asılmış bir ceset. Ben buna bir seri katilin gerçekleştirdiği ritüel cinayet derim.'

'Hımm.' Harry dedi. 'Neden prezervatif tozu?'

'Ne?'

'Bu tür cinsel suç vakalarında prezervatifi tanımlamaya çalışırken pudra değil kayganlaştırıcı ararsınız, değil mi?'

'Evet ama burada herhangi bir yağlayıcı kullanılmamıştı.'

'Kesinlikle. Vice'ta çalıştın. Prezervatif kullanacak kadar akıllı olan seri tecavüzcüler kayganlaştırıcı kullanmıyor mu?'

'Evet, ama bunlar suçlu manyaklar, Harry, belli bir senaryoları yok ve sen sadece kılı kırk yarıyorsun.'

"Haklısın" dedi Harry. 'Ama henüz Bertine ve Susanne'ın faille, onları öldürmeden hemen önce rızaya dayalı seks yaptıklarını göz ardı edebileceğimiz anlamına gelen bir şey ne gördüm ne de duydum.'

'Bunun dışında... son derece sıra dışı. HAYIR? Burada seri katiller konusunda uzman olan sizsiniz.'

Harry boynunun arkasını ovuşturdu. 'Evet, alışılmadık bir durum. Tecavüz üstüne cinayet, katilin cinsel fantezisinin bir parçası olarak ya da kimliğinin ortaya çıkmasını önlemek için pek de alışılmadık bir durum değil. Ancak rızaya dayalı seks sonrası cinayet yalnızca istisnai durumlarda meydana gelir. Bir narsist, örneğin eylemi gerçekleştiremezse, eylemden dolayı aşağılanmışsa öldürebilir.'

'Prezervatif izleri onun iyi performans gösterdiğini gösteriyor, Harry. Hemen döneceğim.'

Harry başını salladı. Aşağı Hegdehaugsveien'de durmuşlardı ve Katrine'in çitin üzerinde kar kıyafetleri giymiş çocukların toplanmayı beklediği kapıya doğru hızla yürümesini izledi.

Kapının ötesinde gözden kayboldu ama birkaç dakika sonra o ve Gert el ele yürüyerek ortaya çıktılar. Heyecanlı bir çocuğun sesini duydu. Görünüşe göre kendisi de sessiz bir çocuktü.

Arabanın kapısı açıldı.

'Merhaba Hawny.' Gert arka koltuktan öne doğru eğildi ve Katrine onu tekrar çocuk koltuğuna çekmeden önce Harry'ye arkadan sarıldı.

"Merhaba eski dostum" dedi Harry.

'Eski ahbap?' dedi Gert annesine bakarak.

Katrine, "Seninle dalga geçiyor," dedi.

'Dalga geçiyorsun, Hawny!' Gert içtenlikle güldü ve Harry aynaya baktığında tanıdık bir şey görünce irkildi. Kendisi değil. Babası değil. Ama annesi. Harry'nin annesinin gülümsemesine sahipti.

Katrine direksiyona geçti.

'Schröder'in mi?' dedi.

Harry başını salladı. 'Senin evinde çıkacağım, sonra yürüyeceğim.'

'Schrøder'a mı?'

Harry cevap vermedi.

"Düşünüyordum" dedi. 'Senden bir iyilik isteyeceğim.'

'TAMAM?'

'Bu kros kayakçılarını ve Güney Kutbu'na yürüyen, konuşmalar yapmak ve insanlara ilham vermek için tonlarca para talep eden insanları tanıyor musunuz?'

Bir dalga Nesodden feribotunun hafifçe sallanmasına neden oldu.

Harry etrafına baktı. Yakındaki koltuklardaki yolcular telefonlarına bakıyor, kulaklık takıyor, kitap okuyor ya da Oslo Fiyordu'na bakıyorlardı. İşten, üniversiteden, şehirdeki bir alışveriş gezisinden eve dönerken. Hiç kimse partneriyle birlikte geziye çıkmış gibi görünmüyordu.

Harry kendi telefonuna baktı ve Truls'un ekran görüntüsünü alıp hepsine gönderdiği en son adli tıp raporuna baktı. Bunu Radium Hastanesi'nin kantinde yemek yerken, Katrine'e mesaj atıp gelip onu alıp alamayacağını sorduktan sonra okumuştı. Adli Tıp Kurumuna yaptığı ziyareti kendisine anlattığında bilmiyormuş gibi davranarak kendini suçlu mu hissetmişti? Tam olarak değil. Üstelik prezervatif tozu ve nekrofilî hakkındaki bilgilerden haberi yokmuş gibi davranmasına gerek yoktu, raporda yoktu. Våge'nin makalesinde de yer almamıştı. Başka bir deyişle, Våge'nin muhbiri enstitüde bulunanlardan biri değildi, aksi takdirde raporda olmayanlar onun hikayesinde de olacaktı. Ancak Våge, bazı müfettişlerin cinayetin gerçekte ne olduğunu gizlemek için bir seri katilin işi gibi gösterilmeye çalışıldığına inandıklarını eklemişti.

Prezervatif tozu.

Harry bunu düşündü. Daha sonra T.'ye dokundum.

'Evet?'

'Merhaba Truls, ben

Harry.' 'Evet?'

'Fazla zamanınızı almayacağım. Katrine Bratt ile konuştum ve Adli Tıp Enstitüsü'nün bulduğu her şeyin raporlara yansımadağı ortaya çıktı.'

'Ah?'

'Evet. Benimle Emniyet M¼d¼rl¼ğ¼'ndeki soruşturma ekibinin tartıřacağ¼ndan emin olduğ¼ ancak elimizde olmayan bir ayrıntıyı paylaştı.'

'Hangisi?'

Harry teredd¼t etti. Prezervatif tozu.

'D¼vme' dedi. 'Katil, Bertine'in ayak bileğindeki Louis Vuitton d¼vmesini kesti ve tekrar dikti.'

'Susanne Andersen'in kafa derisi gibi mi?'

"Evet" dedi Harry. 'Ama bu önemli değil. Önemli olan gelecekte bu tür şeyleri ele geçirebilmemizin bir yolunun olup olmadığ¼dır.'

'Raporlarda yer almayan şeyler mi var? O zaman insanlarla konuşmam gerekecek.'

'Hımm. Bunu şansa bırakmak istemiyoruz. Aklınıza gelebilecek herhangi bir öneri beklemiyordum ama bir d¼ř¼n¼n, yarın konuşuruz.'

Truls homurdandı. 'Elbette.'

Telefonu kapattılar.

Tekne yanařtığ¼nda, Harry oturmaya devam etti ve diğler yolcuların dışarı çıkıp kıyıya çıkışlarını izledi.

'İnmiyor musun?' diye sordu bir bilet kontrol¼r¼, boş salonu tarayarak.

"Bug¼n değil" dedi Harry.

"Yine aynısı," dedi Harry, bardağ¼ işaret ederek.

Barmen kaşını kaldırdı ama Jim Beam şişesini alıp doldurdu.

Harry onu da geri vurdu. 'Ve başka.' 'Zor g¼n?' Barmen sordu.

"Hen¼z değil," dedi Harry, bardağ¼ alıp Turbonegro vokalistinin oturduğ¼ masaya doğru y¼r¼meden önce. Ayaklarının zaten biraz dengesiz olduğ¼unu fark ettim. Yolda sırtı ona d¼n¼k oturan bir adamın yanından geçti ve ona Lucille'i hatırlatan bir parfüm kokusu aldı. Kanepeye kaydı. Akşamın erken saatleriydi, hen¼z pek fazla misafir yoktu. Lucille, şu anda neredeydi? Daha fazla içmek yerine odasına gidip raporları yeniden okuyabilir, hatayı, ipucunu arayabilirdi. Cama baktı. Kum saati. Birini tekrar hayal kırıklığ¼na uğratana kadar beş g¼n artı birkaç saat. Evet, bu onun hayatının hikayesiydi. Ne olacaktı, yakında onu hayal kırıklığ¼na uğratacak kimsesi kalmayacaktı. Camı kaldırdı.

Bir adam bara girmişti ve etrafına bakıyordu. Harry'yi görd¼m. Adam Harry'nin d¼kkanına yönelmeden önce kısa s¼reliğ¼ne başlarını salladılar.

Alçak cam masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdum.

'İyi akşamlar, Krohn.'

'İyi akşamlar, Harry. Nasıl gidiyor?'

'Soruşturmayla mı? İyi gidiyor.' 'İyi. Bu bir ipucunun olduğu anlamına mı geliyor?'

'HAYIR. Seni buraya ne getirdi?'

Avukat, bir sonraki soruyu sormayı planlamış gibi görünüyordu ama bundan vazgeçti. 'Bugün Helene Røed'i aradığını duydum. İkiniz konuşacaksınız.'

'Bu doğru.'

'Bu konuşmayı yapmadan önce dikkatinizi birkaç şeye çekmek istedim. Her şeyden önce onun ve Markus'un ilişkisi şu anda pek iyi değil. Bunun birkaç nedeni olabilir. Beğenmek-'

'Markus'un kokain bağımlılığı mı?' 'Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.' 'Evet yaparsın.'

'Zamanla birbirlerinden uzaklaştıklarını düşünüyordum. Ve Markus'un bu davayla ilgili olarak kamuoyunun dikkatini çektiğini, özellikle de *Dağbladet*, sorunları iyileştirmede.'

'Ne demeye çalışıyorsun?'

'Helene çok fazla stres altında ve kocasını kötü duruma düşürecek şeyler söyleyebileceğini göz ardı edemem. Hem genel olarak kişiliği hem de özel olarak Bayan Andersen ve Bayan Bertilsen ile olan ilişkisi açısından. Davanın gerçeklerini değiştirecek bir şey değil ama basın şunu yapmalı: *Dağbladet*, onu yakala o zaman benim için talihsizlik olur... ya da daha doğrusu *bizim* müşteri.'

'Yani bana olası dedikoduları sızdırmamamı söylemeye mi geldin?'

Krohn kısaca gülümsedi. 'Ben sadece bu Terry Våge'ın Markus'u karalamak için eline geçen her şeyi kullanacağını söylüyorum.'

'Çünkü?'

Krohn omuz silkti. 'Bu çok eski bir tarih. Markus'un eğlenmek için oraya buraya biraz yatırım yaptığı günlerdeydi. O dönemde aynı zamanda Våge'nin yazdığı ücretsiz gazetenin yönetim kurulu başkanıydı. Basın Şikayetleri Komisyonu, gazetenin Våge'nin uydurduğu hikayelerle ilgili uygulama kurallarını ihlal ettiğini tespit ettiğinde kurul onu görevden aldı. Bu vardı

bundan sonra hayatı ve kariyeri üzerinde büyük etkiler yarattı ve belli ki Markus'u asla affetmedi.'

'Hımm. Bunu aklımda

tutacağım.' 'İyi.'

Krohn oturmaya devam etti.

'Evet?' Harry dedi.

'Bu, ortaya çıkarmak istemediğiniz bir şeyse bunu anlıyorum, ama bizi birbirimize bağlayan bir sırrımız var.'

"Haklısın" dedi Harry, içkisinden bir yudum alırken. 'Onu taramak istemiyorum.'

'Elbette. Hala doğru şeyi yaptığımıza inandığımı söylemek istedim.'
Harry ona baktı.

Krohn, "Dünyanın kötü, kötü bir adamdan kurtulduğundan emin olduk" dedi. 'Elbette müvekkilimdi...'

"Ve masum," diye geveledi Harry.

'Belki de karınızın öldürülmesiyle ilgili. Ama pek çok kişinin hayatını mahvetmekten suçluydu. Çok fazla. Genç insanlar. Masum insanlar.'

Harry Krohn'u inceledi. İkisi, tecavüz suçundan birden fazla mahkumiyete sahip olan Svein Finne'in öldürülmesini ve Rakel'in cinayetinin ona atfedilmesini sağlamışlardı. Krohn'un amacı, Finne'in kendisine ve ailesine karşı yaptığı tehditler iken, Harry'ninki, Rakel'i gerçekte kimin öldürdüğüne dair arzu ve bunu yapmalarının hiçbir zaman gün ışığına çıkmamasıydı.

'Bjørn Holm iken' dedi Johan Krohn, 'o sadece iyi bir adamdı. İyi bir arkadaş, iyi bir koca. Öyle değil mi?'

"Evet," dedi Harry, boğazının sıkıştığını hissederek. Boş bardağı kaldırarak bara işaret verdi.

Krohn derin bir nefes aldı. 'Bjørn Holm'un senin yerine sevdiğin kadını öldürmesinin nedeni, kendisi gibi acı çekmenin tek yolunun bu olmasıydı.'

'Artık bu kadar yeter, Krohn.'

'Söylemeye çalıştığım şey Harry, bunun aynı şey olduğu. Terry Våge, Markus Røed'i rezil ettiği gibi rezil etmek istiyor. Toplumsal kınamayı hissetmesine izin verin. İnsanları kırabilir, biliyor musun? Kendi hayatlarına son veriyorlar. Benim de bunu yapan müşterilerim oldu.'

'Markus Røed, Bjørn Holm değil, iyi bir adam değil.' 'Belki de hayır. Ama o masumdur. Bu durumda zaten.' Harry gözlerini kapattı. *Bu durumda yine de.*

'İyi geceler, Harry.'

Harry gözlerini açtığında Johan Krohn sandalyeden kalkmış, içki masaya gelmişti.

Yavaşça içmeye çalıştı ama bunun bir anlamı yoktu, bu yüzden bardağı geri attı. Çok geçmeden oradaydı, sadece bir tane daha.

İçeri bir kadın girdi. İnce, kırmızı elbiseli, koyu renk saçlı, hatta sırtı inceydi. Rakel'i her yerde gördüğü bir dönem vardı. Artık değil. Evet, kabusları bile özlemişti. Bardaki kadın sanki adamın gözlerini sırtının çıplak kısmında hissetmiş gibi dönüp ona doğru baktı. Sadece çok kısa bir an için, geri dönmeden önce. Ama görmüştü. İlgiden yoksun bir bakış, yalnızca hafif bir acıma. Kanepede oturanın çok yalnız bir ruh olduğunu gösteren bir bakış. Sana bulaşmasını istemeyeceğin türden.

Harry yatağına girerken odasına nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz aynı iki cümle kafasında dönmeye başladı.

Onun yaptığı gibi sana da acı

çektirmek. Masum. Bu durumda zaten.

Telefon karanlıkta titredi ve aydınlandı. Döndü ve komodinin üzerinden aldı. +52 ön eki olan bir numaradan gelen bir MMS'ti. Buranın Meksika olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu çünkü resimde Lucille'in yüzü boyası dökülmüş bir duvarın arka planında görölüyordu. Makyajsız daha yaşlı görünüyordu. Yüzünün bir tarafını kameraya çevirmişti, daha güzel olduğunu iddia ettiği taraf. Solgun olmasına rağmen, sanki resmi alacağını bildiği kişiyi rahatlatmak istermiş gibi gülümsüyordu. Ve aklına, annesinin elinde öğle yemeği kutusuyla sınıfın kapısında durduğu zamanki yüzündeki şefkatli pişmanlığın aynısı olduğu geldi.

Aşağıdaki metin kısaydı. 5

gün, sayılıyor.

Perşembe

Borç

BEŞ DAKİKA OLDUON, Katrine ve Sung-min, ellerinde birer fincan kahveyle konferans odasının dışında duruyorlardı. Soruşturma ekibindeki diğer kişiler, sabah toplantısına giderken sabah selamlarını mırıldanıyorlardı.

"Doğru" dedi Sung-min. 'Yani Hole, failin partide bulunan bir kokain satıcısı olduğunu mu düşünüyor?'

"Öyle görünüyor" dedi Katrine saatine bakarak. Erken geleceğini söylemişti, şimdi dört dakika kalmıştı.

'Eğer kokain o kadar safsa, belki de onu kendi içine kaçırmıştır. Diğer şeylerin yanı sıra.'

'Ne demek istiyorsun?'

Sung-min başını salladı. 'Sadece bir dernek. Olay yerinden çok da uzak olmayan bir yerde anti-parazit tozuyla dolu boş bir torba vardı. O da gizlice sokulmuş olmalı.'

'Ah?'

'Barut yasaklandı. Ciddi türleri de dahil olmak üzere çok çeşitli bağırsak kurtlarına karşı güçlü toksinler içerir.'

'Cidden?'

'Köpekleri öldürebilen ve insanlara geçebilen parazitler. Birkaç köpek sahibinin bu hastalığa yakalandığını duydum. Karaciğere saldırır, çok rahatsız edici.'

'Katilin köpek sahibi olabileceğini mi söylüyorsunuz?'

'Kim kurbanını öldürüp tecavüz etmeden önce evcil hayvanını açık havada anti-parazit ilacıyla besler ki? HAYIR.'

'Peki neden ...?'

'Evet neden. Çünkü samanlara tutunuyoruz. Amerikan trafik polislerinin hız sınırını biraz aştıkları veya stop lambaları kırık olduğu için sürücülerini durdurduğu videoları gördünüz mü? Sanki bir trafik kuralını ihlal eden biri onların azılı suçlu olma olasılığını önemli ölçüde artırıyormuş gibi, arabaya ne kadar dikkatli yaklaşıyorlar?'

'Evet ve nedenini biliyorum. Çünkü bu onların azılı suçlular olma olasılığını önemli ölçüde artırıyor. Bu konuda pek çok araştırma var.'

Sung-min gülümsedi. 'Kesinlikle. Kuralları çiğneyenler. Bu kadar.'

Tamam, dedi Katrine saati tekrar kontrol ederek. Ne olmuştu? Harry'nin gözlerinde onun tamamen arabadan düşme tehlikesi olduğunu görmüştü. Ama genellikle yine de sözüne sadık kalırdı. 'Çantayı aldıysanız Krimteknisk'e bırakmalısınız.'

"Onu olay yerinden uzakta buldum" dedi Sung-min. 'Bu yarıçap içinde biraz hayal gücüyle cinayetle bağlantılı olabilecek binlerce şey yakalayabilirdik.'

Ona bir dakika kala.

Onunla buluşması için resepsiyona gönderdiği memuru gördü. Ve – arkasında bir baş daha uzun duruyor – Harry Hole. Takım elbisesinden daha buruşuk görünüyordu ve sanki daha koklamadan nefesindeki alkolü görebiliyordu. Katrine, Sung-min'in otomatik olarak yanında doğrulduğunu fark etti.

Katrine kahve fincanının geri kalanını bitirdi. 'Başlayalım mı?'

Katrine, "Gördüğünüz gibi bir ziyaretçimiz var" dedi.

Planın ilk kısmı işe yaradı. Sanki önündeki yüzlerdeki yorgunluk ve ilgisizlik silinmiş gibiydi.

"Tanıtmaya gerek yok ama aranızda çok yeni olanlar için, Harry Hole burada, Suç Masası'nda dedektif olarak başladı..." Harry'ye baktı.

Sakalının arkasından yüzünü buruşturdu. 'Taş Devri.'

Kıkırdamak.

"Taş Devri" dedi Katrine. 'En büyük vakalarımızdan bazılarının çözümünde önemli bir rol oynadı. Polis Koleji'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Bildiğim kadarıyla o, FBI'ın Chicago'daki seri cinayetlerle ilgili kursuna katılan tek Norveçli. Onu bu soruşturma ekibine dahil etmek istedim ama buna izin verilmedi.' Katrine orada bulunan insanlara baktı. Melling'in Harry'yi içteki sığınağa getirdiğini öğrenmesi sadece bir zaman meselesiydi. 'Yani Markus Røed'in onu işe alması çok iyi oldu.'

Susanne ve Bertine cinayetlerini araştırmak, bu da üstlerimiz tarafından olmasa bile daha fazla uzmanlığın devreye sokulacağı anlamına geliyor.' Sungmin'in hafif uyarıcı bakışını ve Magnus Skarre'nin öfkeli bakışını gördü. 'Harry'yi bu cinayetler hakkında genel hatlarıyla konuşmaya davet ettim, böylece sorular sorabiliriz.'

'İlk soru!' Skarre'ydi bu. Sesi öfkeyle titriyordu. 'Neden bir adamın seri katiller hakkındaki konuşmasını dinlemeliyiz ki? Bu TV şovu meselesi ve aynı elden iki cinayetin işlendiği anlamına gelmez—'

"Öyle." Harry ön sıradaki sandalyeden ayağa kalktı ama yüzünü seyircilere dönmeden. Bir an için sanki kan basıncındaki düşüş onu devrilecekmiş gibi sallanır gibi göründü, sonra daha sağlam bir şekilde ayağa kalktı. 'Evet, bu bir seri cinayet olduğu anlamına geliyor.'

Harry dönmeden önce tahtaya doğru iki uzun, yavaş adım atarken, konferans odasında tam bir sessizlik vardı. Kelimeler önce yavaşça geldi, sonra yavaş yavaş biraz daha hızlı, sanki ağzının hızlanması gerekiyormuş gibi. 'Seri cinayet terimi FBI'ın bir icadıdır ve onların resmi tanımı 'aynı suçlu tarafından ayrı olaylarda işlenen iki veya daha fazla cinayet serisidir', bu kadar basit.' Gözlerini Skarre'ye dikti. 'Ancak bu dava, tanımı gereği bir seri cinayet olsa da, bu, suçlunun, TV programlarındaki seri katil hakkındaki fikirlerinize mutlaka uyduğu anlamına gelmiyor. Psikopat, sadist ya da seks manyağı olmasına gerek yok. O, sizin ya da benim gibi, örneğın para gibi son derece sıradan bir amacı olan nispeten normal bir insan olabilir. Aslında ABD'deki seri katillerin ikinci en yaygın nedeni de budur. Dolayısıyla bir seri katilin, kafasındaki seslerin ya da kontrol edilemeyen tekrar tekrar öldürme dürtüsünün yönlendirdiği bir tip olmasına gerek yok. Ama olabilir. "O" diyorum çünkü seri katiller birkaç istisna dışında erkektir. Sorun şu ki, baktığımız şey bu türden bir seri katil olabilir mi?'

'Soru' dedi Skarre, 'özel sektörde çalışırken burada ne yaptığınızdır. Bize yardım etmek istediğınize neden inanalım ki?'

'Peki neden sana yardım etmeyeyim, Skarre? Emin olmak için görevlendirildim - ya da en azından bu davanın çözölme olasılığını artırın. Mutlaka çözen kişi ben değilim. Bu kavramı bu şekilde anlamanın senin için biraz zor olduğunu görebiliyorum Skarre, o yüzden açıklamama izin ver. Bir binada insanları yanarak ölmekten kurtarmakla görevlendirilmişsem ve bina zaten alevler içindeyse ne yapmalıyım? Benim kovamı mı kullanacağım yoksa köşedeki itfaiye istasyonunu mu arayacağım?'

Katrine gülümsemesini bastırdı ama Sung-min'in bunu yapmadığını fark etti.

'Demek sen itfaiyesin, ben de telefondayım. Benim işim sana yangının olduğu yer hakkında bildiklerimi anlatmak. Ve yangınlar hakkında biraz bilgim olduğu için size bu özel yangınla ilgili neyin özel olduğunu düşündüğümü anlatacağım. TAMAM?'

Katrine bazı başların sallandığını gördü. Diğerleri birbirine baktı ama kimse itiraz etmedi.

"Neyin özel olduğu konusuna geliyorum," dedi Harry. 'Kafalar. Daha doğrusu kayıp beyinler. Ve soru – her zaman olduğu gibi – neden? Neden kurbanların kafaları kesilip beyinleri çıkarılsın? Bazı durumlarda cevap basittir. Eski Ahit'te, şehri kuşatma altındayken düşman generalini baştan çıkarıp kafasını keserek kurtaran fakir bir Yahudi dul olan Judith'in hikayesi vardır. Amaç onu öldürmek değil, bir güç gösterisi olarak kafasını herkese göstermek, elbette kaçan birliklerini korkutmaktı. Yani, savaş tarihi boyunca tanınabilen ve siyasi teröristlerin kafa kesme video kayıtlarını yaydığı günlerde bile gördüğümüz, rasyonel bir eylem. Ama adamımızın kimseyi korkutması gerektiğini anlamak zor, peki neden? Kelle avcısı kabilelerinde - ya da en azından onlar hakkındaki mitlerde - genellikle kurbanların kafalarını kendilerine ganimet olarak ya da kötü ruhları kovmak için isterler. Veya ruhları korumak için. Yeni Gine'deki kabileler, kurbanların kafalarını alırken ruhlarını da ele geçirdiğinize inanıyordu. Bu da bizi burada baktığımız şeye daha da yaklaştırabilir.'

Katrine, Harry'nin nötr, neredeyse düz bir tonda, yüz ifadeleri ya da dramatik jestler olmadan konuşmasına rağmen odanın tüm dikkatinin kendisinde olduğunu fark etti.

'Seri katillerin tarihi kafa kesmelerle doludur. Ed Gein kurbanlarının kafalarını kesip karyola direklerine yerleştirdi. Ed Kemper annesinin kafasını kesti ve onunla seks yaptı. Ancak belki de bizim durumumuzun, seksenlerde on yedi erkek ve oğlan çocuğunu öldüren Jeffrey Dahmer ile daha fazla paralelliği vardır. Onlarla partilerde ya da kulüplerde tanışıyor, onları sarhoş ediyor ya da uyuşturucu veriyordu. Bizim durumumuzda da buna geri döneceğim bir şey olmuş olabilir. Dahmer daha sonra kurbanlarını evlerine götürdü. Onları genellikle uyuşturulurken boğarak öldürdüler. Cesetlerle seks yaptım Onları parçaladım. Kafada delikler açıldı, asit gibi çeşitli sıvılar döküldü. Kafayı kesin. Cesetlerin seçilmiş kısımlarını yedim. Psikoloğuna, reddedilme korkusundan dolayı kafaları tuttuğunu söyledi ve bu şekilde onların bir daha asla olamayacaklarını garantiledi.

onu bırak. Dolayısıyla Yeni Gine'deki ruh koleksiyoncularıyla paralellik var. Ancak Dahmer daha da ileri giderek kurbanların bir kısmını yiyerek yanında kalmasını sağladı. Bu arada psikologlar, Dahmer'in kriminal anlamda deli olmadığına, sadece bazı kişilik bozukluklarına sahip olduğuna inanıyorlardı. Çoğumuzun yapabileceği ve hala çalışabildiği gibi. Başka bir deyişle, Dahmer artık aramızda oturabilecek biriydi ve ondan herhangi bir şeyden şüphelenmemiz gerekmiyordu. Evet Larsen?'

'Failimiz Susanne'ın kafasını değil beynini aldı. Bertine ile hem kafayı hem de beyni aldı. Peki peşinde olduğu şey beyin mi? Peki bu durumda beyinler ödül işlevi görüyor mu?'

'Hımm. Kupalar ve hediyelik eşyalar arasında ayrım yapıyoruz. Kupalar kurbanınızı mağlup ettiğinizin sembolüdür ve bu gibi durumlarda kafalar çok kullanılır. Hatıralıklar, cinsel eylemin hatırası olarak ve sonrasında cinsel tatmin için kullanılır. Bu konuda beyinlerin öne çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Ancak cinsel motivasyonlu, psikopat seri katiller hakkında bildiklerimize dayanarak sonuç çıkarırsanız, onların da yaptıklarını yapmalarının pek çok nedeni vardır, tıpkı herkes için olduğu gibi. İşte bu yüzden ortak davranış kalıpları yok, en azından onların bir sonraki hamlesini kolayca tahmin etmemizi sağlayacak düzeyde detay açısından. Büyük olasılıkla varsayabileceğimiz bir şey dışında.'

Katrine bunun dramatik bir duraklama olmadığını biliyordu; sadece Harry'nin nefes alması ve aynı zamanda dengeyi sağlamak için yana doğru neredeyse fark edilmeyecek bir adım atması gerekiyordu.

'Tekrar saldıracaklar.'

Bunu takip eden sessizlikte Katrine dışarıdaki koridordan sert, hızla yaklaşan ayak seslerini duydu. Ve onların sesini tanıdı ve kim olduğunu biliyordu. Belki Harry de onları duydu ve zamanının dolmak üzere olduğunu tahmin etti. Ne olursa olsun hızlandı.

'Bu kişinin kafaların değil, kurbanların beyinlerinin peşinde olduğunu düşünüyorum. Bertine'in kafasını kesmek, onun yalnızca yöntemini geliştirdiği anlamına gelir; bu da klasik, psikopat seri katilin tipik bir özelliğidir. Son seferinde beynin suç mahallinde çıkarılmasının zaman gerektirdiğini ve bu nedenle riskli olduğunu öğrenmiştir. Ayrıca kafa derisinin tekrar dikilmesinin sonucunu gördüğünde ve keşfedileceğini bildiğinde, asıl istediği şeyin beyin olduğu gerçeğini gizlemek için kafanın tamamını almanın daha iyi olacağını fark etti. Polisi Susanne'ın başka biri tarafından öldürüldüğüne inandırmak amacıyla Bertine'i boğarak öldürdüğünü sanmıyorum. Eğer

önemliydi, iki kere de Skullerud'u seçmezdi ve her iki beden de belden aşağısını çıplak bırakmazdı. Öldürme yöntemindeki değişikliğin nedeni pratikti. Susanne'ın boğazını keserken üzerine kan bulaştı, bunu kan spreyi izlerinden anlayabilirsiniz. Ellerinde, yüzünde ve kıyafetlerinde bulunan kan, dönüş yolunda herhangi biriyle karşılaşırca fark edileceği anlamına geliyordu. Ayrıca kıyafetleri atması, arabayı yıkaması vb. gerekiyordu.'

Kapı açıldı. Kesinlikle Bodil Melling'di. Kollarını kavuşturmuş halde kapı eşiğinde pozisyon aldı ve Katrine'e kasvetli bir bakış açısı vaat eden bir bakışla baktı.

'Onu göle getirmesinin nedeni de buydu. Orada kafasını keserken suyun altında tutarak kan dökülmesini en aza indirebilirdi. Bu seri katil bu anlamda çoğumuz gibi. Bir şeyi ne kadar sık yaparsak o kadar iyi oluruz. Bu durumda bu olabilecekler için kötü bir haber.' Harry Bodil Melling'e baktı. 'Sizce de öyle değil mi, Baş Müfettiş?'

Ağzının kenarları yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. 'Gelecek olan şey Hole, bu binayı hemen terk etmen. Daha sonra, izni olmayan kişilerin bilgiye erişimine ilişkin yönergeleri şirket içinde nasıl yorumladığımızı tartışacağız.'

Katrine boğazının utanç ve öfke karışımı bir duyguyla sıkıştığını hissetti ve sesinin bunu maskeleyemediğinin farkındaydı. Endişeni anlıyorum Bodil. Ama şunu söylememize gerek yok, Harry'ye erişim izni verilmedi...'

'Dediğim gibi bu konuyu kendi içimizde halledeceğiz. Bratt dışında biri Hole'a resepsiyona kadar eşlik edebilir mi? Ve Bratt, sen de benimle gel.'

Katrine, Harry'ye umutsuz bir bakış attı, o da karşılık olarak omuz silkti, sonra koridor zeminindeki topuk vuruşlarını dinlerken Bodil Melling'i takip etti.

Asansördeyken Melling, "Gerçekten Katrine," dedi. "Seni uyarmıştım. Hole'u karıştıрма. Yine de sen bunu yaptın.'

'Onu grubun bir parçası olarak getirmeme izin verilmedi, ancak bu bir danışman olarak, deneyimlerini paylaşan ve karşılığında hiçbir şey almadan bilgi aktaran biri olardı. Ne para ne de bilgi. Bunu yapmanın kendi sorumluluk alanım dahilinde olduğunu düşünüyorum.'

Asansör katlarını bildirmek için bip sesi çıkardı.

'Böylece?' dedi Melling dışarı çıkarken.

Katrine hızla peşinden gitti. 'Konferans odasından biri size mesaj mı attı?'

Melling ekşi bir tavırla gülümsedi. 'Keşke endişelenmemiz gereken bu tür bir vicdani sızıntı olsaydı.'

Melling ofisine girdi. Ole Winter ve Bilgilendirme Müdürü Kedzierski küçük toplantı masasındaydılar, her biri bir fincan kahve ve bir gazetenin bir kopyasıyla oturuyordu. *Dağbladet* onların önünde.

Kripos'un başı "Günaydın Bratt" dedi.

Melling, "Burada oturup çifte cinayet vakasındaki sızıntıları tartışıyoruz" dedi.

'Bensiz?' dedi Katrine.

Melling içini çekti, oturdu ve Katrine'e aynı şeyi yapmasını işaret etti. 'Teorik olarak sızıntıların arkasında olabilecek herhangi biri olmadan. Bunu kişisel olarak almanın bir anlamı yok. Artık bunu doğrudan sizinle görüşebiliriz. Sanırım Våge'nin bugün ne yazdığını gördünüz?'

Katrine başını salladı.

Winter başını sallayarak "Bu bir skandal" dedi. 'Daha az değil. Våge, soruşturmanın yalnızca tek bir yerden gelebilecek ayrıntılarına sahipti ve o da burası. Bu davayla ilgilenen adamlarımı kontrol ettim ve hiçbirisi olayın arkasında değil.'

'Nasıl *sınır kontrol* onlara?' Katrine sordu.

Winter bunu görmezden gelip başını sallamaya devam etti. 'Peki şimdi Bratt, yarışmayı da mı davet ediyorsun?'

Katrine, "Sen Hole'la rekabet halinde olabilirsin ama ben değilim" dedi.

'Benim için de kahve var mı?'

Melling ona şaşkınlıkla baktı.

"Ama sızıntılara dönelim" dedi Katrine. 'Bana nasıl yapılacağına dair birkaç ipucu ver *kontrol etmek* meslektaşlarım Winter. Gözetim? E-postaları mı okuyorsunuz? Çin'in su işkencesiyle sorgulama mı?'

Winter, Melling'e sanki sağduyuya hitap ediyormuş gibi baktı. "Ama başka bir şeyi kontrol ettim" dedi Katrine. 'Geriye döndüm ve Våge'de nelerin olup olmadığını kontrol ettim. Ve müfettişlerimizden elde ettiği her şeyin basılı olarak yayınlandığı ortaya çıktı. *sonrasında* BL'de dosyalanan raporlara giriş yapıldı. Bu da sızıntının Emniyet Müdürlüğü'nde bu dosyalara erişimi olan herhangi birinden gelebileceği anlamına geliyor. Maalesef sistem kimin hangi dosyalara baktığını kaydetmiyor.'

'Bu doğru değil!' Kış dedi.

"Öyle" dedi Katrine. 'BT çalışanlarımızla konuştum.'

'Våge'nin raporlarda yazdığı her şeyle ilgili kısmını kastetmiştim.' Masadan gazeteyi aldı ve yüksek sesle okudu: '*Polis, Bertine Bertilsen'in ayak bileğindeki dövmenin kesilip tekrar dikilmesi gibi tuhaf ayrıntıları kamuoyuna açıklamayı reddetti.*' Gazeteyi masaya fırlattı. 'Bu var *Olumsuz* herhangi bir raporda yer aldı!'

"Umarım öyle değildir" dedi Katrine. 'Çünkü durum böyle değil. Våge bir şeyler uyduruyor. Ve elbette bu bizim suçlanabileceğimiz sınırların ötesinde mi, Winter?'

"Teşekkürler, Anita," dedi Harry, gözleri yaşlı garsonun az önce önüne koyduğu biraya odaklanmıştı.

'Her neyse.' Anita, düşündüğü ama söylemediği bir şeyin devamı olarak içini çekti. 'Seni tekrar görmek güzel.'

'Onun nesi var?' diye sordu Truls, Harry kararlaştırılan zamanda geldiğinde zaten Schröder'in penceresindeki masada oturuyordu.

"Bana hizmet etmekten hoşlanmıyor" dedi Harry.

"O halde Schröder çalışmak için doğru yer değil," diye homurdandı Truls. 'Belki de hayır.' Harry birayı kaldırdı. 'Belki de sadece paraya ihtiyacı vardır.' Bardağı dudaklarına götürdü ve Truls'un bakışlarını tutarak içti.

'İstedüğün neydi?' Truls sordu ve Harry bir gözünün altında bir seğirme gördü.

'Ne düşünüyorsun?' 'Bilmiyorum.

Tekrar beyin fırtınası mı yapalım?

'Belki. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?' Harry çizdi *Dağbladet* ceketinin cebinden çıkarıp Truls'un önüne koydu.

'Ne hakkında?'

'Våge'nin Bertine'in dövmesi hakkında yazdıkları hakkında. Kesilip tekrar dikildiğini.'

'Düşünmek? Bence oldukça bilgili görünüyor. Ama sanırım bu onun işi.'

Harry içini çekti. 'Bu işi uzatmak için sormuyorum Truls. Sana benden önce söyleme şansı vermek için.'

Truls'un elleri kağıt peçetenin her iki yanında bulunan yıpranmış masa örtüsünün üzerindeydi. Hiçbir şey sipariş etmemişti. Hiçbir şey istemedim. Elleri peçetenin beyazına karşı kırmızıydı ve şişmiş görünüyordu. Sanki Harry içlerine bir iğne batırsa küçülüp bir çift eldivene dönüşeceklermiş gibi.

Alnı çizgi romanlardaki şeytanın rengi olan koyu kırmızı bir renk almıştı.

Truls, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi.

'Sensin. Terry Våge'ı besleyen sensin.' 'Ben? Sen aptal mısın?

Soruşturma ekibinde bile değilim.' 'Våge'i bizimle aynı şekilde besliyorsunuz, raporları BL96'ya gelir gelmez okuyorsunuz. Seninle iletişime geçtiğimde bunu zaten yapıyordun, bu yüzden teklifime evet demen o kadar da garip değil. Aynı iş için iki katı maaş alıyorsunuz. Ve Våge muhtemelen ona Aune grubuyla ilgili güncellemeleri de verdiğin için sana daha da fazla para ödüyor.'

'Ne oluyor? Ben...' 'Kapa çeneni, Truls.'

'Siktir git! Ben...' 'Kapa çeneni!' Ve oturun!'

Müşterilerin bulunduğu birkaç masa sessizliğe bürünmüştü. Açıkça bakmıyorlardı, çevresel görüşlerini kullanarak bira bardaklarına bakıyorlardı. Harry elini Truls'un elinin üzerine koymuştu ve onu masaya o kadar sert bastırıyordu ki Truls tekrar oturmak zorunda kaldı. Harry öne doğru eğildi ve alçak sesle devam etti.

'Dediğim gibi bu konuyu uzatmayacağım, işte burada. Våge, müfettişlerin cinayetlerin seks saldırısı gibi görünmesi emrini Røed'in verip vermediği yönünde spekülasyonlar yaptığını yazdığında şüphelendim. Bu Aune grubunda tartıştığımız bir konuydu ve kalıpların o kadar dışındaydı ki Katrine'e takımlarından herhangi birinin bunu önerip önermediğini sordum. Yapmamışlardı. Ben de Bertine'in dövmesinin tekrar dikilmesiyle ilgili bir hikaye uydurdum ve sana ve sadece sana anlattım. Bunun Emniyet Müdürlüğü'nde yaygın olarak bilinen bir bilgi olduğunu söyledi, bu yüzden sana işaret etmeden bunu rahatlıkla başkalarına aktarabilirsin. Ve tabii ki Våge bunu birkaç saat sonra bastı. İşte bu kadar, Truls.'

Truls Berntsen dümdüz ileriye bakıyordu, yüzü ifadesizdi. Kağıt peçeteyi tuttu ve buruşturdu, tıpkı Harry'nin yarış pistinde kaybetme kuponunda yaptığını gördüğü gibi.

"Pekala," dedi Truls. 'Böylece biraz bilgi sattım. Ve hepiniz hemen sinirlenebilirsiniz çünkü herhangi bir hasar meydana gelmedi. Våge hiçbir zaman soruşturmayı mahvedebilecek bir şeye sahip olmadı.'

'Bu senin değerlendirmen Truls, ama bu tartışmayı şimdilik bırakacağız.'

'Evet, yapacağız çünkü ben izinliyim, adios. Ve o parayı Røed'den alıp kışını onunla silebilirsin.'

'Sana oturmanı söylemiştim.' Harry kendine alaycı bir gülümsemeye izin verdi. 'Ve teşekkürler, ama Hırsız'ın tuvalet kağıdı mükemmel. O kadar yumuşak ki insanda ikinci bir sıçma isteği uyandırıyor. Hiç hissettin mi bunu?'

Truls Berntsen soruyu anlamış gibi görünmedi ama yerinde kaldı.

"İşte bu, bir kez daha işleri berbat etme şansın," dedi Harry. 'Våge'ye BL96'ya erişiminin elinden alındığını ve kendisinin idare etmesi gerektiğini söyleyeceksin. Şu andan itibaren Aune grubunda olup bitenler hakkında da saçmalık söylemeyeceksin. Ve bana kumar borçlarının ne kadar büyük olduğunu söyleyeceksin.'

Truls şaşkınlıkla Harry'ye baktı. Yutulmuş. Birkaç kez göz kırptı.

Sonunda 'Üç yüz bin' dedi. 'Aşağı yukarı.' 'Hımm. Bu çok fazla. Ödeme ne zaman yapılacak?'

'Yıllar önce vadesi geçmiş. Faiz tahakkuk ediyor diyebilirsiniz.' 'Toplamaya mı hevesliler?'

Truls homurdandı. 'Sadece pense değil, her türlü pislikle tehdit ediyorlar seni. Eğer bir bilsen, sürekli omzumun üzerinden bakarak dolaşıyorum.'

"Evet, keşke bilseydim" dedi Harry, gözlerini kapatarak. Dün gece rüyasında akrepleri görmüştü. Kapının ve süpürgeliklerin altından, pencerelerdeki çatlaklardan ve duvar prizlerinden odaya sızdılar. Gözlerini açtı ve birasına baktı. Önümüzdeki birkaç saati hem sabırsızlıkla bekliyor hem de korkuyordu. Dün sarhoştı, bugün de sarhoş olacaktı. Bu artık resmi olarak bir nüksetmeydi. 'Tamam Truls, sana parayı bulacağım. Yarın, tamam mı? Yapabildiğiniz zaman bana borcunuzu ödeyin.'

Truls Berntsen gözlerini kırpmaya devam etti. Artık gözleri nemliydi.

'Neden ...?' O başladı.

"Kafanız karışmasın" dedi Harry. 'Senden hoşlandığım için değil. Çünkü senden faydalanacağım.'

Truls sanki şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini Harry'ye dikti.

Harry birayı kaldırdı. 'Artık daha fazla oturmana gerek yok Berntsen.'

Saat akşamın sekiziydi.

Harry'nin başı öne eğikti. Sandalyede oturduğunu ve takım elbise pantolonunun üzerinde kusmuk olduğunu kaydetti. Birisi bir şeyler söylemişti. Ve şimdi ses başka bir şey söylüyordu.

'Harry mi?'

Başını kaldırdı. Oda dönüyordu ve etrafındaki yüzler bulanıktı. Ama yine de onları tanıdı. Onları yıllardır tanıyordum. Güvenli yüzler. Aune grubu.

'Bu toplantılarda ayık olmak şart değil' dedi ses, 'ama açıkça konuşmak avantajlı. Bunu yapabilir misin, Harry?'

Harry yutkundu. Son birkaç saat aklına geldi. Hiçbir şey, içki, acı, Harry Hole kalmayana kadar içmek, içmek istemişti. Kafasında veremeyeceği yardım çağrısında bulunan hiçbir ses yoktu. Bu saat giderek daha yüksek sesle işliyor. Onları alkole boğup her şeyin gitmesine, zamanın dolmasına izin veremez miydi? İnsanları hayal kırıklığına uğratmak, başarısız olmak. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu. Peki neden telefonunu çıkarıp bu numarayı arayıp buraya gelmişti?

Hayır, kendisinin de parçası olduğu çemberdeki sandalyelerde oturan Aune grubu değildi.

"Merhaba," dedi o kadar sert bir sesle ki sanki tren raydan çıkıyormuş gibi geliyordu. 'Benim adım Harry ve ben bir alkoliğim.'

Cuma

Sarı günlük

'ZOR BİR GECE?' KADIN SORUYOR, Harry için kapıyı açık tutuyordum.

Helene R ed bekledi inden daha küçüktü. Dar bir kot pantolon ve siyah bir polo yaka giyyordu. Sarı saçları basit bir sa  bandıyla yerinde tutulmuştu. Onun fotoğraflar kadar güzel olduğu sonucuna vardı.

'Bu kadar açık mı?' dedi içeri girerek.

'Sabah saat onda güneş g zl    m ?' dedi ona zaten kocaman bir daire gibi g r nd    yeri göstererek. Omzunun  zerinden, "Ve bu takım elbise böyle görünmeyecek kadar güzel," dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Harry.

Gülerek onu oturma alanı ve adacıklı açık mutfağı olan geniş bir odaya götürdü.

Her taraftan gün ı ı ı sızıyordu. Beton, ahşap, cam, her şeyin en yüksek kalitede olduğunu varsayıyordu.

'Kahve?'

'Lütfen.'

'Ne tür olduğunu soracaktım ama sen her şeyi içebilecek birine benziyorsun.'

"Ne olursa olsun," dedi Harry  arpık bir gülümsemeyle.

Muslu un altında filtre tutucusunu durularken, parlak metal espresso makinesinin bir d  mesine bastı ve kahve çekirdeklerini    tmeye başladı. Harry bakı larının çift kapılı buzdolabına mıkna ıslarla tutturulmuş eşyalara kaymasına izin verdi. Takvim. İki adet at resmi. Ulusal Tiyatro'nun logosunu taşıyan bir bilet.

'Göreceksin *Romeo ve Juliet* Yarın?' dedi.

'Evet. Harika bir yapım! Markus'la ilk gecede ydım. Tiyatroyla ilgilediğinden değil ama sponsor olduğundan çok fazla bilet alıyoruz. Partide o yapım için bir sürü bilet dağıttım, sanırım insanlar sadece *mutlak* görüyorsun, ama hâlâ ortalıkta iki ya da üç tane var. Hiç gördün mü *Romeo ve Juliet*?'

'Evet, bir bakıma. Bir film versiyonu.'

'O zaman bunu görmelisin.' 'BEN ...'

'Siz yapıyorsunuz! Sadece bir saniye.'

Helene Røed ortadan kayboldu ve Harry gözlerini buzdolabı kapısının geri kalanında gezdirdi.

İki çocuğun ebeveynleriyle birlikte tatilde çekilmiş fotoğraflarına benziyordu. Harry, Helene'in çocukların teyzesi olduğunu tahmin etti. Helene'in ya da Markus'un birlikte ya da tek başına çekilmiş fotoğrafları yok. Yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru yürüdü. Tüm Bjørvika ve Oslo Fiyordu'nun manzarası, Munch Müzesi tek engel. Helene'in hızlı adımlarla yaklaştığını duydu.

Harry'ye iki bilet uzatırken, "Müze adına özür dilerim" dedi. 'Biz buna Çernobil diyoruz. Her mimar tek bir binayla bütün bir şehir bölgesini mahvedemez ama Estudio Herreros bunu yaptı, onlara bunu vereceğim.'

'Hımm.'

'Gelmek için geldiğin şeyi yapmaya devam et Hole, çoklu görevlerde iyiyimdir.' 'TAMAM. Çoğunlukla bana partiden bahsetmeni isterim. Elbette Susanne ve Bertine hakkında, ama özellikle de kokaini getiren adam hakkında.'

"Doğru" dedi. 'Demek onun hakkında bilgi sahibisin.'

'Evet.'

'Sanırım kimse masadaki biraz kokain yüzünden hapse girmez?'

'HAYIR. Neyse ben polis değilim.'

'Bu doğru. Sen Markus'un oğlusun.'

'Ben de o değilim.'

"Elbette, Krohn bana sana sınırsız yetki verildiğini söyledi." Ama nasıl olduğunu biliyorsun. Faturaları ödeyen kişi, günün sonunda kontrol sahibi olan kişidir.' Harry'nin ona ya da ödeyen adama yönelik olduğundan emin olmadığı bir küçümsemeyle gülümsedi. Ya da belki kendi kendine.

Helene Røed kahve yaparken ona partiden bahsetti. Harry onun söylediklerinin hem kocasının hem de Øystein'inkilerle eşleştğini fark etti.

hesaplar. Yeşil kokainli adam birdenbire ortaya çıkmış ve çatı terasında ona ve Markus'a yaklaşmıştı. Partiyi çökertmiş olabilir ama eğer öyleyse tek kişi o değildi.

'Yüz maskesi, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takıyordu, bu yüzden o toplantıda oldukça tehlikeli görünüyordu. Markus ve benim tozunu test etmemiz konusunda ısrar etti ama ben ona bunun olmayacağını, Markus ve benim birbirimize bu maddeye bir daha asla dokunmayacağımıza söz verdiğimizi söyledim. Daha sonra birkaç dakika sonra Markus ve diğerlerinden birkaçının kayıp olduğunu fark ettim. Zaten biraz şüphelenmiştim çünkü partide ortaya çıkan kişilerden biri Markus'un genellikle darbe aldığı adamdı. Daireye girdim. Ve o kadar acıklydı ki...'

Gözlerini kapattı ve avucunu alnına koydu. 'Markus burnuna bir pipet sokmuş halde masanın üzerine eğilmişti. Sözünü gözümün önünde bozuyor. Ve sonra o kokain burnu onun hapsirmasına ve onu mahvetmesine neden oluyor.' Gözlerini açtı ve Harry'ye baktı. 'Keşke buna gülebilseydim.'

'Yüz maskesini takan satıcı, Markus için bir sıra oluşturacak kadar yerden yeterince toz toplamaya çalışmış, anladığım kadarıyla.'

'Evet. Ya da belki sadece ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Hatta Markus'un sümüğünü masadan bile sildi.' Oturma odasındaki kanepenin önündeki büyük cam masaya doğru başını salladı. 'Muhtemelen iyi bir izlenim bırakmak, Markus'u düzenli bir müşteri olarak görmek istiyordu, kim istemez ki? Markus'un pek pazarlık yapılacak bir tip olmadığını fark etmişsinizdir. Fazla ödemeyi eksik ödemeye tercih ediyor, bu ona bir güç duygusu veriyor. Daha doğrusu ona güç veriyor.'

'Gücün onun için önemli olduğunu mu söylüyorsun?' 'Bu herkes için önemli değil mi?'

'Kuyu. Bana değil. Kabul ediyorum, bu sadece bir öz analiz.'

Yemek masasına karşılıklı oturmuşlardı. Helene Røed, Harry'ye durumu değerlendirdiğini düşündürecek bir şekilde bakıyordu. Ne kadar söylemesi gerektiğini değerlendiriyorum. değerlendirmeo.

'Neden metal bir parmağın var?' diye sordu, elini işaret ederek.

'Çünkü bir adam parmağımı kesti. Uzun Hikaye.'

Bakışları kaymadı. "Bayat alkol kokuyorsun" dedi. 'Ve kustum.'

'Üzgünüm. Zor bir gece geçirdim ve yeni kıyafetler almaya vaktim olmadı.'

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi belli belirsiz gülümsedi. 'Yakışıklı bir adamla çekici bir adam arasındaki farkı biliyor musun, Harry?'

'HAYIR. Nedir?'

'Bilmediğim için soruyorum.' Harry onunla göz göze geldi. Flört mü ediyordu?

Bakışlarını arkasındaki duvara çevirdi. 'Markus'ta neyi çekici bulduğumu biliyor musun? Yani soyadı ve parası dışında.'

'HAYIR.'

'Başka insanlara da çekici görünüyordu. Bu tuhaf değil mi? Böyle bir şey nasıl kendi kendini güçlendirir?'

'Ne demek istediğini biliyorum.'

Sanki istifa etmiş gibi başını salladı. 'Markus'un bir yetenek dışında hiçbir yeteneği yok. Sorumlu olduğunun sinyalini gönderebilir. O, okuldaki, kimse nedenini anlamadan, liderliği ele alan ve kimin içeri girip kimin çıkacağına karar veren kız veya erkek çocuk gibidir. Markus gibi sosyal tahtta oturduğunuzda, güce sahip olursunuz ve güç, gücü doğurur. Ve hiçbir şey, kesinlikle güçten daha çekici bir şey yoktur. Anladın mı Harry? Kadınları iktidara düşüren hesaplanmış fırsatçılık değil, biyolojidir. Güç seksidir, tam nokta.'

"Tamam" dedi Harry. Muhtemelen flört etmiyordu.

'Ve Markus gibi sen de bu güçten hoşlanmayı öğrendiğinde, onu kaybetmekten korkarsın. Markus'un insanlarla arası iyidir ama kendisi ve ailesi güce sahip olduğundan muhtemelen seilmekten çok korkuluyordur. Ve bu onu rahatsız ediyor. Çünkü onun beğenilmesi önemlidir. Önem taşımayan insanlar tarafından değil, onları daha az umursadığı için değil, özdeşleşmek istediği, eşit olarak gördüğü kişiler tarafından. Ailenin emlak işini devralmak istediği için BI Norveç İşletme Okulu'na gitti, ancak okumaktan çok parti yapmak vardı ve sonunda bir yeterlilik almak için yurt dışına gitmek zorunda kaldı. İnsanlar para biriktiği için onun işinde iyi olduğunu düşünüyor, ancak son elli yıldır mülk sahibiyseniz para kazanmamak imkansızdır. Markus aslında şirketini neredeyse batırmayı başaran birkaç kişiden biriydi ama banka onu en az iki kez kefaletle kurtardı. Ve para, insanların duyabileceği tek başarı öyküsünü anlatır. Ben dahil.' İçini çekti. 'Paralı adamların, paralı erkeklerden hoşlanan ve kendilerine söyleneni yapan kızları tavladığı bir kulüpte düzenli bir masası vardı. Kulağa sıradan geliyor ve öyle. Markus'un arkasında bir evlilik olduğunu biliyordum ama üzerinden yıllar geçmişti.'

önce ve o zamandan beri bekardı. Doğru kadınla tanışmadığını düşündüm. Ve o da bendim.'

'Öylemiydi?'

Omuz silkti. Sanırım onun için haklıydım. Kendisinden otuz yaş küçük gösterişli, kendi yaşındaki insanlarla utanç verici olmadan sohbet edebilen ve evde işleri düzene koyabilen bir bomba. Soru muhtemelen onun benim için doğru kişi olup olmadığıydı. Bu soruyu kendime sormam uzun zaman aldı.'

'Ve?'

'Ve şimdi ben burada yaşıyorum ve o da Frogner'da bir insan mağarasında yaşıyor.'

'Hımm. Ama kızların kaybolduğu salı günleri de ikiniz birlikteydiniz.'

'Öyle miydik?'

Harry onun gözlerinde meydan okuyan bir şey gördüğünü sandı. 'Polise böyle söyledin.'

Kısa bir süre gülümsedi. 'Evet, sanırım öyleydik.'

'Doğruyu söylemediğini bana mı anlatmaya çalışıyorsun?'

Teslim olmuş bir ifadeyle başını salladı.

'Bir mazerete en çok ihtiyacı olan sen misin yoksa Markus mu?' Harry sordu ve onun tepkisini yakından takip etti.

'Ben? Yapabileceğimi düşünüyorsun...' Yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu ve kahkahası odada yankılandı.

'Bir sebebin var.'

'Hayır' dedi, 'bir nedenim yok. Markus'un ortalıkta dolaşmasına izin verdim, tek şartım beni utandırmamasıydı. Ya da bırakın paramı alsınlar.'

'Senin paran?'

'Onun, bizim, benim, her neyse. O iki kızın böyle bir planı olduğunu sanmıyorum. Ve onlar da tam olarak yüksek bakım gerektirmiyorlardı. Her neyse, yakında hiçbir amacımın olmadığını anlayacaksın. Avukatım bu sabah Krohn'a boşanmak istediğimi ve her şeyin yarısını istediğimi belirten bir mektup gönderdi. Anlıyorsun? Onu istemiyorum, kim bu kadar istekli olursa olsun Markus'u alabilirler. Ben sadece binicilik okulumu istiyorum.' Soğukça güldü. 'Şaşırmış görünüyorsun, değil mi, Harry?'

'Hımm. Los Angeles'taki bir film yapımcısı bana ilk evliliğinizin en pahalı üniversite olduğunu söyledi. Bir sonraki evliliğinizde evlilik öncesi bir anlaşma olmasını sağlamayı öğrendiğiniz yer burasıdır.'

'Ah, Markus'un bir evlilik sözleşmesi var. Hem benimle hem de eski sevgilisiyle, o aptal değil. Ama bildiğim kadarıyla o bana istediğimi verecektir.'

'Peki bildiğin şey nedir?'

Genişçe gülümsedi. 'Bu benim kozum, Harry, o yüzden bunu sana söyleyemem. Muhtemelen bir gizlilik anlaşması imzalayacağım. Umarım birisi onun ne yaptığını bulur, ama eğer öğrenirse bu benim yardımım olmadan olacaktır. Kulağa alaycı geldiğini biliyorum ama şu anda dünyayı değil kendimi kurtarmam gerekiyor. Üzgünüm.'

Harry bir şey söylemek üzereydi ama vazgeçti. Manipüle edilmeyecekti ya da ikna edilmeyecekti.

'Bu toplantıyı neden kabul ettiniz?' onun yerine sordu. 'Bana hiçbir şey söylemeyeceğini bilseydin?'

Alt dudağını dışarı çıkarıp başını salladı. 'İyi soru. Sen söyle. Bu arada, takım elbisenin kuru temizlemeciye gitmesi gerekecek. Sana Markus'unkilerden birini vereceğim, hemen hemen aynı boyuttasın.'

'Üzgünüm?'

Helene çoktan ayağa kalkmış, daireye doğru yürüyordu. "Daha fazlasına sığamayacak kadar şişman olduğu için birkaç takım elbiseyi bir kenara koydum ve bunları Kurtuluş Ordusu'na vereceğim" diye seslendi.

O gittikten sonra ayağa kalktı ve buzdolabına gitti. Artık Helene'in bir fotoğrafı olduğunu görüyordu; atlardan birinin dizginlerini tutuyordu. Tiyatro bileti ertesi gün içindi. Takvime baktı. Önümüzdeki perşembe için 'at binme Valdres' yazıldığını fark ettim. Helene siyah bir takım elbise ve bir elbise çantasıyla geri döndü.

"Düşüncen için teşekkür ederim ama kendi kıyafetlerimi almayı tercih ederim" dedi Harry.

'Dünyanın daha fazla yeniden kullanıma ihtiyacı var' dedi. 'Ve bu bir Brioni Vanquish II, onu atmak suç olur. Haydi, gezegene bir iyilik yapın.' Harry ona baktı. Tereddüt etti. Ama bir şey ona onunla eğlenmesini söylüyordu. Ceketini çıkarıp diğerini giydi.

Helene başını yana eğerek, "Eh, sen o zamanlar bile ondan daha zayıfsın" dedi. 'Ama aynı boydasınız ve omuzlarınız da aynı derecede geniş, bu yüzden işe yarıyor.'

Pantolonu uzattı. Değişirken dönmedi. "Mükemmel" dedi elbise çantasını diğer elbisenin askısına takarken. 'Gelecek nesiller adına sizlere teşekkür ediyorum. Başka bir şey yoksa şimdi bir Zoom toplantım var.'

Harry elbise çantasını alırken başını salladı.

Helene onu koridora çıkardı ve kapıyı onun için açık tuttu. 'Aslında Munch Müzesi'yle ilgili tek güzel şeyi hatırladım' dedi. 'Bu Edvard Munch. Git bir göz at*Sarı Günlük*. Ve iyi günler.'

Thanh kendini ve reklam panosunu Mons Pet Shop'un kapısından dışarı çıkardı. Tahtanın bacaklarını açarak vitrinin yanına açıkça görülebilecek şekilde yerleştirdi, ancak hiçbir şeyi gizlemeyecek şekilde. Jonathan'ın iyi niyetini sınamak istemiyordu; Sonuçta yönetim kurulu mağazada kendi işinin reklamını yapıyordu - randevuyla köpek bakıcılığı yapıyordu.

Reklam panosundan başını kaldırdı ve vitrindeki yansımasını gördü. Artık yirmi üç yaşındaydı ama hâlâ nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu. Ne yaptığını biliyordu *aranan* olmak: bir veteriner. Ancak Norveç'te veterinerlik eğitime giriş koşulları tavan yapmıştı; tıp fakültesinden daha iyi notlara ihtiyacın vardı ve ailesinin onu yurtdışındaki veterinerlik okuluna göndermeye gücü yetmiyordu. Ancak o ve annesi Slovakya ve Macaristan'daki kurslara bakmışlardı ve eğer Thanh birkaç yıl Mons'ta çalışırsa ve işten önce ve sonra köpeklere bakarsa bu kurslar mümkün olabilir.

'Affedersiniz, siz yönetici misiniz?' dedi arkasından bir ses. Döndü. Adam görünüşte Asyalıydı ama Vietnamlı değildi. Kapıyı işaret ederek, "Tezgahın arkasını toparlıyor," dedi.

Sonbahar havasını içine çekti ve etrafına baktı. Vestkanttorget. Güzel eski apartmanlar, ağaçlar, park. Burası yaşanacak yerdi. Ama seçim yapmak zorundaydın, veteriner olmak seni zengin yapmazdı. Ve veteriner olmak istiyordu.

Küçük evcil hayvan dükkanına girdi. Bazen insanlar, özellikle de çocuklar, içeri girip hayvan yemi raflarını, çeşitli kafesleri, köpek tasmalarını ve diğer ekipmanları gördüklerinde hayal kırıklığını ifade ediyorlardı. 'Bütün hayvanlar nerede?'

Sonra bazen onlara sahip olduklarını göstermek için onları gezdirirdi. Akvaryumlardaki balıklar, hamster, gerbil ve tavşanların bulunduğu kafesler, böceklerin bulunduğu cam teraryumlar.

Thanh elindekilerle akvaryumlara doğru yürüdü. *Ancistrus* balık. Sebzeleri çok seviyorlardı ve o da evden akşam yemeği artıkları olan bezelye ve salatalık getirmişti. Adamın, sahibine polis memuru olduğunu, yasaklandıktan sonraki bir tarihe ait bir Hillman Pets çantası bulunduğunu söylediğini ve Mons'un ithalatçı ve tek satıcı olduğu için bu konuda herhangi bir bilgisi olup olmadığını sorduğunu duydu.

Sahibinin sessizce başını sallamakla yetindiğini gördü. Jonathan'ın konuşmasını isterse polisin işinin yarıda kesileceğini biliyordu. Çünkü patronu içe dönük, sessiz bir tipti. Konuştuğu zamanlarda ise kısa cümleler halinde konuşuyordu, eski erkek arkadaşından gelen kısa mesajlara benziyordu, tamamı küçük harflerle, noktalama işaretleri veya emojiler olmadan. Ve sanki kelimeler gereksiz bir yükümüş gibi, huysuz veya sinirli biri gibi görünebilirdi. Burada çalıştığı ilk birkaç ayda adamın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmişti. Belki de herkesin aynı anda konuştuğu bir aileden geldiği içindi. Yavaş yavaş bunun kendisi değil kendisi olduğunu anlamıştı. Ve bunun nedeni ondan hoşlanmaması değildi. Ama tam tersi de olabilir.

'İnternette birçok köpek sahibinin ithalat yasağının utanç verici olduğunu, Hillman Pets'in piyasadaki diğer ürünlerden çok daha etkili olduğunu düşündüğünü görüyorum.'

'Bu.'

'O halde birisinin yasağı aşip tezgah altında satarak düzenli bir kâr elde edebileceğini hayal etmek mümkün.'

'Bilmiyorum.'

'Gerçekten mi?' Polisin beklediğini gördü ama başka bir şey gelmedi. 'Ve sen kendin yapmadın mı...?' Polis tereddütte sordu.

Sessizlik.

'Hiçbir şey getirdiniz mi?' polis sözlerini tamamladı.

Jonathan cevap verdiğinde o kadar alçak ve derin bir ses tonuyla cevap verdi ki, daha çok havadaki bir titreşime benziyordu. 'Mal kaçakçılığı yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?'

'Senin var mı?'

'HAYIR.'

'Ve sen, gelecek yıl için son kullanma tarihi olan Hillman Pets çantasını kimin ele geçirmiş olabileceğini bulmama yardımcı olabileceğini düşündüğün hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?'

'HAYIR.'

Polis memuru, "Hayır," diye tekrarladı, topuklarının üzerinde sallandı ve etrafına baktı. Thanh, sanki pes etmeye hiç niyeti yokmuş gibi etrafına baktı, diye düşündü. Sanki sadece bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi.

Jonathan boğazını temizledi. 'En son kimin sipariş ettiğine dair bir notum olup olmadığını ofiste kontrol edebilirim. Burada bekle.'

'Teşekkür ederim.'

Jonathan, akvaryumlarla tavşan kafesleri arasındaki dar koridorda Thanh'ın yanından geçti. Gözlerinde daha önce görmediği bir şeyi görebiliyordu; huzursuzluk, evet, kaygı. Ve her zamankinden daha fazla ter kokuyordu. Ofise girdi ama kapı aralıktı ve durduğu yerden cam kafesin üzerine bir battaniye koyduğunu görebiliyordu. Cam kafesin içinde ne olduğunu tam olarak biliyordu. Birkaç çocuğu ofise getirip onlara gösterdiği tek sefer, adam çok öfkelenmiş ve müşterilerinin ofiste hiçbir işi olmadığını söylemişti, ama o bunun sebebinin bu olmadığını biliyordu. Bu hayvandı. Kimsenin görmesini istemiyordu. Jonathan yeterince iyi bir patrondur. İhtiyaç duyduğunda kendisine izin veriliyordu ve hatta kendisi sormadan ona zam bile vermişti. Ama başka biriyle bu kadar yakın çalışmak (sadece iki kişi vardı) ve o kişi hakkında hâlâ hiçbir şey bilmemek tuhaftı. Bazen ondan biraz fazla hoşlanıyormuş, bazen de hiç sevmiyormuş gibi görünüyordu. Ondan büyüktü ama o kadar da değil; onun otuz yaşlarında olduğunu düşünüyordu, bu yüzden konuşacak ortak noktaları olmalıydı. Yine de bir sohbeti sürdürmek için gösterdiği çabalar yalnızca kısa ve öz yanıtlarla sonuçlanıyordu. Ama bazen onun fark etmeyeceğini düşündüğü zamanlarda ona bakıyordu. Onunla ilgileniyor muydu? Bu huysuz hali mi, çekingenliği mi, yoksa ona karşı hissettiklerini gizleme çabası mıydı? Belki de sadece hayal ediyordu; sıkıldığınızda, günler uzadığında ve alternatifler az olduğunda ortaya çıkan bir hayal ürünü. Bazen onun davranışının ilkokuldaki oğlanların hoşlandıkları kızlara kartopu atmaları gibi olduğunu düşünüyordu. Sadece o bir yetişkindi. Bu garipti. Otuhaftı. Ama onu olduğu gibi kabul etmekten başka bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu; sonuçta işe ihtiyacı vardı.

Jonathan ona doğru yürüyordu. Akvaryuma mümkün olduğu kadar yakın durarak kenara çekildi ama adamın vücudu hâlâ onunkine sürtüyordu.

Jonathan, "Üzgünüm, hiçbir şeyim yok" dedi. 'Çok uzun zaman önceydi.' "Doğru" dedi polis. 'Ofiste neyle ilgilendiniz?' 'Ne?'

'Sanırım söylediklerimi duydun. Bir bakabilir miyim?'

Jonathan'ın siyah saçlı ince, beyaz bir boynu vardı ve Thanh bazen kendini biraz daha yakın tıraş olmayı dilerken buluyordu. Ve şimdi Adem elmasının boğazında yükselip düştüğünü görebiliyordu. Onun için neredeyse üzülyordu.

"Elbette" dedi Jonathan. 'Burada neyi beğendiğimize bakabilirsiniz.' Yine o alçak, derin sesini kullandı. 'Tek yapmanız gereken bana bir arama emri göstermek.'

Polis bir adım geri attı ve sanki Jonathan'a daha yakından bakıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Onu olduğu gibi yeniden değerlendiriyorum.

Polis, "O halde bunu zihnime not edeceğim" dedi. 'Şimdiye kadarki yardımlarınız için teşekkür ederiz.'

Döndü ve kapıya doğru yürüdü. Thanh ona gülümsedi ama karşılığında hiçbir şey alamadı.

Jonathan balık yemi kutusunu açtı ve poşetleri tezgahın arkasına asmaya başladı. Ofisin arkasındaki tuvalete doğru ilerledi ve dışarı çıktığında Jonathan hemen dışarıda bekliyordu.

Elinde bir şey tutuyordu ve kapıyı kapatmadan arkasından içeri girdi.

Gözleri otomatik olarak cam kafese takıldı. Battaniye çıkarılmıştı ve kafes boştu.

Jonathan'ın eski tuvaletin ve sifonunun üzerindeki zinciri çektiğini duydu.

Arkasını döndüğünde onun küçük lavabonun başında ellerini iyice sabunladığını gördü. Daha sonra sıcak su musluğunu açtı. Sıcak buhar yüzüne kadar yükselen su jetinin altında ellerini ovuşturdu. Nedenini biliyordu. Parazitler.

Thanh yutkundu. Hayvanları severdi, bütün hayvanları. Diğer insanların bile - evet, belki özellikle de bunların - iğrenç olduğunu düşündüğü şeyler. Pek çok kişi sümüklüböcekleri iğrenç buluyordu ama o, onlara büyük, parlak pembe sümüklüböcüğünü gösterdiğinde ve onları hayır, bunun boyanmadığı, doğanın yaptığı gibi olduğuna ikna etmeye çalıştığında çocukların inanmayan, heyecanlı yüzlerini hatırladı.

Belki de ani bir nefret dalgasının onu sarmasının nedeni buydu. Hayvanları sevmeyen bu adamdan nefret ediyorum. Birinin getirdiği ve parasını aldığı tatlı vahşi tilki yavrusunu düşündü, değil mi? Onu emzirmiş ve onun için endişelenmiş, yalnız, terk edilmiş yavruyu sevmişti. Hatta bir isim bile verildi. Nhi, küçük anlamına gelir. Ama sonra bir gün o

işe geldi, kafesinde değildi. Veya görülecek herhangi bir yer. Ve Jonathan'a sorduğunda o sadece o sert tavırla cevap vermişti: 'Gitti.' Daha fazlasını sormamıştı çünkü zaten anlamış olduğu şeyin onaylanmasını istemiyordu.

Jonathan musluğu kapattı, dışarı çıktı ve ofisin ortasında kollarını kavuşturmuş halde duran Thanh'a küçük bir şaşkınlıkla baktı.

'Gitmiş?' diye sordu.

"Gitti" dedi, her zaman geçemedikleri kağıt yığınlarıyla dolu olan masaya otururken.

'Boğuldu?' diye sordu.

Sanki sonunda kendisini ilgilendiren bir soru sormuş gibi ona baktı. 'Muhtemelen. Bazı sümüklü böceklerin solungaçları vardır, ancak Kaputar Dağı sümüklüböceklerinin akciğerleri vardır. Öte yandan, ciğerli bazı sümüklü böceklerin, boğulmadan önce su altında yirmi dört saate kadar yaşayabildiklerini biliyorum. Hayatta kalacağını mı umuyorsun?'

'Elbette. Değil misin?'

Jonathan omuz silkti. 'Kendi türünden ayrılan ve yabancı bir ortama düşen bir şey için en iyi şeyin ölüm olduğunu düşünüyorum.'

'Gerçekten mi?'

'Yalnızlık ölümden daha kötüdür Thanh.'

Gözlerinde yorumlayamadığı bir şeyle ona baktı. 'Öte yandan,' dedi düşünceli bir tavırla sakallı boğazını kaşıyarak, 'bu sümüklüböcek yalnız olmayabilir, aslında bir hermafrodit. Ve kanalizasyonda besin bulacaktır. Yeniden üret...' Yeni fırçaladığı ellerine baktı. 'Orada yaşayan her şeyi fare akciğer kurduyla zehirleyin ve sonunda Oslo'nun tüm kanalizasyon sistemini ele geçirin.'

Thanh, Jonathan'ın akvaryumlara doğru yürürken ofisteki kahkahasını duyabiliyordu. Bu, o kadar nadir duyduğu bir kahkahaydı ki kulağa tanıdık gelmiyordu, tuhaf, evet, neredeyse nahoş geliyordu.

Harry önündeki tabloya bakarak durdu. Sarı ucu ona doğru uzanan kesilmiş bir kütüğü ve geri kalan kısmı ormanlık bir araziye doğru uzanıyordu. Tablonun yanındaki levhayı okudu: '*Sarı Kütük*', *Edvard Munch, 1912*.

'Neden özellikle bu tabloyu sordunuz?' diye sordu, kendisini personelden biri olarak gösteren kırmızı tişörtlü çocuk.

'Peki' dedi Harry, yanlarında duran Japon çifte bakarak, 'insanlar neden özellikle bu tabloyu görmek istiyor?'

"Optik yanılsama yüzünden" dedi çocuk.

'TAMAM?'

'Biraz hareket edelim. Affedersin!'

Çift gülümseyerek yan tarafa çekilerek ikisine de yer açtı. 'Görmek?' dedi çocuk. 'Resme nereden bakarsak bakalım, kütüğün sonu doğrudan bize işaret ediyor gibi görünüyor.'

'Hımm. Yani mesaj...?'

"Siz söyleyin" dedi çocuk. 'Belki de her şey her zaman görüldüğü gibi değildir.'

"Evet" dedi Harry. 'Ya da resmin tamamını görebilmek için hareket etmeniz ve olaylara farklı bir açıdan bakmanız gerektiğini. Neyse, teşekkür ederim.'

"Hoşgeldin" dedi çocuk ve uzaklaştı.

Harry resme bakmaya devam etti. Çoğunlukla, içeriden bile Emniyet Müdürlüğü'nün insani ve sıcak görünmesini sağlayan bir binanın yürüyen merdivenlerinde durduktan sonra gözlerini güzel bir şeye dikmek için.

Telefonunu çıkardı ve Krohn'u aradı.

Açılmasını beklerken, içtiği günün ertesinde olduğu gibi, şakaklarındaki nabzının zonkladığını fark etti. Ve aklına dinlenirken kalp atış hızının 60 civarında olduğu geldi. Eğer burada durup sanata bakmaya devam ederse, başka bir deyişle Lucille öldürülmeden önce kalbinin dört yüz binin biraz altında atmasını bekleyebilirdi. Polisin onu bulabilmesi umuduyla paniğe kapılıp alarmı çalıştırırsa çok daha az olurdu... nerede? Meksika'da bir yerde mi?

'Krohn'

'Harry burada. Üç yüz binlik bir avansa ihtiyacım var.'

'Ne için?'

'Öngörülemeyen masraflar.'

'Daha spesifik olabilir misiniz?'

'HAYIR.'

Hat sessizleşti.

'Elbette. Ofise gelin.'

Harry telefonu tekrar ceketin cebine koyarken, orada zaten bir şey olduğunu fark etti. Onu çıkardı. Bu bir maskeydi. Bir maskeli balodan alınmış olması gereken bir kediye tasvir eden yarım maske

Markus R ed'in katıldığı balo. Diğ er cebine baktı ve kesinlikle orada da bir Şey vardı. Lamine bir kart çıkardı. Villa Dante denen bir Şeyin  yelik kartına benziyordu ama onun yerine * simokur Takma ad.* Kartın takma adı 'Kedi Adam'dı.

Harry resme tekrar baktı.

Olaylara başka bir açıdan bakın.

Umarım birileri ne yaptığını bulur.

Helene R ed ceplerin içindekileri boŐaltmayı unutmamıŐtı. Hatta eşyaları oraya koymuş bile olabilir.

24

Cuma

Yamyam

'SADECE SİZE VEREBİLİRİM'şüpheyi gerektirecek muhtemel bir neden varsa arama emriyle.'

"Bunu biliyorum" dedi Sung-min, telefonu kulağına götürüp penceresiz ofisin duvarına bakarken, Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun 192. maddesine sessizce küfrederek. Hole bunca yıl burada çalışmaya nasıl dayanmıştı? 'Fakat orada yasa dışı bir şey bulma ihtimalimizin yüzde elliden fazla olduğunu düşünüyorum. Terliyordu, gözlerimin içine bakmıyordu ve sonra kesinlikle ofiste saklanmasını istediği bir şeyin üzerine bir battaniye örttü.'

'Anlıyorum ama senin şüpheni tek başına yeterli değil. Bu bölümde somut kanıtların olması gerektiği belirtiliyor.'

'Ancak-'

'Ayrıca bir savcı olarak size ancak gecikme tehlikesi varsa arama emri verebileceğimi de biliyorsunuz. Var? Peki daha sonra bunun neden acil olduğunu açıklayabilecek misiniz?'

Sung-min derin bir iç çekti. 'HAYIR.'

'Bahane olarak kullanılabilecek başka suçlara dair herhangi bir delil var mı?'

'Hiçbiri.'

'İlgili kişinin daha önce sabıkası var mı?' 'HAYIR.'

'Bir şeyin var mı?'

'Dinlemek. "Kaçakçılık" kelimesi hem Røed'deki partiyle hem de o çantayı bulduğum olay yeri ile bağlantılı olarak karşımıza çıkıyor. Beni tanıyorsun ve tesadüflere inanmadığımı da biliyorsun. Burada içimde güçlü bir his var. Talebi yazılı olarak mı istiyorsunuz?'

'Seni işten kurtaracağım ve sana burada ve şimdi hayır diyeceğim. Ama önce sen aradın, yani muhtemelen sonucun ne olacağını biliyordun. Bu sana göre değil. Hiçbir şeyin olmadığını mı söylüyorsun? Sadece içgüdüsel bir his mi?'

'İçten bir his.'

'Bunları ne zaman almaya başladın?'

'Öğrenmeye çalışıyorum.'

'Biz sıradan ölümlüleri taklit etmeyi mi kastediyorsun?'

'Otizm ve otistik özellikler iki farklı şeydir Chris.' Polis avukatı güldü. 'İyi. Yarın yemeğe gelecek misin?'

'Bir şişe Château Cantemerle 2009 aldım.'

'Zevklerin çok yüksek ve alışkanlıkların benim için çok ayrıcalıklı, sevgilim.' 'Ama sen de öğrenebilirsin canım.'

Telefonu kapattılar. Sung-min, Katrine'den aşağıdaki bağlantının yer aldığı bir kısa mesaj aldığını fark etti:*Dağbladet*. Bağlantıya tıkladı ve indirilmesini beklerken sandalyesine yaslandı. Ofisin duvarları o kadar kalındı ki kapsama alanını etkiliyordu. Peki Hole neden bu kırık sandalyeyi değiştirmemişti? Zaten sırtı ağrıyordu.

Yamyam.

Bir kaynağa göre katilin, kurbanları Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen'in beyinlerini ve gözlerini tükettiğine dair açık kanıtlar var.

Sung-min küfretme ihtiyacı hissetti ve buna alışkın olmamasının utanç verici olduğunu düşündü. Başlamayı düşünmesi gerektiğini.

Şeytan'ın amcığı!

Mona Daa koşu bandındaydı. Koşu bandında koşmaktan nefret ediyordu.

Ve şu anda koşu bandında koşmasının nedeni de buydu. Sirtından aşağıya doğru damlayan terleri hissedebiliyordu ve spor salonunun aynalı duvarında kızarmış yanaklarını görebiliyordu. Carcass, Anders'in derlediği bir çalma listesinden kulaklıklardan geliyordu ve ona göre bu, daha sonra gelen melodik saçmalıklardan değil, grindcore çaldıkları ilk dönemlerinden geliyordu. Bu ona şiddetli bir gürültü gibi geliyordu ve şu anda tam da ihtiyacı olan şey buydu. Ayakları yere çarptı

altında dönen lastik kayış sürekli gelip geliyordu, aynı saçmalık tekrar tekrar.

Våge bunu yine yapmıştı. Bir yamyam. Tanrım! Tanrım, kahrolası Tanrım! Arkasından birinin yaklaştığını gördü.

'Merhaba Daa.'

Magnus Skarre'ydi. Suç Timi'nden dedektif. Mona makineyi kapattı ve kulaklıklarını çıkardı. 'Polise nasıl yardım edebilirim?'

'Yardım?' Skarre kollarını iki yana açtı. 'Ben de uğrayamaz mıyım?' 'Seni daha önce burada görmemiştim ve spor kıyafeti giymiyorsun. Bilmek istediğin bir şey mi vardı yoksa eklemek istediğin bir şey mi vardı?'

'Hey, hey, sakın ol.' Skarre güldü. 'Sadece seni bilgilendireceğimi düşündüm. Basınla iyi bir ilişkiye sahip olmak her zaman kazandırır, değil mi? Ver ve al ve bunların hepsi.'

Mona koşu bandında ayakta kaldı, boy farkından hoşlanıyordu. 'Bu durumda, vermeden önce ne almak istediğini bilmek isterim, Skarre.'

'Bu sefer hiçbir şey yok. Ama daha ilerideki bir şeye ihtiyacımız olabilir.'

'Teşekkür ederim ama bu durumda cevap hayır. Başka bir şey?'

Skarre oyuncak silahı elinden alınmış küçük bir çocuğa benziyordu. Mona yüksek riskli bir oyun oynadığını fark etti. Daha doğrusu: o kadar kızgındı ki, net düşünemiyordu.

'Üzgünüm' dedi. 'Kötü bir gün. Nedir?'

'Harry Hole' dedi. 'Bir tanığı çağırdı, sahte isim verdi ve Oslo Polisi için çalıştığını iddia etti.'

'Ah.' Fikrini değiştirdi ve koşu bandından indi. 'Nereden biliyorsunuz?'

'Tanık ifadesini aldım. Bertine'in cesedinin kokusunu alan kişi köpekli adamdı. Ziyaretimizden önce birisinin, memur Hans Hansen'in ihbarını kontrol etmek için bizden aradığını söyledi. Tek sorun şu ki, bu isimde kimsemiz yok. Çiftçinin hâlâ telefonunda bulunan numarayı alıp kontrol ettim. Ve biliyor musun, telefon şirketiyle bağlantı kurmama bile gerek yoktu, bu Harry Hole'un numarasıydı. Pantolonun aşağıdayken yakalanmaktan bahsediyorsun, değil mi?' Skarre sıırıttı.

'Ve bu konuda sizden alıntı yapabilir miyim?'

'Hayır, kızgın mısın?' Tekrar güldü. 'Ben "güvenilir bir kaynağım", siz buna böyle demiyor musunuz?'

Evet, diye düşündü Mona. Ama ne güvenilir ne de kaynaksın. Mona, Skarre'nin Harry Hole'a karşı sıcak duygular beslemediğinin farkındaydı. Anders'e göre bunun nedeni özellikle karmaşık değildi. Skarre her zaman Hole'un gölgesinde çalışmıştı ve Hole, Skarre'nin bir pislik olduğunu düşündüğü gerçeğini hiçbir zaman gizlemeye çalışmamıştı. Ama bunun gibi kişisel bir kan davasına varmak için çok uzun bir yol var gibi görünüyordu.

Skarre ağırlığını kaydırdı ve yan odada eğirme dersine katılan kızlara bir bakış attı. 'Ama ne kazdığınızı teyit etmek istiyorsanız Baş Müfettişle iletişime geçebilirsiniz.'

'Bodil Melling mi?'

'Açık olarak. Sanırım o da sana bir yorum verecektir.'

Mona Daa başını salladı. Bu iyiydi. İyi ve kirli. Ama her neyse, sonunda Våge'de olmayan bir şeye sahipti ve telaşlı olmayı göze alamazdı. Şimdi değil.

Skarre sırtıyordu. Genelevdeki bir müşteri gibi, diye düşündü Mona. Ve bunun onu ne yaptığını engellemeye çalıştı.

Cuma

Kokain hüznü

AUNE GRUBU TOPLANDIama Aune kendisi ailesinin üçte geleceğini söylemişti, bu yüzden o zamana kadar herkesin gitmiş olması gerekiyordu. Harry, Helene Røed'e yaptığı ziyarette bunları dolduruyordu.

Øystein, "Demek artık patronunun kıyafetiyle dolaşıyorsun" dedi. 'Ve arkadaşınızın güneş gözlüğü.'

Harry kedi maskesini havaya kaldırarak, "Ayrıca, bende bu var" dedi. 'Ve hala internette Villa Dante hakkında hiçbir şey bulamıyor musunuz?'

Truls telefonuna baktı, homurdandı ve başını salladı. Harry'nin geldiğinde ona ihtiyatlı bir şekilde uzattığı kahverengi para zarfını kabul ederkenki aynı asgari ifadeyle.

Aune, "Våge'nin bu yamyamlık olayını nereden aldığını merak ediyorum" dedi.

Harry, Truls'un yukarıya baktığını, gözleriyle buluştuğunu ve ona belli belirsiz başını salladığını gördü.

"Bunu ben de merak ediyordum" dedi Øystein. 'Raporlarda insan eti yemekle ilgili bir saçmalık yazmıyor.'

Harry, "Våge'nin kaynağını kaybettiğini hissediyorum" dedi. 'Ve bir şeyler uydurmaya başladı. Bertine'in dövmesinin kesilip tekrar dikilmesi meselesi gibi; bu doğru değildi.'

Belki, dedi Aune. 'Våge daha önce kariyerinde uydurmalara başvurmuştu ve biz insanların bu kadar tutarlı olmamız tuhaf. Bir davranış şekli nedeniyle cezalandırılmış olsak ve öğrenmemiz gerekse de, sorunlar ortaya çıktığında hâlâ aynı kötü çözümleri kullanma eğilimindeyiz. Våge'nin son zamanlarda gördüğü ilgiyi o kadar sarhoş edici bulması ve bundan vazgeçmek istememesi ve hayatında işe yarayan bir şeye başvurması pek olası değil.'

geçmiş. Ya da en azından bir süre çalıştı. Her ne kadar Våge'nin yamyamlık konusunda haklı olma ihtimalini göz ardı etmiyorum. Ancak koşullar göz önüne alındığında, bir şeyler uydurduğu ve seri katillerle ilgili literatüre aşina olduğu açık.'

Øystein, gözleri tekrar telefonunun ekranındaki Våge'nin makalesine bakarken, "İma ediyor değil mi?" diye söze başladı.

Diğerleri ona baktı.

'Aslında kaynağın katilin kendisi olduğunu ima etmiyor mu?' Aune, "Bu cesur ama ilginç bir yorum" dedi. 'Ama bugünkü işimiz bitti ve hafta sonu bizi bekliyor beyler. Eşim ve kızım yakında burada olacaklar.'

'Hafta sonu ne yapacağız patron?' Øystein sordu. "Senin için özel bir işim yok" dedi Harry. 'Ama Truls'un dizüstü bilgisayarını ödünç aldım ve polis raporlarını inceleyeceğim.'

'Onları zaten okuduğunu sanıyordum.'

'Gözlerini gezdirdim. Şimdi onları inceleyeceğim. Hadi gidelim.' Aune, Harry'den beklemesini istedi ve diğerleri dışarı çıkarken o da yatağın yanında ayakta kaldı.

'Bu raporlar' dedi. 'Bunlar kaç kişinin eseri? Kırk elli? Üç haftadan fazla bir süredir davayla ilgilenen kişiler. Kaç sayfa? Bin? Çözümün orada bulunacağını düşündüğünüz için tüm bu sayfaları mı okuyacaksınız?'

Harry omuz silkti. 'Bir yerde bulunması lazım.'

'Zihnini de dinlenmeye ihtiyacı var, Harry. Daha başından beri daha stresli olduğunu fark ettim. Görünüşe göre... çaresiz kelimesini kullanabilir miyim?'

'Görünüşe göre.'

'Söylemediğin bir şey mi var?'

Harry başını eğdi ve elini ensesinde ileri geri ovuşturdu. 'Evet.'

'Bana ne olduğunu söylemek ister misin?'

'Evet.' Başını dik bir şekilde kaldırdı. 'Ama yapamam.'

Aune ve Harry birbirlerine baktılar. Sonra Aune gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Teşekkür ederim" dedi Harry. 'Pazartesi günü konuşacağız.'

Aune dudaklarını ıslattı ve Harry gözlerindeki yorgun neşeden onun esprili bir yanıt formüle etmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Ama o

fikrini değiştirdi ve sadece başını salladı.

Harry, Aune'un ne cevap vermeyi dūřündüğünü fark ettiğinde, Radium Hastanesi'nden çıkmak üzereydi. *Pazartesi günü hayatta olursam.*

Øystein, yolcu koltuğunda Harry'yle birlikte otobüs şeridinden şehir merkezine doğru ilerledi.

'Cuma günü trafiğın yoğun olduğu saatlerde oldukça havalı, değil mi?' Øystein aynada sıırttı.

Truls arka koltuktan homurdandı.

Harry'nin telefonu çaldı. Katrine'di bu.

'Evet?'

'Merhaba Harry, sadece uzak bir ihtimal. Arne ve benim bu akşam, sonunda bir masa bulmayı başardığı restoranda randevumuz var. Ama kayınvalidem hasta ve...'

'Bebek bakıcılığı mı?'

'Eğer sakıncası varsa sadece söyle, o zaman dışarı çıkmayı bırakabilirim, biraz yorgunum. Ama en azından o zaman ona birini bulmaya çalıştığımı söyleyebilirim.'

'Ama yapabilirim. Ve ben de istiyorum. Ne zaman?' 'Siktir git, Harry. Saat yedi.'

'TAMAM. Fırında Grandiosa dondurulmuş pizza olduğundan emin olun.' Harry telefonu kapattı ama hemen ardından telefon çaldı.

'Grandiosa olmak zorunda değil' dedi Harry.

'Bu Mona Daa'dan VG.'

'Ayy...'

Harry sunumun tamamından arayan kişinin Anders'in kız arkadaşı Mona değil, gazeteci olduğunu anladı. Bu da söylediği her şeyin kendisine karşı kullanılabileceğı ve kullanılacağı anlamına geliyordu.

'şununla ilgili bir parça üzerinde çalışıyoruz...' diye başladı. Bu, tekerleklerin zaten hareket halinde olduğunu, durdurulamayacağını belirtmek için kullanılan giriş cümlesiydi ve çoğul birinci şahıs zamiri, bu tek gazetecinin sormak üzere olduğu hoş olmayan sorularla ilgili sorumluluğunu biraz azalttı. Harry trafiğe baktı, bunun Weng'le ve Harry'nin polis kılığına girmesiyle ilgili olduğunu anladı. Baş Müfettiş Bodil Melling'in bir kanun görevlisini taklit etmenin altı aya kadar hapis cezasına çarptırılabilceğini söylediğinde alıntı yapacaklarını ve Adalet Bakanı'nın bu davanın ardından şüpheli ve şüpheli davranışlara bir son verebileceğini umduğunu söyledi. izinsiz özel soruştırmalar ve ayrıca bunun nasıl olduğu

Bu cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak bunun derhal yapılması büyük önem taşıyor.

Mona, basın etiği kurallarına uygun olarak ona yanıt verme fırsatını sunmak için arıyordu. Mona Daa ısrarcı ve sertti ama bu konuda her zaman adil olmuştu.

"Yorum yok" dedi Harry.

'HAYIR? Bu, hikayenin sunulduğu şekliyle gerçeklerine itiraz etmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?'

'Bunun, onun hakkında yorum yapmadığım anlamına geldiğinden oldukça eminim, değil mi?' 'Pekala Harry, ama sonra 'yorum yok' yazmamız gerekiyor.' Arka planda hızlı tuş vuruşlarının sesini duydu.

'Hepiniz hâlâ diyor musunuz? *Yazdır?*'

'Bu kalıcı olan türden bir şey.'

'Doğru. Bu yüzden yapmak üzere olduğum şeyi arıyorum *kapatıyorum*. TAMAM?' Mona Daa'nın iç çektiğini duydu. 'TAMAM. İyi bir hafta sonu geçirmeni dilerim, Harry.' 'Aynı şekilde. Ve-'

'Evet, Anders'e merhaba diyeceğim.'

Harry telefonu Røed'in biraz fazla bol olan takım elbise ceketinin iç cebine koydu.

'Bela?'

"Evet" dedi Harry.

Arka koltuktan yeni bir homurtu geldi, bu sefer daha yüksek ve daha öfkeli.

Harry yarı döndü, telefon ekranının ışığını gördü ve Mona'nın parmağını yayınlama tetiğinin üzerinde oturduğunu fark etti. 'Ne yazmışlar?'

'Sen aldatıcısın.'

'Adil olmak gerekirse, sonuçta bu doğru ve benim korumam gereken bir itibarım yok.' Harry başını salladı. 'Daha da kötüsü bizi kapatacaklar.'

"Hayır" dedi Truls.

'HAYIR?'

'Daha da kötüsü seni tutuklayacaklar.'

Harry bir kaşını kaldırdı. 'Üç haftadan uzun süredir bulmaya çalıştıkları bir cesedi bulmalarına yardım ettiğin için mi?'

Truls, "Konu bununla ilgili değil" dedi. 'Sen Melling'i tanıımıyorsun. Battleaxe öne geçmek istiyor. Ve sen de buna engel oluyorsun, değil mi?'

'Ben?'

'Önce bu vakayı çözersek bu onu amatör gibi gösterir, değil mi?' 'Hımm. TAMAM. Ama beni tutuklamak kulağa biraz sert geliyor.'

'Güç oyunlarını bu şekilde oynuyorlar, bu yüzden o entrikacı piçler buradalar. Bu şekilde... yani Adalet Bakanı olursunuz örneğin.'

Harry bir kez daha Truls'a baktı. Alnı durdukları trafik ışığı kadar kırmızıydı.

"Ben buradan çıkıyorum" dedi Harry. 'Hafta sonu biraz dinlenin, ancak telefonlarınızı kapatmayın ve şehirden ayrılmayın.'

Katrine saat yedide Harry'ye ön kapıyı açtı.

'Evet okudum VG'dedi ve bir çift küpe takmak için koridordaki şifonyere doğru yürüdü.

'Hımm. Düşmanın baş dedektife bebek bakıcılığı yaptığını öğrenirse Melling'in bundan ne hoşlanacağını düşünüyorsun?'

'Ah, muhtemelen Pazartesi günü artık pek bir tehdit oluşturmayacaksınız.' "Bundan son derece emin görünüyorsun?"

'Melling, şüpheli özel soruşturmalarla ilgili yorumlarıyla Adalet Bakanı'na pek fazla seçenek bırakmadı.'

'Hayır, belki de değil.'

'Yazık, seni kullanabilirdik. Herkes senin bazı işleri kolaylaştıracağını ama bu kadar gereksiz bir şeyi batıracağını biliyordu.'

'Fazla heveslendim ve kötü bir karar verdim.'

'Sanki tahmin edilemeyecek kadar tahmin edilemezsin. Orada neyin var?' Çıkardığı ayakkabıların üzerine koyduğu plastik poşeti işaret etti.

'Dizüstü bilgisayar. O uyuduktan sonra biraz çalışmam gerekiyor. O mu ...?'

'Evet.'

Harry oturma odasına gitti.

"Annem buz gibi kokuyor" dedi Gert, iki sevimli oyuncakla yerde otururken.

"Parfüm," dedi Harry.

"Na-ice," dedi Gert.

'Bak elimde ne var' Harry dikkatlice cebinden bir çikolata çıkardı.

'Shoco-ha'

'Yüksek şeker?' Harry gülümsedi. 'O zaman bunu bir sır olarak saklayacağız.' 'Mumya! Hawny Amca'nın shoco-ha'sı var!'

Katrine gittikten sonra Harry sanal bir dünyaya girdi; burada üç yaşındaki bir çocuğun düşüncelerindeki yaratıcı geçişlere ayak uydurmak ve bu arada kendi düşünceleriyle de katkıda bulunmak için elinden geleni yaptı.

"Oynamakta çok iyisin," diye övdü Gert onu. 'Dwagon ne durumda?'

Harry kanepenin altını işaret ederek, "Mağarada tabii ki," dedi.

"Hıhı," dedi Gert.

"Çifte-uhhhh" dedi Harry.

'Shoco-ha mı?'

"Tamam," dedi Harry ve elini sandalyenin üzerine astığı ceketin cebine koydu.

'Bu nedir?' diye sordu Gert, Harry'nin tuttuğu maskeyi işaret ederek.

"Bir kedi," dedi Harry, yarım maskeyi yüzüne yerleştirerek.

Gert'in yüzü buruştu ve sesi aniden gözyaşlarına boğuldu.

'Hayır, Hawny Amca! Scawey!'

Harry hızla maskeyi çıkardı. 'Tamam, kedi yok. Sadece ejderhalar. Elbette?' Ancak gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı ve Gert hıçkırıyordu. Harry kendine küfretti, bu da yine kötü bir yargılama çağrısıydı. Korkunç kediler. Hayır anne. Yatma vaktini biraz geçti. Ne *değil*di ağlamak için var mı?

Gert kollarını Harry'ye doğru uzattı ve daha düşünmeye fırsat bulamadan çocuğu kendine çekti. Gert'in çenesini omzunda ve gömleğindeki sıcak gözyaşlarını hissederken başını okşadı.

'Biraz shoco-ha, dişlerimizi fırçalayıp ninni mi söyleyeceğiz?' 'Evet-eh!' Gert ağladı.

Diş fırçalama seansının ardından Harry, Katrine'in ona tam onay vermeyeceğinden şüphelendi ve Gert'e pijamalarını giydirip yorganın altına soktu.

"Bueman," diye emretti Gert.

"Bilmiyorum" dedi Harry. Telefonu titredi ve Alexandra'dan bir MMS aldığını gördü.

Gert ona pek de gizlemediği bir onaylamamayla baktı.

'Ama başka güzel şarkılar da biliyorum.'

"Şarkı söyle" dedi Gert.

Harry bunun yavaş ve sallanan bir şey olması gerektiğini anladı ve Rolling Stones'un 'Wild Horses' şarkısını denedi. Bir ayetten sonra durduruldu.

'Farklı bir şarkı.'

Hank Williams'ın 'Sizin Hile Yapan Kalbiniz' iki mısradan sonra beğenilmedi.

Harry uzun süre düşündü.

'TAMAM. Gözlerini kapat.'

Şarkı söylemeye başladı. Buna şarkı söylemek denilebilirse. Daha çok, ara sıra kokainin tehlikelerini anlatan eski bir blues şarkısının notalarına çarpan, kaba bir sesle, alçak, yavaş bir ilahiydi. Bitirdiğinde Gert'in nefesi daha derin ve daha düzenli hale gelmişti.

Harry, yanında bir metin bulunan MMS'i açtı. Fotoğraf dairesindeki koridor aynasında çekilmişti. Alexandra, pahalı kıyafetlerin sıklıkla yaptığı gibi, kremi sarı bir elbiseyle poz veriyordu; Vücudu öyle iyi bir ışık altında sergileyin ki, bir an bile bunun elbiseyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz. Aynı zamanda Alexandra'nın elbiseye ihtiyacı olmadığını da görebiliyordu. Ve bunu biliyordu.

Bu yarım aylık maaşa mal oldu. Yarını sabırsızlıkla bekliyorum! Harry mesajı kapattı ve başını kaldırdı. Gert'in kocaman açılmış gözlerine. 'Biçmek.'

'Sonuncunun devamı mı?'

'Evet-eh.'

Cuma

Çimento

O ZAMAN SAAT DOKUZ'DU Mikael Bellman, Høyenhall'daki evinin kapısının kilidini açtı. Güzel bir evdi; kendisi, Ulla ve üç çocuğunun Bjørvika ve fiyorduna kadar şehri görebilmesi için onu bir tepenin kenarına inşa etmişti.

'MERHABA!' Ulla oturma odasından seslendi. Mikael yeni paltosunu astı ve çocukluğundan beri sevgilisi olan minyon, güzel karısının en küçük oğluyla birlikte oturup televizyon izlediği oturma odasına yürüdü.

'Üzgünüm, toplantı uzun sürdü.' Görebildiği kadarıyla onun sesinde veya gözlerinde herhangi bir şüphe duymamıştı. Olmak için de bir neden yoktu; şu anda Ulla aslında hayatındaki tek kadındı. O genç TV2 muhabirini göz ardı ettiyseniz ama bu onun az çok bıraktığı bir şeydi. Gelecekteki düşüncesizlikleri göz ardı etmiyordu ama eğer öyleyse bunların paçayı sıyracağı garantili bir şey olması gerekiyordu. Gücü olan evli bir kadın. Kendisi kadar kaybedecek çok şeyi olan biri. Gücün yozlaştırdığını söylüyorlar ama bu onu yalnızca daha ihtiyatlı hale getirmişti.

'Truls burada.'

'Ne?'

'Seninle konuşmak için geldi. O terasta.'

Mikael gözlerini kapattı ve içini çekti. Orgkrım şefinden Polis Şefine ve Adalet Bakanına kadar yükseldikçe, arkadaşı ve eski komplocuyla arasında giderek daha fazla mesafe olmasını sağladı. Yine daha dikkatliydi.

Mikael geniş terasa çıkıp sürgülü kapıyı arkasından kapattı.

"Buradan oldukça güzel bir manzara görüyorsunuz," dedi Truls. Isı lambalarından gelen ışıkta yüzü kırmızıydı. Bira şişesini ağızına götürdü. Mikael onun yanına oturdu ve Truls'un açıp ona uzattığı şişeyi aldı.

'Soruşturma nasıl gidiyor?'

'Beni ilgilendiren mi?' Truls sordu. 'Ya da benim bulunduğum kişi mi?' 'Bir soruşturma üzerinde mi çalışıyorsunuz?'

'Bilmiyor muydun? Güzel, en azından sızıntı yok demektir. Harry Hole ile çalışıyorum.'

Mikael bunun anlaşılmasına izin verdi. 'Eğer bu ortaya çıkarsa, yardımcı olmak için polis memuru olarak pozisyonundan faydalanacağını farkındasın...'

'Evet evet. Ama birisi bizi kapatırsa bunun pek bir önemi kalmayacak. Bu çok yazık olurdu bu arada. Delik iyidir. Eğer Hole'un devam etmesine izin verilirse bu delinin yakalanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorsun.' Truls ayakkabılarını terasın beton zeminine damgaladı.

Mikael, arkadaşının ayaklarının mı soğuk olduğunu yoksa bunun ortak geçmişlerinin ve ortak sırlarının kasıtsız bir hatırlatıcısı mı olduğunu bilmiyordu.

"Seni Hole mu gönderdi?" 'Hayır, burada olduğumdan haberi yok.'

Mikael başını salladı. Truls'un inisiyatifi kendisinin alması alışılmadık bir durumdu; Ne yapacaklarına karar veren kişi her zaman Mikael olmuştu ama Truls'un sesinden doğruyu söylediğini duyabiliyordu.

'Bu tek bir suçluyu tutuklamaktan daha büyük bir şeyle ilgili, Truls. Bunun siyasetle alakası var. Büyük resimle. Prensipler, biliyor musun?'

Truls ihtiyatlı bir şekilde geçirerek, "Benim gibi insanlar politikadan anlamazlar" dedi. 'Adalet Bakanı'nın neden Norveç'in en tanınmış dedektifinin Memur Hans Hansen olduğu konusunda yalan söylemesine izin vermek yerine kanlı bir seri katilin serbest kalmasına izin vermeyi tercih ettiğini anlamıyorum. Özellikle de Bertine Bertilsen'in bulunmasına yol açan şey bu yalan olduğunda.'

Mikael şişeden bir yudum aldı. Bir zamanlar birayı sevmiş olabilir ama artık pek sevmiyordu. Ancak İşçi Partisi ve İşçi Hareketi'ndekiler genellikle bira içmeyen insanlara şüpheyle yaklaşıyorlardı.

'Adalet Bakanı olmayı ve bu pozisyonu nasıl koruduğunuzu biliyor musunuz Truls?' Mikael cevap beklemeden devam etti. 'Dinle. Sizin çıkarlarınızı gözettiğini bildiğiniz kişileri dinlersiniz. Sizin sahip olmadığınız deneyime sahip olanları dinleyin. iyi insanlarım var

bunu kim doğru şekilde sunacak. Sanki Adalet Bakanı'nın ofisi bir milyonerin müfettişler ve avukatlardan oluşan kendi özel ordusunu kurmasını engellemiş gibi grnecekler. Zenginlerin her türlü ayrıcalığa sahip olduğu, yalnızca en pahalı avukatların kazandığı, herkesin kanun önünde eşit olduğu iddiasının vatanseverlik sağmalığından ibaret olduğu Amerikan tarzı koşullara izin vermediğimizi gösterecek. Burada, Norveç'te sadece kağıt üzerinde eşitlik yok ve bunun için çalışmaya devam edeceğiz.' Mikael birkaç noktayı aklının bir köşesine not etti; belki bunlar daha yüce bir biçimde de olsa gelecekteki bir konuşmada kullanılabilirdi.

Truls, Mikael'in aklına her zaman bir domuzu getiren o homurdanan kahkahayı attı. 'Ne?' Mikael adamın sesinin istediğinden daha sinirli çıktığını duyabiliyordu. Uzun bir gün olmuştu. Seri katiller ve Harry Hole birkaç santim alabilirdi ama bir Adalet Bakanının elinde olan tek şey bunlar değildi.

Truls, 'Kanun önünde eşitliğe sahip olmamızın ne kadar harika olduğunu düşünüyorum' dedi. 'Düşünün ki, bu ülkede bir Adalet Bakanı bile ihbar almak için polisin kendisini soruşturmasına engel olamaz. Ve terasında betona gömülmüş bir ceset olduğu ortaya çıkabilir. Toplumun gerçekten özlediği kimse yoktu, sadece eroin kaçakçılığı yapan ve iki kirli polisle bağlantısı olan bir motorcu çetesinin üyesiydi. Kanun önünde eşitlik, soruşturmanın Adalet Bakanı'nın bir zamanlar gten çok parayla ilgilenen genç bir polis memuru olduğunu ortaya çıkaracağı anlamına gelir. Biraz saf bir çocukluk arkadaşı vardı ve bir gece, kendisinden çok daha akıllı olan arkadaşının yeni evindeki delilleri örtbas etmesine yardım etmişti.' Truls ayağını yine çimentoya vurdu.

"Truls," dedi Mikael yavaşça. 'Beni tehdit mi ediyorsun?'

"Hiç de değil" dedi Truls, boş bira şişesini sandalyenin yanına bırakıp ayağa kalktı. "Dinlemekle ilgili söylediklerinin kulağa iyi bir fikir gibi geldiğini düşünüyorum. Sizin ıkarlarınızı en iyi şekilde düşünenleri dinlemek. Bira için teşekkrlr.'

Katrine ocuk odasının kapısında durmuş onlara bakıyordu.

Gert yatağında uyuyordu ve Harry bir sandalyede alnını yatak başlığına dayayarak uyuyordu. Harry'nin yüzünü de görebilmek için çömeldi. Ve uyuduklarında benzerliğin daha da belirgin olduğu sonucuna vardılar. Harry'yi nazikçe sarstı. Dudaklarını şapırdattı, gözlerini kırptırdı ve baktı

Ayağa kalkıp onu mutfağa kadar takip etmeden önce saatini taktı ve çaydanlığı ocağa koydu.

Mutfak masasına oturarak, "Eve erken geldin," dedi. 'İyi vakit geçirmedin mi?'

'Evet. Restoranı Montrachet şarabı olduğu için seçmişti, görünüşe göre ilk randevumuzda bunu beğendiğimi söylemiştim. Ama bir yemek ancak bu kadar uzun süre dayanabilir.'

'Ama başka bir yere gidebilirdin. Bir içki içtim.' 'Ya da bir an önce eğlenmek için evine geri dönmüştü' dedi. 'Evet?'

Omuz silkti. 'O tatlı. Beni hâlâ evine davet etmedi. İkimizin birbirimiz için yaratıldığımızdan emin olana kadar seksi beklemek istiyor.'

'Ama sen ...'

'Biz olduğumuzun farkına varmadan önce mümkün olduğu kadar sikişmek istiyoruz *Olumsuz* birbirleri için anlamlıydı.'

Harry güldü.

'İlk başta elde edilmesi zoru oynadığını düşündüm.' İçini çekti. 'Ve bu bende işe yarıyor.'

'Hımm. Bunun bir taktik olduğunu bildiğin halde mi?'

'Elbette. Sahip olamadığım her şey beni tahrik ediyor. O zamanki senin gibi.'

'Evlendim. Bütün evli erkekler seni tahrik mi ediyor?'

'Sadece sahip olamayacaklarım. Bunlardan pek çoğu yok. Sinir bozucu derecede sadıktın.'

'Daha da sadık olabilirdi.'

Harry'ye hazır kahve, kendine de çay yaptı. 'Sarhoşken ve çaresizken seni baştan çıkardım. En zayıf anındaydın ve bu da kendimi asla affetmeyeceğim bir şey.'

'HAYIR!'

O kadar hızlı ve sert gelmişti ki, irkildi ve çay dökülüp döküldü.

'HAYIR?'

'Hayır' dedi. 'Suçluluğu benden almana izin vermeyeceğim. Sanki kendini haşlamış gibi yüzünü buruşturarak bir yudum aldı, 'geriye kalan tek şey bu.'

'Tüm *Sers* sahip olmak?' Gözyaşlarının ve öfkenin aynı anda dolduğunu hissetti. 'Björn, onu hayal kırıklığına uğrattığın için değil, ben hayal kırıklığına uğrattığım için onun canına kıydı, Harry.' Neredeyse bağırıyordu ve durdu, seslere kulak verdi.

yuva. Sesini alçalttı. 'O ve ben birlikte yaşıyorduk, çocuğumuzun mutlu babası olduğunu düşünüyordu. Evet, senin hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Konuştuğumuz bir şey değildi ama o biliyordu. Ayrıca bana güvenebileceğini de biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. Suç paylaşımı teklifin için teşekkürler Harry ama bu yalnızca bana ait. Elbette?'

Harry bardağına baktı. Belli ki bu tartışmayı planlamamıştı. İyi. Aynı zamanda bir şeyler doğru değildi. *Elimde kalan tek şey suçluluk.* Burada yanlış anladığı bir şey mi vardı? Yoksa söylemediği bir şey mi vardı?

'Trajik değil mi?' dedi. 'Bu aşk değer verdiklerimizi öldüren şeydir.'

Yavaşça başını salladı. "Shakespeare'ci" dedi yüzünü inceleyerek. *Önem verdiklerimiz.* Neden çoğul?

"Dinle, otele dönüp biraz iş yapsam iyi olur" dedi, sandalyenin ayağı yere sürtünürken. 'Bana izin verdiğin için teşekkürler...' Çocuk odasına doğru başını salladı.

Teşekkür ederim dedi sessizce, düşünceli bir şekilde.

Prim yorganın altında uzanmış tavana bakıyordu.

Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve polis tarayıcısında mesajlar düzenli, güven verici bir vızıltıyla gidip geliyordu. Yine de uyuyamadı. Kısmen yarından korktuğu için ama çoğunlukla yaralanmış olduğu için. Onunla birlikteydi. Ve artık neredeyse emindi. O da onu seviyordu. Müzik hakkında konuşmuşlardı. Bununla ilgileniyordu. Ve ayrıca yazısında şunu söylemişti. Ancak ölen iki kız hakkında konuşmaktan kaçınmışlardı. Bu muhtemelen etraflarındaki diğerlerinin tartıştığı bir konuydu. Ama eğer bilselerdi, ikisinin de bunu gerçekleştirebilecekleri içgörüyle değil elbette! Eğer o sadece ondan daha fazlasını bildiğini biliyordu. Bir noktada ona gerçekten her şeyi anlatmayı düşünmüştü; tıpkı bir köprünün parmaklıklarının yanında dururken kendinizi uçuruma atma isteğini hissettiğinizde olduğu gibi. Örneğin, bir Mayıs Cumartesi günü sabahın üçte ana karadan Nesøya'ya uzanan köprü gibi, O'nun olduğunu düşündüğünüz kişinin sizi istemediğini yeni fark etmişsiniz. Ama bu uzun zaman önceydi, bunu aşmış, yoluna devam etmişti. Ondan öte; en son, evliliği de dahil olmak üzere, karıştığı her şeyin duvara çarptığını kontrol etti. Belki yakında onun hakkında, onu öven herkes hakkında bir şeyler okurdu ve sonra

belki onun benim olabileceğini düşünürdü. Evet, o zaman pişman olur.

Ancak bundan önce yapılması gereken şeyler vardı. Yarın yapılması gerekenler gibi. Üçüncü olacaktı.

Hayır, bunu sabırsızlıkla beklemiyordu. Bunu ancak deli bir insan yapabilir. Ama yapılması gerekiyordu; normal bir bireyin böyle bir görevle karşı karşıya kaldığında hissetmek zorunda olduğu ahlaki direncin, şüphenin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Duygulardan bahsetmişken, amacın intikam olmadığını aklında tutması gerekiyordu. Bunu gözden kaçırmak, dikkatinin dağılması riskini doğurabilir ve başarısızlığa yol açabilir. İntikam yalnızca kendisine vereceği bir ödüldü, gerçek amacın bir yan ürünüydü. Ve tamamlandığında ayaklarını öpeceklerdi. Nihayet.

Cumartesi

'O halde POLİS ÇALIŞIYORhafta sonları da," dedi Weng, boş paketi inceleyerek.

"Bazılarımız," dedi Sung-min, köşedeki sepetin yanına çömelerek bulldogun kulağının arkasını kaşıyarak.

*'Hillman Evcil Hayvanları'*Çiftçi yüksek sesle okudu. 'Hayır, bunun köpeğime verdiğim bir şey olduğunu söyleyemem.'

'Elbette.' Sung-min içini çekerek ayağa kalktı. 'Sadece kontrol etmem gerekiyordu.' Chris bugün Sognsvann'da bir yürüyüşe çıkmalarını önerdi ve Sung-min çalışması gerektiğini söylediğinde sinirlendi. Chris bunun doğru olmadığını bildiği için yapmadı. *ihitiyaç* çalışmak. Bazen bu tür şeyleri başkalarına açıklamak zordu. Weng paketi Sung-min'e geri verdi.

Weng, "Ama o paketi daha önce görmüştüm" dedi. 'Var?' Sung-min şaşkınlıkla söyledi.

'Evet. Birkaç hafta önce. Orada, tarlanın ucundaki ormanda, devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinde oturan bir adam vardı.' Mutfağın penceresini işaret etti. 'Elinde buna benzer bir paket tutuyordu.' Sung-min dışarı baktı. Ormanın kenarına en az yüz metre uzaklıkta olması gerekiyordu.

"Ben bunları kullanıyordum" dedi Weng, Sung-min'in şüphesini açıkça fark etti ve mutfak masasının üzerindeki araba dergileri yığınının üzerinde duran bir çift Zeiss dürbünü aldı.

'Yirmi kat büyütür. Adamın hemen yanında durmak gibi. Paketin üzerindeki Airedale terrier yüzünden şimdi hatırlıyorum ama o zamanlar bunun bir anti-parazit olduğunu düşünmemiştim. Demek istediğim, adam onu yiyordu.'

'O öyleydiemek yiyorBT? Emin misin?'

'Ah evet. Geriye kalan şey belli ki paketi buruşturup daha sonra yere fırlattığı için. Piç. Ona biraz fikir vermek için dışarı çıktım ama dışarı çıktığım anda ayağa kalktı ve çekip gitti. BEN

olay yerine doğru yürüdüm ama o gün sert bir kuzey rüzgarı vardı, bu yüzden paket çoktan ormana uçmuş olmalı.'

Sung-min nabzının daha hızlı attığını hissedebiliyordu. Bu, yüz seferden birinde meyvesini veren türden bir polis işiydi, ama kazandığında büyük ikramiyeyi tutturmak, şimdiye kadar tek bir ipucunun bile olmadığı bir davanın tamamını çözmek anlamına gelebilirdi. Yuttu.

"Bu bana adamın tanımını verebileceğin anlamına mı geliyor Weng?" Çiftçi Sung-min'e baktı. Sonra üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. 'Ama sen bunun onun yanında durmak gibi bir şey olduğunu söylemiştin.' Sung-min kendi sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

Evet. Ancak paket doğrudan görüş alanımdaydı ve onu attığında, ben ona iyice bakma fırsatı bulamadan yüz maskesini taktı.'

'Yüz maskesi mi taktı?'

'Evet. Ve güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası. Aslında yüzünün çoğunu göremedim.'

'Ormanda yalnız bir adamın, herkes durduktan çok sonra bile yüz maskesi takmasını garip bulmadınız mı?'

'Evet. Ama ormanda bir sürü tuhaf insan var, değil mi?'

Sung-min, Weng'in kendini küçümsediğini anlamıştı ama gülümseyecek ruh halinde değildi.

Harry mezar taşının önünde duruyordu ve yumuşak zemindeki yağmur suyunun ayakkabılarına sızdığını hissedebiliyordu. Gri sabah ışığı bulutların arasından süzülüyordu. Raporları okumak için saat beşe kadar uyanık kalmıştı. Üç saat uyudum, sonra okumaya devam ettim. Ve şimdi soruşturmanın neden durma noktasına geldiğini anlıyordum. Yapılan iş iyi görünüyordu, kapsamlı görünüyordu ama ortada hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Kafasını dağıtmak için buraya gelmişti. Raporların üçte biri kadar bile değildi.

Adı gri taşa beyaz harflerle kazınmıştı. Rakel Fauke. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama şu anda onun soyadını da almadığına memnundu.

Etrafa baktı. Diğer mezarların yanında bazı insanlar vardı, muhtemelen cumartesi olduğu için her zamankinden daha fazlaydılar ama o kadar uzaktaydılar ki, onlar onu duymadan yüksek sesle konuşabileceğini sanıyordu. Ona söyledi

Oleg'le telefonda konuşmuştu. Durumunun iyi olduğunu, kuzeydeki orayı beğendiğini ancak Emniyet Müdürlüğü'ne başvurmayı düşündüğünü söyledi.

'PST' dedi Harry. 'Annesinin izinden gitmek istiyor.' Harry ona Sis'i aradığını söyledi. Bazı sağlık sorunları vardı ama şimdi daha iyiydi ve süpermarketteki işine geri döndü. Kendisini ve erkek arkadaşını Kristiansand'a ziyarete gelmesini istedi.

'Daha önce... çok geç olmadan aşağı inebilir miyim diye bakacağımı söyledim. Bazı Meksikalılarla biraz uğraşıyorum. Ben ya da polis bu cinayet davasını önümüzdeki üç gün içinde çözmezsem, beni ve anneme benzeyen bir kadını öldürecekler.' Harry kıkırdadı. 'Tırnak mantarı enfeksiyonum var, onun dışında iyiyim. İşte böyle, halkınız için her şey yolunda. Senin için her zaman en önemli şey buydu. Sen kendin daha az önemliydin. Eğer sana kalsaydı intikamını almak bile istemezdin. Ama değildi. Ve intikam almak istedim. Bu şüphesiz beni senden daha kötü bir insan yapıyor ama o kahrolası intikam susuzluğu olmasa da öyle olurum. Tıpkı cinsel arzu gibi. Her intikam aldığında hayal kırıklığına uğrasan da *Bilmek* bir dahaki sefere de hayal kırıklığına uğrayacaksın, sadece devam etmelisin. Ve bunu hissettiğimde, o kahrolası dürtüyü hissettiğimde, sanırım artık bir seri katilin yerinde duruyorum. Çünkü benden alınan bir şeyin intikamını alma duygusu o kadar güzel ki bazen bir şeyi, sevdiğim bir şeyi kaybetmek istiyorum. Sırf intikamımı alabilmek için. Anladın?'

Harry boğazında bir yumru hissetti. Elbette anladı. En çok özlediği şey buydu. Tuhaf kocası hakkındaki çoğu şeyi anlayan ve kabul eden kadını Rakel. Her şey değil. Ama çok. Çok fazla.

'Sorun' dedi Harry boğazını temizleyerek, 'tabii ki senden sonra kaybedecek hiçbir şeyimin kalmaması. İntikam alınacak başka bir şey yok Rakel.'

Harry hareketsiz duruyordu. Çimlere gömülmüş, suyun emdiği deri rengi koyulaşmış ayakkabılarına baktı. Gözlerini kaldırdı. Kilisenin yanında, merdivenlerde orada durup izleyen bir figür gördü. Figürde tanıdık bir şeyler vardı ve onun bir rahip olduğunu fark etti. Harry'nin yönüne bakıyor gibiydi.

Telefon çaldı. Johan Krohn'du.

"Konuş benimle" dedi Harry.

'Az önce başka bir görüşmedeydim. Ve herhangi biriyle değil. Adalet Bakanı'nın ta kendisi.'

'Burası küçük bir ülke o yüzden bana öyle olduğunu söyleme Oyıldız çarpmış. Peki, işimiz bitti mi o zaman?'

'O makaleden sonra bana bunu söylemek için aradığını sanıyordum. VG. Ama doğal olarak Bellman'ın mesajı bizzat iletmesine şaşırdım. Bu tür şeyler genellikle resmi kanallar aracılığıyla iletilir. Yani temasa geçmeyi beklediğim insanlar...'

'Cumartesi sabahı burada gereğinden fazla meşgul olduğumdan değil Krohn, ama Bellman'ın söylediklerine hızlı bir şekilde ilerleyebilir miyiz?'

'Sağ. Adalet Bakanlığı'nın soruşturmamızı kapatmak için herhangi bir yasal argümanı olmadığını ve bu nedenle bu davayla ilgili herhangi bir işlem yapmayacaklarını söyledi. Ancak meydana gelmiş gibi görünen ihlalin ışığında bizi yakından izliyor olacaktı ve bir dahaki sefere benzer nitelikte bir şey gerçekleştiğinde polisistemekharekete geç.'

'Hımm.'

'Evet bu abartılacak bir şey değil. Çok şaşırtıcı; bizi durduracaklarından emindim. Politik olarak, bu neredeyse anlaşılabilir bir durum, Bellman'ın artık uğraşması gereken kendi adamları ve medyası olacak. Bunun için herhangi bir açıklamanız var mı?'

Harry soruyu düşündü. Aklına ilk anda Bellman'a baskı yapabilecek tek bir kişi geliyordu.

'Hayır' dedi.

"Eh, her halükarda, artık hâlâ oyunda olduğumuzu biliyorsun," dedi Krohn.

'Teşekkürler.'

Harry telefonu kapattı. Yansıtıldı. Devam edebildiler. Üç günü daha vardı ve iyi bir ipucu yoktu. Bu söz nasıl geçti? *Asılmak için doğan asla boğulmaz?*

'Görüyorsunuz, anneniz yetenekliydi.'

Fredric Amca, Slemtdalsveien'deki dar patika boyunca ilerledi; karşı yönden gelen insanların geçmelerine izin vermek için yola çıkmak zorunda kaldıklarından habersiz görünüyordu. Bunun dışında bugün akıllı başında görünüyordu.

'Bu yüzden onun kariyerini bir kenara attığını ve yoluna çıkan ilk patronun kollarına atladığını görmek çok üzücüydü. Patron diyorum ama tiyatrodan nefret ederdi, üvey baban, sadece mavi ayda bir sahneye çıkmak için giderdi, Røed'lerin tiyatroya sponsor olması bir aile geleneğiydi.

Ulusal Tiyatro. Hayır, Molle'u sahnede yalnızca bir kez gördü. Başrolde *Hedda Gabler* ironik bir şekilde. Molle güzel görünümlü bir kadındı ve o zamanlar oldukça küçük bir ünlüydü. Bir erkeğin dış dünyaya gösteriş yapması için mükemmel.'

Prim bu hikayeyi daha önce duymuştu ama amcasından yine de anlatmasını istemişti. Bu sesin amcasının hastalıklı zihninin hafızasında hâlâ yer edip etmediğini kontrol etmek için değil, aldığı kararın doğru olduğuna dair daha fazla güvence alabilmek için bunu duymaya ihtiyacı vardı. Önceki gece neden inancının birdenbire sarsıldığını bilmiyordu ama görünüşe göre bu, hayattaki büyük anlardan önce oldukça yaygın bir durumdu. Tıpkı düşün gününün yaklaştığı zamanlar gibi. Ve bu -intikam- sonuçta çocukluğundan beri düşündüğü, hayalini kurduğu bir şeydi, o yüzden yaklaştıkça düşüncelerinin ve duygularının ona oyun oynaması o kadar da tuhaf değil.

Amcası, 'İlişkileri böyleydi' dedi. 'Onun sayesinde geçiniyordu. Ve onun sayesinde yaşadı. Fazla bir şey talep etmeyen güzel, genç ve bekar bir anneydi. İhtiyacı olan tek şey dışında ona her şeyi verecek kadar parası olan vicdansız bir adamdı. Aşk. Bu yüzden bir oyuncu oldu, her şeyden önce tüm oyuncular gibi sevmek istiyordu. Ve ne ondan ne de zaman geçtikçe herhangi bir izleyiciden bu sevgiyi alamayınca dağıldı. Tabii senin aşırı aktif, şımarık bir pislik olman da pek yardımcı olmadı. Patronu sonunda ikinizi de terk ettiğinde, anneniz depresif, yıpranmış bir alkolikti ve artık yeteneğinin garanti ettiği rolleri alamıyordu. Onu sevdiğini sanmıyorum. Bu tabuta çakılan son çiviymi, birileri tarafından -herhangi biri tarafından- bırakılmıştı. Annenin ruhu her zaman kırılıyordu ama itiraf etmeliyim ki onun evi ateşe vereceğini beklememiştim.'

Prim, "Bunu yapıp yapmadığını bilmiyorsun" dedi.

Amcası durdu, doğruldu ve onlara doğru gelen genç bir kadına genişçe gülümsedi. 'Daha büyük!' diye bağırdı ve örneklemek için kendi göğsünü işaret etti. 'Daha büyüklerini almalıydın!'

Kadın ona şaşkınlıkla baktı ve hızla yanından geçti.

"Ah evet," dedi amcası. 'Yangını o başlattı. Evet, evet, yatak odasında başladı ve kanında yüksek konsantrasyonda alkol bulundu; raporda yangının nedeninin muhtemelen sarhoşken yatakta sigara içilmesi olduğu belirtiliyordu. Ama inan bana, ikinizi de diri diri yakma arzusuyla yangını çıkardı. Ebeveynler çocuklarını yanlarında ölüme götürdüklerinde, bu genellikle onları yetim bir hayattan kurtarmak içindir ve bunun sizin için acı verici olduğunu biliyorum.

duydum ama annenin durumunda bunun nedeni ikinizin de değersiz olduğunu düşünmesiydi.'

"Bu doğru değil" dedi Prim. 'Bunu ona emanet edilmemem için yaptı.'

'Üvey babana mı?' Amcası güldü. 'Aptal mısın? Seni istemiyordu, ikinizden de kurtulduğu için mutluydu.'

"Öyle yaptı," dedi Prim, yanlarından geçen metro treninin gürültüsünü bastırarak kadar alçak bir sesle. 'Beni istiyordu. Sadece senin düşündüğün şekilde değil.'

'Mesela sana hiç hediye verdi mi?'

"Evet" dedi Prim. 'On yaşımdayken bir Noel'de bana Komançilerin işkence yöntemleriyle ilgili bir kitap verdi. En yeteneklileri onlardı. Örneğin kurbanlarını ağaçlara baş aşağı asıyorlardı ve altlarından ateş yakarlardı, böylece sonunda beyinleri kaynardı.'

Amcası güldü. 'Fena değil. Neyse, hem Komançiler hem de üvey babanız söz konusu olduğunda ahlaki öfkemin sınırları var. Annen ona daha iyi davranmalıydı, sonuçta o onun patronuydu. Tıpkı insanlığın bu gezegene daha iyi davranması gereken parazit gibi. Eh, bu konuda da üzgün olmana gerek yok. İnsanlar biz biyologların organik bir müze gibi doğayı değişmeden korumak istediğimizi düşünüyor. Ama doğanın bir değişim içinde olduğunu, her şeyin ölüp yok olduğunu anlayan ve kabul eden yalnızca bizmişiz gibi görünüyor. *O* doğal olan budur. Türün varlığının devam etmesi değil, yok edilmesi.'

'Dönüp geri dönelim mi?'

'Geri gitmek? Nereye?'

Prim içini çekti. Amcasının aklının yine bulanıklaştığı belliydi.

'Huzurevine.'

'Ben sadece seninle dalga geçiyorum.' Amcası sırttı. 'Seni odama getiren hemşire. Bin kronluk banknotuna bahse girerim ki pazartesiye kadar onu becereceğim. Sen ne diyorsun?'

'Her bahis yaptığımızda ve sen kaybettiğinde, bahis yaptığımızı hatırlamadığını iddia ediyorsun. Ancak kazandığınızda...'

'Mantıksız olma, Prim. Demans hastası olmanın avantajları olsa gerek.'

Kısa yürüyüşlerini tamamladıktan ve Prim amcasını söz konusu hemşirenin bakımına teslim ettikten sonra aynı şekilde geri döndü.

yol. Geniş arsalarda villaların bulunduğu bir yerleşim bölgesine gelmeden önce doğuya doğru devam ederek Slemdalsveien'i geçti. Bu bölgedeki evler pahalıydı ama Ring 3 otoyolunun yanındaki evler gürültüden dolayı daha uygun fiyatlıydı. Kalıntıların bulunduğu yer orasıydı.

Paslı demir kapının mandalını kaldırdı ve çakıllı yokuştan huş ağaçları korusuna doğru yürüdü. Yükselişin diğer tarafında, ağaçların arkasında gizlenmiş, yanmış bir villa duruyordu. Evin komşulardan bu kadar gizli kalması, harabelerin yıkılmasını isteyen konseyle birlikte oyalama taktiklerinde ona yıllar boyunca yardımcı olmuştu. Kapının kilidini açıp içeri girdi. Birinci kata çıkan merdiven çöktü. Annemin yatak odası yukarıdaydı. Onunki zemin kattaydı. Belki de bunu mümkün kılan şey buydu. Mesafe. Bilmediği için değildi ama bu onun için mümkün olmuştu.*numara yapma* bilmiyordu. Taşıyıcı olmayan tüm i duvarlar da yanmıştı, zemin katın tamamı külden bir halıyla kaplı büyük bir odaydı. Orada burada bitkiler küllerin içinde filizlenip büyüdü. Bir alı. Belki büyüyüp ağaca dönüşecek bir fide. Eski odasındaki yanmış demir yatağa doğru yürüdü. Evsiz bir Bulgar içeri girmiş ve bir süre burada yaşamış. Eğer onun varlığı kaçınılmaz olarak komşulardan şikayetlere ve yıkım konusunda daha fazla soruna yol amayacak olsaydı, Prim zavallı zavallının kalmasına izin verirdi. Bulgar'a bir miktar para vermişti ve adam, delikli bir çift nemli yün çorap ve yatağın üzerindeki şilte dışında sahip olduğu az sayıdaki eşyayı da alarak huzur içinde oradan ayrılmıştı. Prim ön kapının kilidini değiştirmiş ve pencerelere yeni tahtalar ivilemişti.

Tüm ağırlığını kirli yatağın üzerine bıraktığında metal yaylar gıcırdadı. Ürperdi. Bu, ocukluğunun sesiydi, zihnine kazınan, yetiştirdiği parazitler kadar inkâr edilemez bir sesti.

Ancak ironik bir şekilde, yangın sırasında altına sürünerek bu yatak onun kurtuluşu olmuştu.

Gerçi bu kurtuluşa lanet ettiği günler olmuştu.

Kurumlardaki yalnızlık. Katığı koruyucu ebeveynlerin farklı evlerindeki yalnızlık. İyi niyetli, iyi niyetli insanlar olmadıklarından değil, o yıllarda yabancı bir odada uyuyamadığı, her zaman uyanık yatıp dinlediği için. Ve bekliyorum. Ateş için. Evdeki baba için. Ve sonunda daha fazla dayanamayıp koşmaya başladı. Yakında Amca'nın bulunduğu yeni bir kuruma yerleştirilecekti.

Fredric Şimdi Fredric Amca'yı nasıl ziyaret ediyorsa, onu da ara sıra ziyaret ederdi. Sonuŗta sadece bir amca olduğunu ve yalnız yaşadığını açıkŗa belirten amcası, çocuğu yanına alacak durumda değildi. Yalancı. Yine de çocuğun annesinden kalan mütevazı mirasına bakacak durumdaydı. Yani Prim bunların çok azını g rm Ő . Bunun dışında mülk. Onu satmaya karşı çıkmasının nedenlerinden biri de buydu; tüm gelirin amcasının cebine gireceğini biliyordu.

Prim yatakta aşağı yukarı sallanıyordu. Yaylar protestoyla gıcırdadı ve o gözlerini kapattı. Seslere, kokulara, acıya ve utanca geri döndüm. Artık bu seslere ihtiyacım vardı, emin olmak için onlara ihtiyacım vardı. Sonuŗta tüm çizgileri aşmıştı, bu kadar ileri gitmiŐtı, peki bu tekrarlanan tereddütün nedeni neydi? İlk seferde can almanın en kötü Şey olduğunu söylüyorlar ama o artık bundan o kadar emin değildi. Yatakta ileri geri sallandı. Yansıtıldı. Sonra nihayet anılar geldi, hisler sanki her Şey burada ve Şimdi oluyormuş gibi netti. Evet, emindi.

Gözlerini açıp saatine baktı.

Eve gidip duş alacak, üstünü deĐiŐtirecekti. Kendi parfümünü s r. Daha sonra tiyatroya gidecekti.

Cumartesi

Son perde

TEK IŞIK KAYNAĞI yüzme havuzunun dibindeki lambalardı ve odanın yarı karanlığında ışık duvarlarda ve tavanda titreşiyordu. Harry'nin beyni sonunda onu gördüğünde raporlardaki ayrıntılar üzerinde durmayı bıraktı. Alexandra'nın tek parça mayosu, çırılçıplak olduğundan daha fazla vücudunu gösteriyordu. Thief Spa'daki resepsiyon görevlisinin söylediğine göre suyun tam otuz beş dereceye kadar ısıtıldığı suya adım atarken havuzun kenarında dirseklerinin üzerinde dinleniyordu. Alexandra, kadınların erkeklerin gördüklerinden hoşlandığını bildiklerinde ve sevdiklerinde sergiledikleri esrarengiz gülümsemeyi gülümserken onu gözlemlediğini gözlemledi.

Ona doğru yüzdü. En uçta yarı su altında oturan bir çift dışında havuz kendilerine kalmıştı. Harry havuz kenarındaki soğutucudan şampanya şişesini kaldırdı, bir bardağa doldurdu ve ona uzattı.

"Teşekkürler" dedi.

'Teşekkürler, ödeştik mi?' dedi, onun içkisini izlerken. 'Ondan çok uzak' dedi. 'Yaşananlardan sonra VG Senin için gizli DNA analizleri yaptığım ortaya çıkarsa çok yazık olur. Bu yüzden bana gizli bir şey söylemeni istiyorum.'

'Hımm. Ne gibi?'

'Bu size kalmış.' Ona yaklaştı. 'Ama en karanlık derinliklerden gelen bir şey olmalı.'

Harry ona baktı. Gözlerinde, 'Blueman' ninnisini istediğinde Gert'inkinden pek de farklı olmayan bir bakış vardı. Alexandra, Harry'nin Gert'in babası olduğunun farkındaydı ve şimdi çılgınca bir düşünceye kapılmıştı. Gerisini ona anlatacaktı. Şampanya şişesine baktı. Ne zaman fark etmiştim zaten

tek bardakla da olsa bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Tıpkı yalnızca kendisinin ve Johan Krohn'un bildiği bir şeyi ona söylemenin kötü bir fikir olacağı gibi. Boğazını temizledi.

Harry, "Los Angeles'ta bir adamın boğazını ezdim" dedi. 'Bunu parmak eklemlerimde hissettim, gevşediğini hissettim. Ve ben bunu sevdim.'

Alexandra ona geniş gözlerle baktı. 'Kavga mı ediyordunuz?'

'Evet.'

'Neden?'

Harry omuz silkti. 'Bir bar kavgası. Bir kadının üzerinde.

Sarhoştum.' 'Senden ne haber? İyi miydin?'

'İyiydim. Ona yalnızca bir kez vurdum, sonra her şey bitti.'

'Onun boğazına mı vurdun?'

'Evet. Keski yumruğu.' Göstermek için elini kaldırdı. 'FSK'yı Afganistan'da eğitmiş bir yakın dövüş uzmanı bana bunu öğretti. Önemli olan rakibinizi boğazının belirli bir bölgesine vurmaktır, o zaman tüm muhalefet anında sona erecektir çünkü beynimiz yalnızca tek bir şeyi düşünebilir, o da hava almaktır.'

'Bunun gibi?' diye sordu, orta eklemlerini ve parmak uçlarını birbirine bastırarak.

"Ve böyle," dedi Harry, başparmağını düzelterek işaret parmağına doğru iterek. 'Ve sonra buraya, gırtlığa nişan alırsınız.' İşaret parmağını kendi boğazına dokundurdu.

'Hey!' diye bağırdı, hiçbir uyarıda bulunmadan onu dürtüyordu. 'Kıpırdama!' güldü ve ona tekrar vurdu.

Harry şımarık bir şekilde uzaklaştı. 'Anladığını sanmıyorum. Birine doğru vurursan onu öldürme riskiyle karşı karşıya kalırsın. Bunun gırtlak olduğunu varsayalım.' Meme uçlarından birini işaret etti. 'Ve sonra bunları kullanmalısın...' Suyun altında kalçalarını tuttu ve ona yumrukta güç üretmek için nasıl dönmesi gerektiğini gösterdi. 'Hazır?'

'Hazır.'

Dört denemeden sonra Harry'nin inlemesine yetecek kadar sert iki yumruk indirmişti.

Havuzun diğer ucundaki çift susmuş, endişeli ifadelerle onları izliyordu.

'Onu öldürmediğini nereden biliyorsun?' Alexandra tekrar saldıracak pozisyona geldiğinde şunları söyledi.

'Kesin olarak bilmiyorum. Ama eğer o ölseydi arkadaşlarının daha sonra yaşamama izin vereceğini sanmıyorum.'

'Eğer onu öldürmüş olsaydın, bunun seni tüm kariyerin boyunca avladığın kişilerle aynı kefeye koyacağını hiç düşündün mü?'

Harry burnunu kırıstırdı. 'Belki.'

'Belki? Bir kadın hakkında tartışmak, bunun daha asil bir sebep olduğunu mu düşünüyorsun?'

'Buna meşru müdafaa diyelim.'

'Meşru müdafaa olarak sınıflandırılabilir pek çok şey var, Harry. Namus cinayetleri meşru müdafadır. Tutku suçları meşru müdafadır. İnsanlar kendilerine olan saygılarını ve onurlarını korumak için öldürürler. Siz de insanların kendilerini aşağılanmaktan kurtarmak için öldürdüğüne dair deneyiminiz var, değil mi?'

Harry başını salladı. Ona baktım. Anlamış mıydı? Bjørn'un aldığı şeyin yalnızca kendi hayatı olmadığını mı fark etmişti? Hayır, bakışları içe dönüktü, bu onun kendi deneyimiyle ilgiliydi. Harry bir şey söylemek üzereydi ki eli dışarı fırladı. Hareket etmedi. Yüzüne muzaffer bir gülümseme yayılırken orada öylece durdum. Bir keskiye sıkı sıkıya bağlı olan eli boğazındaki deriye zar zor dokunuyordu.

'O sefer seni öldürebilirdim' dedi. 'Evet.'

'Tepki verecek vaktiniz olmadı mı?'

'HAYIR.'

'Yoksa gırtlığınızı ezmeyeceğime mi güveniyordunuz?'

Biraz gülümsedi, cevap vermedi.

'Ya da...' Kaşlarını çatı. 'Umurunda değil mi?'

Harry'nin gülümsemesi genişledi. Şişeyi arkasından kavrayıp bardağını doldurdu. Şişeye baktı, ucunu ağzına götürdüğünü, başını geriye koyduğunu ve alkol içini doldururken hafif bir gurultu sesi duyduğunu, artık boş olan şişeyi indirdiğini, kadın geniş bakarken elinin tersiyle ağzını sildiğini hayal etti. -ona baktı. Bunun yerine neredeyse dolu olan şişeyi tekrar soğutucuya koydu. Boğazını temizledi.

'Saunaya girmeye ne dersin?'

Shakespeare'in beş perdesi yerine Ulusal Tiyatro'nun prodüksiyonu *Romeo ve Julietsaat* civarında on beş dakikalık arayla iki uzun perdeden oluşuyordu.

Ara boyunca evin ışıkları yandığında seyirciler dışarı akın etti ve hafif içeceklerin bulunduğu fuayeleri ve salonu doldurdu. Helene etrafındaki konuşmaları yarım kulak dinlerken bardaki kuyruğa katıldı. Tuhaf bir şekilde hiçbir oyunla ilgili değildi, sanki bu iddialı ya da kaba bir davranış olurdu. Bir şeyin, ona Markus'u hatırlatan bir kokunun farkına vardı ve yarı döndü. Arkasında bir adam duruyordu ve o hızla tekrar öne dönmeden önce adam ona gülümsemeyi başardı. Gülümsemesi... evet, neydi o? Her ne olursa olsun kalbi daha hızlı atıyordu. Neredeyse gülmek zorunda kaldı; Aniden diğer erkeklerin suratlarında kendi Romeo'larını gördüklerini düşünen kişinin yalnızca kendisi olmadığını garantileyen şey oyun ve psikolojik hazırlık olmalı. Çünkü arkasındaki adam hiç de çekici değildi. Belki tamamen çirkin değildi -gülüşü en azından güzel dişleri olduğunu ortaya çıkarmıştı- ama ilgi çekici değildi. Yine de kalbi atmaya devam ediyordu ve yeniden geri dönmek için bir arzu -yıllardır hissettiğini hatırlamadığı bir arzu- hissetti. Ona bak. Bakın onun dönmek istemesine neden olan şey neydi?

Kendini dizginlemeyi başardı, plastik bir bardak beyaz şarap sipariş etti ve onu salonun duvarları boyunca uzanan küçük yuvarlak masalardan birine götürdü. Tezgahın arkasındaki kadın SADECE KART yazan bir tabelayı işaret ederken, bir şişe su için nakit ödemeye çalışan adamı izledi. Yukarı çıkıp onun parasını ödemeyi düşündüğünü fark ettiğinde şaşırdı. Ancak satın alma girişiminden vazgeçmiş ve Helene'e dönmüştü. Gözleri buluştu ve tekrar gülümsedi. Daha sonra masasına doğru yürümeye başladı. Kalbi küt küt atıyordu. Bu neydi? Bir erkeğin bu kadar doğrudan davranmasını ilk kez deneyimliymiş gibi değildi. 'İzin verirseniz?' diye sordu, elini masanın yanındaki boş sandalyeye koyarak.

Beyni ağzına 'Yapmamamı tercih ederim' demesini emrederken ona kısa ve - öyle varsaydı - küçümseyen bir gülümseme gönderdi.

'Elbette.'

'Teşekkür ederim.' Sanki uzun bir konuşmanın ortasındalarmış gibi oturdu ve masaya yaslandı.

Neredeyse fısıltıyla, "Bunu bozmak istemem," dedi. 'Ama zehir içti ve ölecek.'

Yüzü o kadar yakındı ki kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Hayır, Markus'un kullandığından oldukça farklıydı, daha çiğ. Helene, "Bildiğim kadarıyla son perdeden önce zehri içmiyor" dedi.

'Herkes böyle düşünüyor ama o zaten zehirlenmiş. İnan bana.' O gülümsedi. Beyaz dişler. Yırtıcı hayvan benzeri. Tırnaklarını onun sırtına gömerken kendini teklif etme, derisini ısırıklarını hissetme isteği duydu. Tanrım, bu neydi? Bir yanı koşmak, bir yanı da kendini onun üzerine atmak istiyordu. Bacaklarını diğer tarafa çaprazladı ve fark etti ki bu mümkün müydü? - ıslak olduğunu.

'Oyuna aşına olmadığımı hayal edin' dedi. 'O halde neden benim için sonunu mahvetmek istiyorsun?'

'Çünkü hazırlıklı olmanı istiyorum. Hoş olmayan bir şey, ölüm.' Evet, öyle dedi, gözleri ondan ayrılmadı. 'Ama bu tatsızlığın toplamı, ölüme de hazırlanmak zorunda olduğunuzda daha da büyük olmuyor mu?'

'Şart değil.' Sandalyeye yaslandı. 'Yaşama sevinci, onun sonsuza kadar sürmeyeceğinin bilinmesiyle artmıyorsa, hayır.'

Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı. Çatı terasındaki partide miydi? Yoksa Danielle'de mi?

'Memento mori' dedi.

'Evet. Ama şimdi biraz su içmem gerekiyor.' 'Ben de fark ettim.'

'Adınız ne?'

'Helene. Ve senin?'

'Bana Prim deyin. Helene mi?' "Evet, Prim?" Güldü.

'Su servisi yapılan bir yere kadar bana eşlik etmek ister misiniz?' O güldü. Bir kadeh şarabı yudumladım. Burada suları olduğunu, ödeyebileceğini söyleyecektim. Ya da daha iyisi, onun bardağını ödünç alıp tuvaletteki musluktan biraz alabilmesi, Oslo musluk suyunun şişedeki her şeyden daha iyi olması ve üstelik daha çevre dostu olması.

'Aklınızda nerede vardı?' diye sordu.

'Önemli mi?'

'HAYIR.' Kendi kulaklarına inanamadı.

'İyi.' Avuçlarını birbirine bastırdı. 'O halde gidelim.' 'Şimdi? Son perdeden sonrasını kastettiğini sanıyordum.'

'Nasıl biteceğini zaten biliyoruz.'

Terse Acto, Vika'da bulunuyordu, belli ki yeni açılmıştı ve üst piyasa fiyatlarının en üstünde tapas servisi yapıyordu.

'İyi?' Alexandra sordu.

"Çok," dedi Harry, şarap kadehine bakmamaya çalışırken peçeteyle ağzına hafifçe vurarak.

'Oslo'yu tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor ama burayı hiç duymamıştım. Burada bir masa ayırtmamızı öneren Helge'ydi. Eşcinsel erkekler her zaman en iyisini bilir.'

'Eşcinsel mi? Ben bu tür titreşimleri almadım.' 'Çünkü

heyecanını kaybetmişsin.' 'Yani bir aşamada buna

sahip olduğumu mu söylüyorsun?'

'Sen? Büyük zaman. Elbette herkeste işe yaramadı. Gerçeği söylemek gerekirse o kadar da fazla değil.' Düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. 'Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen sadece birkaçımızın üzerinde işe yaradı.' Güldü, şarabını kaldırdı ve bardaktaki suyu tokuşturdu.

'Yani Terry Våge'nin kaynağını kaybettiğini, çaresiz kaldığını ve bir şeyler uydurmaya başladığını mı düşünüyorsunuz?'

Harry başını salladı. 'Bildiğini iddia ettiği şeyi bilmesinin tek yolu, katille doğrudan temas halinde olması. Ve ben bunu göremiyorum.'

'Ya kendi kaynağıysa?'

'Hımm. Katilin Våge olduğunu mu söylüyorsun?'

'Dört kişiyi öldüren Çinli bir yazarın hikayesini okudum, bunu birkaç kitapta yazdım ve yirmi yıldan fazla bir süre sonra mahkum edildim.'

"Liu Yongbiao," dedi Harry. 'Ve bir de Richard Klinkhamer var. Karısı ortadan kaybolur ve kısa bir süre sonra karısını öldürüp bahçeye gömen bir adam hakkında bir roman yazar. Ve onu buldukları yer orasıydı. Bu adamların ikisi de öldürmedisıraylabunun hakkında yazmak için, burada önerdiğin şeyin bu olduğunu sanıyorum?'

'Evet ama Våge bunu yapabiliirdi. Devlet başkanları yeniden seçilmek ya da tarihe geçmek için savaşlar başlatırlar. Neden bir gazeteci tepenin kralı olabilmek için aynısını yapmasın? Bir tanığı olup olmadığını kontrol etmelisin.'

'TAMAM. Bir şeyleri kontrol etmekten bahsetmişken. Oslo'yu tanıdığını söylemiştin. Villa Dante diye bir yer duydun mu?'

Alexandra gülmeye başladı. 'Evet tabi. Hala orada olup olmadığını görmek için oraya gitmek ister misin? Gerçi seni içeri alacaklarından şüpheliyim. Bugünlerde giydiğin takım elbiseyle bile.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Bu... nasıl diyeyim... çok özel bir gey kulübü.'

'Sen orada mıydın?'

'Hayır, kızgın mısın ama benim eşcinsel bir arkadaşım var, Peter. Kendisi aslında Røed'in komşularından biri ve beni terastaki partiye davet etti.'

'Buna mı davet edildin?'

'Resmi olarak değil, daha çok insanların yeni geldiği türden bir partiydi. Helge'yi Peter'la arasını düzeltmek için götürmeyi planlıyordum ama o gece çalışmak zorundaydım. Peter'la birlikte birkaç kez SLM'ye gittim.'

'SLM' mi?'

'Sen bu durumdan hiç memnun değilsin, Harry. İskandinav Deri Adam. Kitleler için bir eşcinsel kulübü. Orada da kıyafet kurallarına uymanız gerekiyor ve bodrumda karanlık odalar falan var. Sanırım bu, Villa Dante'nin üyeleri olan müşteriler için biraz kaba bir davranış. Peter bana oraya üye olmayı denediğini ama bunun imkansız olduğunu söyledi. Yakın çevrenin en iç kısmına, bir nevi eşcinsel Opus Dei'ye ait olmanız gerekiyordu. Görünüşe göre orası çok şık. Düşünmek *Gözler Tamamen Kapalı*. Haftada sadece bir gece açık olan, pahalı takım elbiseli eşcinsel erkeklere yönelik bir maskeli balo. Herkes hayvan maskeleriyle dolaşıyor ve onlara eşlik eden lakaplar var; bu da her yerde tam bir anonimlik sağlıyor. Her türden kaçamaklar ve garsonlar... hadi onlara diyelim *genç adam*.'

'Yasal yaşın üzerinde mi?'

'Şimdi muhtemelen öyledirler. Bu yüzden Salı günleri çağrıldığında kulüp tekrar kapanmak zorunda kaldı. Orada çalışan on dört yaşındaki bir genç, konuklardan birini tecavüzle suçladı. Elimizde bir sperm örneği var ama elbette veritabanında eşleşme yok.'

'Elbette?'

'Salı günlerinin müşterileri daha önceden mahkumiyet sahibi olan türden değildi. Neyse, artık Villa Dante olarak yeniden açıldı.'

'Kimsenin adını duymamış gibi görünüyor.'

'Radar altında çalışıyorlar, tanıtıma ihtiyaçları yok. Peter gibi insanların kabul edilme konusunda bu kadar takıntılı olmalarının nedeni budur.'

'Eskiden Salı günleri denildiğini söylemiştin.'

'Evet, salı günü kulüp gecesi vardı.' 'Ve hala yapıyorlar mı?'

'İstersen Peter'a sorabilirim.'

'Hımm. Sizce erişim elde etmek için ne yapmam gerekir?' O güldü.

'Bir mahkeme emri, bir arama emri muhtemelen. Bu arada, bu gece kendimle ilgili olarak sana bu hakkı veriyorum.'

Harry'nin onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Bir kaşını kaldırdı.

"Evet" dedi bardağını kaldırarak. 'Sırasıyla olduğu gibi.'

'Burada mı yaşıyorsunuz?' Helene sordu.

Kendisine Prim diyen adam, "Hayır" dedi. Arabayı Snarøya'nın ucuna doğru yolun her iki tarafındaki düz, açık araziye süsleyen yeni, modern ticari binaların arasından sürdü. 'Şehir merkezinde yaşıyorum ama akşamları havalimanı kapandıktan sonra köpeğimi burada gezdirirdim. O zamanlar burada kimse yoktu ve köpeğimi serbest bırakabilirdim. Dışarıda.' Batıdaki denizi işaret etti ve cips paketinden falan biraz daha yedi; zaten ona hiçbir şey teklif etmemişti.

"Ama orası bataklıkların koruma alanı" dedi Helene. 'Köpeğin orada yuva yapan kuşlara saldırmamasından korkmadınız mı?'

'Elbette ve bu birkaç kez oldu. Kendime bunun doğal bir düzen olduğunu ve buna engel olamayacağımızı söyleyerek teselli bulmaya çalıştım. Ama elbette bu doğru değil.'

'Öyle değil?'

'HAYIR. İnsanoğlu aynı zamanda doğanın bir ürünüdür ve bildiğimiz gezegeni yok etmek için elinden geleni yapan tek organizma biz değiliz. Ancak Doğa Ana bize toplu intihar etme zekasını verdiği gibi, aynı zamanda bize kişisel düşünmeyi de hediye etti. Belki bu bizi kurtarabilir. Umarım. Ne olursa olsun doğanın önünde durdum ve bunu kullanmaya başladım.'

Kapının üzerindeki tutma kolunu işaret etti ve Helene, ucunda tokalı bir tasmanın sarktığı geri çekilebilir bir köpek tasmaının farkına vardı.

'O iyi bir köpekti' dedi. 'O her yöne elli metre serbestçe koşarken, ben de tavan ışığı açık ve pencere açıkken arabada oturup kitap okuyabilirdim. Köpeklerin ve insanların daha fazlasına ihtiyacı yok. Birçok insan bunu yapmıyor *istek*Daha.'

Helene başını salladı. 'Yine de bir gün daha fazlasını isteyip kaçmak isteyebilirler. Peki köpeğin sahibi ne yapar?'

'Hiçbir fikrim yok. Köpeğim asla daha fazlasını istemedi.' Ana yoldan çıkıp bir orman yoluna sapmıştı. 'Ne yapardın?'

"Onu serbest bırak," dedi Helene.

'Orada tek başına hayatta kalamayacağını bilsen bile mi?' 'Hiçbirimiz hayatta kalamayız.'

'Doğru' dedi.

Yavaşladı. Yol bitmişti. Motoru ve farları kapattı ve etrafları zifiri karanlığa büründü. Sazlıkların arasında hışırdayan rüzgarı duyabiliyordu ve ağaçların arasından denizi ve daha uzaktaki adalardan ve burunlardan gelen ışıkları görebiliyorlardı.

'Neredeyiz?'

"Bataklıkların hemen yanında" dedi. 'Oradaki ön bölge Høvikodden'dir ve iki ada da Borøya ve Ostøya'dır. Buraya evler inşa edildiğinden beri burası yürümek için popüler bir yer haline geldi. Gündüzleri aileler kaynıyor. Ama şu anda bu iş tamamen seninle bana ait, Helene.'

Emniyet kemerini çıkarıp ona döndü.

Helene derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve bekledi. 'Bu çılgınlık' dedi.

'Deli?'

'Ben evli bir kadını. Bu... son derece kötü bir zamanlama.'

'Neden?'

'Çünkü kocamdan ayrılma sürecindeyim.' 'Bana mükemmel bir zamanlama gibi geldi.'

'HAYIR.' Gözlerini açmadan başını salladı. 'Hayır anlamıyorsun. Eğer Markus biz şartları tartışmadan önce bunu öğrenirse...'

'O zaman ondan birkaç milyon daha az alırsınız.'

'Evet. Şu anda yaptığım şey tam anlamıyla aptalca.'

'Peki sence bunu neden yapıyorsun?'

'Bilmiyorum.' Avuçlarını şakaklarına bastırdı. 'Sanki biri ya da bir şey aklımı ele geçirmiş gibi.' Tam o sırada aklına başka bir düşünce geldi. 'Milyonları olduğunu sana düşündüren ne?' Gözlerini açtı ve ona baktı. Evet, onda tanıdık bir şeyler vardı. Gözlerinde bir şey var. 'Partide miydin? Onu tanıyor musun?'

Cevap vermedi. Müziğin sesini açınca hafifçe gülümsedim. Korkunç canavarlar hakkında bir şeyler söyleyen teatral bir vibrato; şarkıyı daha önce duymuştu ama çıkaramamıştı.

"Martini," dedi aniden emin bir tavırla. 'Danielle'deydin. O içkiyi gönderen sendin, değil mi?'

'Peki sana bunu düşündüren ne?'

'Kuyrukta arkamda durmak, yanıma gelip oturmak, oyunun arasında yapacağınız bir şey değil. Bu şans eseri değildi.'

Elini saçlarının arasından geçirip aynaya baktı.

'İtiraf ediyorum' dedi. 'Bir süredir seni izliyorum. Seninle yalnız kalmak istedim. Ve şimdi öyleyim. Peki ne yapacağız?'
Derin bir nefes aldı ve kendi emniyet kemerini çözdü. 'Sikişeceğiz' dedi.

'Haksız değil mi?' dedi Alexandra. Yemeklerini bitirmişler ve restoranın barına çekilmişlerdi. 'Her zaman bir çocuk istedim ama hiç olmadı. Sen hiç istememişken...' Beyaz Rus kokteylinin üzerine parmaklarını şıklattı.

Harry suyundan bir yudum aldı. 'Hayat nadiren adildir.'

'Ve bu yüzden *rastgele*,' o ekledi. 'Bjørn Holm onun babası olup olmadığını kontrol etmek için DNA gönderdi... çocuğun adı neydi acaba?'

"Gert."

Alexandra, Harry'nin suratından bunun konuşmak istediği bir şey olmadığını görebiliyordu. Yine de -belki de olması gerekenden biraz daha fazla içtiği için- devam etti.

'Görünüşe göre *odeğil*. Hemen ardından, sizin kanınız olduğu ortaya çıkan bir şeyin DNA analizini yapıyorum, bunu yanlışlıkla tüm babalık testleri veri tabanından kontrol ediyorum ve şunu görüyorum: *sen* Gert'in babası. Eğer benim için olmasaydı..."

'Bu senin hatan değil.' 'Ne

benim hatam değil?' 'Hiç

bir şey. Unut gitsin.'

"Bjørn Holm'un kendini mi

öldürdüğünü?" "O o..." Harry durdu.

Alexandra onun sanki bir yeri acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturduğunu gördü. Ona söylemediği şey neydi? O neydi? *yapamadı* ona söyle?

'Harry mi?'

'Evet?' Gözleri barmenin arkasındaki rafta duran şişe sırasına sabitlenmiş gibiydi.

'BT *öyleydi* Karınızı öldüren seks suçlusu değil mi? Finne.'

'Ona sor.'

'Finne öldü. Eğer o olmasaydı o zaman...'

'Sonra?'

'Sen bir şüpheliydin.'

Harry başını salladı. 'Ortaktan her zaman şüpheleniyoruz. Ve genellikle haklıdır.''

Alexandra içkisinden bir yudum aldı. 'Sen miydin, Harry? Karını mı öldürdün?'

"Bunun iki katı var" dedi Harry ve Alexandra'nın onun onunla konuşmadığını anlaması biraz zaman aldı.

'Bu?' diye sordu barmen, bir parantez içinde ters çevrilmiş halde asılı duran kare bir şişeyi işaret ederek.

'Evet lütfen.'

Harry altın-kahverengi sıvının bulunduğu bardak önüne gelinceye kadar sessiz kaldı.

"Evet" dedi bardağı kaldırarak. Bir an sanki bundan korkuyormuş gibi tuttum. 'Onu öldürdüm.' Daha sonra içindekileri tek seferde boşalttı ve bardak tekrar tezgaha konmadan yeniden doldurulmasını emretti.

Helene nefesini geri aldı ama onun tepesinde oturmaya devam etti.

Onu yolcu tarafına doğru manevra ettirmiş, koltuğu yatırmış, o da tavan ışığını açıp prezervatif takmıştı. Sonra aynı kontrol duygusuna sahip olmasa da onu atlarından biri gibi sürmüştü. Hiç ses çıkarmadan gelmişti ama kaslarının nasıl kasılıp gevşediğini hissetmişti.

O da gelmişti. Usta bir aşık olduğu için değil, pantolonunu ve külotunu çıkarmadan önce her şeyin yeterli olacağı kadar azgın olduğu için.

Artık onun içinde yumuşadığını hissedebiliyordu.

'Peki neden beni takip ediyordun?' diye sordu, kendisi kadar çıplak bir şekilde, yaslanmış koltukta dümdüz yatan adama bakarak.

'Neden düşünüyorsun?' diye sordu, ellerini başının arkasına koyarak. 'Bana aşık oldun.'

Gülümsedi ve başını salladı. 'Sana aşık değilim Helene.'

'HAYIR?'

'Aşığım ama başka birine.'

Helene sinirlendiğini hissedebiliyordu. 'Oyun mu oynuyorsun?' 'Hayır, sadece sana nasıl olduğunu anlatıyorum.'

'O halde burada benimle ne yapıyorsun?'

'Sana istediğini veriyorum. Daha doğrusu vücudunuzun ve zihninizin ne istediğini. Hangisi benim?'

'Sen?' Homurdandı. 'Onun herhangi bir erkek olamayacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?'

'Çünkü sana o arzuyu yerleştiren benim. Ve şimdi vücudunuzun ve zihninizin içinde sürünüyor ve sürünüyor.'

'Özellikle sana olan arzun mu?'

'Evet benim için. Ya da daha doğrusu, içinizden sızan şey bağırsaklarıma girmek istiyor.'

'Çok tatlı. Seni straponla mı almak istediğimi mi söylüyorsun? Kocam bir keresinde dışarı çıkmaya başladığımızda bunu yapmamı istemişti.'

Kendisine Prim diyen adam başını salladı. 'İnce bağırsakları ve kalın bağırsakları kastediyorum. Bakteri florası. Böylece çoğalabilirler. Kocanıza gelince, onun arkadan nüfuz edilmek istemesi benim için yeni bir haber. Ben küçük bir çocukken, deliciyi yapan oydu.'

Helene ona baktı. Şaşkınlık içindeydi ama yanlış duymadığını biliyordu.

'Ne demek istiyorsun?'

'Kocanızın erkekleri siktiğini bilmiyor muydunuz?'

'Erkekler mi?'

'Küçük Erkekler.'

Yuttu. Elbette onun erkeklerden hoşlandığı aklından geçmişti ama bu konuda onunla hiç yüzleşmemişti. Markus'un biseksüel olması ya da büyük olasılıkla gizli eşcinsel olması sapkın değildi. Hasta olan Markus Røed'di – şehrin en zengin ve en güçlü adamlarından biri, basının açgözlülük, vergi kaçakçılığı, kötü zevk ve daha kötülerıyla suçladığı bir adam – daha özgür nefes almasına yardımcı olabilecek tek insani özelliği dünyaya kabul etmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, eşcinsel bir homofob, kendinden nefret eden bir narsist ve yürüyen bir paradoksun ders kitabı vakası haline gelmişti. Ama küçük çocuklar? Çocuklar. Hayır. Aynı zamanda, fikir ona sunulduğunda ve o da düşündüğünde, her şey fazlasıyla mantıklıydı. Ürperdi. Aklına başka bir düşünce geldi: Boşanma anlaşması açısından bunun işe yarayabileceği.

'Bunu nasıl biliyorsun?' diye sordu, külotunu ararken kıpırdamadan.

'O benim üvey babamdı. Altı yaşımdan beri bana tacizde bulundu. Altı diyorum çünkü bunu yaptığını hatırlayabildiğim ilk gün bana bisiklet verdiği gündü. Haftada üç kez. Haftada üç kez o küçük kışımı becerdi. Yıl içinde yıl dışında.'

Helene ağzından nefes alıyordu. Arabanın içindeki hava, seks kokusu ve o sıra dışı misk kokusuyla yoğundu. Yuttu. 'Senin

anne, onun ...'dan haberi var mıydı?'

'Her zamanki gibi oldu. Sanırım şüphelendi ama bunu doğrulayacak hiçbir şey yapmadı. Onu kaybetmekten korkan işsiz bir alkolikti. Ama olan buydu.'

'Sonunda geride kalanlar her zaman korkanlardır.'

'Korkmuyor musun?'

'Ben? Neden öyle olayım ki?'

'Artık senin ve benim burada olmamızın nedenini anlıyorsunuz.'

Yanılıyor muydu yoksa yine içinde mi sertleşiyordu? 'Susanne Andersen' mı?' diye sordu uzun uzun. 'O sen miydin?'

Onayladı.

'Ya Bertine?'

Tekrar başını salladı.

Belki blöf yapıyordu, belki de değildi. Her iki durumda da Helene korkması gerektiğini biliyordu. Peki neden o değildi? Bunun yerine neden kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladı? İlk başta yavaş yavaş, sonra daha yoğun bir şekilde.

"Yapma..." dedi, yüzü aniden soldu.

Ama yine ona bindi. Sanki bedeninin kendine ait bir iradesi vardı ve tam bir güçle kendini onun aletinin üzerinde kaldırıp tekrar aşağıya indirdi. Midesinin kasıldığını hissetti, boğuk bir inilti duydu, tekrar geleceğini sandı. Sonra ağzından sarı-yeşil bir kusmuk çağlayanının fışkırdığını gördü. Göğsüne doğru gitti, koltuğa ve karnına, ona doğru yayıldı. Koku o kadar keskindi ki midesinin dönmeye başladığını hissetti ve nefesini tutarken başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu sıkıştırdı.

'Hayır, hayır, hayır' diye inledi, altlarındaki zemini el yordamıyla ararken hareket etmeden. Gömleğini buldu ve onunla kendini silmeye başladı. Orta konsoldaki gevrek paketi işaret ederek, "Oradaki bok" dedi. Helene üzerinde Hillman Pets yazdığını görebiliyordu.

Gömleği karnına sürterek, "Parazit popülasyonunu düzenlemek için onu yemem gerekiyor" dedi. 'Fakat dengeyi bulmak zor. Çok yersem midem bunu kaldıramaz. Umarım anlarsın. Veya sempati duyabilir.'

Helene ne anladı ne de sempati duydu, sadece burnunu tutarken nefes almamaya odaklandı. Ve üzerinde tuhaf bir değişikliğin oluştuğunu hissetti. Sanki arzu ve özlem yavaş yavaş azalıyor ve yerini başka bir duyguya bırakıyordu: korku.

Susanne. Sonra Bertine'i. Ve şimdi sıra ona gelmişti.

Hemen dışarı çıkıp uzaklaşması gerekiyordu!

Sanki korkusunu hissetmiş gibi ona baktı. Gülümsemek için yoğun bir çaba harcadı. Sol eli serbestti, onunla kapıyı açabilir, dışarı çıkıp koşabilirdi. Orman yolunun başladığı yerde geçtikleri teraslı evlere doğru üç dört yüz metreden fazla olamazdı. Güzel, dört yüz metre onun en iyi yarışıydı ve çıplak ayakla ayakkabıyla koştuğundan daha hızlı koşuyordu. Üstelik ikisi de çıplak olduğu için adamın onu takip etmekte tereddüt edeceğini tahmin ediyordu, bu da ona ihtiyaç duyduğu avantajı sağlamaya yetiyordu. Arabayı çevirip ona yetişmeye de vakti olmayacaktı ve eğer denerse ormana doğru ilerleyebilirdi. Sol eli kapı kolunu bulurken dikkatinin biraz dağılması gerekiyordu. Sevgi gösterisinde bulunarak sağ elini gözlerinin üzerine koymak için burnunu bırakmak üzereyken aklına başka bir düşünce geldi. Değişimin nefes almadığı ve kokmadığı zamanlarda meydana geldiğini. Orada bir bağlantı vardı.

Anlıyorum, diye fısıldadı memnuniyetle. 'Olur böyle şeyler. Artık temizsin. Hadi yine biraz karanlık tutalım.' Havayı solumamaya çalıştı ve onun sesindeki titremeyi duymamasını umuyordu. 'Kubbe ışığı nerede?'

"Teşekkürler," dedi solgun bir gülümsemeyle ve çatıyı işaret etti.

Anahtarı buldu ve ışığı söndürdü. Karanlıkta sol eliyle yolcu kapısının iç kısmını tırmaladı. Kapı kolunu buldum, yavaşça açtım ve kapıyı ardına kadar ittim. Soğuk gece havasını teninde hissetti. Dışarı çıkmak için yola çıktık. Ama çok hızlıydı. Elleri boğazının etrafındaydı ve tutuşunu sıkılaştırıyordu. İki eliyle göğsüne vurdu ama boğazındaki tutuş daha da sıkılaştı. Koltukta bir dizinin üzerinde doğruldu ve kasıklarına vurma umuduyla diğer dizini öne doğru sürdü. Bağlanma hissi yoktu ama adam bıraktı ve kadın dışarı çıktı, çıplak ayaklarındaki çakılları hissetti, düştü ama tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı. Nefes almak zordu, sanki adam onu hâlâ boğuyormuş gibi ama o bunu görmezden gelmeli, uzaklaşmalıydı. Ve şimdi biraz hava aldı. Ana yolun aşağısındaki ışıkları görebiliyordu. Elbette dört yüz metreden daha yakın bir mesafe olması mı gerekiyordu? Evet, üç yüz bile değil. Bu sorun olmayacaktı. Hızını arttırdı, gerçekten havalandı. Ona yetişmesinin hiçbir yolu yoktu...

Sanki önündeki karanlıkta biri belirmiş ve boğazına o kadar sert vurmuştu ki yere devrilmişti. Sirtüstü düştü ve kafasını çakıllara çarptı.

Birkaç saniyedir dışarıda olmalıydı çünkü gözlerini tekrar açtığında çakılların üzerinde yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

Çığlık atmaya çalıştı ama boğucu baskı yeniden sıkılaştı.

Parmaklarını boğazına götürdü ve ne olduğunu hissetti.

Yaka.

Köpek tasmaını ona taktı ve koşmasına izin verdi, geri çekilebilir kablonun muhafazadan çekilmesine izin verdi ve elli metrelik özgürlüğe ulaşana kadar sakince bekledi.

Parmakları tokayı bulurken artık ayak seslerini duymuyordu. Onu bir araya getirdi ve özgürdü. Yakadan. Tekrar çakılların üzerine itilmeden önce ayağa kalkmaya zamanı olmadı.

Karanlıkta bir ayağı göğsünde, onun üzerinde dururken çıplak vücudu beyaz parıldayan görünüyordu. Sağ elinde tuttuğu şeye baktı. Parlak çeliğe ne kadar da az ışık yansıyor. Bu bir bıçaktı. Büyük bir bıçak. Yine de korkmuyordu. En azından arabada nefesini tuttuğu zamanki kadar korkmamıştı. Ölmekten korkmuyor değildi ama sanki şehveti daha güçlüydü. Bunu başka türlü açıklayamazdı.

Adam çömeldi, bıçağı kadının boğazına dayadı, öne doğru eğildi ve kulağına fısıldadı: 'Eğer bağırırsan hemen keserim. Anladıysan başını salla.'

Sessizce başını salladı. Hala kalçalarının üzerindeyken geriye yaslandı. Ve hâlâ boynundaki soğuk çeliği hissedebiliyordu.

'Üzgünüm Helene.' Sesi ağlamaklı geliyordu. 'Ölmek zorunda olman adil değil. Hiçbir şey yapmadın, hedef sen değilsin. Sadece gerekli bir araç olma konusunda korkunç bir talihsizliğe sahipsin.'

Öksürdü. 'Hayır... ne için gerekli?' 'Markus

Røed'i aşagılamak ve yok etmek için.'

'Çünkü o ...'

'Evet, çünkü beni becerdi. Ve o bunu yapmadığında akşam yemeğinde, kahvaltıda, bazen de öğle yemeğinde onun o çirkin sikini emmek zorunda kalıyordum. Anlatabilir misin Helene? Fark şu ki benim

hiçbir yan faydanın olmaması durumunda. Bir keresinde bisiklet dışında. Ve tabii ki annemin yanında kaldı. Hasta, değil mi? Bizi terk etmesinden korkuyordum. Ben mi yoksa annem mi onun için fazla yaşlandı bilmiyorum ama o, daha küçük oğlu olan daha genç bir kadın için bizi terk etti. Bütün bunlar sizin zamanınızdan çok önceydi, bu yüzden bunu duyduğunuzu sanmıyorum.'

Helene başını salladı. Kendisini dışarıdan görebiliyordu; çıplak yatarken ve boğazına bir bıçak dayamış halde çakıllı bir yolda donarken. Taşların derisine battığını hissedebiliyordu; çıkış yolu göremiyordu, belki de burası hayatın bittiği yerd. Yine de burada olmayı istiyordu ama yine de onu istiyordu. Delirmiş miydi?

Titrek bir sesle, "Annem depresyona girdi," dedi ve artık onun da dondurucu soğukta olduğunu görebiliyordu. 'Sarhoşken bana defalarca söz verdiği şeyi ancak yeniden ortaya çıktığında yapabilecek enerjiye sahipti. Kendi canına kıydı ve benimkini almaya çalıştı. İtfaiye yatakta sigara içmeyi kaza olarak değerlendirdi. Ne ben, ne de kardeşi Fredric Amca, onlara ya da sigorta şirketine onun sigara içmediğini, buldukları paketin Markus Røed'e ait olduğunu bildirmek için bir neden göremedik.'

Sustu. Sıcak bir şey göğsüne çarptı. Bir gözyaşı.

'Şimdi beni öldürecek misin?' diye sordu.

Titrek bir nefes aldı. 'Dediğim gibi kusura bakmayın ama parazitlerin yaşam döngüsünün tamamlanması gerekiyor. Gördüğünüz gibi çoğalabilmeleri için. Yeni bir bireye bulaşacaksa yeni, taze parazitlere ihtiyacım var. Anladın?'

O, başını salladı. Onun yanağını okşamak istiyordu, sanki coşkuya kapılmış gibi hissediyordu, sevgi her şeyi kapsıyordu. Ama bu aşk değildi, şehvetti, o kadar azgındı ki.

'Ve tabii ki ölümlerin masal anlatmamasının da bir avantajı var' dedi. "Elbette" dedi. Daha da zor nefes alıyordu. Sanki bunların son nefesleri olduğunu biliyormuş gibi.

'Ama söyle bana Helene, biz seks yaparken bir süreliğine de olsa sevildiğini hissettin mi?'

"Bilmiyorum" dedi yorgun bir şekilde gülümseyerek. 'Evet bencede.'

"Güzel" dedi ve bir elini boştaki ellerinin arasına aldı. Sıkıyorum. 'Ölmeden önce bunu sana hediye etmek istedim. Çünkü önemli olan tek şey bu, değil mi? Sevildiğini hissetmek için mi?'

"Belki," diye fısıldadı, gözlerini kapatarak.

'Bunu Şimdi aklında tut, Helene. Kendinize Şunu Őöyleyin: Seviliyorum.'

Prim ona baktı. Dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Kelimelerin oluŐturulması. *sevmiŐtim*. Sonra bıçağı kaldırdı, ucunu Şah damarına doğrulttu, öne doğru eğildi ve bıçağın içeri girmesine izin verirken tüm ağırlığını bıçağın üzerine verdi. Buz gibi soğuk tenindeki sıcak kan fıŐkırması onu sevinç ve dehŐetle ürpertti.

Bıçağın sapına sıkıca tutundu. TitreŐimler ona hayatın onu terk ettiğini bildiriyordu. Kan üçüncü kez fıŐkırdıktan sonra akmaya başladı. Birkaç saniye sonra bıçak ona Helene Røed'in öldüğünü Őöyledi.

Bıçağı çıkarıp yanına, yere oturdu. Gözyaşlarını sildi. Sođuktan, korkudan ve gerginlikten kurtularak ürperdi. Daha kolay olmadı, daha da kötüleŐti. Ama bunlar masum olanlardı. Suçlu kaldı. Bu tamamen farklı bir Şey olurdu. Markus Røed'in canını almak büyük bir mutluluk olurdu. Ama önce piç o kadar çok acı çekecek ki ölüm bir kurtuluş olarak gelecek.

Prim cildinde bir Şey hissetti. Hafif yağmur. O yukarı baktı. Siyah. Bu gece daha fazla yağmur bekleniyordu. Bu izlerin çoğunu silerdi ama hâlâ yapacak işleri vardı. Çıkarmadığı tek Şey olan saatine baktı. Dokuz buçuk. Eğer becerikli olsaydı saat on buçukta Şehir merkezine dönebilirdi.

Cumartesi

Tapetum lucidum

BİR SAAT OLDU gece yarısıydı ve Saray Bahçelerindeki lambaların altında ıslak yollar parlıyordu.

Harry hoş bir şekilde uyuşturuldu ve gerçeklik uygun şekilde çarpıtıldı. Kısacası sarhoşluğun en tatlı noktasındaydı; aldatmanın bilincindeydi ama yine de zihinsel olarak ağrısızdı. O ve Alexandra parkta yürüyorlardı. Karşılaştıkları yüzler geçip gidiyor. Ona destek olmak için kolunu kendi omzuna, kendi kolunu da beline dolamıştı. Hâlâ kızgındı.

"Bize hizmet etmeyi reddetmek başka bir şey," diye tısladı.

'Hizmet etmeyi reddedin' *Ben*" dedi Harry, diksiyonu yürüyüşünden çok daha istikrarlıydı.

'Bizi dışarı atan başka bir şey daha.'

'Atma *Bendi*şarı," dedi Harry. 'Barmenlerin müşterilerin başlarını tezgaha dayayarak uyumalarından hoşlanmadıklarını fark ettim.'

'Hala. Bu şuydu *yolo*/Onlar yaptı.' 'Daha kötü yollar da var Alexandra. İnan bana.' 'Ah evet?'

'Ah evet. Bu beni dışarı atmanın en akıllıca yollarından biriydi. Sanırım bu benim en hoş beş elenme listeme gizlice girebilir.'

Gülerek başını onun göğsüne yasladı. Bunun sonucunda Harry patikadan saparak kraliyet bahçesine doğru saptı, orada köpeğinin geri çekilebilir ucunu tutan yaşlı bir adam, rahatlarlarken onlara onaylamayan gözlerle baktı.

Harry'yi dengeye kavuşturdu. "Lorry'de durup bir kahve içelim" dedi.

"Ve bir bira" dedi Harry.

'Kahve. Tabii tekrar dışarı atılmak istemiyorsan.' Harry bunu iyice düşündü. 'TAMAM.'

Kamyon kalabalıktı ama giriş kapısının solundaki üçüncü kabinde Fransızca konuşan iki adamın olduğu yere oturdular ve onlara büyük fincanlarda dumanı tüten kahve ikram edildi.

Alexandra, "Cinayetlerden bahsediyorlar" diye fısıldadı. 'Hayır' dedi Harry, 'İspanya İç Savaşı'ndan bahsediyorlar.'

Gece yarısı kahve içtikten sonra Lorry'den ayrıldılar ve biraz daha az sarhoş oldular.

'Benimkine mi yoksa seninkine mi?' Alexandra sordu.

'Başka alternatifler alabilir miyim?'

"Hayır" dedi. 'Benimkine dön. Ve yürüyoruz. Temiz hava.'

Alexandra'nın dairesi, St Hanshaugen ile Alexander Kiellands Plass'ın ortasında, Marcus Thranes Kapısı'ndaki bir binadaydı.

Harry onu soymaya çalışırken yatak odasında hafifçe sallanırken, "Geçen seferden beri hareket etmişsin," dedi. 'Ama görüyorum ki yatak hâlâ aynı.'

'Güzel anılar?'

Harry düşünmek için durakladı.

Aptal, dedi Alexandra onu yatağa itip pantolonunun düğmelerini açmak için dizlerinin üzerine çökerken.

'Alexandra...' dedi elini onun elinin üstüne koyarak. Durdu ve ona baktı.

'Yapamam' dedi. 'Çok sarhoş mu demek istiyorsun?'

'O da muhtemelen. Ama bugün onun mezarındaydım.'

Aşağılanmanın öfkesini bekledi. Soğukluk. Aşağılama. Bunun yerine gözlerinde yalnızca yorgun bir teslimiyet hissediliyordu. Onu pantolonu üzerindeyken yorganın altına itti, ışığı kapattı ve peşinden sürünerek içeri girdi. Ona sokuldu.

'Hala acıyor mu?' diye sordu.

Harry bu duyguyu tanımlamanın başka bir yolunu bulmaya çalıştı. Boşluk. Kayıp. Yalnızlık. Korku. Hatta panik. Ama aslında çiviye kafasına vurmuştu, her şeyi kapsayan duygu acıydı. Onayladı.

'Şanslısın' dedi.

'Şanslı?'

'Birini bu kadar acıtacak kadar çok sevmek.' 'Hımm.'

'Bu kulağa sıradan geldiyse özür dilerim.'

'Hayır, haklısın. Duygularımız sıradandır.'

'Birini sevmenin banal olduğunu kastetmedim. Ya da seilmeyi istemek.' 'Ben de değil.'

Birbirlerini tuttular. Harry karanlığa baktı. Sonra gözlerini kapat. Raporların yarısı kalmıştı. Cevap orada olabilir. Aksi takdirde, bir kenara attığı ama Truls'la Schröder'de yaptığı konuşmanın ardından tekrar tekrar su yüzüne çıkan umutsuz planı denemek zorunda kalacaktı. O sürüklendi.

Mekanik bir boğaya biniyordu. O, sıkıca tutunup bir içki ismarlamaya çalışırken, o da vücudunu bir oraya bir buraya fırlattı. Tezgahın arkasındaki barmene odaklanmaya çalıştı ama sarsıntılar çok keskindi ve önündeki yüz hatları bulanıklaştı.

'Ne istersin, Harry?' Bu Rakel'in sesiydi. 'Bana ne istediğini söyle.'

Gerçekten o muydu? *Boğanın durmasını istiyorum. Senin ve benim birlikte olmamızı istiyorum.* Harry bağırmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Boğanın boynunun arkasındaki düğmelere bastı ama savurma ve dönüşlerin yoğunluğu ve hızı arttı.

Eti kesen bir bıçağın sesini duydu ve kadın çığlık attı. Boğa daha yavaş hareket etmeye başladı. Tamamen durana kadar.

Barın arkasında kimseyi göremiyordu ama ayna raflarının, şişelerin ve bardakların üzerinden kan akıyordu. Şakağına sert bir şeyin bastırıldığını hissetti.

Arkasından bir ses, "Borçlu olduğunu söyleyebilirim" diye fısıldadı. 'Evet, bana bir hayat borçlusun.'

Aynaya baktı. Yukarıdan gelen ışık konisinde kendi kafasını, tabancanın namlusunu ve parmağını tetiğe tutan eli gördü. Silahı tutan adamın yüzü karanlıkta yatıyordu ama beyaz bir şeyin parıldadığını görebiliyordu. Çıplak mıydı? Hayır, beyaz yakalıydı.

'Beklemek!' Harry dedi ve döndü. Asansördeki adam değildi. Veya Camaro'nun renkli camının arkasındaki adam. Bjørn Holm'du. Kızıl saçlı meslektaşı tabancayı şakağına dayayıp tetiği çekti.

'HAYIR!'

Harry yatakta dik oturduğunu fark etti.

'İsa!' bir ses mırıldandı ve yanındaki beyaz yastığın üzerinde siyah saç gördü. 'Neler oluyor?'

"Hiçbir şey," dedi Harry boğuk bir sesle. 'Sadece rüya görüyordum. Şimdi gideceğim.'

'Neden?'

'Okumam gereken raporlar var. Ve sabah erkenden Gert'le birlikte parkta yürüyüşe çıkacağıma söz verdim.' Kendini yataktan itti, sandalyenin üstünde gömleğini buldu, giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı. Mide bulantısının arttığını hissettim.

'Onu göreceğin için heyecanlı mısın?'

'Sadece zamanında orada olmak istiyorum.' Eğildi ve onu alnından öptü. 'İyi uykular ve bu güzel akşam için teşekkürler. Kendimi dışarı bırakacağım.'

Harry iç avluya indiğinde kusmak zorunda kaldı. Midesi düğümленip içindekiler kirli kaldırım taşlarına çarpmadan önce, duvar kenarındaki iki yeşil tekerlekli çöp kutusunun arasından geçmeyi başardı. Kendini toplamaya devam ederken, avlunun diğer tarafındaki duvarda karanlıkta kırmızı renkte parlayan bir şey gördü. Bir kedinin gözleriydi. *Tapetum lucidum* Lucille ona, gözünün arkasında bulunan ve artık zemin kattaki pencerelerden birinden gelen ışığı yansıtan bir katman olduğunu açıklamıştı. Sessizce oturup ona bakan kediye de görebiliyordu. Daha doğrusu, Harry'nin gözleri karanlığa alıştığında, kedinin dikkatini çekenin kendisi değil, aralarındaki bir fare olduğunu gördü. Fare, tekerlekli çöp kutularından kediye doğru yavaşça hareket etti. Geçen sabah Doheny Drive'daki bungalovda yaşananlar bir déjà vu gibiydi. Kendi ipini darağacına sürüklemeye zorlanan bir mahkum gibi, uzun, parlak kuyruğunu kendi peşinden sürükledi. Kedi hafifçe öne doğru eğildi ve hızlı bir manevrayla dişlerini kemirgenin ensesine batırdı. Kedi zaten ölü olan fareyi önündeki yere bırakırken, Harry tekrar kustu ve kendini duvara dayadı. Parlayan gözler sanki alkış bekliyormuşçasına Harry'ye baktı. Burası bir tiyatro, diye düşündü Harry. Kısa bir süreliğine birinin bizim için yazdığı rolleri oynadığımız kahrolası bir tiyatro.

Pazar

SABAH GÜNEŞİ HENÜZ YOKTU Thanh Mons'a vardığında yağmurdan ıslanan sokakları kurutmak için.

Evcil hayvan dükkanının anahtarları yanında değildi. Günlerden Pazar'dı ve burası gezdirdiği köpeklerin teslimi için buluşma noktasıydı. Müşteri yeniydi; önceki gün aramıştı. İnsanların hafta sonları onun köpek bakım hizmetinden yararlanmaları alışılmadık bir durumdu; bu genellikle evcil hayvanlarına kendilerinin bakmaya zaman buldukları zamanlardı. Thanh yürüyüşe çıkmayı sabırsızlıkla bekliyordu ve köpeğin biraz koşmak istemesi ihtimaline karşı eğitim kıyafetlerini giymişti. O ve annesi dün yemek hazırlayarak geçirmişlerdi. Babası hastaneden eve dönmüştü ve doktorun ona çok fazla yememesi ve baharatlı yiyeceklerden uzak durması konusunda kesin talimatlar vermesine rağmen, o -annesinin hoşuna gidecek şekilde- onun servis ettiği tüm yemekleri büyük bir şevkle mideye indirmişti.

Thanh, Vestkanttorget'in çakıllarla kaplı parkından köpekli bir adamın yaklaştığını gördü. Köpek bir Labrador'du ve yürüyüşüne bakılırsa kalça displazisinden muzdaripti. Yaklaştıkça, iki gün önce dükkana gelen polisin polis olduğunu gördü. İlk düşüncesi (belki de takım elbise giydiği için) onun Pazar ayinine ya da onay törenine gideceği ve bu yüzden bir köpek bakıcısına ihtiyaç duyduğuydu. Ama onunla ilk tanıştığında da takım elbise giyiyordu; belki de iş kıyafetiydi. Bu durumda, eğer adamın planı onu içeri almaya ikna etmekse, anahtarları getirmediğine memnundu.

'Merhaba' dedi gülümseyerek. 'Benim adım Sung-min.'

"Teşekkür ederim" dedi ve kuyruğunu sallayan köpeğe hafifçe vurdu.

'Teşekkür ederim. Ve adı Kasparov. Nasıl ödeyeceğim?'

'Vip'ler. Uygulamanız varsa. İsterseniz makbuz alabilirim.'

'Yani bir polis memuru için hesapları çalıştırmayacağını mı söylüyorsun?' O güldü. Kadın ona gülmeyince, "Kusura bakma, kötü şaka" dedi. 'Yolun bir kısmında sizinle yürümemin sakıncası var mı?'

'Elbette' dedi ve Kasparov'un tasmaşının William Walker olduğunu fark ederek liderliği ele geçirdi. Pahalı bir markaydı ama bir köpeğin boynuna yumuşak ve nazik davranıyordu. Bunları dükkânda stoklamak istedi ama Jonathan bunu reddetmişti.

'Genellikle Frogner Park'ta yürürüm' dedi.

'İyi.'

Güneye yürüdüler ve park yönünde Fuglehauggata'ya döndüler.

'Antrenman kıyafetleri giydiğinizizi görüyorum ama korkarım Kasparov'un koşu günleri geride kaldı.'

'Farkettim. Bir operasyonu düşündün mü?'

'Evet' dedi. 'Birkaç defa. Ancak veteriner buna karşı tavsiyede bulundu. Ama bence doğru yolda, doğru beslenme ve -kötü olduğu dönemlerde- ağrı kesiciler ve antienflamatuarlarla.'

'Köpeğinizi önemsiyormuşsunuz gibi

görünüyor.' 'Oh evet. Senin de köpeğin var mı?'

O, başını salladı. 'Ben daha çok ilişkilerle ilgileniyorum. Tıpkı Kasparov'un burada olduğu gibi.'

Şimdi ikisi de gülüyordu.

'Korkarım geçen gün patronunla pek iyi anlaşılamadım' dedi. 'O her zaman bu kadar asık suratlı mıdır?'

"Bilmiyorum" dedi Thanh. Polis sessizdi ve onun açıklama yapmasını beklediğinin farkındaydı. Elbette buna ihtiyacı yoktu ama bu tür sessiz duraklamalar, sanki şüpheli bir şeyler oluyormuş gibi, daha fazlasını söyleme konusundaki isteksizliğin altını çizmeye hizmet edebilirdi.

'Onu o kadar da iyi tanımıyorum' dedi, ancak şimdi bunu duyunca Jonathan'dan uzaklaşmak istiyormuş gibi göründü, bu da Jonathan'ı olumsuz bir duruma düşürebilirdi ve niyeti kesinlikle bu değildi.

Polis "Bu çok tuhaf" dedi. 'Dükkandaki tek kişi ikiniz olduğunuzda birbirinizi tanıyorsunuz.'

'Evet' dedi. Kirkeveien üzerindeki yaya geçidinde kırmızı ışıkta durdular. 'Biraz tuhaf olabilir. Ama merak ettiğiniz şey onun ülkeye bir şey kaçırıp sokmadığını bilip bilmediğim. Ve ben yapmıyorum.'

Çevresel görüşünde onun kendisine baktığını görebiliyordu ve ışık yeşile döndüğünde o kadar hızlı yürüdü ki adam arkasında kaldırımında ayakta kaldı.

Sung-min evcil hayvan dükkanındaki kızın peşinden koştu.

Sinirliydi. Açıkçası bu hiçbir yere varmıyordu, gardını almıştı ve konuşmayacaktı. Boş bir gün kayıydı ve dün Chris'le tartışmış olması da ruh halini iyileştirmemişti.

Bir çiçek satıcısı, Frogner Park'ın anıtsal ana kapısının yanında durmuş, hüzünlü çiçek örneklerini turistlere sunuyordu.

'Güzel sevgiliye bir gül.'

Satıcı öne doğru bir adım atarak Sung-min ve Thanh'nin yöneldiği daha küçük yan kapılardan birinin önünü kapatmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Sung-min.

Satıcı, sanki Sungmin onu yanlış duymuş gibi, bozuk Norveççe ile satış konuşmasını tekrarladı.

"Hayır" dedi Sung-min ve adamın etrafından dolaşıp kapıdan içeri giren Thanh ile Kasparov'u takip etti.

Ama satıcı onun peşinden geldi. 'Güzel olana bir gül...'

'Hayır!'

Adam, kıyafetine bakılırsa, Sung-min'in bunu karşılayabileceğini ve her ikisi de Asyalı göründükleri için Sung-min ile Thanh'ın bir çift olduğunu açıkça düşünüyordu. Elbette mantıksız bir varsayım değildi ve başka bir gün Sung-min'i rahatsız edecek bir varsayım da değildi. Önyargıların kendisini kışkırtmasına nadiren izin verirdi; bunlar insanların karmaşık bir dünyayla başa çıkma biçimlerinin sadece bir parçasıydı. Aslında Sung-min, en zararsız önyargıların bile kurbanı olduklarına inandıklarında gücenecek kadar benmerkezci insanlar tarafından daha çok kışkırtılıyordu. 'Bir gül...'

'Eşcinselim.'

Satıcı bir an durdu ve Sung-min'e boş boş baktı. Sonra dudaklarını ıslattı ve plastiğe sarılı soluk çiçeklerden birini uzattı.

'Güzele bir gül...'

'Eşcinselim!' Sung-min kükredi. 'Anlıyor musunuz? Eşcinsel olabildiğince eşcinsel!' Çiçek satıcısı geri çekildi ve Sung-min kapıya girip çıkan insanların dönüp onlara baktığını gördü. Thanh yüzünde şaşkın bir ifadeyle durmuştu ve Kasparov kısa bir havlama yapıp sahibini kurtarmak için önden çekiş yaptı.

'Üzgünüm.' Sung-min içini çekti. 'Burada.' Çiçeği alıp satıcıya yüz kronluk banknot uzattı.

'Bende hiç...' diye başladı adam.

'Bu iyi.' Sung-min Thanh'a doğru yürüdü ve gülü ona uzattı. İlk başta ona şaşkınlıkla baktı. Sonra gülmeye başladı. Sung-min durumun komik yanını görmeden önce bir an tereddüt etti, sonra o da güldü.

Thanh, 'Babam, sevgilerinize çiçek vermenin büyük ölçüde bir Avrupa geleneği olduğunu söylüyor' dedi. 'Antik çağda Yunanlılar, Orta Çağ'da Fransızlar ve İngilizler.'

"Evet ama gül aslen bizimle aynı kıtadandır" dedi Sung-min. 'Güney Kore'de doğduğum yer olan Samcheok'ta çok ünlü bir gül festivali var. Ve Mugunghwa, Şaron'un gülü, Kore'nin ulusal sembolüdür.'

'Evet ama mugunghwa tam olarak gülden mi bahsediyor?'

Monolite ulaşmadan önce sohbet çiçeklerden evcil hayvanlara doğru ilerledi.

Parkın tepesinde durup Skøyen'e bakarken, "Jonathan'ın hayvanları gerçekten bu kadar sevip sevmediğini bilmiyorum" dedi. 'Sanırım bu işe yeni başladı. Aynı kolaylıkla bir bakkal ya da elektronik mağazası da olabilirdi.'

'Ama ithalat yasağından sonra Hillman Pets'i stoklamaya devam ettiğine dair hiçbir şey bilmiyor musun?'

"Onun olduğundan bu kadar emin olmanı sağlayan ne?"

'Dükkanı aradığımda çok stresliydi.' 'Belki de korkuyordu...'

'Evet?'

"Hayır, hiçbir şey."

Sung-min derin bir nefes aldı. 'Ben gümrük memuru değilim. Onu yasadışı ithalatla suçlamayacağım. Üzerinde çalıştığım şey bir ipucunu takip etmek, ki bu da dolaylı olarak ortadan kaybolan iki kızı öldüren adamı yakalamamıza yardımcı olabilir. Ve daha fazlasının ölmesini önleyin.'

Thanh başını salladı. Karar vermeden önce biraz tereddüt etmiş gibi görünüyordu. 'Jonathan'ın yaptığını gördüğüm tek yasa dışı şey, birisinin Londra'dan yanına aldığı bir tilki yavrusunu almayı kabul etmesiydi; görünüşe göre oradaki şehirde tilkiler yaşıyor. Tilkileri ülkeye getirmek elbette suç ve bence bunu öğrendiklerinde korktular. Onu bıraktırmak için veterinerlere gitmeyi göze alamadılar ve bunu da yapamadılar

onlar da yavruyu onun yerine Jonathan'a verdiler. Sorunu ellerinden almak için ona cömertçe tazminat ödemek zorunda kaldıklarına şüphe yok.'

'İnsanlar böyle şeyler mi yapıyor?'

'Yarısını bile bilmiyorsun. İki kez köpeklerini alıp ortadan kaybolma zahmetine girmeyen sahipleri ile karşılaştım.'

'Peki ne yaptın?'

'Onları eve götürdüm. Ama fazla yerimiz olmadığından sonunda onları hayvan barınağına götürmek zorunda kaldım. Çok üzücü.'

'Tilki yavrusuna ne oldu?'

'Bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. O yavruyu sevdim.' Sung-min gözlerinin nemlendiğini görebiliyordu. 'Bir gün aniden gitti. Muhtemelen tuvalete sifonu çekmiştir...'

'Tuvalet?'

'Hayır tabii değil. Ama dediğim gibi Nhi'den nasıl kurtulduğunu bilmek istemiyorum.' Thanh ona veteriner olma hayalini ve planlarını anlatırken yürümeye devam ettiler. Sung-min dinledi. Bu kızdaki hoşlanmamak elde değildi. Üstelik zeki biriydi ve artık köpeğine bakması için temasa geçmiş gibi davranması için hiçbir neden yoktu, bu yüzden tüm yol boyunca ona eşlik etti. Sorgulaması sonuçsuz kalmıştı ama en azından dört ayaklı arkadaşına kendisi kadar değer veren biriyle vakit geçirebildiği gerçeğiyle kendini teselli ediyordu.

"Ah," dedi Thanh, tekrar Mons'a yaklaştıklarında. 'Jonathan var.'

Mağazanın kapısı açıldı ve dışarıda bir Volvo emlak park edilmişti. Yolcu tarafındaki açık kapıya bir adam yaslanmıştı. Muhtemelen elektrikli süpürge sesinden dolayı onları duyamıyordu. Ayaklarının dibinde bir kova su vardı, köpükler kenardan akıyordu ve araba ıslak ve parlıyordu. Asfalt üzerinde duran hortumdan hâlâ su damlıyordu.

Sung-min, Kasparov'un liderliğini üstlendi ve fark edilmeden kaçıp gitmemesi gerektiğini ve buluşmalarını ona anlatmak isteyip istemediğine karar vermeyi Thanh'a bırakması gerektiğini merak etti. Ancak daha kararını vermeden dükkan sahibi doğruldu ve onlara doğru döndü.

Sung-min, adamın gözlerinin parladığını gördü ve şüphesiz durumu doğru yorumladı.

Sungmin, diğerlerinin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Kilise servisi saatlerinde arabanızı yıkamak Hristiyanlığa aykırı değil mi?" dedi.

Adamın gözleri kısıldı.

Thanh hızlıca "Parkta yürüyüşe çıkmıştık" diye ekledi. 'Köpek bakımı.'

Sung-min bu kadar endişeli görünmemesini diledi. Sanki savunmaya geçmesi gereken kendisi değil de onlarmış gibi.

Adam tek kelime etmeden elektrikli süpürgeyi ve hortumu dükkana taşıdı. Tekrar ortaya çıktı, kovayı aldı ve içindekileri kaldırıma boşalttı. Sung-min'in el yapımı ayakkabılarının etrafında sabun köpükleri ve kirli su birikmişti.

Sung-min bunu fark etmedi; yalnızca elinde boş kovayla dükkana giren adama odaklandı. Gördüğü öfke sadece bir polis memurunun baş belası olmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa adam korktuğu için miydi? Sungmin tam olarak hangi sinire çarptığını bilmiyordu ama bir şeye çarpmıştı ve bundan hiç şüphesi yoktu. Adam tekrar dışarı çıkıp dükkanın kapısını kilitledi ve onlara hiç bakmadan arabaya doğru yürüdü. Sung-min, lastiklerden rögar kapağına kadar akan suda bazı toprak parçalarının kalıntılarını gördü.

'Ormanda mı araba kullanıyordun?' Sung-min sordu.

'Yanlış ağaca mı havladınız?' diye sordu dükkan sahibi sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı.

Sung-min, Volvo'nun Pazar günü Neuberggata'nın sakinliğinde hızlanışını izledi.

'Bagajında ne vardı?' "Bir kafes" dedi Thanh.

"Bir kafes," diye tekrarladı Sung-min.

"Ah," diye fısıldadı Katrine, Harry'nin koluna bağladığı kolunu geri çekerek.

'Sorun nedir?' O sordu.

Cevap vermedi.

'Ne oldu anne?' diye sordu Harry'nin elini tutan Gert. "Birisini gördüğümü sandım" dedi Katrine, Monolith'in arkasındaki yüksek yere gözlerini kısarak bakarken.

'Yine mi Sung-min?' Harry dedi. Katrine ona, kendisi ve Gert kapıda beklerken Sung-min'in bir kızla parka girdiğini gördüklerini söylemişti.

Katrine onun dikkatini çekmeye çalışmamıştı; meslektaşlarının onu Harry'nin yanında görmesine pek hevesli değildi. Bu anlamda Frogner Park

güneşli Pazar riskli bir seçimdi, içeride zaten bir sürü insan vardı, hatta bazıları dün geceki yağmurdan sonra hala nemli olan çimlerin üzerinde oturuyordu.

'Hayır, ben öyle olduğunu sanıyordum...' Durakladı.

'Randevun?' diye sordu Harry, kar kıyafeti giymiş Gert, Harry Amca'nın onu yerden kaldırması ve bir kez daha döndürmesi için kolunu çekiştirirken.

'Belki. Birini düşünüyorsun, sonra aniden gittiğin her yerde onun yüzünü görmeye başlıyorsun, anlıyor musun?'

'Yani onu orada mı gördüğünü söylüyorsun?'

'Hayır o olamaz, bugün işe gidecekti. Ama yine de seninle kol kola yürüyemem, Harry. Eğer herhangi bir meslektaşımızla karşılaşsak ve onlar ikimizi görürse...'

"Biliyorum" dedi Harry, saati kontrol ederek. Tam iki gün kaldı. Katrine'e, çalışmak üzere otele dönmeden önce yalnızca birkaç saati kaldığını açıklamıştı. Ama bunun sadece kendine bir şey yaptığı hissini vermek için olduğunu, orada bir şey bulacağını düşünmenin gerçekçi olmadığını biliyordu. Bir şeyin gerekli olduğunu *olmak*.

'O şekilde değil, bu şekilde!' dedi Gert, Harry'yi yoldan ayırıp ağaçların arasından oyun alanına ve çocukların tırmanıp oynadığı minyatür ahşap bir kale olan Frogner Kalesi'ne doğru giden patikaya çekerken.

'Yine ne denildi demiştin?' Harry masumca sordu.

'Fwognaw Catal!'

Harry, Katrine'in gülmemek için elinden geleni yapan uyarı niteliğindeki bakışını gördü. Ona ne oluyordu? Uykusuzluğun insanları psikotik hale getirebileceğini duymuştu; o aşamada mıydı?

Telefonu çaldı ve ekrana baktı. 'Bunu almam lazım. Siz ikiniz devam edin.'

Diğer ikisi işitme mesafesi dışındayken telefona "Harika bir gece için teşekkürler" dedi.

'Hayır, teşekkürler *Sen*' dedi Alexandra. 'Ama aramamın nedeni bu değil. İşteyim.'

'Pazar günü mü?'

'Gecenin bir yarısı raporları okumak için bir kızın yatağında bıraktığınız zaman, benim de biraz çalışmama izin verilmesi gerekiyor.'

'Haklısın.'

"Aslında tezimi tamamlamak için gelmiştim ama istediğin mutfak rulosunun DNA analizinin hazır olduğu ortaya çıktı, bu yüzden isteyebileceğini düşündüm."

sonuçlar hemen.'

'Hımm.'

'Susanne Andersen'in meme ucunun çevresinde bulduğumuz tükürükle aynı DNA profiline sahip.'

Harry'nin aşırı yorgun beyni, kalp atış hızı arttıkça bilgiyi parça parça almaya başladı. Sadece bir şeyin olmasını diliyordu *olmak*ve şimdi vardı. Kişi daha azından dindar olabilir. Ama aynı zamanda bu kadar şaşırmaması gerektiği de aklına geldi. Susanne'ın göğsündeki tükürüğün kimden geldiğine dair şüphe, Markus Rød'den DNA elde etmesine yetecek kadar güçlüydü.

"Teşekkür ederim" dedi ve aramayı sonlandırdı.

Oyun alanına vardığında Katrine'i kalenin önünde kumların üzerinde dört ayak üzerinde buldu. Sırt st oturan Gert topuklarını yanlarına doğru sürerken o da kişneme sesleri çıkarıyordu. O açıkladı - hala dört ayak üzerindeydi - Gert'in şövalyelerle ilgili bir film izlediğini ve kaleye at sırtında gelmekte ısrar ettiğini söyledi.

Harry, 'Susanne'ın üzerinde bulunan tükürük Markus Rød'e ait' dedi.

'Nereden biliyorsunuz?'

'Rød'in DNA'sını aldım ve Alexandra'ya gönderdim.'

'Kahretsin.'

'Anne...'

'Annem diline dikkat edecektir, evet. Ama eğer bu şekilde elde edilmişse, bu kitapla ilgili değildir ve o zaman bunu mahkemede kullanamayız.'

'Polisin öngördüğü şekilde yapılmadı, hayır, ama tam olarak konuştuğumuz şey buydu. Sizin ve çalışanlarınızın başkaları tarafından elde edilen bilgileri kullanmasını engelleyecek hiçbir şey yok.'

'Yapabilir misin ...?' Binicisine doğru başını salladı. Harry, itirazlarına rağmen Gert'i attan kaldırdı ve Gert ayağa kalktı.

'Rød'in karısı hâlâ ona bir mazeret sunuyor; yine de bu onu tutuklamak için yeterli olabilir," dedi pantolonunun dizlerindeki kumları silkeleyerek ve kulelerden birinden kaydırdıktan aşağıya doğru koşan Gert'i izleyerek.

'Hımm. Bence Helene Rød bu mazeret söz konusu olduğunda biraz tereddüt edebilir.'

'Ah?'

'Onunla konuştum. Bu mazeret, yaklaşan boşanma anlaşmasında onun pazarlık kozu.'

Katrine kaşlarını çatdı ve kendi çalan telefonunu çıkardı. Ekranı baktım.

'Bratt'

Harry, onun iş sesi, diye düşündü. Ve yüz ifadesindeki değişime bakarak gerisini tahmin edebiliyordu.

'Hemen orada olacağım' dedi ve bağlantıyı kesti. Harry'ye baktım. 'Bir ceset bulundu. Lilløyplassen.'

Harry bir an düşündü. Orası Snarøya'nın ucunda, sulak alanda değil miydi?

"Tamam" dedi. 'Ama oraya taktik araştırmacıları göndermek için bu kadar acele etmenin nesi var? Røed'i tutuklatmaya odaklanman gerekmiyor mu?'

'Aynı durum. Bir kadın. Ve başı kesildi.' 'Bok.'

'Bu arada onunla oynayabilir misin?' Gert'e doğru başını salladı.

"Günün geri kalanında meşgul olacaksın" dedi Harry. 'Ve bu gece. Røed'in ihtiyacı var...'

'Bunlar kapıya ve daireye.' Bir setten iki anahtarı kaydırıldı.

'Buzdolabında yiyecek var. Ve beni şüpheli bakışlardan kurtar, sonuçta babası sensin.'

'Himm. Görünüşe göre sana uygun olduğunda baba benim.'

'Sağ. Ve şimdi sürekli şikayet eden polis eşlerinden biri gibi konuşuyorsun.' Anahtarları ona verdi. "Sonra Røed'i alırsınız." Seni bilgilendireceğim.'

"Elbette," dedi Harry ve dişlerini sıkı.

Katrine'in kaydırağa doğru yürümesini, Gert'e birkaç kelime söylemesini ve ona sarılmasını izledi ve telefonu kulağına götürüp parktan dışarı koşarken onu gözleriyle takip etti. Elinde bir çekiş hissetti ve Gert'in yukarı dönük yüzüne baktı.

'Hawse'

Harry gülümsedi ve duymamış gibi davrandı.

'Hawse!'

Harry'nin gülümsemesi genişledi, takım elbise pantolonuna baktı ve kaybedeceğini biliyordu.

Pazar

Büyük memeliler

DAHA ON BİR OLMUŞTUSabah. Güneş ısındı ama bulutlardan birinin arkasına geçtiği anda Katrine ürperdi. Bir ağaç korusunun yanında duruyordu ve uzun, sarı marram çimenleriyle kaplı bir plaja ve onun ötesinde, yelkenli teknelerin ileri geri geçtiği ışıltılı denize bakıyordu. Döndü. Kadının cesedinin bulunduğu sedye, Sung-min'in ona doğru yürüdüğü yolun yukarısındaki ambulansa doğru gidiyordu.

'Kuyu?' dedi.

'Plajın hemen yanındaki uzun otların arasında yatıyordu.' Katrine derin bir iç çekti. 'Oldukça kötü bir şekil, diğer ikisinden daha kötü. Burada erken kalkanlar çoğunlukla küçük çocuklu aileler, dolayısıyla elbette içlerinden birinin onu bulması gerekiyordu.'

'Ah hayatım.' Sung-min başını salladı. 'Kimliği hakkında bir fikrin var mı?'

'Çıplaktı ve kafası kesilmişti. Kimsenin kayıp olduğu bildirilmedi. Henüz. Ama sanırım genç ve güzeldi, yani...'

Cümleyi tamamlamadı. Uzun sürmeyeceğine dair. Deneyimlerimize göre en erken kaybolduğu bildirilenler genç ve güzellerdi.

'İz yok sanırım.'

'Hayır, fail şanslıydı, dün gece yağmur yağdı.'

Sung-min ani bir soğuk rüzgar estikçe ürperdi. 'Bunun şans olduğunu düşünmüyorum Bratt.'

'Ben de değil.'

'Cesedin kimliğini tespit etmek için proaktif bir şey yapacak mıyız?'

'Evet. Mona Daa'yı aramayı düşünüyordum VG.Bu konuda çok ve bizim istediğimiz şekilde koşmaları karşılığında bunu ona özel olarak ver. Çok fazla değil, çok az değil. Daha sonra geri kalanlar onun yazısından alıntı yapabilir ve daha sonra ayrıcalıklı muameleden şikayet edebilirler.'

'Fena fikir değil. Daa, Vâge'nin sahip olmadığı bir şeye sahip olmak için bunu yapacak.'

'Benim düşüncelerim tam.'

Olay yeri teknisyenlerini, fotoğraf çekmeye ve kordonla çevrilmiş arama alanını kanıt için ince bir şekilde taramaya devam ederken sessizce izlediler.

Sung-min topuklarının üzerinde sallanıyordu. 'Tıpkı Bertine gibi buraya bir arabanın içinde getirildiğini düşünmüyor musun?'

Katrine başını salladı. 'Burada otobüs yok ve kontrol ettiğimiz taksi firmalarının da dün gece bölgeye tarifesi yoktu, yani evet, büyük olasılıkla.'

'Etrafta çakıl ya da toprak yol olup olmadığını biliyor musun?'

Katrine ona yakından baktı. 'Lastik izleri, düşündüğün şey bu mu? Burada sadece asfalt yollar gördüm. Ama muhtemelen şu anda yağmur nedeniyle lastik izleri silinip gitmiştir.'

'Elbette, ben sadece...' 'Sen

sadece mi?'

"Hiçbir şey" dedi Sung-min.

'O zaman şu aramayı yapacağım: VGdedi Katrine.

Saat on ikiye çeyrek vardı. Prim önündeki yağlı kağıdı yavaşça açtı.

İçini yeni bir öfke dalgası kapladı. İkisini bir arada gördüğünden beri düzensiz aralıklarla gelmişlerdi. İki muhabbet kuşu gibi. O, sevdiği Kadın ve o adam. Bir erkek ve bir kadın parkta bu şekilde yürüyüşe çıktığında, neler olup bittiğine dair çok az şüphe kalır. Onun peşindeydi. Aynı zamanda bir polis! Bu beklenmedik rakibi ortadan kaldıracak bir plan yapacak vakti henüz olmamıştı ama çok geçmeden yapacaktı.

Önünde yağlı kağıt açılmış halde duruyordu ve ortasında bir göz vardı.

Prim ağzının kuruduğunu hissetti. Ama

bunu yapmak zorunda.

Gözünü iki parmağı arasında tuttu, mide bulantısının arttığını hissetti. Tekrar kusamazdı, bu israf olurdu. Gözünü tekrar yere koydu

kağıt ve derin ve sakin bir şekilde nefes almaya çalıştı. Telefonundan internetteki gazetelere tekrar göz attı. İşte sonunda oradaydı! İçinde VG. En üstte sulak alanların büyük bir resmi vardı. Mona Daa'nın imzasının altında, henüz kimliği belirlenemeyen bir kadının cesedinin Lilløyplassen tarafından Snarøya'da bulunduğunu okudu. Cesedin yine kafası yoktu ve VG Öldürülen kadının kim olabileceğine dair bilgisi olanların polise başvurması çağrısında bulunuldu. Bir şey görüp görmediğine bakılmaksızın önceki akşam bölgede bulunanlar da öyle. Mona Daa, polisin şimdilik bu cinayetin Susanne Andersen ve Bertine Bertilsen cinayetleriyle bağlantılı olup olmadığı konusunda yorum yapmayı reddettiğini, ancak durumun açıkça ortaya çıkacağını yazdı.

Prim makaleye baktı. Vergilerinde hile yapan siyasetçiye, o gün Bodø/Glimt ile Molde arasındaki belirleyici çatışmaya ve Doğu'daki savaşa ilişkin birkaç maddenin üstüne yerleştirildi.

Orada, sahnenin merkezinde, başrolde olmanın tuhaf sarhoşluğunu hissetti. Annem büyülenmiş, nefesi kesilmiş bir tiyatro seyircisinin önünde anlatıcının sihirli asasını sallarken böyle mi hissetmişti? Sonunda onun içinde uyanan genleri ve tutkusu bu muydu?

Letonya'dan hayali isimle kayıtlı bir SIM kartla eBay'den satın aldığı diğer telefonu, yani yazıcıyı çıkardı. Numaraya dokundum VGihbar hattı. Lilløyplassen'in ölü kadını ile ilgili olduğunu söyledi ve Mona Daa'ya iletilmesini istedi.

Hatta görüldüğünde sanki bir emirmiş gibiydi.

"Evet."

Prim kendi sesinde daha derin bir ton ortaya çıkardı; deneyimlerine göre bunu kimsenin kendisi olarak tanımlayamadığını biliyordu. 'Kim olduğum hiç önemli değil ama çok endişeliyim. Bugün Frogner Park'ta Helene Røed ile buluşmam gerekiyordu. Hiç gelmedi, telefonuna cevap vermiyor ve evde de değil.'

'DSÖ-'

Prim telefonu kapattı. Yağlı kağıda baktı. Gözü kaldırdı ve inceledi. Ağzına koy. Ve çiğnendi.

On iki buçuktan hemen sonra Johan Krohn, Harry Hole'un numarasını aradı.

Karısının hâlâ elinde bir fincan kahveyle oturduğu ve yüzünü güneşe çevirdiği verandadan gelmişti. Güvenmediğini söyledi

daha sıcak havaların beklendiğini öngören hava durumu raporu. Cevap beklerken ceketinin düğmelerini ilikledi. Sonunda Harry'nin nefessiz sesini duydu.

'Üzgünüm, antrenmanı rahatsız mı ediyorum?' 'Hayır, oynuyorum.'

'Oynuyor musun?'

'Ben bir kaleye saldıran bir ejderhayım.'

"Anlıyorum" dedi Johan Krohn. 'Aradım çünkü az önce Markus'tan bir telefon aldım. Asistanı, Adli Tıp Kurumu'nun temasa geçtiğini kendisine bildirdi. Gelip bir cesedi teşhis etmesini istiyorlar.' Derin bir nefes aldı. 'Helene olabileceğini düşünüyorlar.'

'Hımm.'

Johan Krohn, Hole'un sesinin şok olup olmadığını anlayamadı.

"Ona eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm. Daha sonra cesedi görebilirsiniz. Helene olsun ya da olmasın, katil muhtemelen aynı.'

"Güzel" dedi Hole. 'Buraya gelip üç yaşındaki bir çocuğa birkaç dakika bakabilir misiniz?'

'Üç yaşında bir çocuk mu?'

'Hayvanmış gibi davranmandan hoşlanır. Tercihen büyük bir memeli.'

Johan Krohn, Adli Tıp Kurumu yazan çağrı tuşuna ikinci kez bastı.

'Bugün Pazar; işte birisinin olduğundan emin misin?'

Markus Røed binanın cephesine bakarak, "En kısa zamanda gelip bu kapıyı çalmam gerektiğini söylediler" dedi.

Sonunda içeride yeşil önlük giyen birinin cam kapıya doğru koştuğunu gördüler ve kapıyı açtı. Cerrahi maskenin arkasından, "Özür dilerim, meslektaşım bugünlük ayrıldı" dedi. "Ben Helge, otopsi teknisyeniyim."

'Johan Krohn' Avukat içgüdüsel olarak elini uzattı ama teknisyen eldivenli ellerini kaldırırken başını salladı.

'Ölülere hastalık bulaşabilir mi?' Røed alaycı bir şekilde arkadan sordu.

Otopsi teknisyeni, "Hayır, ama yaşayanlara bulaşabilirler" dedi.

Boş bir koridordan geçerek, penceresi Krohn'un otopsi odası olduğunu tahmin ettiği yere bakan bir odaya kadar onu takip ettiler.

'Kimlik tespiti hanginiz yapacaksınız?'

"O," dedi Krohn, Markus Røed'i işaret ederek.

Adam Røed'e bir yüz maskesi, önlük ve kendi giydiği gibi bir kese uzattı.

'Merhum olabilecek kişiyle ilişkinizin ne olduğunu sorabilir miyim?'

Røed bir an için yenilgiye baktı. 'Koca' dedi. Alaycı ses tonu kaybolmuştu, sanki Helene'in gerçekten orada yattığı ihtimali yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Otopsi teknisyeni, 'Yüz maskenizi takmadan önce bir bardak su içmenizi istiyorum' dedi.

"Teşekkür ederim ama buna gerek olmayacak" dedi Røed.

'Deneyimler, bunun gibi bir vakayla uğraşırken vücutta sıvı bulunmasının iyi bir fikir olabileceğini gösteriyor.' Otopsi teknisyeni bir sürahidenden bardağa su döktü. 'İnan bana, içeri girdiğimizde anlayacaksın.'

Røed ona baktı, kısaca başını salladı ve bardağı boşalttı.

Otopsi teknisyeni kapıyı açık tuttu ve o ve Røed içeri girdiler.

Krohn pencereye doğru gitti. Beyaz bir çarşafın altında profilden bir kadın silüetinin uzandığı bir tramvayın her iki yanında duruyorlardı. Kafa dışında. Belli ki içeride mikrofonlar vardı ve pencerenin üzerindeki hoparlörden onların seslerini duyabiliyordu.

'Hazır mısınız?'

Røed başını salladı ve otopsi teknisyeni çarşafı çıkardı. Krohn pencereden uzaklaştı. Profesyonel hayatında cesetler görmüştü ama böyle bir şey görmemişti. Otopsi teknisyeninin sesi hoparlörden kuru ve gerçekçi geliyordu.

'Üzgünüm ama görünen o ki fail ona aşırı şiddet uygulamış. Burada gördüğünüz şey, tüm vücutta bıçak yaraları ve kesilmiş mide. Ama en kötüsü muhtemelen anüsün etrafındaki alandır; burada failin bu kadar çok hasara neden olmak için bıçak veya ellerinden başka bir şey kullanmış olabileceğini görebiliriz. Rektumun tamamı yırtılarak açılmış ve yaralanma yukarıya doğru devam ediyor, yani bir boru, kalın bir dal veya benzeri bir şey kullanmış olmalı. Bu istediğinizden daha fazla bilgi olduysa özür dilerim, ancak onun artık istediğiniz kadın olmadığını anlamanız için uygulanan şiddetin düzeyini açıklamam gerekiyor.

biliyor ya da görmeye alışkındı. Bu yüzden acele etmeyin ve yaralanmaların ötesine bakmaya çalışın.'

Yüz maskesi nedeniyle Krohn, Røed'in yüz ifadesini göremiyordu ama vücudunun titrediğini gördü.

'Bunu... o hayattayken mi yaptı?'

'Keşke onun öldüğünü kesin olarak bildiğimizi söyleyebilseydim ama yapamam.'

'Sonra acı mı çekti?' Røed'in sesi zayıf ve gözyaşlarıyla doluydu. 'Dediğim gibi bilmiyoruz. Yaralanmaların bir kısmının kalp atımı durduktan sonra meydana geldiğini ancak tamamının olmadığını tespit edebiliriz. Üzgünüm.'

Røed'den tek bir sızlanma sesi duyuldu. Johan Krohn, ilişkilerinin hiçbir noktasında Markus Røed için asla üzülmemişti. Bir an bile müvekkili bunun için fazla piçti. Ama şu anda şefkat hissetti; belki de kaçınılmaz olarak bir an için karısını tramvaya bindirdiği ve kendisini de Røed'in yerine koyduğu için.

Otopsi teknisyeni, 'Bunun acı verici olduğunu biliyorum' dedi, 'ama sizden acele etmemenizi istemek zorundayım. Ona bakın ve onun Helene Røed olup olmadığını doğrulamak için elinizden geleni yapın.'

Krohn, Røed'in sarsılarak hıçkırarak ağlamasına neden olan şeyin parçalanmış bedenle bağlantılı olarak adının sesi olduğunu varsaydı.

Krohn arkasındaki kapının açıldığını duydu.

Siyah saçlı bir kadının eşlik ettiği Harry Hole'du.

Hole kısaca başını salladı. 'Bu Alexandra Sturdza. Burada çalışıyor. Onu yolda aldık.'

'Johan Krohn, Røed'in avukatı.'

Alexandra lavaboya gidip ellerini yıkamaya başlarken "Biliyorum" dedi. 'Bugün erkenden buradaydım ama açıkçası tüm aksiyonu kaçırdım. Kimliği belirlendi mi?'

Krohn, "Bunu şimdi yapıyorlar" dedi. 'Bu tamamen... eh, basit bir görev değil.'

Hole, Krohn'un yanındaki pencereye gelmişti ve şimdi içeriye bakıyordu. "Öfke," dedi basitçe.

'Bağışlamak?'

'Ona ne yaptığını. Diğer ikisine yaptığının aynısı değil. Bu öfke ve nefrettir.'

Krohn kuru ağzını nemlendirmeye çalıştı. "Yani Helene Røed'den nefret eden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

'Olabilir. Veya temsil ettiği şeyden nefret ediyor. Ya da kendinden nefret ediyor. Ya da onu seven birinden nefret ediyor.'

Bir avukat olarak Krohn bu açıklamaları daha önce de duymuştu. Bunlar, kurbanı seven birinden nefret etmeyle ilgili sonuncusu hariç, şiddet ve cinsel amaçlı cinayet içeren davalarda mahkeme psikologlarının az çok alışlagelmiş tanımıydı.

'Bu o.' Røed'in hoparlörden fısıldayan sesi otopsi odasının dışındaki üçünün de sessizleşmesine neden oldu.

Koyu saçlı kadın musluğu kapattı ve gözetleme penceresine döndü.

Otopsi teknisyeni, "Üzgünüm ama emin olup olmadığınızı sormam gerekiyor" dedi.

Røed'den yeni, titrek bir hıçkırık kaçtı. Onayladı. Bir omuza işaret etti.

'O yara izi. Biz Hindistan'ın Chennai şehrindeyken sahilde bisiklet sürerken almıştı. Bir yarış atı kiralamıştım; Ertesi gün bir yarışta koşacaktım. Birlikte çok güzellerdi. Ancak at kumda koşmaya alışkın değildi ve gelgitin bıraktığı çukuru göremedi. O kadar güzellerdi ki...' Sesi artık dayanamadı ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Siyah saçlı kadın, "Bu kadar zora dayandığına göre çok güzel bir at olmalı" dedi. Krohn inanamayarak ona döndü, soğuk bakışlarıyla karşılaştı ve azarlamayı dilinin ucunda yuttu. Bunun yerine öfkeyle Harry'ye döndü.

Harry, "Røed'in DNA materyalini analiz etti" dedi. 'Susanne Andersen'in göğsünde bulunan tükürükle eşleşiyor.'

Harry bu sözleri söylerken Johan Krohn'un yüzünü inceledi. Sanki avukat, müvekkilinin masumiyetine gerçekten inanmış gibi, saf bir şaşkınlık gördüğünü düşündü. Ancak avukatların ve polislerin neye inandığının aslında bir önemi yoktu; araştırmalar, insanların meslekleri ne olursa olsun birinin yalan söylediğini anlama yetenekleri arasında çok az fark olduğunu veya hiç fark olmadığını gösterdi; başka bir deyişle, hepimiz aynı düzeyde fakiriz. John Larson'ın yalan makinesi gibi. Yine de Harry, Krohn'un şaşkınlığının ya da Røed'in gözyaşlarının bir oyun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Elbette bir erkek öldürdüğü bir kadın için ya kendi eliyle ya da başkasına para ödeyerek üzülebilir. Harry görmüştü

Muhtemelen suçluluk duygusu, sevgiyi kaybetme karışımı nedeniyle ağlayan, cinayete ve aydınlanma anında ani şiddete yol açan kıskanç hayal kırıklığının aynısı olan yeterince suçlu koca. Tanrım, kendisi de bir süre, alkol sisinin ortasında Rakel'i öldürdüğüne inanmamış mıydı? Ama Markus Røed *bakmadı* Sanki önünde yatan kadını öldüren bir adam gibiydi, gerçi Harry nedenini ve nasılinı açıklayamıyordu. Gözyaşları bir şekilde fazla saftı. Harry gözlerini kapattı. *Gözyaşları çok saf?* İçini çekti. Bu ezoterik saçmalıkları boşverin; Kanıt oradaydı ve kendi hikayesini anlatıyordu. Hem onu hem de Lucille'i kurtaracak mucize gerçekleşmek üzereydi, öyleyse neden bunu kollarınızı açarak karşılamayasınız?

Odada bir uğultu duyuldu.

Alexandra, "Ana kapıda biri var" dedi.

"Muhtemelen polistir" dedi Harry.

Alexandra kapıyı açmak için ayrıldı.

Johan Krohn ona baktı. 'Onları arayan sen miydin?' Harry başını salladı.

Røed odaya girdi ve paltoyu, yüz maskesini ve keseyi çıkardı. 'Onu ne zaman bir cenaze evine taşıyabiliriz?' diye sordu, Krohn'a hitap ederek ve Harry'ye aldırış etmeden. 'Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum.' Sesi kısıktı, gözleri nemli ve kırmızıydı. 'Ve kafa. Ona bir kafa yapmalıyız. Tonlarca resmimiz var. Bir heykeltıraş. En iyisi Johan. En iyisi bu olmalı.' Tekrar ağlamaya başladı. Harry odanın bir köşesine çekilip Røed'i yakından gözlemlemişti.

Kapı açıldığında şaşkın şaşkın gözlemlenen üç polis ve bir polis memuru içeri girdi; bunlardan ikisi Røed'i iki kolundan yakaladı, üçüncüsü ona kelepçe taktı ve dördüncüsü neden tutuklandığını açıkladı.

Kapıdan çıkarken Røed, sanki arkasındaki pencereden yatan kadının cesedine son bir kez bakmak istermiş gibi başını çevirdi, ama ancak Harry'yi fark edecek kadar çevirmeyi başardı.

Ona attığı bakış, Harry'ye bir dökümhanede çalıştığı, erimiş metalin bir kalıba döküldüğü ve saniyeler içinde sıcak, kırmızı ve akıcı halden soğuk, gri ve sert hale geldiği yazı hatırlattı.

Sonra gittiler.

Otopsi teknisyeni içeri girdi ve yüz maskesini çıkardı. 'Selam Harry.'

'Merhaba Helge. Sana bir şey sormama izin ver.'

'Evet?' Önlüklerini astı.

'Suçlu birinin böyle ağladığını gördün mü?'

Helge düşünceli bir tavırla yanaklarını şişirdi ve yavaşça havayı dışarı verdi.

'Deneyciliğin sorunu, kimin suçlu olup kimin olmadığına dair cevabı her zaman alamamamızdır, değil mi?'

'Hımm. İyi bir nokta. İzin verirsiniz ...?' Otopsi odasına doğru başını salladı.

Helge'nin tereddüt ettiğini gördü.

"Otuz saniye," dedi Harry. 'Ve kimseye söylemeyeceğim. En azından başınızı belaya sokabilecek biri değil.'

Helge gülümsedi. 'Elbette. O halde kimse gelmeden acele edin. Ve hiçbir şeye dokunmayın.'

Harry içeri girdi. Daha iki gün önce konuştuğu neşeli kişiden geriye kalanlara baktı. Ondan hoşlanmıştı. Ve ondan hoşlanmıştı, bu tür şeyleri fark ettiği birkaç durumda yanılmıyordu. Başka bir hayatta ona kahve içmeye davet edebilirdi. Yaraları ve başın kesildiği yeri inceledi. Ona bir şeyi hatırlatan hafif, zar zor farkedilebilen bir kokuyu soludu. Parozmisi onu bir cesedin kokusunu algılayamaz hale getirdiğinden öyle değildi. Elbette misk kokusuydu ve ona Los Angeles'ı hatırlatıyordu. Harry doğruldu. Kendisi ve Helene Røed için zaman dolmuştu.

Harry ve Helge birlikte dışarı çıktılar ve polis kruvazörünün uzaklaştığını gördüler. Alexandra binanın ön tarafına yaslanmış sigara içiyordu. "Ben buna iki tatlı oğlan derim" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Harry.

'Siz ikiniz değil, o ikisi.' Taksi tabelası olan eski bir Mercedes'in ve önünde omuzlarında üç yaşında bir çocukla Keith Richards klonunun durduğu otoparka doğru başını salladı. Klon, Harry'nin fil sesleri olduğunu varsaydığı sesleri çıkarırken ve Harry'nin kasıtlı olduğunu umduğu bir şekilde sendelerken, kolunu burnunun bir uzantısı gibi kaldırıyordu.

'Evet' dedi, düşüncelerinin, şüphelerinin ve izlenimlerinin kaosunu çözmeye çalışırken. 'Sevimli.'

Sigarayı Harry'ye uzatarak, "Øystein bana yarın Jealousy Bar'da davanın çözülmesini kutlamak için ona ve sana katılıp katılmayacağımı sordu" dedi.

'Yapacak mıyım?'

Harry uzun bir nefes çekti. 'Mısın?'

"Evet, yapacağım" dedi ve sigarayı tekrar geri aldı.

Pazar

Orangotango

BASIN TOPLANTISI BAŞLADI Saat dört.

Katrine Şartlı Tahliye Salonu'na baktı. Doluydu ve atmosfer elektrikliydi. Mağdurun ve gözaltındaki adamın isimleri açıkça ortada dolaşmaya başlamıştı. Kedzierski orada bulunanlara davanın nasıl geliştiğini anlatırken esnemesini bastırdı. Zaten uzun bir Pazar günüydü ve henüz bitmemişti. Harry'ye işlerin nasıl gittiğini sormak için bir mesaj göndermişti ve o da şöyle cevap vermişti: *Gert ve ben bir şeyler içmeye gittik. Kakao.* Şöyle cevap vermişti *ha have* sert suratlı bir emoji ve bunları düşünmemeye çalışarak, konsantre olması gereken şey için zihninde yer açtı. Kedzierski konuşmayı bitirmiş ve soruları yanıtlamak için kürsüyü açmıştı. Kalın ve hızlı geldiler.

"NRK, lütfen" dedi Enformasyon şefi düzeni sağlamak amacıyla.

'Markus Røed'in DNA testine başvurmayı reddettiğini bildiğimiz halde ona karşı nasıl DNA kanıtı elde edebilirsiniz?'

Katrine, "Çünkü polis DNA testi yapmadı" dedi. 'DNA materyali polis dışından bir kişi tarafından elde edildi ve bu kişi de onu analiz ettirdi ve böylece olay yerindeki DNA ile eşleşmesi doğrulandı.'

'Bu kişi kimdi?' diye sordu bir ses, koridordaki diğerlerinin uğultularını keserek.

"Özel bir dedektif," dedi Katrine.

Konuşmanın uğultusu bir anda kesildi. Ve o kısa sessizlikte onun adını söyledi. Ve bundan keyif aldım. Çünkü Bodil Melling'i tanıyordu – her ne kadar kafasını tabağa koymayı istese de – gelemedi

Harry Hole'un olayı onlar adına neredeyse çözdüğünü olduğu gibi söylediği için onu takip etti.

'Røed'in Susanne Andersen ve Bert'i öldürme nedeni neydi...'

'Bilmiyoruz' dedi Sung-min gazetecinin sözünü keserek.

Katrine ona yan gözle baktı. Bilmedikleri doğrudu ama bunu tartışmak için zamanları vardı ve kıskanç bir kocanın karısını öldürmesinin yanı sıra aynı zamanda bir Harry Hole davası olan eski cinayet davasından bahseden kişi de Sung-min'di. , ayrıca seri cinayetin parçası gibi görünmesi ve dikkati kendisinden uzaklaştırmak için rastgele kadın ve erkekleri öldürdü.

'VG,' dedi Kedzierski.

'Eğer Harry Hole davayı sizin için çözdüyse neden burada değil?' Mona Daa sordu.

Kedzierski, "Bu polis sözcülerinin katılacağı bir basın toplantısıdır" dedi. 'Hole'la kendiniz konuşabilirsiniz.'

'Onunla iletişime geçmeyi denedik ama cevap vermiyor.'

"Yapamayız..." diye başladı Kedzierski ama Katrine sözünü kesti. 'O halde muhtemelen elleri başka meselelerle doludur. Biz de öyle, eğer davayla ilgili başka soru yoksa...'

Salonda büyük bir protesto sesi duyuldu.

Saat altıydı.

"Bir bira" dedi Harry.

Garson başını salladı.

Gert kakao fincanından başını kaldırıp pipeti bıraktı. 'Gwanny arı içen insanların cennete gitmediğini söylüyor. Ve sonra babamla tanışmayacaklar çünkü o öldü.'

Harry çocuğa baktı ve aklına bir fikir geldi. Bir bira onu cehenneme gönderse Bjørn Holm'la orada tanışacaktı. Etrafa baktı. Birkaç masada oturuyorlardı; yalnız adamlar, yarım litre biralarıyla tek arkadaş ve muhataptı. Her ne kadar sigara yasağının getirilmesinden bir nesil sonra duvarlarda ve mobilyalarda hâlâ algılayabildiği tütün kokusu kadar Schrøder'in ruhuna işlemiş olsa da onlar onu hatırlamıyordu, o da onları hatırlamıyordu. O zamanlar ondan daha yaşlıydılar ama sanki Capuchin Mezarlığı'ndaki iskeletlerin üzerindeki yazı alınlarına kazınmış gibiydi: *Şimdi sen neysen biz de öyleydik; biz şimdi neyse sen de olacaksın*. Çünkü Harry elbette her zaman alkolizm çizgisinin geriye doğru uzandığının farkındaydı.

onun soyu boyunca, beslenmesi gereken şeker ve alkollü içkiler için
çığlık atan küçük şeytani bir kan emici gibi, genler yoluyla aktarılan
kahrolası bir parazit gibi.

Telefon çaldı. Krohn'du bu. Sesi öfkeli olmaktan çok teslim olmuş görünüyordu.

'Tebrikler, Harry. İnternetteki gazetelerde Markus'u tutuklatan kişinin siz
olduğunuzu gördüm.'

'İkinize de önceden uyarıda bulundum.'

'Polisin kendisinin kullanamayacağı yöntemlerle.'

'Beni işe almanın nedeni buydu.'

'İyi. Sözleşmede, üç polis avukatının Røed'in mahkum olma ihtimalinin yüksek
olduğunu düşünmesi gerektiği belirtiliyor.'

'Yarına kadar elimizde olacak. Daha sonra tutarın da
aktarılması gerekiyor.'

'Bundan bahsetmişken. Cayman Adaları'nda bana sağlanan
hesap...'

'Bana bu konuyu sorma, Krohn.' Bir
duraklama oldu.

'Şimdi kapatıyorum, Harry. Umarım uyuyabilirsin.'

Harry telefonu Røed'in takımının iç cebine koydu. Dikkatini, o anda esas
olarak kakaosuyla ve duvarları kaplayan eski Oslo'nun büyük tablolarıyla
meşgul olan Gert'e çevirdi. Garson yarım litreyle geri döndüğünde, Harry
ondan bardağı geri almasını istedi ve parayı ödedi. Açıkçası bu, garsonun
son anda kendini kontrol eden bir alkolikle ilk deneyimi değildi ve tek
kelime etmeden veya kaşını kaldırmadan birayla birlikte ortadan kayboldu.
Harry Gert'e baktı. Soy hakkında düşündüm.

'Büyükanne haklı' dedi. 'Biranın kimseye faydası yok. Bunu hatırla.'

'TAMAM.'

Harry gülümsedi. Çocuk bu 'Tamam'ı Harry'den almıştı. Sadece
daha fazla bir şey almayacağını umuyordu. Tam tersine, kendi
suretinde yaratılmış bir soyun arzusu yoktu. Masanın diğer
tarafındaki çocuğa duyduğu neredeyse otomatik şefkat ve sevgi,
kendisinden çok mutlu olmasıyla ilgiliydi. Pipetten bir sürtünme sesi
geldi ve o anda Harry'nin telefonu titredi.

Katrine'den bir mesaj. *Şimdi eve. Siz*

ikiniz neredesiniz?

Harry, yolda olduklarını söylemek için bir mesaja dokunarak, "Annemin yanına gitme zamanı," dedi.

'Ne oldu gidiyorsun?' diye sordu Gert, masanın ayağını tekmeleyerek. "Ben otele gidiyorum" dedi Harry.

"Hayır." Çocuk küçük, sıcak elini onun elinin üzerine koydu. 'Yatağa gittiğimde bu şarkıyı söyleyeceksin. Gün batımı hakkında."

'İçecek?'

'Kola kamışı...' diye şarkı söyledi Gert.

Harry gülmek istedi ama bunun yerine boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. Lanet olsun. Bu tam olarak neydi? Ståle'in hazırlama dediği şey bu muydu? Harry sırf çocuğun babası olduğu inancının içine yerleştiği için mi böyle hissediyordu? Yoksa daha fiziksel ya da biyolojik bir şey miydi, kandaki bir şey miydi, iki insanı çaresizce birbirine doğru çekiyor muydu?

Harry ayağa kalktı.

'Hangi hayvansın sen?' Gert sordu.

"Orangotango," dedi Harry ve Gert'i sandalyesinden kaldırdı ve kendi etrafında dönme hareketi yaptı, bu da yalnız konuklardan birinin alkışını aldı. Gert'i yere bıraktı ve el ele kapıya doğru yürüdüler.

Saat gecenin onuydu ve Prim, Patron ile Lisa'yı yeni doyurmuştu. Haberleri tekrar izlemek için televizyonun karşısına oturdu. Sahnelediği şeyin sonuçlarının bir kez daha tadını çıkarmak. Polis bunu doğrudan söylemese de, söyledikleri basmakalıp sözlerden olay yerinde herhangi bir kanıt bulamadıklarını anlayabiliyordu. Helene arabadan indiğinde doğru kararı vermişti ve onu çakıllı yolda öldürmek zorunda kalmıştı. Geride DNA bırakmak kaçınılmazdı - bir saç, bir deri parçası veya ter - ve tanıkların ortaya çıkabileceği bir yolda bu kadar kapsamlı bir temizlik yapamayacağı için çakıllı yolun temizlendiğinden emin olmak zorunda kalmıştı. olay yeri olarak belirlenmedi. Böylece cesedi arabaya almış ve adanın bir ucuna bırakmıştı; bir sonbahar gecesi geç saatlerde adanın terk edildiğinden oldukça emindi ve işini uzun sazlıkların ardında yapmasına izin vermişti. Ayrıca ertesi gün aileler ve çocuklar bölgeye indiğinde Helene'in cesedinin bulunacağından da oldukça emin olun. Önce kafasını kesmiş, sonra vücudunun üzerinden geçmiş, arabaya binerken kalçalarına kazdığı tırnakların altından kendi DNA'sını yıkayıp kazımişti.

onu arabada. Dikkatli olunması gerekiyordu çünkü herhangi bir suçtan hüküm giymemiş olmasına rağmen polisin DNA profili veri tabanında mevcuttu.

Televizyondaki kadın haber sunucusu, erkek bir polis avukatıyla telefonda konuşuyordu ve ekranın sağ üst köşesinde adının (Chris Hinnøy) yanı sıra bir fotoğrafı belirdi. Røed'in gözaltına alınmasından bahsediyorlardı. Heyecan verici açılardan kaçmaya başlamaları şaşılacak bir şey değildi, haber kanalları bütün gün büyük ölçüde Markus Røed'in tutuklanmasına ve karısının öldürülmesine odaklanmıştı, hatta Bodø/Glimt'in Molde'ye karşı kazandığı az farkla kazandığı zafer bile çok az yer almıştı. İnternet gazetelerinde de aynı şey vardı; her şey Markus Røed'le ilgiliydi. Bu da dolaylı olarak konunun onunla ilgili olduğu anlamına geliyordu, Prim. Artık çevrimiçi baskılarda Markus Røed'in bu kadar çok fotoğrafı yer aldığından Harry Hole'un fotoğrafları da ortaya çıkmaya başlamıştı. Markus Røed'in DNA'sını Susanne'in göğsündeki tükürüğe bağlayan kişinin -yabancı, özel dedektif- kendisi olduğunu yazdılar. Sanki bu çok şaşırtıcıydı. Sanki polisin böyle bir şeyi yıllar önce kendi başına öğrenmemesi gerekiyormuş gibi. Aslında bu Harry Hole oldukça sinir bozucu olmaya başlamıştı. Onun ilgi odağı olmanın ne işi vardı ki? Sahne davaya, gizeme ayrılmalı. *onungizem*. Ayrıcalıklı bir adam olan ve kendisini kanunların üstünde gören bir adam olan Markus Røed'in şimdi harika bir şekilde ifşa edildiği ve hisseye konulduğu gerçeği üzerinde daha fazla durmalılar. İnsanlar bu tür şeyleri severdi, Prim kesinlikle severdi, ruha şeker verirdi. Yine de halk ağır bir doz almıştı. Üvey babasının, bulunduğu yerde gazetelere erişebilmesini, acı çekme fırsatına sahip olmasını, bu toplum önünde aşağılanmanın artık Prim'in kendisi için hazırladığı asit banyosuna dönüşmesini umuyordu. Markus Røed'in hissettiği kafa karışıklığı, çaresizlik ve korku. Kendi canına kıyma düşüncesi aklına gelmiş miydi henüz? Prim merak etti. Hayır, intiharın tetikleyicisi, annesini intihara iten şey umutsuzluktu ve üvey babasının hâlâ umudu vardı. Kendisi adına Johan Krohn'u görevlendirmişti ve polisin elindeki tek delil bir miktar tükürüktü. Bunu, Susanne ve Bertine'in kaybolduğu geceler için Helene'in Markus'a verdiği sahte mazeretle dengelemeleri gerekecekti. Ancak televizyondaki polis avukatının az önce söyledikleri Prim'i rahatsız etti.

Bu Chris Hinnøy, yarın bir ön duruşma yapılacağını ve yargıcın polise şüphesiz dört haftalık olağan gözaltı süresini ve - suçun delilleri ve ciddi niteliği göz önüne alındığında - gerekirse daha fazla tutukluluk süresi vereceğini açıklamıştı. Bu, içinde

Norveç hukukunda bir kişinin ne kadar süre gözaltında tutulabileceğine ilişkin bir süre sınırlaması yoktu, dolayısıyla prensipte yıllar geçebilirdi. Ve polise, aksi takdirde paralarını veya nüfuzlarını delilleri yok etmek, tanıkları tahrif etmek için kullanabilecek, avantajlı ve araçları olan kişilerin gözaltına alınmasına cömert bir şekilde erişmesine izin verilmesi özellikle önemliydi; evet, hatta onları etkilemeye çalışan örnekler bile vardı. araştırmacılar.

'Harry Hole gibi mi?' röportajı yapan kişi sanki bununla bir ilgisi varmış gibi sordu!

Polis avukatı, 'Boşluk Røed tarafından ödeniyor' dedi. 'Fakat Hole, Norveç polisi bünyesinde eğitim almış ve eğitilmiştir ve hem geçmişte hem de şimdiki kuvvet üyelerinden beklediğimiz dürüstlüğe açıkça sahiptir.'

'Bize katıldığınız için teşekkür ederiz, Chris Hinnøy...'

Prim sesi kıstı. Konuları düşünürken yemin etti. Polis avukatı haklıysa, Markus Røed süresiz olarak kilit altında, kendisine ulaşılamayacak bir hücrede güvende kalabilirdi. Plan bu değildi.

Düşünmeye çalıştı.

Planın – büyük planın – değişmesi gerekiyor muydu?

Sehpanın üzerindeki pembe sümüklüböceğe baktı. Yarım saatlik bir çabanın ardından geride bıraktığı sümüksü patikada. Nereye gidiyordu? Bir planı var mıydı? Bir şey mi avlıyordu? Yoksa kaçmak mı? Yamyam sümüklüböceklerin er ya da geç izi bulup takibe başlayacaklarının farkında mıydı? Durmak ölüm müydü?

Prim parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Harry koştu, haber sunucusunun Hinnøy'a teşekkür etmesini izlerken kalbinin vücuduna kan pompaladığını hissetti.

Chris Hinnøy, Harry ve Johan Krohn'un birkaç saat önce temasa geçerek Markus Røed'in davadaki deliller göz önüne alındığında suçlu bulunma olasılığına ilişkin öznel ve resmi olmayan bir değerlendirme yapmalarını istedikleri üç polis avukatından biriydi. İkisi hemen cevap vermek istemişti ama Krohn onlardan sabaha kadar bu konu üzerinde uyumalarını istemişti.

Bodø/Glimt antrenörüyle haberlerde röportaj yapılıyordu ve Harry bakışlarını koşu bandına bağlı televizyon ekranından önündeki aynaya kaydırdı.

Otelin küçük spor salonu kendisine kalmıştı. Takım elbisesini odasında asılı bırakmıştı ve artık arkasında bir askıda asılı duran otel bornozunu giymişti. Ön taraftaki ayna tüm duvarı kaplıyordu. İç çamaşırı, bir tişört ve şaşırtıcı derecede iyi koşu ayakkabısı işlevi gören el yapımı John Lobb ayakkabılarıyla koşuyordu. Elbette gülünç görünüyordu ama umrunda değildi. Hatta aşağı inerken bu kıyafetle resepsiyona uğramış ve barda nazik bir rahiple karşılaştığını ancak adını unuttuğunu söylemişti. Siyah kadın resepsiyonist başını salladı ve gülümsedi. 'Otelin konuğu değil ama kimi kastettiğinizi biliyorum Bay Hole. Çünkü o da burada senin hakkında sorular soruyordu.'

'Gerçekten mi? Ne zaman?'

'Giriş yaptıktan kısa bir süre sonra, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Oda numaranızı istedi. Ona bu bilgiyi vermeyeceğimizi ama odanızı arayabileceğimi söyledim. Reddetti ve gitti.'

'Hımm. Ne istediğini söyledi mi?'

'Hayır, sadece... merak ediyordu.' Son kelimeyi İngilizce söylemişti. Ve tekrar gülümsedi. 'İnsanlar benimle İngilizce konuşmayı tercih ediyor.'

'Ama o Amerikalı, değil mi?'

'Belki.'

Harry koşu bandının hızını artırdı. Hala temposu vardı. Peki yeterince iyi koşuyor muydu? Sonunda her şeyin üstesinden gelebilecek miydi? Her şey onun arkasında mı? Arkasından çıkanlar mı? Interpol'ün, tıpkı her yarı yolda kalmış hacker gibi, dünyadaki her otelin misafir listelerine erişimi vardı. Diyelim ki rahip ona göz kulak olmak için oradaydı, diyelim ki iki gün içinde, borç ödenmeden son teslim tarihi dolduğunda, Harry'yle ilgilenecek olan kişi oydu. Ne olmuş? Borç tahsildarları, paralarını alma umutları tükenmeden borçlularını öldürmezler ve bunu yalnızca diğer borçlulara bir uyarı olarak yaparlar. Ve şimdi Røed tutuklanmıştı. Kurbanın meme ucunda tükürük. Bundan daha iyi adli delil bulamazsınız. Sabah üç polis avukatı da aynı şeyi söylüyordu; para aktarılacak, borç silinecek ve o ve Lucille serbest kalacaktı. Peki neden aklı hâlâ çalkalanıyordu? Sanki kaçmaya çalıştığı başka bir şey varmış gibi, bu davayla ilgili bir şey varmış gibi hissettiği için miydi?

Harry'nin koşu bandındaki şişe tutucusuna koyduğu telefon çaldı. Ekranda hiçbir baş harf görünmedi ama numarayı tanıdı ve cevap verdi.

'Benimle konuş.'

Cevap olarak kahkahalar duydu. Sonra yumuşak bir ses. 'Birlikte çalıştığımız dönemden beri hâlâ aynı ifadeyi kullandığına inanamıyorum, Harry.'

'Hımm. Hala aynı numarayı kullandığına inanamıyorum.'

Mikael Bellman tekrar güldü. 'Røed'i tebrik ederim.' 'Hangi bölüm?'

'Ah, hem işte hem de tutuklamada.'

'Ne istiyorsun Bellman?'

'Şimdi şimdi.' Tekrar güldü; o büyüleyici, içten kahkaha, erkekleri ve kadınları Mikael Bellman'ın sıcak, samimi bir insan, güvenebilecekleri biri olduğuna inandırmakta çok etkiliydi. 'İtiraf etmeliyim ki Adalet Bakanı olarak biraz şımarık oluyorsunuz, zamanı kısıtlı olan kişi olmaya alışıyorsunuz, asla konuştuğunuz kişi olmuyor.'

'Zamanım kısıtlı değil. Artık değil.'

Bunu takip eden duraklama uzun sürdü. Bellman devam ettiğinde samimiyet biraz daha zorlama geliyordu.

'Bu davada yaptıklarınızı takdir ettiğimizi söylemek için aradım, bu dürüstlüğün bir göstergesi. Biz İşçi Partisi olarak kanun önünde eşitliği önemsiyoruz ve bu nedenle bugün erken saatlerde tutuklamaya yeşil ışık yaktım. Hukukun üstünlüğüyle yönetilen işleyen bir devlette zengin ve ünlü olmanın hiçbir avantajının bulunmadığının sinyalini vermek önemli.'

"Belki de tam tersi," dedi Harry.

'Bağışlamak?'

'Adalet Bakanı'nın tutuklamalara izin vermesi gerektiğini bilmiyordum.' 'Bu sıradan bir tutuklama değil, Harry.'

'Demek istediğim bu. Bazıları daha önemlidir. Ve İşçi Partisi'nin bayağı bir pisliğin peşinden gittiğini görmek pek de zarar vermiyor.'

"Demek istediğim şu, Harry, Melling ve Winter'la tatlı bir dille konuştum ve onlar da ilerleyen soruşturmada senin de yer almanı istiyorlar." Suç duyurusunda bulunmadan önce yapmamız gereken bazı işler var. Artık işvereniniz tutuklandığına göre işsiz olduğunuzu varsayıyorum. Katkın bizim için önemli, Harry.'

Harry koşu bandını yürüme hızına yavaşlatmıştı.

'Sabah Røed'le röportaj yapılırken senin de orada olmanı istiyorlar.' *Sizin için önemli olan günün kahramanının takımınızda gibi görünmesideye düşündü Harry.*

'Peki, ne diyorsun?'

Harry bunu düşündü. Bellman'ın onda her zaman uyandırdığı hoşnutsuzluğu ve güvensizliği hissetti. 'Hımm. Orada olacağım.'

'İyi. Bratt sizi gelişmelerden haberdar edecek. Koşmak zorundayım. İyi geceler.' Harry bir saat daha koştu. Kendisini rahatsız eden şeyden kaçamayacağını anlayınca sandalyelerden birine oturdu ve Alexandra'ya seslenirken terin yastık kılıfına sızmasına izin verdi.

'Beni özledin mi?' diye seslendi.

'Hımm. Şu kulüp, Salı günleri...'

'Evet?'

'Her salı kulüp geceleri düzenlerlerdi. Arkadaşınız Villa Dante'nin geleneği sürdürdüğü konusunda bir şey söylemedi mi?'

Pazartesi

GENEL EDİTÖR OLE SOLSTAD KENDİNİ ÇİZDİ bir ucuyla yanağını okuma gözlüğü. Kahve lekeli kağıt yığınlarıyla dolu masasının üzerinden Terry Våge'a baktı. Våge, sanki toplantının sadece birkaç dakika sürmesini bekliyormuş gibi, ziyaretçi koltuğunda iki büklüm oturuyordu, yün paltosu ve domuz şapkası hâlâ üzerindeydi. Ve umarım öyle olur. Çünkü Solstad bundan korkuyordu. Våge'nin daha önce çalıştığı gazetede filminden alıntı yapan meslektaşını dinlemesi gerekirdi. *Fargo*'Ona kefil değilim' dediğinde.

Solstad ve Våge, Røed'in tutuklanmasıyla ilgili birkaç genel söz alışverişinde bulunmuştu. Våge sırtmış ve yanlış adamı yakaladıklarını söylemişti. Solstad özgüven eksikliği tespit etmedi ama bu muhtemelen tüm dolandırıcılar için geçerliydi; onlar da neredeyse kendilerini kandırmakta ustaydılar.

Solstad, "Bu yüzden sizden daha fazla içerik sipariş etmemeye karar verdik" dedi; sözlü veya yazılı olarak 'bırak gitsin', 'işe son ver' veya 'işten kov' gibi sözcükler kullanmamaya dikkat etmesi gerektiğinin farkındaydı. Her ne kadar Våge yalnızca serbest çalışan bir sözleşmeye sahip olsa da, iyi bir avukat, iş mahkemesinde onlara karşı fiili bir işten çıkarılmayı kullanabilirdi. Solstad'ın bunu şimdi ifade etme şekli, yalnızca Våge'nin yazdıklarını yayınlamayacakları anlamına geliyordu, aynı zamanda Våge'ye, diğer gazeteciler için araştırma yapmak gibi sözleşme kapsamındaki diğer görevlerin de verilmesini göz ardı etmiyordu. Ancak iş kanunu çetrefilliydi, çünkü *Dağbladet* Avukatı ona açıkça söylemişti.

'Neden?' dedi Våge.

'Çünkü son birkaç günde yaşanan olaylar, son makalelerinizin doğruluğu konusunda şüphe uyandırdı.' Ayrıca yakın zamanda biri ona, hedefin adı olan 'Våge'yi de içeren bir azarlamanın her zaman daha etkili olacağını söylediği için ekledi.

Konuşur konuşmaz, Solstad, Våge'nin amacının, davranışlarını düzeltereğine söz vermesi değil, mümkün olan en az yaygara ile adamdan kurtulmak olduğu göz önüne alındığında, azarlamanın pek de uygun bir taktik olmadığını anladı. Öte yandan Våge'nin neden bu kadar sert bir adım attıklarını anlaması gerekiyordu. *Dağbladet* güvenilirliği.

'Bunu kanıtlayabilir misin?' Våge, gözünü bile kırpmadan, evet, hatta esnemeyi bile bastırarak kadar ileri gitti, dedi. Gösterişli ve çocukça ama yine de kışkırtıcı.

'Asıl soru, yazdıklarınızı kanıtlayıp kanıtlayamayacağınızdır. Kurguya benziyor, kokuyor ve kulağa kurgu gibi geliyor. Eğer bana kaynağını vermezsen..."

'Tanrım, Solstad, bu paçavranın editörü olarak şunu bilmelisin ki korumam gerekiyor — '

'Bunu halka açıkla demiyorum, sadece bana ver. Baş editörün. Sizin yazdıklarınızdan ve bizim yayınladığımız şeylerden sorumlu olan adam. Anlamak? Eğer bana kaynağı söylersen, o zaman ben de senin gibi onu korumakla yükümlüyüm. Yani kanun kaynakların gizliliğine izin verdiği ölçüde. Anlıyor musunuz?'

Terry Våge uzun bir inilti çıkardı. 'Yapmak *Sen* anladın mı Solstad? Anladın mı o zaman başka bir gazeteye gideceğim diyelim *VG* veya *Öğleden sonra* benim onlar için yaptığım şeyi onlar için de yapın *Dağbladet*? Yani onları suç raporlama konusunda pazar liderlerine dönüştürün.'

Ole Solstad ve diğer editörler bu karara varırken elbette bunu da dikkate almışlardı. Våge'nin diğer gazetecilerin hepsinden daha fazla okuyucusu vardı; tıklama oranları tek kelimeyle muazzamdı. Ve Solstad bu rakamların bir rakibe devredildiğini görmekten nefret eder. Ancak, yazı işleri ekibinden birinin söylediği gibi, Terry Våge'den en son kovulduğu zamanki gibi benzer nedenlerle kurtulduğuna dair gizli bir dış izlenim verselerdi, Våge onlar için de aynı derecede çekici olurdu. *Dağbladet* Lance Armstrong gibi rakipleri, doping skandalından sonra US Postal'ın rakipleriydi. Bu, kavrulmuş bir dünya politikasıydı ve yaktıkları kişi de Terry Våge'di, ancak gerçeğe saygının azaldığı bir çağda, eski kaleler *Dağbladet* örnek olarak yol göstermek zorundaydı. Våge'nin - her şeye rağmen - açık olduğu ortaya çıkarsa her zaman özür dileyebilirlerdi.

Solstad gözlüğünü düzeltti. 'Rakiplerimizde sana başarılar diliyorum, Våge. Ya olağanüstü dürüstlüğe sahip bir adamsın, ya da tam tersisin ve biz ikincisine şans veremeyiz. Umarım anlarsın.' Solstad masanın arkasında ayağa kalktı. 'Son borcunuzun ödemesiyle birlikte

makale, editör ekibi genel katkınız için size küçük bir ikramiye vermek istedi.'

Våge de ayağa kalkmıştı ve Solstad, elini uzatması durumunda reddedilip reddedilmeyeceğini anlamak için diğer adamın vücut dilini okumaya çalıştı. Våge beyaz bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Bonusuyla kışını silebilirsin Solstad. Daha sonra gözlüklerinizi silebilirsiniz. Çünkü senin dışında herkes onların bu kadar boka battıklarını biliyor, her şeyi siktir etmene şaşmamak gerek.'

Ole Solstad birkaç saniye ayakta durarak Våge'nin arkasından çarptığı kapıya baktı. Daha sonra gözlüğünü çıkarıp dikkatle inceledi. Bok?

Harry küçük görüşme odasının yanındaki odada durmuş, cam duvarın diğer tarafında oturan Markus Røed'e bakıyordu. Onunla birlikte üç kişi daha vardı; röportajı yapan kişi, asistanı ve Johan Krohn.

Yoğun bir sabah olmuştu. Harry saat sekizde Krohn'un Rosenkrantz'ın kapısındaki ofisinde buluşmuş ve üç polis avukatını aramışlar, avukatlar da Røed'in mahkemede suçlu bulunmasının "büyük olasılıkla" olduğunu, ancak diğer önemli hususların da belirtilmesi şartıyla açıklamışlardı. faktörler devreye girmedi. Krohn pek bir şey söylememişti ama profesyonelce davranmıştı. İtiraz etmeden, derhal bankayla temasa geçmiş ve önceden verilen temsil yetkisine dayanarak onlara sözleşme tutarını Cayman Adaları'ndaki banka hesabına aktarmaları talimatını vermiştir. Bankaya göre alıcı parayı aynı gün hesabında görecektir. Kurtarıldılar. Yani o ve Lucille kurtulmuştu. Peki neden burada duruyordu? Creatures'ta başladığı işe neden hala bir barda devam etmiyordu? Kuyu. İnsanlar sevmediklerini fark ettikleri kitapları neden bitirirler? Bekar insanlar neden yataklarını topluyor? O sabah uyandığında, haftalardır ilk kez annesini, sınıfın kapısında durduğunu rüyasında görmediğini fark etmişti. Barış yapmıştı. Yoksa öyle miydi? Bunun yerine rüyasında hâlâ koştuğunu ama ayaklarının bastığı her şeyin koşu bandına dönüştüğünü ve kaçamadığını görmüştü... neyden?

'Sorumluluk.' Bu, büyükbabasının sesiydi, şafak vakti kusan, kürekli tekneyi kayıkhanelen dışarı itmeden önce kusan, Harry'yi gemiye kaldıran ve Harry, Büyükbaba hastayken neden ağları çekeceklerini sorduğunda, o nazik, alkolik adamdı. Ama Harry'nin hiç yoktu

Kaçılması gereken kanlı sorumluluklar kaldı. Yoksa öyle mi yaptı? Görünüşe göre öyle olduğunu düşünüyordu. Ne olursa olsun burada duruyordu. Harry baş ağrısının geldiğini hissetti ve düşünceleri uzaklaştırdı. Bunu anladığı basit, somut şeylere odaklanarak yaptı. Røed'in oturup soruları yanıtlarkenki yüz ifadelerini ve vücut dilini yorumlamaya çalışmak gibi. Harry cevapları dinlemeden Markus Røed'in suçlu olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Bazen Harry'nin hayatı boyunca bir dedektif olarak edindiği tüm deneyimlerin faydasız olduğu, diğer insanları okuma yeteneğinin sadece bir illüzyon olduğu hissine kapılıyordu. Diğer zamanlarda bu - bu içgüdüsel his - kesin olan tek şeydi, her zaman güvenebileceği tek şeydi. Kaç kez fiziksel kanıt ya da ikinci dereceden kanıt olmadan kalmıştı, ama *bilinerve* sonunda haklı mıydınız? Yoksa bu sadece bilişsel bir önyargı mıydı, doğrulama yanlılığı mıydı? Kendisi de bu kadar sık bildiğini düşünmüştü ama yanılmış ve bunu unutulmaya mı bırakmıştı? Neden Markus Røed'in kadınları öldürmediğinden bu kadar emindi ama masum olmadığından hâlâ bu kadar emindi? Cinayetlerin emrini o mu vermişti, bir mazereti olduğundan emin miydi ve masumiyetinin kanıtlanacağından bu kadar emin miydi, Harry ve diğerlerine bunu yapmaları için para mı vermişti? Eğer durum böyleyse, neden kendinize ilk iki cinayet işlendiğinde evde eşinizle yalnız olmaktan daha iyi bir mazeret bulmayasınız? Ve artık bir tanığı bile yoktu; Markus Røed, Helene'nin öldürüldüğü gece evde tek başına olduğunu iddia etti. O, duruşma olması durumunda onu kurtarabilecek tanık. Pek mantıklı gelmedi. Ve henüz ...

'Bir şey söylüyor mu?' Harry'nin yanında bir ses fısıldadı. Odanın yarı karanlığına giren ve Harry ile Sung-min'in arasında duran Katrine'di.

"Evet," diye fısıldadı Sung-min. 'Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. HAYIR.' 'Sağ.

Herhangi bir titreşim alıyor musun?"

"Deniyorum" dedi Harry.

Sung-min cevap vermedi.

"Söylendi mi?" dedi Katrine.

'Yanılıyor olabilirim' dedi Sung-min, 'ama Markus Røed'in gizli bir eşcinsel olduğunu düşünüyorum. Dolap vurgusu ile.'

Diğer ikisi ona baktı.

'Sana bunu düşündüren ne?' Katrine sordu.

Sung-min çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Bu uzun bir ders olurdu ama diyelim ki bu benim fark ettiğim ama sizin fark etmediğiniz bir dizi bilinçaltı ayrıntının toplamı. Ama elbette yanılıyor da olabilirim.'

"Yanlış değilsin" dedi Harry.
Şimdi diğer ikisi ona baktı.

Boğazını temizledi. "Villa Dante'yi duyup duymadığınızı sorduğumu hatırlıyor musunuz?"

Katrine başını salladı.

'Aslında Salı günleri adında bir kulüp, farklı bir isimle yeniden açıldı.'

"Tanıdık geliyor" dedi.

Sung-min, "Birkaç yıl öncesine ait özel bir gey kulübü" dedi. 'Orada reşit olmayan bir çocuğa tecavüz edilince kapatıldı. Daha sonra New York'taki gay bardan sonra Studio 54 olarak anıldı biliyorsunuz. Çünkü tam olarak otuz üç ay kadar açık kaldı.'

"Şimdi hatırladım" dedi Katrine. Çocuk, tecavüzcünün kelebek maskesi taktığını söylediği için buna Kelebek davası adını verdik. Ama kapanmak zorunda kalmalarının nedeni, alkollü içki servisi yapan on sekiz yaş altı garsonların olması değil miydi?"

"Teknik olarak evet" dedi Sung-min. 'Mahkeme, kulübün faaliyetlerinin özel faaliyet kapsamına girdiğini kabul etmeye istekli değildi ve sonuç olarak lisans yasalarını ihlal ettiklerine karar verdi.'

Harry, "Markus Røed'in Villa Dante'ye sık sık gittiğine inanıyorum" dedi. 'Bu takımın ceplerinde bir üyelik kartı ve bir kedi maskesi buldum. Bu onun.'

Sung-min kaşını kaldırdı. 'Sen... ha, onun takım elbisesini mi giyiyorsun?'

'Ne demek istiyorsun, Harry?' Katrine'in sesi keskindi, bakışları sertti.

Harry derin bir nefes aldı. Hala yalan söylemesine izin verebilirdi.

'Görünüşe göre Villa Dante kulüp gecelerini Salı günleri düzenlemeye devam ediyor. Eğer Røed, inandığınız kadar gizli kalmak konusunda istekliyse, Susanne ve Bertine'in öldürüldüğü gecelere ilişkin bir tanığı olabilir, ama bize sunduğu tanığı değil.'

"Yani diyorsun ki," dedi Katrine yavaşça, Harry gözleri onun kafasını deliyormuş gibi hissederken, "karısıyla birlikte olduğundan daha iyi bir mazereti olan bir adamı tutukladık." Bir gey kulübünde olduğunu söyledi. Ama bunu kimsenin bilmesini istemiyor musun?"

'Sadece bunun bir olasılık olduğunu söylüyorum.'

'Røed'in cinsel yöneliminin açığa çıkmasındansa hapisane riskini tercih etmesinin mümkün olduğunu mu söylüyorsunuz?' Sesi monotondur ama Harry'nin tahmin edebileceği bir şeyle titriyordu. Saf, katıksız bir öfke.

Harry başını sallayan Sung-min'e baktı.

Sung-min, "Ortaya çıkmaktansa ölmeyi tercih eden adamlarla tanıştım" dedi. 'Bu bağlamda işlerin herkes için ilerlediğini düşünebiliriz, ancak ne yazık ki durum böyle değil. Utanç, kendinden nefret etme, kınama geçmişte kalan bir şey değil. Özellikle Røed'in neslinden olanlar için.'

"Ve onun aile geçmişiyle de," diye ekledi Harry. 'Atalarının resimlerini gördüm. İşin dizginlerini erkeklerle seks yapan birine bırakacak erkeklere benzemiyorlardı.'

Katrine hâlâ gözlerini Harry'den ayırmamıştı. 'Öyleyse söyle bana, ne yapardın?'

'Ben?'

'Evet sen. Bunu bize anlatmanın bir nedeni var, değil mi?'

'Kuyu.' Cebine uzanıp ona bir not uzattı. 'Bu röportaj fırsatını ona bu iki soruyu sormak için kullanırdım.'

Krohn'un hoparlörden gelen sesini dinlerken Katrine'in notu okumasını izledi. '...bir saatten fazla bir sürede müvekkilim tüm sorularınızı yanıtladı, çoğu iki ya da üç kez. Ya burada durabiliriz ya da itirazımın kayda geçmesini istiyorum.'

Ana görüşmeci ve meslektaşları birbirlerine baktılar. "Tamam" dedi baş görüşmeci, duvardaki saate baktı ve görüşme odasının kapısını açan Katrine'in farkına vardı. Yanına gitti, notu aldı ve dinledi. Harry, Krohn'un sorgulayıcı bakışını görebiliyordu. Daha sonra görüşmeyi yapan kişi oturdu ve boğazını temizledi.

'Son iki soru. Susanne ve Bertine'in öldürüldüğüne inanılan dönemde Villa Dante kulübünde miydiniz?'

Røed cevap vermeden önce Krohn'a baktı. 'Bu kulübü hiç duymadım ve sadece eşimle birlikte olduğumu tekrar edeceğim.'

'Teşekkür ederim. Diğer soru da sana, Krohn.'

'Benim için?'

'Evet. Helene Røed'in boşanmak istediğini ve ilgili anlaşmadaki talepleri karşılanmadığı takdirde cinayet geceleriyle ilgili olarak kocasına verdiği mazereti geri çekmeyi planladığını biliyor muydunuz?'

Harry, Krohn'un yüzünün kızardığını gördü. 'Ben... buna cevap vermek için bir neden göremiyorum.'

'Basit bir hayır bile mi yok?'

'Bu oldukça düzensiz bir durum ve sanırım bu röportajı sonlandıracağız.' Krohn ayağa kalktı.

Sung-min topuklarının üzerinde sallanarak, "Bu çok şey anlatıyor" dedi.

Harry gitmek üzereydi ama Katrine onu geride tuttu.

"R ed'i tutuklamadan önce tüm bunları bilmedi inizi bana söylemeyin," diye fısıldadı öfkeyle. 'TAMAM?'

Harry, "Belirtilen mazeretini yeni kaybetti," dedi. 'Sahip olduğu tek şey buydu. Bu yüzden Villa Dante'deki hiç kimsenin onun orada olduğuna tanıklık etmemesini umalı m.'

'Peki tam olarak ne umuyorsun, Harry?'

'Her zamanki gibi.'

'Hangisi?'

'En suçlu olanın yakalanması.'

Harry, Polis Merkezi'nden Gr nlandsleiret'e doğru inen tepede Johan Krohn'a yetişmek için uzun adımlar atmak zorunda kaldı.

'Onlara bana bu son soruyu sorma fikrini veren sen miydin?' dedi Krohn kaşlarını çatarak.

'Sana bunu düşündüren ne?'

'   nk  Helene R ed'in polise ne söylediğini tam olarak biliyorum ki bu pek fazla bir şey değildi. Ve Helene ile g r   meni ayarladı ımda ona sana g venebilece ini söyleyecek kadar aptallık ettim.'

'Bu mazereti Markus'a  antaj yapmak için kullanacağını biliyor muydun?'

'HAYIR.'

'Ama avukatından, sözleşmeye rağmen her şeyin yarısını talep ettiği ve ikiyle ikiye toplamayı ba ardı ı mektubu aldınız.'

'Bu davayla hiçbir ilgisi olmayan başka bir nüfuza sahip olabilir.' 'Onu gezmek gibi mi?'

'G r n    göre tartı acak başka bir  eyimiz kalmadı, Harry.' Krohn yoldan geçen bir taksiyi çağırmak için başarısız bir girişimde bulundu, ancak caddenin karşısında park halindeki bir taksi U d n    yaparak yanlarındaki kaldırıma doğru s z ld . Sürücü tarafındaki cam indirildi ve kahverengi sırtı lı bir yüz ortaya  ıktı.

'Size bir asansör teklif edebilir miyiz?' Harry sordu.

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Krohn ve Gr nlandsleiret'e doğru yürüdü.

 ystein avukatın uzakla ı ını izledi. 'Biraz sinirlendin mi?'

Saat altıydı ve alçak, yoğun bulut örtüsünün altında evlerin ışıkları çoktan yanmaya ba lamı tı.

Harry tavana baktı. St le Aune'un yatağının yanında yerde sırtüstü yatıyordu. Yata ın diğer tarafında da  ystein benzer bir pozisyonda yatıyordu.

Aune, "Yani içgüdüleriniz size Markus Røed'in hem suçlu hem de masum olduğunu söylüyor" dedi.

"Evet" dedi Harry.

'Nasıl örneğin?'

'Eh, her iki cinayetin de emrini veriyor ama onları işlemiyor. Ya da ilk iki cinayet seks saldırganı tarafından işleniyor ve Røed, seri katili kopyalayarak karısını öldürme şansını yakalıyor ve kimse onun suçlu olduğunu düşünmüyor.'

Øystein, "Özellikle de ilk iki cinayet için bir mazereti varsa" dedi.

'İkinizden biri bu teoriye inanıyor mu?' Aune sordu.

Harry ve Øystein hep bir ağızdan, "Hayır," dediler.

'Bu çok şaşırtıcı' dedi Harry. 'Bir yandan Røed'in, eğer karısı kendisine şantaj yapıyorsa, onu öldürme nedeni vardı. Öte yandan, bir duruşmada polise verdiği yeminli ifadesini doğrulayamadığı için mazereti ciddi şekilde zayıfladı.'

Kapı açılırken Øystein, "Eh, belki de Våge haklıdır o zaman" dedi. 'Bot kendisine verilmiş olmasına rağmen. Ortalıkta başıboş dolaşan bir yamyam ve seri katil var, tam durak.'

"Hayır" dedi Harry. 'Våge'nin tarif ettiği seri katil türü aynı partiden üç kişiyi öldürmüyor.'

"Våge bir şeyler uyduruyor" dedi Truls, üç büyük pizza kutusunu masanın üzerine koyup kapaklarını yırtarak. 'VGşimdi sitelerinde yayınlasınlar. Våge'nin kovulduğunu söyleyen kaynakları var *Dağbladet* çünkü hikayeler uyduruyordu. Bunu onlara söyleyebilirdim.'

'Yapabildin mi?' Aune ona şaşkınlıkla baktı.

Truls sadece sırtıttı.

Øystein ayağa kalkarak, "Ah, sucuk ve insan eti gibi kokuyor" dedi.

Aune, veterinerin kulaklıklarını takarak yattığı komşu yatağa, "Jibran, bunu yememize yardım etmelisin," diye seslendi.

Diğer dördü masanın etrafında toplanırken, Harry sırtını duvara dayayıp kitap okuyordu. VG'nin web sayfası. Ve düşünüyorum.

'Bu arada, Harry,' dedi Øystein, ağız pizzayla dolu olarak, 'Adli Tıp Enstitüsü'ndeki o kıza bu akşam saat dokuzda Kıskançlık'ta buluşacağımızı söyledim, tamam mı?'

'TAMAM. Kripos'tan Sung-min Larsen de geliyor.'

'Peki ya sen Truls?'

'Ya ben?'

'Kıskançlığa gel. Bugün 1977.' 'Ha?'

'1977. Yalnızca 1977'nin en iyi melodileri.'

Truls, Øystein'e güvensizce kaşlarını çatarken çiğniyordu. Sanki kendisiyle dalga mı geçildiğine, yoksa birisinin onu gerçekten takılmaya mı davet ettiğine karar veremiyordu.

"Pekala" dedi sonunda.

'Mükemmel, rüya takımı olacağız. Bu pizza burada hızlı gidiyor, Harry. Peki biz ne yapıyoruz?'

Harry başını kaldırmadan, "Ağı çekiyorum," dedi.

'Ha?'

'Markus Rød'e istemediği bir mazeret bulmaya çalışıp çalışmayacağımı merak ediyorum.'

Aune ona yaklaştı. 'Rahatlamış görünüyorsun, Harry.'

'Rahatlamak?'

'Sormayacağım ama bunun senin konuşmak istemediğin şeyle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.'

Harry başını kaldırıp baktı. Gülümsedi. Başını salladı.

'Güzel" dedi Aune. 'İyi, o zaman ben de biraz rahatladım.' Yatağa doğru ilerledi.

Saat yedide Ingrid Aune geldi. Øystein ve Truls kafeteryadaydı ve Ståle tuvalete gittiğinde Ingrid ve Harry odada yalnız kaldılar.

"Şimdi yola çıkıyoruz, böylece ikiniz biraz huzur bulursunuz" dedi Harry.

Çelik grisi saçlı, sabit bakışlı ve Nordland aksanının kalıntılarına sahip, ufak tefek, tıknaz bir kadın olan Ingrid, sandalyede doğruldu ve derin bir nefes aldı. 'Kıdemli danışmanın ofisinden yeni geldim. Başhemşireden endişelerini dile getiren bir rapor aldı. Sayısız ve uzun ziyaretleriyle Ståle Aune'u yoran yaklaşık üç adam. Hastalar bunu kendileri söylemekte zorlandığından, Ståle son aşamaya girerken bundan sonra ziyaretleri azaltmanız konusunda sizi teşvik edip edemeyeceğimi merak ediyordu.'

Harry başını salladı. 'Anladım. İstediyin bu mu?' 'Kesinlikle hayır. Danışmana ona ihtiyacın olduğunu söyledim. Ve...' Gülümsedi. 'Onun sana ihtiyacı var. Uğruna yaşayacak bir şeye ihtiyacımız var, dedim ona.'

Ve bazen uğrunda ölecek bir şey. Danışman bunların akıllıca sözler olduğunu söyledi ve ben de ona bunların benim değil Ståle'nin olduğunu söyledim.'

Harry de gülümsedi. 'Kıdemli danışman başka bir şey söyledi mi?'

Başını salladı. Bakışlarını pencereye çevirdi.

'Ståle'in hayatını kurtardığın zamanı hatırlıyor musun, Harry?'

'HAYIR.'

Kısa bir kahkaha attı. 'Ståle benden hayatını kurtarmamı istedi. İşte böyle söyledi, salak. Benden bir şırınga almamı istedi. Morfin önerdi.'

Bunu takip eden sessizlikte odadaki tek ses Cibran'ın uyurkenki düzenli nefes alışığıydı.

'Gidiyor musun?'

"Öyleyim" dedi. Gözleri yaşlarla doldu ve sesi kalınlaştı. 'Ama bunu başarabileceğimi sanmıyorum, Harry.'

Harry elini onun omzuna koydu. Zayıfça titrediğini hissettim. Sesi yalnızca bir fısıltıdan ibaretti.

'Ve biliyorum *bü* hayatımın geri kalanı boyunca kendimi suçlu hissedeceğim şey.'

Pazartesi

Trans-Avrupa Ekspresi

PRİM HAKKINDAKİ YAZIYI OKUYUN VGweb sitesini bir kez daha ziyaret edin.

Våge'nin hikayelerini çarpıttığı doğrudan söylenmiyordu ama alt metin buydu. Ancak bunu doğrudan söylemiyorlarsa bu, ellerinde kanıt olmadığı anlamına geliyordu. Bunu yalnızca o, Prim kanıtlayabilir, onlara ne olduğunu söyleyebilirdi. *Aslında* olmuş. Bu ona bir kez daha beklemediği o sıcak, sarhoş edici kontrol duygusunu aşıladı, ama bu tamamen bir bonustu.

Bu sabah gazetedeki küçük duyuruyu gördüğünden beri tekrar tekrar düşünüyordu. *Dağbladet* Terry Våge'ın suç davalarından alınması hakkında. Prim nedenini hemen anlamıştı. Yalnızca Våge'nin neden kaldırıldığı değil, aynı zamanda neden *Dağbladet* sessizce olmasına izin vermek yerine dikkatleri üzerine çekmişti. Diğer gazeteler yamyamlık ve dövmelemlerin yeniden dikilmesiyle ilgili yayınladıkları yalanlarla onları yüzleşmeden önce, Våge'den aktif olarak uzaklaşmaları gerektiğini biliyorlardı.

İlginç olan, Våge'nin artık ortaya çıkan sorunu çözmek için kullanılabilmesiydi. Markus Røed'in hapishanede güvenli bir şekilde ve ulaşamayacağı bir yerde sonsuza kadar oturması sorunu. Bu onun sahip olmadığı bir zamandı çünkü biyoloji kendi yolunda ilerliyor, doğal döngünün de kendi ritmi var. Ancak bu, alınması gereken önemli bir karardı, orijinal plandan büyük bir sapmaydı ve geçmiş doğaçlamalar, ödenmesi gereken bir bedel olduğunu zaten kanıtlamıştı. Bu yüzden dikkatli düşünmesi gerekecekti. Ayrıntıları bir kez daha gözden geçirdi.

Kullanılabilir telefona ve rehber araştırmalarında bulduğu Terry Våge'ın numarasının bulunduğu nota baktı. Zamanı tükenen bir satranç oyuncusunun, oyunu kazanacağını ya da kaybedeceğini bilerek bir hamle yapmaya karar verdiğinde hissetmesi gereken gerginliği hissettim, ancak henüz taşı hareket ettirmedi. Prim senaryoları bir kez daha düşündü, ne yapılabilirdi

yanlış. Ve ne olmalı *Olumsuz*yanlış gitmek. Kendine, kendisine ulaşan herhangi bir iz olmadan, her an geri çekilebileceğini hatırlattı. *Eğer* her şeyi doğru yaptı.

Daha sonra numarayı tuşladı. Serbest düşme hissine kapıldı, harika bir heyecan ürpertisi.

Üçüncü çalışta cevap verildi.

"Terry."

Prim, Våge'nin sesinde hissettiğı çaresizliğı ortaya çıkaracak bir şey olup olmadığını duymaya çalıştı. Dibe vurmuş bir adam. Kimsenin istemediğı bir adam. Alternatifi olmayan bir adam. Daha önce bir kez geri dönüş yapmayı başarmış ve tahtını geri kazanmak için bunu tekrar yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir adam. Onlara göstermek için. Prim bir nefes aldı ve sesini daha derin bir seviyeye getirdi.

'Susanne Andersen seks yaparken yüzüne tokat atılmasından hoşlanıyordu, sanırım eski erkek arkadaşlarının da bunu onaylamasını sağlayabilirsin. Bertine Bertilsen bir erkek gibi ter kokuyordu. Helene Røed'in omzunda bir yara izi vardı.'

Prim, takip eden duraklamada Våge'nin nefes aldığını duyabiliyordu. 'Bu kim?'

'Bu birleşik bilgiye sahip olabilecek tek kişi bu.'

Bir duraklama daha.

'Ne istiyorsun?' 'Masum bir insanı kurtarmak için.' 'Kim masum?'

'Markus Røed, elbette.'

'Çünkü?'

'Çünkü kızları öldüren benim.'

Terry Våge, Reddet'e dokunması gerektiğini biliyordu. *Bilinmeyen arama* ekrana çıktı ama her zamanki gibi kendini tutamadı, bu onun kahrolası merakındandı. Bir anda iyi bir şeyin gerçekleşebileceğine, örneğin bir gün hayallerindeki kadının onu arayabileceğine olan inanç. Neden öğrenmedi? Bugünkü aramalar, konuyla ilgili yorum arayan gazetecilerden geliyordu. *Dağbladet* Onu kovdu ve birkaç fanatik hayranının bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüğünü söylemesini sağladı; aralarında telefonda sesi gayet iyi çıkan bir kız vardı ama o onun Facebook sayfasını bulmuş ve onun ondan çok daha yaşlı olduğunu keşfetmişti. sesi çok çirkindi. Ve şimdi

bu çağrı, yine bir kaçık. Normal insanlar neden arayamıyordu? Mesela arkadaşlar? Belki de artık sahip olmadığı için miydi? Annesi ve kız kardeşi iletişime geçti ama erkek kardeşi ve babası iletişime geçmedi. Yani babası bir kere aramıştı; muhtemelen başarıyı düşünmüştü. *Dağbladet* aile adına utanç getiren skandalı bir miktar telafi etti. Geçen yıl birkaç kız Terry ile iletişime geçmişti. Dikkat çektiğinde her zaman ortaya çıkıyorlardı; müzik muhabiriyken de aynısı olmuştu. Açıkçası grup üyeleri daha fazla am aldı ama o, miksaj masasındaki adamlardan daha fazlasını aldı. En iyi strateji gruba yakın durmaktı (birkaç olumlu eleştiri her zaman sahne arkası geçişiyle ödüllendiriliyordu) ve aşağıya doğru damlama faydaları ummaktı. Bir sonraki en iyi şey tam tersiydi: grubu kaybet ve itibarını topla. Bir suç gazetecisi olarak artık gösterileri avlanma alanı olarak görmüyordu, ancak bir müzik gazetecisi olarak geliştirdiği gonzo tarzını telafi etti; o öyleydi *içinde* Hikayeye göre o sokakların savaş muhabiriydi. Ve bir imza ve bir fotoğrafla her zaman ara sıra arayan kadınlar olurdu. Tam da bu nedenle numarasını listede tutmuştu; insanların onu günün her saatinde her türlü aptalca ipucu ve hikayeyle aramaları için değil.

Bu isimsiz çağrıya cevap vermek başka bir şeydi, telefonu kapatmamak ise tamamen başka bir şeydi. Neden yapmamıştı? Belki de adamın kızları öldürenin kendisi olduğu konusunda söylediği şey değildi. Kendisi böyle söylemişti. Gösterişsiz, sadece sakın bir şekilde ifade ettim.

Terry Våge boğazını temizledi. 'Eğer o kızları gerçekten öldürdüyseniz, polisin başka birinden şüphelenmesinden memnun olmanız gerekmez mi?'

'Doğru, yakalanmak gibi bir arzum yok ama masum bir adamın günahlarımın kefaretinin ödemesi bana zevk vermiyor.'

'Günahlar mı?'

'Kabul ediyorum, kelime seçimi biraz İncil'e benziyor. Aramamın nedeni birbirimize yardım edebileceğimizi düşünmem, Våge.'

'Bilir miyiz?'

'Polisin yanlış adamı yakaladıklarının farkına varmasını ve böylece Røed'in derhal serbest bırakılmasını istiyorum. Sahte bir şekilde oraya ulaşma çabalarınızın ardından zirvedeki yerinizi geri almak istiyorsunuz.'

'Bu konuda ne biliyorsun?'

'Sizin zirveye geri dönme isteğiniz benim açımdan sadece bir tahmin; ancak son makalenize gelince, bunun uydurma olduğunu biliyorum.'

Våge, gözleri bir dereceye kadar iyi niyetle bekar evi olarak adlandırılabilir, ancak delik olarak adlandırılması gerekmeyen bir yerde dolaşırken bir an düşündü. Bir yıl içinde elde ettiği gelir düzeyiyle *Dağbladet*, daha fazla hava ve ışıkla daha büyük bir yere gidebileceğini hayal etmişti. Daha az kir. Letonyalı kız arkadaşı Dagnija -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- hafta sonu kalmaya geliyordu, o zaman evi temizleyebilirdi.

Våge, "Tabii ki başlangıçta kızlar hakkında bildiğinizi iddia ettiğiniz şeyleri kontrol etmem gerekecek," dedi. 'Bunun doğru olduğunu varsayarak öneriniz nedir?'

'Ben buna ultimatom demeyi tercih ederim, çünkü ya tam olarak istediğim ayrıntıda gerçekleşir ya da hiç gerçekleşmez.'

'Devam et.'

'Yarın gece benimle Opera Binası'nın çatısının güney tarafında buluş. Kızları öldürenin ben olduğuma dair sana kanıt sunacağım. Tam dokuz. Tanıştığımızı kimseye söylemeyeceksin ve doğal olarak yalnız gelmek zorunda kalacaksın. Anlaşıldı?'

'Anlaşıldı. Bana biraz bahseder misin... Våge telefona baktı. Adam telefonu kapatmıştı.

Bu da neydi öyle? Gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı. Kimin aradığını öğrenebilecek bir numarası da yoktu.

Saati kontrol etti. 5-8. Sanki bir bira içmek için dışarı çıkacakmış gibi hissetti. Pressen'i Durdurmamak İçin! ya da buna benzer bir yerde ama meslektaşlarıyla karşılaşma riskine girmeyeceği bir yerde. Plak şirketlerinin olumlu bir eleştiri umuduyla gazetecilere bira şişeleri dağıttığı konserleri yayınlamak için gidebileceği zamanları özlemle düşündü ve genç bir kadın sanatçının da aynı şekilde onun sempatisini araması duyulmamış bir şey değildi. aklında hedef al.

Tekrar telefona baktı. Çok çılgın. Yoksa öyle miydi?

Saat dokuz buçuktu ve Bob Marley ve Wailers'ın "Jamming" şarkısı tıklım tıklım dolu bir Jealousy Bar'ın hoparlörlerinden duyuluyordu..Görünüşe göre Grünerløkka'daki orta yaşlı hipster topluluğunun tamamı bira içip şarkı listesiyle ilgili fikirlerini sunmuştu. Her yeni şarkı çıktığında tezahürat ve yuhalama arasında gidip geliyorlardı.

'Sadece Harry'nin hatalı olduğunu söylüyorum!' Øystein Truls ve Sungmin'e bağırdı. "'Hayatta Kalmak", "Trans-Avrupa Ekspresi"nden daha iyi değil ve bu kadar basit!'

Beşi dört adet yarım litre bira ve bir maden suyu içerken Harry, "Bee Gees, Kraftwerk'e karşı" diye tercüme etti. Ses seviyesinin daha düşük olduğu, güvenlik altına aldıkları bir kabinde oturuyorlardı.

Sung-min kadeh kaldırmak için kadehini kaldırarak, "Hepinizle aynı takımda olmak çok ėzel" dedi. 'Ve dünkü tutuklama için de tebrikler.'

Øystein, bardağını diğerlerinin üzerine tokuşturarak, "Harry yarın bunu tersine çevirmeye çalışacak," dedi.

'Bağışlamak?'

'Røed'e istemediği bir mazeret bulacağını söyledi.' Sung-min masanın karşı tarafından omuz silken Harry'ye baktı.

"Villa Dante'ye girip Susanne ve Bertine'in öldürldği Salı geceleri Røed'in orada olduğunu doğrulayacak tanıklar bulmaya alışacaktım." Eğer onları bulursam, ölü bir eřin ifadesinden çok daha değerli olacaklar.'

'Neden oraya gidiyorsun?' Alexandra sordu. 'Polis neden olay yerine baskın yapıp soruşturma yapmıyor?'

'çünkü' dedi Sung-min, 'bir kere mahkeme kararına ihtiyacımız var ve bunu alamayacağız çünkü kulüpte suç teşkil eden herhangi bir şey olduğundan şüphelenmek için hiçbir neden yok. İkincisi, Villa Dante'nin asıl amacının tamamen anonimlik olduğu göz önüne alındığında, oraya asla kimseyi tanık olarak getiremeyiz. Nasıl olduğunu merak ediyorum.senieri girip konuşacak birini bulacağım, Harry.'

'Kuyu. Birincisi, artık polis değilim ve mahkeme kararları konusunda endişelenmeme gerek yok. İkincisi, bunlar bende var.' Harry elini ceketinin cebine sokmuştu ve elinde bir kedi maskesi ile Villa Dante üyelik kartını tutuyordu. 'Ayrıca bende Røed'in takımı var, ikimiz de aynı boydayız, aynı maskedeyiz...'

Alexandra ėüld. 'Harry Hole bir gey seks kulübüne gitmeyi ve şöyle poz vermeyi planlıyor...' Kartı kaptı ve okudu: 'Kedi Adam mı? Bu durumda öncelikle birkaç ipucuna ihtiyacınız olabilir.'

Harry, "Aslında benimle gelmeyi düşünebilir misin diye merak ediyordum," diye sordu.

Alexandra başını salladı. 'Bir kadını eşcinsel kulübüne götüremezsin, bu anlaşmayı bozar, kimse seninle sohbet etmez. Bunun tek yolu, sürkleniyormuşum gibi davranabilmemdi.'

"Hiç şansım yok canım," diye araya girdi Sung-min.

Alexandra, "Dinle, olacak olan bu," dedi ve onun şeytani sırıtışı diğerlerinin duyabilmek için daha da yaklaşmasına neden oldu. O ayrıntıları anlatırken, onlar inanamayarak nefes nefese kalmak ve gülmek arasında gidip geldiler. Alexandra işini bitirdiğinde onay almak için Sung-min'e baktı.

'Ben bu tür kulüplere pek sık gitmiyorum canım. Nasıl olduğunu merak ediyorum *Sen* çok şey biliyorum."

'Yılda bir gece İskandinav Deri Adam'a kadın getirmenize izin veriliyor' dedi.

'Hala gitmeye istekli misin?' diye sordu Øystein, Harry'nin kaburgalarını dürtükleyerek. Truls kahkahasını homurdandı.

Harry, "Nüfuz etme kaygısından ziyade performans kaygısı" dedi. 'Tecavüze uğrayacağımdan şüpheliyim.'

Alexandra, "Kimseye, özellikle de yaklaşık iki metre boyundaki bir babaya tecavüz edilmeyecek" dedi. 'Ama muhtemelen orada sana asılacak genç eşcinseller olacak.'

'Genç oğlanlar mı?'

'Üzerlerinde dikilmek isteyen sevimli, sıksa çocuklar. Ama dediğim gibi aylara dikkat edin ve karanlık odalarda dikkatli olun.'

'Bir tur daha?' Øystein dedi. Kaldırılan üç parmağı saydı. "Onları taşımana yardım edeceğim" dedi Harry.

Bara doğru ilerlediler ve David Bowie'nin 'Heroes' şarkısının gitar tınısı her yerde tezahüratlara neden olduğunda kuyrukta durdular.

Øystein, 'Mick Ronson Tanrı'dır' dedi.

"Evet ama Robert Fripp var" dedi Harry.

"Doğru, Harry," dedi arkalarından bir ses. Döndüler. Adamın düz bir şapkası, birkaç günlük kirli sakalı ve sıcak, hafif hüznü gözleri vardı. 'Herkes Fripp'in EBow kullandığını düşünüyor ama bu sadece stüdyo monitörlerinden gelen geri bildirim.' O elini uzattı. 'Arne, Katrine'in erkek arkadaşı.' Hoş bir gülümsemesi vardı. Eski bir dost gibi, diye düşündü Harry. Ama bu adamın onlardan en az on yaş genç olması gerekiyordu.

"Aha," dedi Harry ve elini sıktı. "Büyük bir hayranım" dedi Arne.

Øystein meşgul barmenlerin dikkatini çekmek için boşuna uğraşırken, "Biz de" dedi.

'Bowie'yi değil, seni kastettim.'

'Benimle ilgili?' Harry dedi.

'Ondan mı?' Øystein dedi.

Arne güldü. 'Bu kadar şaşırmış görünme. Bir polis olarak şehir için yaptığınız inanılmaz şeyleri düşünüyordum.'

'Hımm. Sana masallar anlatan Katrine mi?'

'Hayır, hayır dinle, Harry Hole'u onunla tanışmadan çok önce biliyordum. Gazetelerde senin hakkında yazılanları okuduğumda ergenlik yaşılarımın sonlarındaydım herhalde. Biliyorsun senin yüzünden Polis Koleji'ne bile başvurdum.' Arne'nin kahkahası mutlu ve neşeliydi.

'Hımm. Ama içeri girmedin mi?'

'Giriş sınavlarına girmek için çağırıldım. Ancak bu arada üniversitede daha sonra araştırmacı olmak için kullanabileceğimi düşündüğüm bir kursa kabul edilmiştim.'

'Anlıyorum. Katrine seninle mi?'

'O burada mı?'

'Bilmiyorum, bana mesaj atıp uğrayabileceğini söyledi ama burası çok kalabalık ve tanıdğı başka insanlarla karşılaşmış olabilir. Bu arada onu nasıl buldun?'

'Onu bulanın ben olduğumu mu söyledi?' 'Öyle değil miydi?'

'Bu bir tahmin mi?'

'Bilinçli tahmin.'

Arne bir an Harry'ye yapmacık bir ciddiyetle baktı. Daha sonra yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi. 'Haklısın elbette. Onu ilk kez televizyonda gördüm ama ona söyleme lütfen. Ve bundan kısa bir süre sonra çalıştığım yere geldi. Ben de ona yaklaştım, onu televizyonda gördüğümü ve harika bir kadına benzediğini söyledim.'

'Yani, tıpkı senin şimdi yaptığın gibi.'

Daha havalı kahkahalar. 'Benim bir hayran olduğumu nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum, Harry.'

'Değil misin?'

Arne bunu düşünmüş gibi görünüyordu. 'Evet, yine haklısın, sanırım öyleyim. Gerçi sen ve Katrine benim en büyük idollerim değilsiniz.'

'Duymak rahatlatıcı. O halde en büyük idolün kim?' 'Korkarım ilginizi çekmez.'

'Belki de değil ama beni deneyin.'

'Elbette. *Salmonella typhimurium*.' Arne bunu yavaş ve saygılı bir şekilde net bir diksiyonla telaffuz etti.

'Hımm. Bakterilerde olduğu gibi Salmonella

mi?' 'Kesinlikle.'

'Ve neden böyle?'

'Çünkü *tifimuryum* molağanüstü. Her şeye ve her yere, hatta uzayda bile hayatta kalabilir.'

'Peki neden bununla ilgileniyorsunuz?'

'Bu işimin bir parçası.'

'Hangisi?'

'Parçacıkları arıyorum.'

'İçimizdeki türden mi yoksa dışarıdaki türden mi?'

'Aynı şey, Harry. Hayatın yapıldığı malzeme. Ve ölüm.'

'TAMAM?'

'İçinizdeki tüm mikropları, bakterileri ve parazitleri toplasam tahmin edin ağırlığı ne kadar olur?'

'Hımm.'

'İki kilo.' Øystein Harry'ye iki yarım litre uzattı. 'Oku şunu *Resimli Bilim*. Korkunç şeyler.'

Arne, "Evet ama onlar orada olmasaydı daha da korkutucu olurdu" dedi. 'O zaman hayatta olmazdık.'

'Hımm. Ve onlar uzayda mı hayatta kalıyorlar?'

'Bazı mikropların bir yıldız yakın olmasına veya oksijene erişmesine bile gerek yok. Aslında tam tersi. Uzay istasyonlarında bunun üzerinde araştırma yaptılar ve şunu keşfettiler: *tifimuryumbu* çevrede, dünya yüzeyinde olduğundan çok daha tehlikeli ve daha etkilidir.'

'Bu tür şeyler hakkında çok şey biliyor gibi görüldüğüne göre...' Øystein elindeki yarım litreden birindeki köpüğü emdi. 'Gök gürültüsünün yalnızca yağmur yağdığına meydana geldiği doğru mu?'

Arne biraz kafası karışmış görünüyordu. 'Eh... hayır.'

'Kesinlikle,' dedi Øystein. 'Dinlemek.'

Dinlediler. Fleetwood Mac'in "Dreams" şarkısı, Stevie Nicks'in gök gürültüsünün yalnızca yağmur yağdığına meydana geldiğini söylediği koroya ulaştı.

Üçü de güldü.

Øystein, "Lindsey Buckingham'ın hatası" dedi.

"Hayır" dedi Harry. 'Aslında bu şarkıyı yazan Stevie Nicks'ti.'

Arne, "Eh, her halükarda şimdiye kadarki en iyi iki akorlu şarkı" dedi.

"Hayır, Nirvana'da bu var" dedi Øystein hemen. "'Yoldaki bir şey". Harry'ye baktılar. Omuz silkti. 'Jane'in Bağımlılığı. "Jane Diyor". Øystein dudaklarını şapırdatarak, "Gelişiyorsun" dedi. 'Peki tüm zamanların en kötü iki akorlu şarkısı?'

Arne'ye baktılar. 'Eh,' dedi, "'ABD'de doğmuş" en kötüsü olmayabilir ama kesinlikle en fazla abartılanıdır.'

Øystein ve Harry onaylayarak başlarını salladılar.

'Masamıza mı geliyorsun?' Øystein sordu.

'Teşekkür ederim ama orada bir arkadaşım var, ona eşlik etmem gerekiyor. Başka zaman.'

Elleri bira bardaklarıyla doluyken, Arne kalabalığın içinde kaybolup Harry ile Øystein kabine geri dönmeden önce, birbirlerinden ayrılırken dikkatli bir şekilde parmak eklemlerini birbirine vuruyorlardı.

"İyi adam," dedi Øystein. 'Sanırım Bratt bu konuda iyi bir şey yakalamış olabilir.' Harry başını salladı. Beyni, kaydettiği ama dikkat etmediği bir şeyi arıyordu. Dört adet yarım litreyle masaya geldiler ve diğerleri çok yavaş içtikleri için Harry bir yudum aldı. Ve sonra bir tane daha.

Sex Pistols'un "Tanrı Kraliçeyi Korusun" şarkısı nihayet sahneye çıktığında, kabinde ayağa kalktılar ve ayak takımının geri kalanıyla birlikte aşağı yukarı zıplamaya başladılar.

Gece yarısına gelindiğinde Kıskançlık Barı hâlâ tıklım tıklım doluydu ve Harry sarhoştı. Alexandra kulağına "Mutlusun" diye fısıldadı.

'Ben miyim?'

'Evet, eve geldiğinden beri seni böyle görmemiştim. Ve sen de güzel kokuyorsun.'

'Hımm. O halde sanırım bu doğru.'

'Doğru olan ne?'

'Borçlu olmadığında daha iyi koktuğunu.'

'Anlamıyorum. Ama evden bahsetmişken, benimle yürüyecek misin?' 'Eve kadar yürüyecek misin, yoksa seninle eve mi geleceksin?'

'Bunu yol boyunca çözebiliriz.'

Harry diğerlerine veda ederken ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Sung-min kendine özgü bir koku, lavanta ya da buna benzer bir koku kokuyordu.

ve ona Villa Dante'de şans diledi, ancak Harry'nin uygunsuz planlarını duymamış gibi davranacağını da ekledi.

Belki bunu yapan borç kokusu ve Sung-min'in lavantasıydı, ama kapıdan çıkarken Harry hangi ayrıntının gözünden kaçtığını fark etti. Koku. Akşamın bir noktasında bu barda nefesini çekmişti. Ürperdi, döndü ve bakışlarının kalabalığın üzerinde gezinmesine izin verdi. Misk kokusu. Helene Røed ile otopsi odasındaiken yakaladığı kokunun aynısı.

'Harry mi?'

'Geliyorum.'

Prim, Oslo sokaklarında dolaştı. Zihninin çarkları sanki acı veren düşünceleri parçalara ayırmaya çalışıyormuşçasına dönüp duruyordu.

O, yani polis Kiskançlık Barı'ndaydı ve bu onun kanını kaynatmıştı. Hemen gitmesi, polisten kaçması gerekiyordu ama sanki kendisi fare, polis de kediymiş gibi ona çekilmişti. O da onu aramıştı ve belki de oradaydı, belki de değildi, ortalık o kadar doluydu ki çoğu insan ayaktaıdı, bu da genel bir bakış elde etmeyi zorlaştırıyordu. Yarın onunla buluşacaktı. Orada olup olmadığını sormalı mıydı? Hayır, isterse konuyu açabilir. Şu anda düşünmesi gereken çok fazla şey vardı, bunları aklının bir köşesine itmesi gerekiyordu, yarın için kafası açık olmalıydı. Yürümeye devam etti. Nordahl Bruns kapısı. Thor Olsen'in kapısı.

Fredensborgveien. David Bowie'nin 'Heroes' şarkısını mırıldanırken topukları ritmik bir vuruşla asfalta çarpıyordu.

Salı

SALI GÜNÜ SICAKLIK DÜŞTÜ. Operagata ve Dronning boyunca Eufemias kapısı, rüzgar hızlandı ve restoranların ve giyim mağazalarının dışındaki kaldırım işaretleri rüzgar nedeniyle uçtu.

Harry dokuzu beş geçe Grønland'daki kuru temizlemeciden takım elbisesini aldı ve aynı zamanda beklerken giydiği elbisenin ütülenip ütülenemeyeceğini sordu. Tezgahın arkasındaki Asyalı kadın pişmanlıkla başını salladı. Harry o akşam maskeli bir baloya katıldığı için bunun üzücü olduğunu söyledi. Gülümsemesine karşılık vermeden önce onun biraz tereddüt ettiğini görebiliyordu ve yine de güzel vakit geçireceğinden emin olduğunu söyledi.

'Xièxiè dedi Harry, hafifçe eğilerek ve ardından ayrılmak üzere dönerek.

Adam elini kapı koluna koymadan önce kadın, "Bu iyi bir telaffuzdu" dedi. 'Çince'yi nerede öğrendiniz?'

'Hong Kong'da. Sadece biraz biliyorum.'

'Hong Kong'daki çoğu yabancı hiçbir şey bilmiyor. Takım elbiseni çıkar, hemen basabilirim.'

Dokuzu çeyrek geçe Prim otobüs durağının yanında durmuş yolun karşısındaki Jernbanetorget'e bakıyordu. Orada gördüğü insanları, istasyon meydanından geçenleri ve başıboş dolaşanları inceledi. İçlerinden herhangi biri polis miydi? Kokain taşıyordu ve emin olmadan meydana adım atmaya cesaret edemiyordu. Ama asla emin olamazsınız, sadece bir karar vermeniz ve korkunuzu arkanızda bırakmanız gerekiyordu. Bu kadar basitti. Ve bu imkansız. Yuttu. Caddeyi geçip meydana girdik ve kaplan heykelinin yanına yürüdük. Kulağının arkasını kaşıdı. İşte bu, korkuyu okşayın ve onu dostunuz yapın. Derin bir nefes aldı ve cebindeki kokainle oynadı. Merdivenlerin orada bir adam ona bakıyordu. Prim onu tanıdı ve ağır adımlarla yanına geldi.

'Günaydın efendim' dedi. 'Denemek isteyebileceğin bir şey var.'

Gün ışığı erkenden solmaya başladı ve Terry Våge Operagata'yı geçip Carrara mermerine bastığında bile gecenin geç olduğunu hissettiriyordu. Bina Bjørvika'da deniz kıyısında inşa edilirken İtalyan levhaların seçimi hararetli tartışmalara yol açmıştı, ancak eleştiriler ortadan kaybolmuş ve bölge sakinleri bunu kalplerine almıştı. Bir Eylül akşamı bile ziyaretçilerle doluydu.

Våge saati kontrol etti. Dokuzda altı dakika var. Bir müzik muhabiri olarak sanatçıların sahneye çıkması gereken saatten en az yarım saat geç gelirdi. Bazen tuhaf bir grup reklamı yapılan saatte sahneye çıkıyor ve ilk birkaç şarkıyı kaçıırıyordu, ama sonra hayran gibi görünen bazı insanlara açılış numarasının ne olduğunu, kalabalığın nasıl tepki verdiğini soruyor ve sonra biraz süslüyordu. Her zaman iyi gitmişti. Ama bu gece bu şansı göze alamazdı. Terry Våge kararını vermişti. Artık geç gelmek ya da bir şeyler uydurmak yoktu.

Gençlerin çoğunun yaptığını gördüğü gibi eğimli, pürüzsüz mermer çatıya doğru yürümek yerine yan taraftaki basamakları kullandı. Çünkü Våge artık genç değildi ve daha fazla kaymayı göze alamazdı.

Zirveye ulaştığında telefondaki adamın söylediği gibi güney tarafına doğru yürüdü. İki çiftin arasındaki duvarın yanında durdu ve rüzgarın daha da uzakta beyaz bir şekilde savurduğu fiyorta baktı. Etrafına baktı. Ürperdi ve saati kontrol etti. Karanlıktan kendisine yaklaşan bir adamın farkına vardı. Adam bir şeyi kaldırdı ve onu kasılan Terry Våge'a doğrulttu.

Adam, Alman aksanına benzeyen bir sesle, "Affedersiniz," dedi ve Våge ona net bir şans vermek için harekete geçti.

Adam deklanşöre bastı, kamera hafif bir uğultu çıkardı, adam ona teşekkür edip ortadan kayboldu. Våge yeniden ürperdi. Kenardan eğildi ve altındaki mermerin üzerinde duran insanlara baktı. Tekrar saatine baktı. Dokuzu iki dakika geçiyor.

Villanın pencerelerinde ışık vardı ve rüzgar Drammensveien'in yan yolundaki kestane ağaçlarını hışırdatıyordu. Harry, Øystein'e onu Villa Dante'den biraz uzağa bırakması talimatını vermişti, gerçi taksiye binmek pek göze çarpmazdı. Kendi arabanızı villanın önüne park etmek sonuçta kimliğinizin sorulması anlamına gelecektir.

Harry ürperdi, ceket getirmediğine pişman oldu. Villaya elli metre yaklaştığında Alexandra'dan ödünç aldığı kedi maskesini ve bereyi taktı.

Büyük, sarı tuğlalı binanın girişinde iki meşale rüzgarda titreşiyordu.

Aune, Google'da resim bulduğunda "Art nouveau pencereli neo-barok" demişti. '1900 civarında inşa edildiğini söyleyebilirim. Muhtemelen bir gemi sahibi, bir tüccar ya da buna benzer bir tür tarafından.'

Harry kapıyı itip içeri girdi.

Küçük bir tezgahın arkasında duran, smokin ceketli genç bir adam ona gülümsedi ve Harry ona üyelik kartını gösterdi.

'Hoş geldin Kedi Adam. Bayan Annabell saat onda sahne alacak.' Harry sessizce başını salladı ve koridorun sonundaki açık kapıya doğru yürüdü. Müzik oradan geliyordu. Mahler.

Harry iki büyük kristal avizeyle aydınlatılan bir odaya girdi. Bar ve mobilyalar açık kahverengi ahşaptan, muhtemelen Honduras maunuydu. Odada hepsi maskeli, koyu takım elbiseli veya akşam ceketli otuz ila kırk kişi daha vardı. Garson kıyafetleri giyen genç, maskesiz erkekler, içecek tepsileri taşıyarak masaların arasında dolaşıyordu. Ama ne Alexandra'nın tanımladığı gibi erkek go-go dansçıları vardı, ne de yerde kafese kapatılmış, elleri arkadan bağlı, misafirlerin istediği gibi dürtebileceği, tekmeleyebileceği ya da başka şekillerde aşağılayabileceği çıplak bir adam. Konukların kadehleri, martini veya şampanyanın tercih edildiğini gösteriyordu. Harry ağzını ıslattı. O sabah Alexandra's'tan dönerken Schröder's'ta bira içmişti ama kendi kendine bugün içebileceği tek alkolün bu olacağına söz vermişti. Konuklardan birkaçı, konuşmalarına dönmeden önce dönüp onu kısa bir süreliğine fark etmişti. Bir tanesi dışında, bar tezgahının boş bir kısmına doğru yönelen Harry'yi izlemeye devam eden, hafif yapılı, açıkça genç ve kadınsı bir adamdı. Harry bunun, kimliğinin çoktan ortaya çıktığı anlamına gelmediğini umuyordu.

'Olağan?' Barmen sordu.

Harry pırltının gözlerini sırtında hissetti. Onayladı.

Barmen döndü ve Harry onun uzun bir bardak çıkarıp Absolut Vodka'yı, Tabasco ve Worcestershire sosunu ve domates suyuna benzer bir şeyi eklemesini izledi. Sonunda bardağa bir kereviz sapı koydu ve onu Harry'nin önüne koydu.

"Bugün sadece nakit param var" dedi Harry ve barmenin sanki esprili bir şaka yapmış gibi sırıttığını gördü. Ve aynı anda, anonimliğin talep edildiği ve kabul edildiği böyle bir yerde nakit paranın muhtemelen tek para birimi olduğunu fark ettim.

Harry bir elin arka tarafında kaydığını hissettiğinde kasıldı. Buna hazırlıklıydı; Alexandra bunun genellikle göz temasıyla başladığını, daha sonra genellikle tek bir kelime söylenmeden önce bedensel temasla devam ettiğini söylemişti. Ve oradan olasılıklar lejyonu.

'Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Catman. O zamanlar sakalın yoktu değil mi?' Twink'ti bu. Sesi tizdi, o kadar tizdi ki Harry onu takip takmadığını merak etti. Maskesinin tasvir ettiği hayvan belli değildi ama yine de bir fare değildi. Yeşildi ve pullu deseni ve dar gözleri daha çok bir yılanın yönünü işaret ediyordu.

"Hayır" dedi Harry.

Twink bardağını kaldırdı ve tereddüt ettiğinde Harry'ye soru sorarcasına baktı.

'Sezar'dan bıktınız mı?'

Harry yavaşça başını salladı. Caesar Los Angeles'taki Dan Tana'nın bir numaralı eşcinsel içeceğiydi; Görünüşe göre bu Kanadalı bir şeydi.

'Belki de bizi uyandıracak bir şeye sahip olmalıyız o zaman?'

'Ne gibi?' Harry sordu.

Twink başını bir tarafa eğdi. 'Sen farklısın, Kedi Adam. Sadece sakalın değil, sesin ve...'

"Boğaz kanseri" dedi Harry. Bu, Øystein'in önerisiydi. 'Radyasyon tedavisi.'

"Ah canım," dedi genç adam kayda değer bir ilgi göstermeden. 'O zaman çirkin bir şapka alıyorum ve sen çok zayıflamışsın. Kesinlikle saldırgan olduğunu söylemeliyim.'

"Yanlış değilsin" dedi Harry. 'Birbirimizi görmeyeli tam olarak ne kadar zaman oldu?'

'Sen söyle. Bir ay. Yoksa iki mi? Zaman uçup gidiyor ve sen kesinlikle bir süredir burada değilsin.'

'Yanılmıyorsam beş hafta önce Salı günü buradaydım, değil mi? Peki ya ondan önceki Salı günü?'

Genç adam sanki ona biraz daha uzaktan bakmak istermiş gibi başını omuzlarının arasına biraz geri çekti. 'Bu ilgi neden?'

Harry onun sesindeki şüpheciliği duydu ve kendini aştığını fark etti. 'Bu tümör' dedi. 'Doktor beyne baskı yaptığını ve kısmi hafıza kaybına neden olduğunu söyledi. Kusura bakmayın, sadece son ayları yeniden yapılandırmaya çalışıyorum.'

'Hatırladığından eminsin *Ben?*'

"Biraz" dedi Harry. 'Ama her şey değil. Üzgünüm.' Twink bu hakaret karşısında homurdandı.

'Bana yardım eder misiniz?' Harry sordu. 'Eğer bana yardım edersen.'

'Ne ile?'

'Diyelim ki darbem için normalden biraz daha fazla ödedin.' Genç adam ceketinin cebinden yarıya kadar bir şey çıkardı ve Harry içinde beyaz toz bulunan küçük plastik torbayı gördü. 'O zaman onu sana geçen seferki gibi verebilirim.'

Harry başını salladı. Alexandra ona uyuşturucuların (kokain, hız, poppers, Emma) gittiği gey kulüplerinde aşağı yukarı açık bir şekilde alınıp satıldığını söylemişti.

'Geçen sefer onu bana nasıl verdin?' Harry sordu.

'Tanrım, bunu hatırlayacağını düşünmüştüm. Senin sevimli, dar ayı deliğini bununla havaya uçurdum...' Twink kısa, metal bir pipeti havaya kaldırdı. 'Aşağıya inelim mi?'

Harry, Alexandra'nın karanlık odalar hakkındaki uyarısını düşündü. Her şeyin ve herkesin adil bir oyun olduğu odalar.

'TAMAM.'

Ayağa kalkıp odanın içinde ilerlediler. Hayvan maskelerinin arkasından gözler onları izliyordu. Uzak uçta pırıltı bir kapıyı açtı ve Harry onu karanlığa doğru ve dik, dar bir merdivenden aşağı doğru takip etti. Yolun yarısındayken sesleri duydu. İnliyor, ağlıyor ve bodruma indiğinde etin ete çarpma sesi. Duvarlarda küçük mavi ışıklar vardı ve gözleri sonunda yarı karanlığa yeterince alıştığında çevresinde olup bitenleri ayrıntılı olarak görebiliyordu. Erkekler her şekilde seks yapıyor; bazıları çıplak, bazıları yarı giyinik, bazıları ise sadece sinekleri açık. Aynı sesleri kabinlerin kapılarının arkasında da duydu. Harry'nin gözleri altın maske takan bir adamın kilerle karşılaştı. İri ve kaslıydı ve bankın üzerine eğilmiş bir insana girip çıkıyordu. Altın maskenin arkasındaki gözbebekleri, adam çıplakken içgüdüsel olarak irkilen Harry'ye dikilmiş, irice açılmış gözlerde büyük ve siyahtı.

dişleri yırtıcı bir bakışla. Harry gözlerinin daha da ileri gitmesine izin verdi. Odada neredeyse öğürmesine neden olacak bir koku vardı. Çamaşır suyu, cinsiyet ve testosteron karışımından başka bir şey, petrole benzeyen keskin bir koku. Çıplak bir adamın küçük, kısa, parlak sarı bir şişeyi açıp kokladığını görene kadar ne olduğuna parmağını koyamadı. Tabii ki, popper kokusuydu. Uyarıcı, Harry'nin yirmili yaşlarının başında Oslo'da sık sık gittiği kulüplerde popülerdi. O zamanlar buna acele diyorlardı, muhtemelen öyle olduğu için, kalbin cehennem gibi attığı, kısa bir süreliğine kan dolaşımını artıran, tüm duyuları harekete geçiren birkaç saniyelik bir acele. Ancak daha sonra eşcinsel erkeklerin (alıcıların) bunu anal zevki artırmak için kullandığını öğrendi.

'MERHABA.' Bu, altın maskeli adamdı. Harry'nin yanına yanaşmış ve elini kasıklarına koymuştu. Yırtıcı gülümsemesi genişledi ve Harry'nin yüzüne nefesini verdi.

"O benim," dedi genç kız keskin bir sesle, Harry'yi kolundan yakalayıp kendine doğru çekti. Harry arkalarındaki biftekli kekin güldüğünü duydu.

Twink, 'Görünüşe göre tüm kabinler dolu' dedi. 'Yapalım mı ...?'

"Hayır" dedi Harry. 'Özel.'

Twink içini çekti. 'İleride boş olanlar olabilir. Hadi.' İçeriden akan duşun sesini andıran bir sesin duyulduğu bir odanın açık kapısının önünden geçtiler. Onlar yürürken Harry içeri baktı. İki çıplak adam ağızları açık bir şekilde banyoda oturuyordu ve bazıları kıyafet giyen diğer adamlar da etrafta durup üzerlerine işiyordu.

Flaş ışıklı geniş bir odadan geçtiler ve arka planda hoparlörlerden Joy Division'ın "She's Lost Control" şarkısı çınılıyordu. Odanın ortasında tavana zincirlerle tutturulmuş bir salıncak vardı. Bir adam, vücudu uzanmış halde, bir adam çemberi içinde ileri geri sallanırken Peter Pan gibi uçuyormuş gibi görünüyordu. Sanki elden ele dolaşan bir esrar gibi onu sırayla kullanıyorlardı.

Harry ve genç adam birkaç kabinin bulunduğu bir koridora girdiler ve sesler yine sürgülü kapıların arkasında neler olduğunu gösteriyordu. İki adam bir bölmeden çıktı ve genç adam onu almak için acele etti. Harry onu takip etti ve göz kırpan kapıyı iterek kapattı. Oda yaklaşık iki metreye iki metre ölçülerindeydi. Genç adam, giriş sözü vermeden Harry'nin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. 'Belki biraz kanser o kadar da kötü bir şey değildir Catman, artık kendini bir aydan çok sporcu gibi hissediyorsun.'

"Bekle" dedi Harry. Sırtını ona dayayıp elbisesinin cebine uzandı. Arkasını döndüğünde bir elinde cüzdan, diğer elinde telefon tutuyordu.

'Bana biraz kokain satmak istiyordun, değil mi?'

Diğer adam gülümsedi. 'Eğer bedelini ödersen.' 'O halde önce anlaşmayı halledelim.'

'Ah, artık daha çok eski sana benziyor Catman. Cokeman'dı." Güldü ve barut torbasını çıkardı.

Harry çantayı kabul etti ve cüzdanı ona verdi. 'Artık senden kokain aldım ve kokain için hak ettiğin parayı cüzdanımdan alabilirsin.'

Genç adamın gözleri maskenin arkasından şüpheyile ona dikildi. 'Bugün son derece titiz davranıyorsun.' Sonra cüzdanı açtı, içine baktı ve iki bin kronluk banknot çıkardı.

'Şimdilik bu yeterli olur' dedi, cüzdanı tekrar Harry'nin cebine koydu ve Harry'nin pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. 'Ayı sikini yalamamı mı istiyorsun? Üzgünüm, senin *sporcu*-sik mi?'

"Hayır, teşekkürler, istediğimi aldım," dedi Harry, elini diğer adamın kafasının arkasına koyarak sanki onu okşamak için telefonu tutmadı, bunun yerine yılan maskesini çekerek çıkardı.

'Ne oluyor, Kedi Adam! Bu... evet, evet, benim için önemli değil.' Twink, Harry'nin pantolonunu açmaya devam etmek istedi ama Harry onu durdurdu ve tekrar düğmelerini ilikledi.

'Ah, anladım, önce kola.'

"Tam olarak değil," dedi Harry bereyi ve kendi maskesini çıkararak.

"Sen... sarışınsın," dedi genç kız şaşkınlıkla.

'Daha da önemlisi' dedi Harry, 'Ben az önce bana kokain satarken ses ve görüntü kaydını yapan bir polisim. Bu da on yıla kadar ceza gerektirir.'

Diğer adamın yüzünün soluklaştığını mavi ışıktaki anlamak imkansızdı, bu yüzden Harry sesindeki hıçkırıkları duyana kadar blöfün başarılı olduğundan emin değildi.

'Kahretsin, ben *biliyordum* sen değildin! Onun gibi yürümüyorsun, Doğu Oslo aksanına sahipsindir ve onun o kalın kışına sahip olmadığını hissedebiliyordum. Ben tam bir aptalım. Siktir git! Ve Kedi Adam!'

Twink dışarı çıkmak için sürgülü kapıyı tuttu ama Harry onu geride tuttu.

'Tutuklu muyum?'

Twink'in ses tonundaki ve ona bakışındaki bir şey, Harry'nin, adamın bu durumdan tahrik olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

'Beni... kelepçeleyecek misin?'

'Bu bir oyun değil –' Harry adamın iç cebinden bir kart tutucusu çıkardı – 'Filip Kessler.'

Filip yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. "Ancak bunu çözmenin bir yolu var" dedi Harry. 'Orada?' Filip gözyaşlarından ıslanmış yanaklarıyla başını kaldırdı.

Artık buradan çıkıp güzel ve sakın bir yere gidebiliriz ve sen de bana Catman hakkında bildiğin her şeyi anlatabilirsin. Elbette?'

Terry Våge saati tekrar kontrol etti. Dokuz otuz altı. Kimse onunla iletişim kurmaya çalışmamıştı. Telefonuna gelen mesajı tekrar okudu ve daha önce olduğu gibi aynı sonuca vardı; ne zaman ne de yer kesin değildi. Kendisine ayırdığı yarım saate jest olarak adama fazladan bir yarım saat daha vermişti. Ama kırk dakika çok fazlaydı. Adam gelmiyordu. Blöf. Belki de pratik bir şaka. Belki birisi şu anda aşağıdaki kattaki turistlerin arasında durup ona kıs kıs gülüyordu. Bir gazetecinin rezil, aşağılanmış şarlatanına gülüyorum. Belki de cezası buydu. Yün paltosuna daha sıkı sarındı ve eğimli çatıya doğru yürümeye başladı. Siktir et onları, çoğunu siktir et!

Prim, yer seviyesindeki mermer levhaların üzerinde turistlerin arasında dolaşıyordu. Terry Våge'nin gelişini görmüş, onu imzalı fotoğraftan ve internette bulduğu diğer görsellerden tanımıştı. Onun çatıda durup beklemesini izledim. Prim, Våge'i takip eden kimseyi ya da daha önce orada polise benzeyen birini görmemişti. Etrafı dolaşmış, orada bulunan insanların çoğunu fark etmişti ve yarım saat sonra, geldiğinde gördüğü yüzlerden hiçbirini artık görmediği sonucuna vardı. Ona yirmi kala Våge'nin çatıdan aşağı indiğini gördü, pes etmişti. Ama artık Prim emindi. Terry Våge yalnız gelmişti.

Prim etrafına son bir kez baktı. Daha sonra eve doğru yola çıktık.

Çarşamba

'VE BURADA NE İŞİ VAR?' Markus Røed kekeleyerek Harry'yi işaret etti. 'Ben masumken beni hapse göndermesi için bir milyon dolar ödediğim bir adam!'

"Sana söylediğim gibi," dedi Krohn, "o burada çünkü senin aslında suçlu olduğunu düşünmüyor, öyle olduğunu düşünüyor..."

'Ne düşündüğünü duydum! Ama hiçbir kahrolası yere gitmedim. *eşcinsel kulübü*.' Son iki kelimeyi tükürdü. Harry elinin üstüne bir damlanın çarptığını hissetti, omuz silkti ve Johan Krohn'a baktı. Üçüne toplantıları için tahsis edilen oda aslında mahkumların aileleri için bir ziyaret odasıydı. Gül desenli perdelerin ve demir parmaklıkların arkasından sabah güneşinin girdiği bir penceresi, işlemeli masa örtülü bir masası, dört sandalyesi ve bir kanepesi vardı. Harry kanepeden kaçınmıştı ve Krohn'un da aynısını yaptığını fark etti. Muhtemelen bunun umutsuz ve hızlı seksin suyuyla marine edildiğini biliyordu.

'Açıklayabilir misiniz?' Harry dedi.

"Evet" dedi Krohn. 'Filip Kessler, Susanne ve Bertine'in öldürüldüğü iki Salı günü, burada gördüğünüz maskeyi takan biriyle birlikte olduğunu söylüyor.'

Krohn, masanın üzerinde, üyelik kartının yanında duran kedi maskesini işaret etti.

'Bu kişinin Catman lakabı vardı. Her iki eşya da takım elbisendeydi Markus. Ve fiziksel tanımın geri kalanı da sana uyuyor.'

'Gerçekten mi? Peki size hangi ayırt edici özelliklerden bahsetti? Dövme mi yoksa yara izi mi? Doğum lekeleri mi? Herhangi bir tuhaf anormallik var mı?' Røed birinden diğerine baktı.

Harry başını salladı.

'Ne?' Røed öfkeyle güldü. 'Hiç bir şey?'

"Öyle bir şey hatırlamıyor" dedi Harry. 'Ama sana dokunursa seni tanıyacağından oldukça emin.'

"Ah, Allah kahretsin," dedi Røed, öğürecekmış gibi görünüyordu. 'Markus,' dedi Krohn, 'bu bir mazeret. Seni derhal serbest bırakmak için kullanabileceğimiz ve yine de dava açmaya karar verirlerse beraat etmen için delil olarak sunabileceğimiz bir mazeret. Bu mazeretin insanların sana dair imajı açısından ne anlama geleceğinden endişelendiğini anlıyorum ama..."

'Anladın?' Røed kükredi. '*Anlamak?* Hayır, yapmıyorsun *anlamak*kendi karını öldürdüğünden şüphelenerek burada oturmak nasıl bir şey. Ve üstüne bir de bu pislikle suçlanmak. O maskeyi daha önce görmemiştim. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sanırım Helene o maskeyi ve üyelik kartını bana benzeyen bir eşcinselden aldı ve boşanmada bana karşı kullanabilmek için sana verdi. Bu Filip denen adama gelince, onun benimle hiçbir alakası yok, o sadece kısa yoldan para kazanma fırsatını değerlendiriyor. O halde ne kadar istediğini öğren, ona para öde ve çenesini kapalı tuttuğundan emin ol. Bu bir öneri değil Johan, bu bir emirdir.' Røed devam etmeden önce sertçe hapsirdi. 'Ve ikiniz de sözleşmeye bağlı olarak gizlilik hükümlerine bağlısınız. Eğer ikinizden biri bu konuda herhangi birine tek bir kelime bile söylerse, sizi dava edeceğim.'

Harry boğazını temizledi. 'Bu seninle ilgili değil, Røed.' 'Neydi o?'

'Dışarıda bir katil var ve büyük olasılıkla yeniden saldıracak. Polis, sizin gibi suçlu tarafın zaten gözaltında olduğuna ikna olduğu sürece bu onun için çok daha kolay olacaktır. Eğer Villa Dante'de olduğunuza dair bilgiyi saklarsak, bir sonraki kurbanını öldürdüğünde bu bizi suç ortağı haline getirir.'

'Biz? Gerçekten hâlâ benim için çalıştığına inanamıyor musun Hole?'

'Sözleşmeye saygı göstermek niyetindeyim ve davayı çözülmüş olarak görmüyorum.' 'Gerçekten mi? O halde paramı geri ver!'

'Üç polis avukatı mahkumiyetle karşı karşıya kalacağınız görüşünde olduğu sürece değil. Şimdi önemli olan polisin dikkatini yeniden odaklamasını sağlamak ve bu da onlara bu mazereti vermemiz gerektiği anlamına geliyor.'

'Ben orada değildim, sana söylüyorum! Polisin işini yapamaması benim sorumluluğumda değil. Ben masumum ve bunu açık bir şekilde anlayacaklar, bu eşcinsel yalanlarıyla değil. Burada paniğe ya da aceleci eylemlere gerek yok.'

"Seni aptal," dedi Harry içini çekerek, sanki bu sadece söylediği üzücü bir gerçekmiş gibi. 'Panik yapmak için her türlü neden var.' Ayağa kalktı.

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu.

"Polise haber vermek için" dedi Harry.

"Cesaret edemezsin," diye hırladı Red. 'Bunu yaparsan senin ve değer verdiğin herkesin cehennemde çürümesini sağlarım. Bunu yapabilecek kapasitede olmadığımı düşünmeyin. Bir şey daha. Cayman Adaları'na yapılan bir banka havalesini, bankama ödeme talimatı verdikten iki gün sonra geri alamayacağım izlenimine kapılmış olabilirsiniz. Yanlış.'

Harry'nin içinde bir şey koptu, tanıdık bir serbest düşme hissi. Red'in sandalyesine doğru bir adım attı ve ne olduğunu anlamadan eli mülk patronunun boğazına dolandı ve onu sıkmaya başladı. Red sandalyesinde geriye doğru sıçradı, iki eliyle Harry'nin kolunu kavradı ve yüzü kan akışı eksikliğinden kırmızıya dönerken onu geri çekmeye çalıştı.

"Bunu yaparsan seni öldürürüm," diye fısıldadı Harry. 'ldrmek.

Sen.' 'Harry!' Krohn da ayağa kalkmıştı.

Harry, Markus Red'in şişkin, yalvaran gözlerine bakarak, "Otur, bırakacağım," diye tısladı.

"şimdi, Harry!"

Red guruldayıp tekme attı ama Harry onu sandalyeye oturttu. Daha da sıkı sıkı ve bu anti-insanın zn çıkarabilecek gücü, heyecanı hissetti. Evet, heyecan ve aylarca süren ayıklığın ardından ilk ikisinin bardağını kaldırdığında hissettiği aynı serbest düşme hissi. Ama şimdiden heyecanın azaldığını, tutuşundaki gücün azaldığını hissedebiliyordu. Çünkü bu serbest düşüşün de bir dl yoktu, sadece çok kısa bir süre için serbestti ve sadece tek bir yöne gidiyordu. Aşağı.

Harry bıraktı ve Red uzun bir hırıltıyla havayı içine çekti, ardından bir öksürük kriziyle öne doğru eğildi.

Harry Krohn'a döndü. 'Sanırım yle *şimdi* Kovuldum?' Krohn başını salladı. Harry kravatını düzeltti ve gitti.

Mikael Bellman pencerenin yanında durmuş, hükümet semtindeki yüksek binayı seçebildiği şehir merkezine özlemle bakıyordu. Yakında, Gullhaug Köprüsü'nn yanında ağaç tepelerinin dalgalandığını görebiliyordu. Rüzgar hızının daha da artması gerekiyordu; gece boyunca kuvvetli fırtınaların olacağı konuşulmuştu. Başka bir şey daha tahmin edilmişti; Cuma günkü ay tutulmasıyla ilgili bir şey; görünüşe göre olaylar değildi

bağlı. Kolunu kaldırdı ve klasik Omega Seamaster saatine baktı. İkiye bir dakika. Günün çoğunu, Polis Şefinin kendisine sunduğu ikilemi kendi zihninde tartışarak geçirmişti. Prensip olarak, bunun gibi münferit bir davanın Adalet Bakanı'nın masasında bulunmasının elbette hiçbir anlamı yoktu, ancak Bellman daha önce müdahil olarak bunu kendi işi haline getirmişti ve şimdi de bu işi öylece bırakamazdı. Lanet etti.

Vivian kapıya hafifçe vurup açtı. Onu kişisel asistanı olarak işe alması, onun siyaset bilimi alanında yüksek lisans yapmış olması, Paris'te iki yıl modellik yaptıktan sonra Fransızca konuşması ve kahve yapmaktan ziyaretçileri karşılamaya ve konuşmalarını yazıya dökmeye kadar her şeyi yapmaya istekli olması nedeniyle değildi. Güzeldi. Günümüz dünyasında fiziksel görünümün işlevi hakkında söylenecek çok şey vardı, çok şey söylendi. O kadar kesin olan bir şey vardı ki, her zaman olduğu kadar önemliydi. Kendisi de yakışıklı bir adamdı ve bunun kariyerindeki ilerlemesinde rol oynadığı konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyordu. Modellik kariyerine rağmen Vivian ondan daha uzun değildi ve bu nedenle toplantılara ve akşam yemeklerine götürebileceği biriydi. Yanında kalan bir erkek arkadaşı vardı ama o bunu bir dezavantajdan çok bir zorluk olarak görüyordu. Aslında bu bir avantajdı. Kış için birkaç Güney Amerika ülkesine ziyaret planlandı; Gündemin ana konusu insan haklarıydı, yani saf bir keyif gezisiydi. Ve kendi kendine söylediği gibi, bir Adalet Bakanının flaş ışığı ve çobanlığı bir Başbakana göre çok daha az.

"Polis Şefi," dedi Vivian usulca. 'Onu içeri gönderin.'

'Zoom'da' dedi.

'Ah? Geleceğini sanıyordum...'

'Evet ama az önce aradı ve Nydalen'e gitmek için çok uzak olduğunu çünkü daha sonra şehir merkezinde başka bir toplantısı olduğunu söyledi. Bir bağlantı gönderdi – ben... yapayım mı?'

Masaya ve bilgisayara gitti. Kendisinininkinden çok daha hızlı olan hızlı parmaklar klavyenin üzerinde gezindi. 'Orada.' Güldü. Ve sanki kızgınlığını hafifletmek ister gibi ekledi: 'Oturmuş seni bekliyor.'

'Teşekkür ederim.' Bellman, Vivian odadan çıkana kadar pencerenin yanında ayakta kaldı. Sonra biraz daha bekledim. Ta ki kendi çocukluğundan bıkip bilgisayarın başına oturana kadar. Polis Şefi bronzlaşmış görünüyordu, muhtemelen yakın zamanda yurt dışında bir yere tatile gitmişti. Ama kamera açısı o kadar talihsizdi ki, bunun pek bir faydası olmadı.

çift çene hakim. Belli ki dizüstü bilgisayarını bir kitap yığınının üstüne koymak yerine, Bellman'ın Polis Şefi olduğu dönemde orada bulunan masanın üzerine koymuştu.

Bellman, "Bulunduğunuz yerle karşılaştırıldığında burada neredeyse hiç trafik yok" dedi. 'Yirmi dakika içinde Høyenhall'daki evime varırım. Onu denemelisin.'

'Özür dilerim Mikael, gelecek hafta yapılacak resmi ziyaretle ilgili acil bir toplantıya çağırıldım.'

'Tamam, hadi doğrudan işimize geçelim. Bu arada yalnız mısın?'

'Tamamen yalnız, devam et.'

Mikael öfkesinin yeniden arttığını hissetti. İlk isimlerin gevşek kullanımı ve 'devam edin' gibi davetlerin Adalet Bakanı'nın ayrıcalığı olması gerekir. Özellikle Emniyet Müdürü'nün altı yıllık görev süresi yakında dolduğundan ve kimin devam edip kimin etmeyeceğine artık Ulusal Polis Komiseri değil, Konseydeki Kral - aslında Adalet Bakanı - karar verdiğinden ve Bellman Bodil Melling'e anahtarları vererek siyasi olarak kaybedecek çok az şeyi vardı. Birincisi kadın olduğu için, ikincisi siyasetten anladığı için kimin sorumlu olduğunu anlıyordu.

Bellman derin bir nefes aldı. 'Yeter ki birbirimizi anlayalım. Benim tavsiyemi almak istediğin şey Markus Røed'i gözaltından serbest bırakıp bırakmayacağın. Ayrıca her iki seçeneğin de size açık olduğundan emin olursunuz.'

'Evet' dedi Emniyet Müdürü. 'Hole'un ilk iki kızın öldürüldüğü gecelerde Røed'le birlikte olduğunu söyleyen bir tanığı var.'

'Güvenilir bir tanık mı?'

Helene Røed'in aksine, ilgili kişinin Røed'e bir mazeret sunma konusunda bariz bir nedeninin olmaması inandırıcı. Daha az inandırıcı çünkü Uyuşturucu Ekibi'ne göre söz konusu kişi Oslo'da kokain satanlar listesinde yer alıyor.'

'Ama mahkum olmadınız mı?'

'Bir gecede yeri değiştirilecek küçük çaplı bir satıcı.' Bellman başını salladı. Kontrol ettikleri kişilerin faaliyetlerine devam etmelerine izin verdiler. Bildiğin şeytan daha iyi.

'Ancak?' dedi Bellman, Omega saatine bakarak. Kullanışlı değildi ve hantaldı ama doğru sinyalleri gönderiyordu. Şu anda Polis Şefi'ne acele etmesi sinyali veriliyordu, yoğun bir gün geçiren tek kişi o değildi.

'Öte yandan Susanne Andersen'in göğsünde Markus Røed'in tükürüğü vardı.'

'Bunun, onu gözaltında tutmaya devam etmek için oldukça karşı konulmaz bir argüman olduğunu tahmin ediyorum.'

'Evet. Elbette o ve Susanne'ın o gün erken saatlerde tanışıp seks yapmış olmaları da muhtemel; onun tüm hareketlerini takip etmek mümkün olmadı. Ama eğer öyleyse, Røed'in röportajlarda bundan hiç bahsetmemesi tuhaftı. Bunun yerine onunla yakın ilişki kurduğunu inkar ediyor ve onu partiden sonra hiç görmediğini iddia ediyor.'

'Başka bir deyişle yalan söylüyor.'

'Evet.'

Bellman parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tuttu. Başbakanlar, mecazi anlamda, yalnızca hasatın iyi olması durumunda yeniden seçilebiliyordu. Danışmanları, Adalet Bakanı olarak, hata veya iyi karar önceki hükümet döneminde aynı işte çalışan kişiler tarafından verilmiş olsa da, sistemin daha alt kısımlarında olup bitenler için her zaman bir ölçüde suçu veya övgüyü paylaşacağını vurguladı. . Eğer seçmenler Røed gibi zengin, ayrıcalıklı bir zavallının paçavradan kolayca kurtulduğunu hissederse, bu ne olursa olsun dolaylı olarak Bellman'ı etkileyecektir. Kararını verdi.

'Onu meniyle birlikte gözaltında tutmaya yetecek kadar elimizde var.'

'Tükürük.'

'Evet. Ve eminim siz de Røed'in ne zaman tutuklanacağına ve ne zaman serbest bırakılacağına Harry Hole'un karar vermesinin iyi görünmeyeceği konusunda hemfikirsiniz.'

'Ben buna katılmıyorum, hayır.'

'İyi. O halde sanırım benim tavsiyem var...' Bellman, Polis Şefinin adının kendisine gelmesini bekledi, ancak bir nedenden dolayı gelmeyince ve başladığı cümlelerin tonlaması bir son gerektiriyordu, bir " ekledi. ... değil mi?'

'Evet, elbette. Çok teşekkürler Mikael.'

"Teşekkür ederim, Polis Şefi," dedi Bellman, bağlantıyı kesmeyi başarmadan önce fareyle bir süre uğraştıktan sonra sandalyesine yaslandı ve fısıldadı: "*Dışa dönük* Polis şefi."

Prim yatakta oturan Fredric Steiner'a baktı. Gözlerinin berraklığı çocuksuydu ama bakışları sanki içeriye bir perde çekilmiş gibi boştu.

"Amca," dedi Prim, "beni duyabiliyor musun?"

Cevap yok.

Ona her şeyi söyleyebilirdi, içeri girmezdi. Dolayısıyla hiçbir şey de çıkmazdı. En azından kimsenin inanacağı bir şekilde değil.

Prim koridorun kapısını kapattı ve yeniden yatağın yanına oturdu. "Çok yakında öleceksin," dedi, bu sözlerin tadını çıkararak. Amcasının ifadesi değişmedi, yalnızca kendisinin görebildiği, çok uzakta görünen bir şeye bakıyordu.

'Öleceksin ve sanırım bir bakıma üzülmem gerekiyor. Yani, sonuçta ben senin... ne olur ne olmaz diye kapıya baktı, 'biyolojik oğlumum.'

Duyulan tek ses, huzurevinin oluklarından birindeki rüzgarın hafif ıslığıydı.

'Ama üzgün değilim. Çünkü senden nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğim şekilde değil. Sorunlarını, annemi ve beni devralan adam. Senden nefret ediyorum çünkü üvey babamın neyin peşinde olduğunu, bana ne yaptığını biliyordun. Bu konuda onunla yüzleştğini biliyorum, o gece seni duydum. Onu ifşa etmekle tehdit ettiğini duydum. Ve daha sonra seni ifşa etmekle nasıl tehdit ettiğini. İkiniz bunu orada bıraktınız. Kendini kurtarmak için beni feda ettin. Kendini, anneni ve soyadını kurtar. Ondan geriye kalan ne varsa, sonuçta onu artık kendin bile kullanmıyordun.'

Prim çantaya uzandı, bir bisküvi çıkardı ve onu dişlerinin arasında cıtırdattı.

'Ve şimdi isimsiz ve yalnız öleceksin. Unutulacaksın ve yok olacaksın. Ben ise, senin belinin çocuğu, şehvetinin günahkar meyvesi, ismimin göklerde parladığını göreceğim. Beni duydun mu Fredric Amca? Kulağa şiirsel gelmiyor mu? Bunların hepsini günlüğüme yazdım. Biyografi yazarlarına üzerinde çalışabilecekleri bir malzeme vermek önemli, değil mi?'

Ayağa kalktı.

'Geri döneceğimden şüpheliyim. Yani bu bir veda amca.' Kapıya doğru yürüdü, döndü. 'Demek istemedim *iyi yolculuklar*, Elbette. Umarım cehenneme olan yolculuğunuz bundan başka bir şey değildir.'

Prim kapıyı arkasından kapattı, kendisine doğru gelen hemşireye gülümsedi ve huzurevini terk etti.

Hemşire yaşlı profesörün odasına girdi. Yatağın kenarında boş bir ifadeyle oturuyordu ama yanaklarından gözyaşları akıyordu. Yaşlılarda da durum böyleydi, duygularının kontrolünü kaybetmişlerdi.

Özellikle bunaklar. Kokladı. Kendini kirletmiş miydi? Hayır, sadece buradaki hava bayattı ve vücut kokuları ve... misk mi kokuyordu?

Odayı havalandırmak için pencereyi açtı.

Saat akşamın sekiziydi. Terry Våge, yükselen rüzgarın ortak çamaşır ipini döndürdüğü iç avludan gelen metalik sızlanmayı dinledi. Suç bloguna devam etmişti. Yazacak o kadar çok şey vardı ki. Öyle olsa bile, PC ekranındaki boş beyaz sayfaya bakıyordu.

Telefon çaldı.

Belki Dagnija'ydı, dün gece tartışmışlardı ve hafta sonu gelmeyeceğini söylemişti. Şimdi muhtemelen her zamanki gibi pişmandı. Onun olmasını nasıl umduğunu hissedebiliyordu.

Cep telefonuna baktı. Bilinmeyen numara. Eğer dünkü o sahtekarlıksa bunu kabul etmemeliydi, bir iki kere cevap verdiği kaçıklardan kurtulmak imkansız olabilirdi. Bir keresinde - Uyuşturucuya Karşı Savaş'ın hem canlı hem de kayıtlarda dünyanın en sıkıcı grubu olduğu hakkındaki gerçeği yazdıktan sonra - kızgın bir hayrana cevap verecek kadar aptallık etmişti ve sonunda onu rahatsız eden bir baş belasıyla karşılaşmıştı. konserlerde ona telefon etti, e-posta gönderdi ve hatta yakasına yapıştı ve ondan kurtulmak iki yıl boyunca görmezden gelindi.

Çalmaya devam etti.

Terry Våge boş ekrana bir kez daha baktı. Sonra telefona cevap verdi.

'Evet?'

'Dün yalnız geldiğiniz ve yirmiden ona kadar çatıda beklediğiniz için teşekkürler.'

'Oradaydın?'

'İzliyordum. Umarım beni kandırmaya çalışmayacağından emin olmam gerektiğini anlıyorsundur.'

Våge tereddüt etti. 'Evet, evet, tamam. Ama daha fazla saklambaç için zamanım yok.'

'Ah evet öyle yapıyorsun.' Küçük bir kıkırdama duydu. 'Ama bunu bırakacağız, Våge. Aslında her şeyi bırakacaksın... şu anda.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Mümkün olduğu kadar çabuk Kolsås'ta Toppåsveien denilen yolun sonuna gideceksin. Tekrar arayacağım, ne zaman olacağını söylemiyorum, olabilir

iki dakika. Eğer nişanlı bir ton alırsam bu seninle son iletişimimiz olacak. Anlaşıldı?'

Våge yutkundu. 'Evet' diye yanıtladı. Çünkü anladı. Bunun polis gibi biriyle temas kurmasını engellemek olduğunu anladım. Bunun akılsızca bir deli işi olmadığını anladım. Çılgın evet ama deli değil.

'Bir meşale ve kamera getir, Våge. Ve kendini güvende hissetmeni sağlayacaksa bir silah. Katille konuştuğunuza dair somut, reddedilemez kanıtlar bulacaksınız ve daha sonra bunun hakkında yazmakta özgürsünüz. Buna bu konuşma da dahil. Çünkü bu sefer insanların sana inanmasını istiyoruz, değil mi?'

'Ne olacak-'

Ama adam telefonu kapatmıştı.

Harry Alexandra'nın yatağında yatıyordu, çıplak ayakları hemen ucundan dışarı çıkmıştı.

Alexandra da çıplaktı, çapraz yatıyordu ve başı onun karnına dayamıştı.

Kıskançlık Barında bulundukları gece sevişmişlerdi ve şimdi yeniden sevişmişlerdi. Şimdi daha iyiydi.

Markus Røed'i düşünüyordu. Hava için savaşırken gözlerindeki korku ve nefret hakkında. Korku daha büyüktü. Peki tekrar nefes almaya başladıktan sonra da durum böyle mi kalmıştı? Bu durumda, eğer Røed para transferini tersine çevirmemişe, şimdiye kadar Lucille'i serbest bırakmış olmalı. Borç ödenmeden önce onu bulmaya çalışmaması veya onunla iletişime geçmemesi talimatı verildiğinden, numarasını aramadan önce birkaç gün beklemeye karar vermişti. Numarası ya da ayrıntıları yoktu, bu yüzden hiçbir şey duymamış olması garip değildi. İnternette Lucille Owens'a bakmıştı ve çıkan tek sonuç gazetedeki eski makalelerdi. *Los Angeles zamanları* hakkında *Romeo ve Juliet* film. Kaybolduğu ya da kaçırıldığına dair hiçbir şey yok. Ve onların neyi paylaştıklarını, onları birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu anlamıştı. Otoparkta yaşananlardan sonra dışarıdaki tehlike değildi. Lucille'de kendi annesini de görmemişti; o, sınıfın kapısındaki kadın ya da hastane yatağında kurtarmak için yeni bir fırsat yakaladığı kadındı. Yalnızlıktı bu. Kimsenin farkına varmadan yeryüzünden kaybolabilecek iki kişi olduklarını.

Alexandra paylaştıkları sigarayı ona uzattı ve Harry içini çekerek tavana doğru kıvrılan dumana baktı ve 'Hey, bu

Vedalaşmanın Yolu Yok' komodinin üzerindeki küçük bir Cenevre konuşmacısından geldi.

'Bu bizim hakkımızdaymış gibi görünüyor'

dedi. 'Hımm. Ayrılan sevgililer mi?'

'Evet. Ve Cohen'in aşktan ya da zincirlerden bahsetmemek konusunda söyledikleri.' Harry cevap vermedi. Sigarayı tuttu ve dumana baktı ama onun hâlâ yüzü ona dönük şekilde yattığının farkındaydı.

'Yanlış sırada' dedi.

'Yanlış çünkü biz tanıştığımızda Rakel zaten hayatınızdaydı, öyle mi?'

'Bir kadının bana söylediği bir şeyi düşünüyordum. Yazar cümlelerin sırasını değiştirdiğinde nasıl da kandırılıyoruz.' Sigarasından yeni bir nefes çekti. 'Ama evet, muhtemelen Rakel için de aynı şey geçerli.'

Bir süre sonra gözyaşlarının sıcaklığını karnında hissetti. Kendisi de ağlamak istedi.

Pencere sanki dışarıdaki şey onların içine girmek istiyormuş gibi gıcırdadı.

Çarşamba

Refleks

TOPPÅSVEIEN TAM OLARAK YAŞAMADIadına. Yol kıvrıldı

villaların arasından yüksek bir yere kadar oldukça yüksek bir mesafe vardı, ancak yol sona erdiğinde Kolsås'ın tepesi hâlâ oldukça uzaktaydı. Terry Våge yol kenarına park etti. Üstünde orman vardı. Karanlıkta daha yukarılarda daha hafif bir şey seçebiliyordu; bunların dağcılar ve diğer mankafalar arasında popüler olan kaya yüzleri olduğunu biliyordu.

Yanına aldığı bıçağın kılıfıyla oynadı, meşaleye ve yolcu koltuğundaki Nikon kameraya baktı. Saniyeler geçti. Dakikalar geçti. Aşağıdaki karanlıktaki ışıklara doğru baktı. Rosenvilde Lisesi orada bir yerdeydi. Bunu biliyordu çünkü Genie onu keşfettiğinde orada öğrenciydi. Çünkü bunu yapan, bir müzik eleştirmeni olarak nüfuzunu kullanarak onu ve onun yeteneksiz grubunu yeraltından ışığa, ana akıma, pazara çıkaran oydu, Terry Våge. On sekiz yaşındaydı, orada okula gidiyordu ve onu okul ortamında görmeyi merak ettiği için birkaç kez buraya gelmişti. Bunda yanlış bir şey mi vardı? Yarattığı yıldızla bir göz atmak için okul bahçesinin dışında dolaşmıştı, kolaylıkla çekebileceği herhangi bir fotoğraf bile çekmemişti. Yanına aldığı telefoto lens, tehlikeli bir baştan çıkarıcı rol oynayan sanatçıdan farklı bir Cin'in jilet keskinliğinde resimlerini oluşturabiliyordu. Bu küçük kızın masumiyetini gösterirdi. Ama okul bahçesinde böyle dolaşması, eğer keşfedilmiş olsaydı kolaylıkla yanlış anlaşılabilirdi, o yüzden bu iki seferde bunu bırakıp onun yerine konserlerde onu aramıştı.

Telefon çaldığında saate bakmak üzereydi.

'Evet?'

'Görüyorum ki, pozisyondasınız.'

Våge etrafına baktı. Yolda park etmiş olan tek araba onun arabasıydı ve sokak lambasında herhangi birisini görürdü. Adam onu ormanın bir yerinden mi izliyordu? Våge'nin eli bıçağın sapını sıktı.

'Meşalenizi ve kameranızı alın, bariyeri geçerek orman yolu boyunca yürüyün, sol tarafa dikkat edin. Yaklaşık yüz metre sonra bir ağaç gövdesinde yansıtıcı boya göreceksiniz. İzi bırakın ve yansıtıcı boyayı daha da takip edin. Anladım?'

"Anladım" dedi Våge.

'O noktaya vardığınızda bileceksiniz. Bunu yaptıktan sonra fotoğraf çekmek için iki dakikanız var. Daha sonra geri dönersiniz, arabanıza binersiniz ve doğruca eve gidersiniz. Eğer o yüz yirmi saniyeden sonra ayrılmadıysan, senin için geleceğim. Anlıyor musunuz?'

'Evet.'

'O halde ödülünü almanın zamanı geldi, Våge. Acele etmek.'

Bağlantı koptu. Terry Våge derin bir nefes aldı ve aklına bir fikir geldi. Hala anahtarı kontakta çevirip oradan defolup gidebilirdi. Stopp Pressen'e gidip bira içebilir! Dinleyen herkese seri katille telefonda konuştuğunu ve bir randevu ayarladıklarını ama Terry'nin son anda çekindiğini anlatın.

Våge kendi havlayan kahkahasını duydu, kamerayı ve meşaleyi kaptı ve arabadan dışarı çıktı.

Belki de burası tepenin rüzgar altı tarafıydı, çünkü tuhaf bir şekilde rüzgar burada aşağılarda veya şehir merkezinde olduğu kadar güçlü değildi. Yoldan birkaç metre uzakta orman yolunu gördü. Bariyeri geçip son bir kez sokak lambasına doğru döndü ve meşaleyi açıp karanlığa doğru ilerlemeye devam etti. Rüzgâr ağaçların tepelerinde uğulduyor ve adımları sayarken ve meşaleyi yere ve sol taraftaki ağaç gövdelerine doğru tutarken ayakkabılarının altındaki çakıl taşları çıtırdıyordu. Kirişte parlayan ilk yansıtıcı boya parçasını gördüğünde yüz beşe ulaşmıştı. Ormanın daha ilerisinde ikinci parçayı gördü.

Ceketinin cebindeki bıçağın kılıfına bir kez daha dokunduktan sonra kameranın askısını omzunun üzerinden geçirip hendek üzerinden atladı ve ağaçların arasına girdi. Çam ormanıydı ve uzay

ağaçların arasında olması, büyük bir çaba harcamadan ilerleyebileceği ve bir miktar görünürlük kazanabileceği anlamına geliyordu. Boya, seçilen ağaç gövdelerine on ila on beş metre aralıklarla göz hizasında uygulandı. Arazi giderek dikleşti. Bir noktada nefes almak için durdu ve parmağını ağaçtaki lekenin üzerinde gezdirdi. Parmağına baktı. Taze boya. Güçlü çamlardan oluşan bir kümenin içindeki çam iğnelerinden oluşan bir halının üzerinde duruyordu. Ağaç tepelerinden gelen hışırtı uzaktan geliyordu ama bu sadece gövdelerin neredeyse algılanamayan sallanmasından kaynaklanan çatlama ve gıcırtiları daha da mevcut hale getirmeye hizmet ediyordu. Sanki gece misafirleriyle ne yapacaklarını kendi aralarında tartışıyorlarmış gibi her taraftan sesler geliyordu.

Våge devam etti.

Orman daha da yoğunlaştı, görünürlük azaldı ve boya lekeleri arasındaki mesafe azaldı ve artık zemin o kadar engebeli ve dikti ki artık adım saymanın bir anlamı yoktu.

Sonra aniden bir platoya ulaştı ve orman açıldı. Meşalesinin ışığı küçük bir açıklığa parlıyordu ve daha fazla boya bulmadan önce aramak zorunda kaldı. Bu sefer sadece bir yama değildi, T şeklindeydi. Yaklaştı. Hayır, bu bir haçtı. Açıklığın ortasında meşaleyi kaldırdı. Haçın ötesinde artık yansıtıcı lekeler göremiyordu. Yolculuğun sonuna gelmişti. Nefesini tuttu. İki tahta çubuğu birbirine vurduğunuzda olduğu gibi bir ses duyulabiliyordu ama o hiçbir şey göremiyordu.

Sonra, sanki ona yardım etmek istercesine, hızla ilerleyen bulutların arasında ay belirdi ve açıklığı yumuşak, sarı bir ışıkla yıkadı. Ve onları gördü.

Ürperdi. Aklına gelen ilk şey Billie Holiday'in söylediği 'Strange Fruit' adlı eski bir numaraydı. Çünkü huş ağacının dalından sarkan iki insan kafası buna benziyordu. Her iki başındaki uzun saçlar rüzgarda sallanıyor ve birbirlerine çarptıklarında içi boş bir ses çıkarıyorlardı.

Bir anda bunların Bertine Bertilsen ve Helene Røed olması gerektiği aklına geldi. Sert, maskeye benzeyen yüzleri tanıdığı için değil, biri esmer, diğeri sarışın olduğu için.

Kamerayı sırtından kaldırıp tekrar saymaya başladığında nabızı hızla atıyordu. Bu sefer adım değil, saniye. Deklanşöre defalarca bastı, flaş patladı ve ay bulutların arkasında kaybolurken patlamaya devam etti. Elliye kadar saydı, yaklaştı, yeniden odaklandı ve fotoğraf çekmeye devam etti. Dehşete kapılmış olmaktan çok heyecanlıydı

artık iki kafayı yakın zamana kadar hayatta olan insanlar olarak değil, kanıt olarak görüyordu. Markus Røed'in masum olduğunun kanıtı. Onun kanıtı – Terry Våge – sahtekar değildi ama katille konuşmuştu. Onun Norveç'in en iyi polisiye gazetecisi olduğunun, ailesinin, Solstad'ın, Genie'nin ve onun o berbat grubunun saygısını bekleyen bir kişi olduğunun kanıtı. Ve hepsinden önemlisi Mona Daa'ya duyulan saygı ve hayranlık. Kovulduktan sonra onun itibarına nasıl düşmüş olabileceği düşüncesini aklından uzaklaştırmıştı. Ama şimdi bu durum tersine dönecek, herkes geri dönüş yapan çocukları seviyor. Tekrar buluşmalarını sabırsızlıkla bekliyordu. Hayır, kelimenin tam anlamıyla bekleyemiyordu, bu yüzden yapması gerekiyordu. *emin olmak* Buluştuklarını söyledi ve kendi kendine bunun Dagnija Letonya'ya gider gitmez gerçekleşeceğine söz verdi.

Doksan. Otuz saniyesi kalmıştı. *O zaman*

senin için geleceğim. Bir halk

masalındaki trol gibi.

Våge kamerayı indirdi ve telefonuyla çekim yaptı. Orada bulunup fotoğraf çekenin kendisi olduğuna dair kanıt olsun diye kamerayı kendine çevirdi.

Ödülünüzü alma zamanı, demişti adam. Våge'nin ağaçlardaki kafaları gördüğünde Billie Holiday şarkısıyla olan çağrışımı bu yüzden mi kapmıştı? Bu Güney'deki siyah Amerikalıların linç edilmesiyle ilgiliydi, bununla ilgili değil. Hasat derken kelleleri de yanında götürebileceğini mi kastetmişti? Våge huş ağacına bir adım daha yaklaştı. Durdu. Aklını mı kaybetmişti? Bunlar katilin ödülleri idi. Ve zaman doldu. Våge kamerayı arkasına astı ve işini bitirip ayrıldığını ormandaki izleyen gözlere göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

Yönlendirebileceği herhangi bir yansıtıcı boyası olmadığı için dönüş yolculuğu daha zordu ve acele etmesine rağmen orman yolunu tekrar bulması neredeyse yirmi dakika sürdü. Arabaya dönüp motoru çalıştırdığında aklına bir fikir geldi.

Kafaları almamış olsa da bir şeyler alması gerekirdi. Bir tutam saç. Aslında elinde, Bertine Bertilsen'in ve Helene Røed'in sayısız fotoğrafını görmüş olan kendisinin bile kesin olarak söyleyemediği iki kafanın fotoğrafı vardı. Ya da gerçek insan kafaları olsaydı. Kahretsin! Eğer Truls Berntsen onu hayal kırıklığına uğratıp ortaya çıktıktan sonra küçük bir kurnazlık yapmak zorunda kalmasaydı, bunun gibi sağlam resimli kanıtlara sorgusuz sualsiz inanırlardı. Şimdi bunun yeni bir aldatmaca olarak görülmesi riskini göze aldı ve sonra gerçekten işi bitti.

Hemen polisi aramalı mıydı? Katil kaçmadan önce buraya gelebilirler miydi?

Adamın söylediklerini hatırladığında arabayı Toppåsveien'e doğru sürüyordu. *Arabanıza binin ve doğruca eve gidin.*

Adam Våge'nin onu beklemesinden endişeleniyordu. Neden? Belki de ormandan aşağıya inen tek yol burasıydı.

Yavaşladı ve telefonuna dokundu. Oraya giderken kullandığı haritanın bulunduğu pencereyi açarken gözünü yola dikti. Ona danıştıktan sonra, eğer adam arabayla geldiyse park edebileceği yalnızca iki yol olduğu sonucuna vardı. Våge, Toppåsveien'den aşağıya ve orman yolunun başladığı yerde biten alternatif yola kadar arabayı sürdü. Her iki yola da park edilmiş araba yok. Tamam, o zaman belki de ana yoldan yukarıya kadar yürümüştü. Sırt çantasında birkaç kafa ve bir kutu boya taşıırken sakinlerin gözleri onun üzerindeyken sakin bir mahallede sokak lambalarının altında yürüdü. Belki. Belki de değil.

Våge haritayı biraz daha inceledi. Dağın zirvesine ve arka taraftaki ana yola ulaşmak dik ve çetin bir yürüyüş gibi görünüyordu ve haritada gösterilen herhangi bir patika göremiyordu. Ancak tırmanma duvarı, taban boyunca bir patikayla birlikte gösterildi. Orada da batıya doğru bir yerleşim alanına ve futbol sahasına giden bir yol vardı. Buradan, Toppåsveien'e yaklaşmadan Kolsås Alışveriş Merkezi'ni geçerek ana yola ulaşabilirsiniz.

Våge bir an düşündü.

Eğer adam ormanda olsaydı ve onun yerinde olsaydı, Våge'nin hangi geri çekilme yolunu seçeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Harry irkilerek uyandı. Uyumaya niyeti yoktu. Onu uyandıran bir ses miydi? Belki de avluda sert bir rüzgar yüzünden devrilen bir şey var mı? Yoksa bir rüya mı, içinden çıkmaya çalıştığı bir kabus mu? Döndü ve yarı karanlıkta kendisine dönük yatan başı, beyaz yastığın üzerine dökülen siyah saçlarını gördü. Rakel. Karıştırdı. Belki aynı ses onu da uyandırmıştı, belki de onun uyandığını hissetmişti, genellikle öyle yapardı.

"Harry," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

'Hımm.'

Ona döndü. Onun saçlarını okşadı.

Başucu lambasına doğru uzandı.

'Bırak' diye fısıldadı.

'TAMAM. Yapmalı mıyım-'

'Şşşt. Sadece... bir anlığına sus. Birkaç saniye.'

Karanlıkta sessizce yatıyorlardı ve adam elini onun boynunun, omzunun ve saçının üzerinde gezdirdi.

"Ben Rakel'mişim gibi davranıyorsun" dedi.

Cevap vermedi.

'Biliyor musun?' dedi yanağını okşayarak. 'Bu iyi.'

O gülümsedi. Onu alnından öptüm. 'Teşekkür ederim. Teşekkürler Alexandra. Ama artık bunların hepsi bitti. Sigara?'

Yatağın yanındaki masaya uzandı. Genellikle başka bir marka sigara içiyordu ama bugün bir paket Camel almıştı çünkü bunlar onun eskiden içtiği şeydi ve kendisinin pek fazla tercihi yoktu. Komidin üzerinde bir şey aydınlandı. Telefonu ona verdi ve ekrana baktı.

'Üzgünüm. Bunu almam gerekiyor.'

Yorgun bir şekilde gülümsedi ve çakmağı ateşe verdi. 'Asla cevaplaman gerekmeyen çağrı almazsın, Harry. Arada bir denemelisiniz, oldukça güzel.'

"Krohn mu?"

'Hım... iyi akşamlar, Harry. Røed'le ilgili. İfadesini revize etmek istiyor.'

'TAMAM?'

'Şimdi, günün erken saatlerinde Thomas Heftyes kapısındaki diğer dairesinde Susanne Andersen ile gizlice buluştuğunu iddia ediyor. Ve seks yaptıklarını ve onun göğsünü öptüğünü. Daha önce hiçbir şey söylemek istemediğini, öncelikle bunun kendisini cinayete bağlayacağından korktuğunu, ama aynı zamanda bunu karısından saklamak istediğini söylüyor. Yanlış beyanda bulunduğunu ve bunun ortaya çıktığını görünce, ifadesini değiştirirse durumun daha da şüpheli görüneceğinden endişe duyduğunu söylüyor. Dahası, Susanne'ın onu ziyaret ettiğini doğrulayacak ne tanıkları ne de başka destekleyici kanıtları vardı. Bu nedenle aptalca bir şekilde, sizin veya polisin suçlu tarafı bulacağını veya adını temize çıkaracak başka bir delil bulacağını tahmin ederek onunla tanışmadığını ileri sürdü. Diyor.'

'Himm. Onu yumuşatan şey, çarpma sesi miydi?'

'Bana sorarsan sen olduğunu söyledim. Sanırım boğazından tutulmak bir uyandırma çağrısıydı. Ceza diye bir şeyin olduğunu anlar. Ve davada ilerleme kaydedilmediğini ve dört hafta gözaltında kalmaya dayanamayacağını görebiliyor.'

'Kokainsiz dört haftayı mı kastediyorsun?'

Krohn cevap vermedi.

'Villa Dante hakkında ne diyor?'

'Bunu hâlâ inkar ediyor.'

"Tamam" dedi Harry. 'Polis onu bırakmayacaktır. Tanığı yok ve hikâyesini değiştirerek kendisini kancadan kurtulmaya çalışan bir solucan gibi göstermek konusunda haklı.'

"Kabul ediyorum" dedi Krohn. 'Sadece seni bilgilendirmek istedim.'

'Ona inanıyor musun?'

'Önemli mi?'

'Ben de değil. Ama oldukça iyi bir yalancıdır. Beni gelişmelerden haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim.'

Telefonu kapattılar. Harry elinde telefonla yatıyordu, karanlığa bakarak parçaları yerine oturtmaya çalışıyordu. Çünkü uyuyorlardı, her zaman da uyuyorlardı. Yani sorun parçalarda değil ondaydı.

'Ne yapıyorsun?' Alexandra sigarasından bir nefes çekerek sordu.

'Görmeye çalışıyorum ama çok karanlık.'

'Hiçbir şey göremiyor musun?'

'Evet, bir şey ama ne olduğunu çıkaramıyorum.'

'Karanlığın püf noktası, bir nesneye doğrudan bakmak değil, biraz yana bakmaktır. O zaman aslında nesneyi daha net görüyorsunuz.'

'Evet, ben de bunu yapıyorum. Ama sanki nesnenin bulunduğu yer orası gibi.'

'Yana mı?'

'Evet. Sanki aradığımız kişi görüş alanımızdaymış gibi. Sanki onu görmüşüz gibi ama gördüğümüzün o olduğunu bilmeden.'

'Bunu nasıl açıklarsın?'

'Bu,' diye içini çekti, 'hiçbir fikrimin olmadığı ve açıklamaya kalkışmayacağım bir konu.'

'Sadece bildiğimiz bazı şeyler mi var?'

'Bunun hiçbir gizemi yok, sadece beynin mevcut bilgiyi bir araya getirerek anladığı bazı şeyler var ama bize detayları anlatmayı ihmal ediyor,

bize yalnızca sonucu sunuyor.'

"Evet," dedi usulca, sigarasından bir nefes daha alıp ona uzattı.
'Bjørn Holm'un Rakel'i öldürdüğünü bilmem gibi.'

Harry sigarayı yorganın üzerine düşürdü. Tekrar eline alıp dudaklarının arasına koydu.

'Bilirsin?' diye sordu nefes alarak.

'Evet. Ve hayır. Aynen dediğin gibi. Beynin siz bilinçli olarak denemeden, hatta istemeden topladığı bilgiler. Ve sonra cevabınız olur ama hesaplamanız olmaz ve siz başka bir şey düşünürken beyninizin ne düşündüğünü görmek için toplamaları tersten yapmanız gerekir.'

'Peki beyniniz ne düşünüyordu?'

'Bjørn, kendisine ait olduğuna inandığı çocuğun babasının senin olduğunu öğrendiğinde intikam alma ihtiyacı duydu. Rakel'i öldürdü ve kanıtların seni göstermesine izin verdi. Bana Rakel'i öldürenin sen olduğunu söylemiştin. Çünkü bunun kendi hatan olduğunu düşünüyorsun.'

'Benim hatamdı. BT *dır-dir* benim hatam.'

'Bjørn Holm senin de onunla aynı acıyı hissetmeni istedi, değil mi? En çok sevdiğiniz kişiyi kaybedin. Ve suçluluk hissediyorum. Bazen ikinizin de ne kadar yalnız olduğunuzu düşünüyorum. Hiç arkadaşı olmayan iki arkadaş. Olan şeylerle ayrılmış. Ve artık ikiniz de sevdiğiniz kadına sahip değilsiniz.'

'Hımm.'

'Ne kadar acıttı?'

'Acıttı.' Harry umutsuzca sigarayı emdi. 'Ben de onun aynısını yapacaktım.'

'Kendi canına mı kıyacaksın?'

'Buna kendi hayatımın sona ermesi demeyi tercih ederim. Alacak pek fazla can kalmamıştı.'

Alexandra sigarayı kabul etti. Neredeyse filtreye kadar gelmişti ve kadın onu kül tablasına koyup ona sokuldu. 'İstersen bir süre daha Rakel olabilirim.'

Terry Våge, rüzgârda sürekli olarak bayrak direğine çarpan mandarın sinir bozucu sesini engellemeye çalıştı. Mütevazı Kolsås Alışveriş Merkezi'nin önündeki otoparka park etmişti. Dükkanlar kapalı olduğundan orada çok fazla araba yoktu, ancak kendi aracının yoldan gelen birkaç araba tarafından fark edilmemesine yetecek kadar çok sayıda araba vardı.

yerleşim bölgesinden. Yarım saattir orada oturuyordu ve geçen yalnızca kırk araba saymıştı. Flaşı kullanmadan, oturduğu yerden sadece kırk elli metre ötedeki sokak lambasının ışığına doğru giden her arabanın fotoğrafını çekti. Resimler plakaları okuyabilecek kadar netti.

Artık tek bir araç olmadan neredeyse on dakika geçmişti. Geç olmuştu ve insanlar muhtemelen bu havada mümkün olsa evde kalıyorlardı. Våge mandarin sesini dinledi ve yeterince beklediğine karar verdi. Ayrıca resimleri yayınlaması gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağını düşünmek için biraz zamanı olmuştu. Kendi platformunu ve blogunu kullanmak elbette ona yeniden hayat verecektir. Ancak blogu yeniden ayağa kaldırmak değil de çalışır duruma getirmek istiyorsa, daha büyük bir aracın yardımına ihtiyacı vardı.

Solstad'ın sabah kahvesinde boğulması düşüncesiyle gülümsedi.

Daha sonra kontağın anahtarını çevirdi, torpido gözünü açtı ve uzun süredir çalmadığı eski, çizik bir CD'yi çıkarıp eski oynatıcının içine itti. Genie'nin sevimli, genizden gelen sesini açtı ve ayağını gaz pedalına bastı.

Mona Daa kulaklarına inanamadı. Hikaye ya da bunu ona anlatan adam değil. Ama gözlerine inandı. İşte bu yüzden Terry Våge'ın hikayesi hakkındaki fikrini yeniden gözden geçiriyordu. O aradığında, Isabel May'in TV dizisindeki iddialı monologlarından bir tanesini daha kurtarmak için neredeyse istemeden telefona cevap vermişti. 1883, Anders'i kanepede bırakıp yatak odasına gitti. May'in bilgece sözlerine duyduğu kızgınlık, Anders'in oyuncuya aşık olduğuna dair şüpheleriyle azalmadı.

Ama artık tüm bunları unutmuştu.

Våge'nin hikâyesini ve önerisini desteklemek için gönderdiği resimlere baktı. Flaş kullanmıştı, dolayısıyla hava karanlık olmasına ve kafalar rüzgarda hareket etmesine rağmen fotoğraflar son derece netti.

Våge, "Videoyu da gönderdim, böylece orada olanın ben olduğumu görebilirsiniz" dedi. Videoyu açtı ve artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Terry Våge bile böyle çirkin bir yalanı sahneleyecek kadar deli değildi.

'Polisi aramanız gerekiyor' dedi.

"Yaptım" dedi Våge. 'Yoldalar ve yansıtıcı işaretleri bulacaklar, onları kaldırmaya zamanı olduğundan şüpheliyim. tüm bildiğim için

kafaları da orada asılı bırakmış. Ne bulurlarsa bulsunlar kamuoyuna açıklayacaklar, bu da sizin ve gazetenin bunu isteyip istemediğinize karar vermek için fazla zamanınız olmadığı anlamına geliyor.'

'Peki fiyatı?'

'Bunu editörünle görüşeceğim. Söylediğim gibi, yalnızca etiketlediğim, biraz odak dışı olan tek fotoğrafı kullanabilirsiniz ve bloguma yapılan referans, girişten sonraki açılış cümlesinde olmalıdır. Ayrıca blogda daha fazla resim ve videonun bulunduğunu da açıkça belirtmesi gerekiyor. Kulağa hoş geliyor mu? Evet, bir şey daha. İmza sana ait ve yalnızca sana ait, Mona. Ben burada yabancıyım.'

Resimlere tekrar baktı ve ürperdi. Gördüğü şey yüzünden değil, onun adını söyleme şekli yüzünden. Yarısı hayır diye bağırıp telefonu kapatmak istiyordu. Ama bu işte olmayan yarısıydı. Yapamadı *Olumsuz* bir şey yap. Ve sonuçta, Tanrıya şükür, editoryal sorumluluk altına giren kararı vermesi gereken kişi o değildi.

'Elbette.'

'İyi. Editörden beni beş dakika içinde aramasını isteyin, tamam mı?' Mona aramayı sonlandırdı ve Julia'nın adını söyledi. Julia'nın telefona cevap vermesini beklerken kalbinin attığını hissetti. Ve kafasında yankılanan sekiz kelimeyi duydu. *İmza sana ait ve yalnızca sana ait, Mona.*

Perşembe

ALEXANDRA BÜYÜTÜCÜYÜ KALDIRDIMilimetre milimetre üzerinde Helene Røed'in tüm kafası. Bu sabah geldiğinden beri oradaydı ve yakında öğle yemeği vakti gelecekti.

'Bir saniye buraya gelebilir misin Alex?'

Alexandra ipucu arayışına ara verdi ve Helge'nin Bertine Bertilsen'in kafasıyla meşgul olduğu bankın en uzak ucuna doğru yürüdü. Kendisi dışında hiç kimsenin ismini çift cinsiyetli bir isimle kısaltmasına izin vermedi; belki de onun ağzından bu isim kulağa çok doğal, neredeyse şefkatli geldiği için, sanki kız kardeşiymiş gibi geliyordu.

'Nedir?'

"Bu," dedi Helge, Bertine'in kafasındaki çürüyen alt dudağını aşağı doğru iterek ve büyütecini alt çenedeki dişlerin önünde tutarak. 'Orada. Deriye benziyor.'

Alexandra yaklaştı. Çıplak gözle zar zor görülebiliyordu ama büyütecini altında hiç şüphe yoktu. İki dişin arasından çıkan beyaz kurumuş pul.

'Tanrım, Helge' dedi. 'BT*dır-dir*deri.'

On ikiye bir dakika vardı. Katrine Şartlı Tahliye Salonu'ndaki seyircilere baktı ve basının son seferki gibi güçlü olduğu sonucuna vardı. Terry Våge'nin Mona Daa'nın yanında oturduğunu gördü. Tabağa servis ettiği hikaye göz önüne alındığında o kadar da tuhaf değil. VG. Yine de Daa'nın biraz tedirgin görüldüğünü düşünüyordu. Gözlerini arkaya doğru kaydırды, daha önce görmediği ve papaz tasmaı takan bir kilise dergisinden ya da Hristiyan gazetesinden olduğunu varsaydığı bir adamı fark etti. Oldukça dik bir şekilde oturuyordu ve beklentili, dikkatli bir okul çocuğı gibi ona bakıyordu. Sürekli bir gülümseme ve kırılmayan gözlerle, onu

bir vantriloğun kuklası aklıma geldi. Odanın en arkasında, kollarını kavuşturup duvara yaslanmış halde Harry'yi gördü. Daha sonra basın toplantısı başladı.

Kedzierski, gazeteci Terry Våge'den gelen bilgiye göre hareket eden polisin, Bertine Bertilsen ve Helene Røed'in kafalarının bulunduğu Kolsåstoppen'e geldiğini anlattı. Våge'nin bir ifade verdiği ve şu anda polisin davadaki davranışından dolayı gazeteciye karşı herhangi bir suçlama getirme planının olmadığı. Elbette iki veya daha fazla kişinin cinayetleri gerçekleştirmek için işbirliği yapma olasılığını göz ardı edemezlerdi, ancak mevcut durumda Markus Røed serbest bırakılacaktı.

Ardından -bir önceki gecenin yankısı gibi- bir soru fırtınası geldi.

Bodil Melling daha genel nitelikteki soruları ele almak üzere kürsüye oturdu. Ve - Katrine'e Harry Hole hakkındaki soruları yanıtlamasını söylemişti.

Baş Müfettiş, "Bence cevaplarınızda Hole'dan hiç bahsetmeseniz daha iyi olur" demişti. Røed'in iki cinayet sırasında erkeklere yönelik bir kulüpte olduğu yönündeki yeni mazeretine de değinmemeliyiz çünkü bu bilginin elde edilme şekli son derece şüpheliydi. İlk sorular kafaların keşfiyle ilgiliydi ve Katrine cevap verecek durumda olmadığı ya da yorum yapamayacağı şeklindeki standart ifadelerle yanıt verdi.

'Bu aynı zamanda suç mahallinde adli tıp delili bulamadınız anlamına da mı geliyor?'

Katrine, "Bu konuda yorum yapamayacağımızı söyledim" dedi. 'Fakat Kolsås'ın birincil suç mahalli olarak görülmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz sanırım.'

Daha deneyimli muhabirlerden bazıları kıkırdadı.

Teknik nitelikteki birkaç sorudan sonra ilk garip soru soruldu.

'Polisin Markus Røed'i gözaltına aldıktan dört gün sonra serbest bırakmak zorunda kalması utanç verici mi?'

Katrine, onu almak niyetinde olduğunu belirtmek için başını sallayan Bodil Melling'e baktı.

BT.

Melling, "Her vakada olduğu gibi polis bunu da elimizdeki araçlarla araştırıyor" dedi. 'Bu araçlardan biri de

Teknik veya taktiksel deliller nedeniyle şüphelenilen kişilerin tutuklanması ve bundan kaçma veya delillerin tahrif edilmesi riskinin en aza indirilmesi için yararlanılır. Bu, polisin suçlu tarafı bulunduğuna veya daha fazla soruşturmanın gözaltının artık gerekli görülmemesine yol açması durumunda hatalar yapıldığına ikna olmasıyla aynı şey değildir. Pazar günü aldığımız bilgiler ışığında aynı şeyi tekrar yapardık. Yani hayır, utanç verici değil.'

'Ama bunu sağlayan soruşturma değildi, Terry Våge'di.' 'İnsanların bilgi alabilmesi için açık hatların olması soruşturmanın bir unsurudur. İşin bir kısmı da bu bilgileri incelemektir ve Våge'nin çağrısını ciddiye almamız, bizim açımızdan doğru karar vermenin bir örneğidir.'

'Våge'nin ciddiye alınıp alınmaması gerektiğine karar vermenin zor olduğunu mu söylüyorsunuz?'

"Yorum yok," dedi Melling sertçe ama Katrine bir gülümsemenin izini gördü.

Sorular artık her yönden geliyordu ama Melling sakin ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi. Katrine kadın hakkında yanılıp yanılmadığını merak etti, belki de sonuçta o gri bir kariyerciden daha fazlasıydı.

Katrine'in seyirciler arasındaki insanları incelemeye vakti oldu ve Harry'nin telefonunu çıkarıp baktığını ve salondan çıktığını gördü.

Melling bir soruyu yanıtlamayı bitirdiğinde ve Kedzierski'nin kuyruğundaki bir sonraki gazetecinin kürsüdeki insanlara bir soru sormasına izin verildiğinde, Katrine ceketinin cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. Bir sonraki soru da Melling'e yöneltildi. Katrine, Harry'nin yeniden salona girdiğini, onunla göz göze geldiğini ve kendi telefonunu işaret ettiğini gördü. Anladı ve telefonunu masanın altına koydu. Mesaj Harry'dendi.

Adli Tıp Enstitüsü'nün DNA'sı ve %80 eşleşmesi var.

Katrine tekrar okudu. Yüzde seksen, DNA profilinin yüzde seksenle eşleştiği anlamına gelmiyordu; o zaman tüm insanlığı ve salyangozlara kadar her hayvanı dahil etmeniz gerekirdi. Bu bağlamda yüzde seksen eşleşme, doğru kişiyi bulma şanslarının yüzde seksen olduğu anlamına geliyordu. Nabzının hızla yükseldiğini hissetti. Gazeteci, Kolsåstoppen'deki ağacın çevresinde herhangi bir kanıt bulamadıkları konusunda haklıydı, yani bu gerçekten harikaydı. Yüzde seksen yüzde yüz değildi ama... yüzde seksendi. Ve henüz öğlen olduğu için tam bir DNA profili elde etmek için henüz zamanları olmayacaktı, dolayısıyla bu rakam gün içinde artabilir. Ama aynı zamanda düşebilir mi? Adil olmak gerekirse, o her şeyi almamıştı

Alexandra defalarca DNA analizinin ince noktalarını açıklamıştı. Ne olursa olsun, burada oturup akbabaları beslemek yerine kalkıp acele etmek istiyordu, artık sonunda bir ipucu, bir isim bulmuş değillerdi! Veritabanında bulunan, muhtemelen daha önce hüküm giymiş biri ya da en azından tutukladıkları biri. Birisi ...

Aklından bir düşünce geçmişti.

Røed değil! Aman Tanrım, bir daha Røed olmasın, o saçmalıkla bir kez daha yüzleşemezdi. Gözlerini kapatmıştı ve ortamın sessizleştiğini fark etmişti.

"Bratt mı?" Bu Kedzierski'nin sesiydi.

Katrine gözlerini açtı, özür diledi ve gazeteciye sorusunu tekrarlayıp tekrarlayamayacağını sordu.

Johan Krohn, "Basın toplantısı sona erdi" dedi. 'İşte ne VG yazdı.'

Telefonu Markus Røed'e uzattı.

Göztaltı bloğundan Oslobukta'daki daireye giderken bir SUV'un arkasında oturuyorlardı. Çıkışta gazetecilerin oluşturduğu gruptan kaçınmak için yeraltı tüneline Emniyet Müdürlüğü'ne gitmelerine izin verilmişti. Krohn bir araba ve Røed'in daha önce kullandığı güvenlik şirketi Guardian'dan kişiler kiralamıştı. Bu, Harry Hole'un tavsiyesi üzerine yapılmıştı ve mantığı basitti. Bir noktada altı kişi birkaç sıra yeşil kokainle aynı odadaydı. Bunlardan üçü giderek daha çok çılgın bir seri katil gibi görünen bir şey tarafından öldürülmüştü. Geriye kalan üç kişiden birinin sırada olma ihtimali çok yüksek değildi ama bir süre korumalarla birlikte güvenli bir dairede saklanmanın mantıklı olmasını sağlayacak kadar yüksekti. Røed biraz düşündükten sonra kabul etmişti. Krohn, ön koltuklarda oturan iki boğa boyunlu adamın takım elbise, güneş gözlüğü ve egzersiz programlarının seçiminde Gizli Servis'ten ilham aldığından şüpheleniyordu. Siyah takım elbiselerin bu kadar dar görünmesinin nedeninin kas kütlesinden mi, yoksa kurşun geçirmez yeleklerden mi kaynaklandığından emin değildi. Ama Røed'in emin ellerde olduğundan emindi.

'Ha!' diye bağırdı Røed. 'Dinlemek ...'

Krohn elbette Daa'nın köşe yazısını okumuştur ama onu tekrar duymaya dayanabilirdi. *'Melling, Markus Røed'in serbest bırakılmasının utanç verici olmadığını iddia ediyor ve haklı. Utanç verici olan onun tutuklanması. Tıpkı Dolandırıcılık Ekibi'nin birkaç yıl önce itibarını zedelediği gibi.'*

Yüksek profilli iş dünyası liderlerinin ve endüstri kaptanlarının şapkalarına bir tüy elde etmek için çaresizce avlanmasıyla Melling'in departmanı da aynı tuzağa düştü. Markus Røed'i sevebilirsiniz ya da sevmeyebilirsiniz ve kanun önünde eşitliğe yemin edebilirsiniz, ancak Ebenezer Scrooge'a karşı Bob Cratchit'ten daha sert davranmanın adaleti olamaz. Polisin büyük bir ayıyı yakalamak için harcadığı zamanı, bunda tüm belirtileri taşıyan şeyi, yani zihinsel rahatsızlığı olan bir seri katili bulmak için harcasa daha iyi olurdu.'

Røed avukata döndü.

'Ayıyla ilgili kısmın bir kelime oyunu olduğunu mu düşünüyorsun?' 'HAYIR.' Johan Krohn gülümsedi. 'Şimdi ne yapacaksın?' 'Güzel soru, ne yapacağım?' diye sordu Røed, Krohn'a telefonunu geri verirken. 'Serbest bırakılan mahkumlar genellikle ne yapar? Parti elbette.'

Krohn, "Ben buna karşı tavsiyede bulunurum" dedi. 'Bütün ülkenin gözleri senin üzerinde ve Helene...' Sesi azaldı.

'Vücudu henüz soğumadı mı demek istiyorsun?'

'Bunun gibi bir şey. Ayrıca trafiğin mümkün olduğunca az olmasını isterim.'

'Anlam?'

'Yani sen ve iki yeni arkadaşınla birlikte dairede kalacağınız anlamına geliyor. En azından şimdilik. Oradan çalışabilirsin.'

'Tamam' dedi Røed, 'ama biraz şeye ihtiyacım olacak... moralimi yüksek tutmak için. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan.'

"Sanırım öyle," diye içini çekti Krohn. 'Ama bu bekleyemez mi?'

Røed güldü ve elini Krohn'un omzuna koydu. 'Zavallı yaşlı Johan. Çok fazla kötü huyunuz yok ama muhtemelen pek de eğlenmemişsinizdir. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağıma söz veriyorum. Aslında bunu güzel, benzersiz tutmak istiyorum...' Başının üzerine bir daire çizdi.

"Güzel" dedi Johan ve pencereden dışarı, Oslo'yu bu yüzyıla getiren Barkodlu binaların katı ama eğlenceli tasarımına baktı. Bir saniye kadar aklında olan düşünceyi kovdu. Markus Røed'in başı kesilseydi çok uzun süre yas tutmazdı.

Bodil Melling masasının arkasından çıkarken, "Kapıyı arkanızdan kapatın lütfen" dedi.

Katrine kapıyı kendisi ve Harry'nin arkasından kapattı ve Sung-min'in zaten oturduğu masaya oturdu.

'Bizim neyimiz var?' dedi Melling, en sona oturarak.

Doğrudan Katrine'e bakıyordu ama Katrine hâlâ sandalyesine oturmakta olan Harry'ye doğru başını salladı.

"Eh," dedi Harry, tercih ettiği yarı yatar pozisyonu bulana kadar duraklayarak. Katrine Baş Müfettiş'in yüzündeki sabırsızlığı gördü. 'Adli Tıp Kurumu beni aradı ve...'

'Neden sen? Bildirecekleri bir şey varsa soruşturmayı yürüten dedektifi aramaları gerekir.'

"Belki de öyledir" dedi Harry. 'Her neyse, dediler ki...'

'Hayır, önce bunun çözülmesini istiyorum. Neden baş dedektifle iletişime geçmediler?'

Harry yüzünü buruşturdu, esnemesini bastırdı ve sanki soru önemsizmiş gibi pencereden dışarı baktı.

Katrine, "Belki de resmi olarak doğru değildi" dedi. 'Fakat aslında bu soruşturmayı yürüten kişiyi, yani ön planda olma anlamında çağırdılar. Devam edebilir miyiz?'

İki kadının gözleri buluştu.

Katrine söylediklerinin ve söyleme şeklinin kışkırtıcı olarak algılanabileceğinin farkındaydı. Ve belki de öyleydi. Ne olmuş? Ofis politikalarının ve sidik yarışmalarının zamanı değildi. Ve belki Melling de bunu fark etti. Her halükarda Katrine'e kısaca başını salladı.

'Tamam Bratt. Devam et, Hole.'

Harry sanki dışarıdan biriyle sessiz bir konuşma yapmış gibi başını pencereye doğru salladı ve tekrar diğerlerine döndü.

'Hımm. Patoloji, Bertine Bertilsen'in dişleri arasında bir deri parçası buldu. Otopsi teknisyenlerine göre o kadar gevşekti ki, ağzını çalkalasaydı veya dişlerini fırçalasaydı kaybolacaktı, bu yüzden ölümden hemen önce oraya düştüğünü varsaymak mantıklı. Mesela katilini ısırmasıyla. Veritabanında büyük olasılıkla eşleşmesi olan bir ön profil var.'

'Adli?'

'Hüküm giymedim ama evet.'

'Olasılık ne kadar yüksek?'

"Tutuklanmayı hak edecek kadar yüksek" dedi Harry.

'Sizin görüşünüze göre. Basının bir kez daha tutuklamayı göze alamayız—'

'Bu bizim adamımız.' Harry bunu alçak sesle söyledi ama sözler odada yankılanıyor gibiydi.

Melling bakışlarını başını sallayan Katrine'e çevirdi.

'Ya sen, Larsen?'

Sung-min, "Patolojiden gelen son bilgiler yüzde doksan iki olasılıktır" dedi. 'Bu bizim adamımız.'

"Güzel" dedi Melling ve ellerini çırpı. 'Başlayın.' Ayağa kalktılar.

Çıkarken Melling, Katrine'i geride tuttu.

'Bu ofisi beğendin mi Bratt?'

Katrine kararsız bir halde Melling'e baktı. 'Evet, mekan güzel görünüyor.' Melling elini toplantı sandalyelerinden birinin arkasında gezdirdi. 'Sırf henüz yeşil ışık yakmadığım için soruyorum ama başka bir yere taşınıyor olabilirim, bu da burasının boş olacağı anlamına geliyor.' Melling, Katrine'in sahip olduğunu bilmediği bir sıcaklıkla gülümsedi. 'Ama seni alıkoymama izin verme Bratt.'

Perşembe

Süs lahanası

HARRY MEZARLIĞA GİRDİ. THEGrønlandsleiret'teki çiçekçi, mezarın üzerine süs lahanası koymasını önermişti. Sadece güzel bir çiçeğe benzediği için değil, sonbaharda sıcaklık düştükçe renkler daha da güzelleşeceği için.

Önceki geceki fırtınada kırılmış olması gereken bir dalı aldı ve şimdi kısmen mezar taşının üzerine uzandı, onu ağacın gövdesinin yanına koydu, geri yürüdü, çömeldi ve çiçekli lahana saksısını elleriyle aşağıya doğru indirdi. toprak.

"Onu bulduk" dedi Harry. 'Bilmek isteyeceğinizi düşündüm çünkü takip ettiğinizi umuyorum.'

Berrak, mavi gökyüzüne baktı. 'Onun olayın dışında kalan, gördüğümüz ama görmediğimiz bir kişi olduğu konusunda haklıydım. Diğer her konuda yanılmışım. Her zaman bir sebep arıyorum, bunu biliyorsun, bizi doğru yöne götürecek şeyin bu olduğuna inanıyorum. Ve elbette her zaman bir sebep vardır. Ama her zaman onu yol gösterici olarak kullanabileceğimiz kadar parlak parlamıyor, değil mi? En azından güdü burada olduğu gibi deliliğin karanlığında kilitliken değil. Sonra vazgeçiyorum *Nederve* şuna konsantre ol *Nasıl*. Ståle ve halkının hastalarla ilgilenmesine izin vermek daha iyi *Nedendaha* sonrasında.' Harry boğazını temizledi. 'Çalıların etrafında dolaşmayı bırak ve oraya git *Nasıl*? Tamam ozaman.'

Øystein Eikeland, Harry ile bir buçuk hafta önce tanıştığı Jernbanetorget'e girdiğinde saat üçtü. Sanki sonsuzluk önceymiş gibi geliyordu. Kaplan heykelinin yanından geçerken Al'ın iki büklüm olduğunu ve bir elini eski Merkez İstasyon binasının duvarına dayadığını gördü.

'Nasıl gidiyor, Al?' Øystein dedi.

Doğrulmadan önce bir kez daha öğürerek, "Kötü bir bok yedim" dedi. Parkasının koluyla ağzını siliyordu. 'Aksi takdirde iyi. Senden ne haber? Uzun zaman ...'

Øystein kusmuk birikintisine bakarak "Evet, başka şeylerle meşguldüm" dedi. 'Sana Markus Røed'deki partiyi sorduğumu hatırla. Sana bunu söyledim çünkü gagayı satan diğer adamın kim olduğunu merak ediyordum.'

'Bunu bedavaya dağıtıyordu ama evet, peki ya ona?'

'Özel bir dedektif için çalıştığım için sorduğumu muhtemelen sana söylemeliydim.'

'Ah?' Al mavi gözlerini Øystein'a dikti. 'Buradaki polis, Harry Hole mu?'

'Onun kim olduğunu biliyor musun?'

'Gazeteleri okuyorum!' 'Gerçekten mi? Bunu düşünmezdim.'

'Pek sık değil ama sen bana partideki o iki kızdan bahsettikten sonra bu vakayı takip etmeye başladım.'

'Şimdi var mı?' Øystein etrafına baktı. Meydan her zamanki gibi görünüyordu. Aynı müşteri. Turistler turist gibi görünüyor, öğrenciler öğrenci gibi, alıcılar alıcı gibi görünüyor. Artık durmalı. Artık durması gerekiyordu. Daha doğrusu şimdi gitmesi gerekiyordu. Neden her zaman işleri abartmak zorunda kalıyordu, neden Keef'in ölçülü olma emrine uymuyordu? Tek yapması gereken kalabalığın içinde Al'ı işaret etmek ve onun dikkatini biraz dağıtmaktı. Ama hayır, buna mecburdu...

'Yoksa davayı takip etmekten biraz daha fazlasını mı yapıyorsun Al?' 'Ne?'

Al'ın gözleri büyümüş gibi görünüyordu. Beyazlar artık her yerden görülebiliyordu.

Harry mezar taşına, "Kızlarla partide tanıştı ya da belki daha önce onlara kokain verdi," dedi. 'Sanırım onlardan hoşlandı. Ya da onlardan nefret ediyordu, kim bilir. Belki üç kız da onu seviyordu, yakışıklı bir çocuk ve karizması var. Øystein buna yalnızlığın karizması diyor. Yani evet, belki de onları bu şekilde kandırdı. Ya da kokainle kandırdı. Bu sabah evine yapılan baskın sırasında evde değildi; Øystein'e göre Jernbanetorget'te düzenli çalışma saatleri sürdürüyor. Görünüşe göre tek kişilikti ama yatak özenle hazırlanmıştı. Çok şey buldular

ilginç şeyler. Her çeşit bıçak. Sert porno. Biz konuşurken bir araba Adli Tıp geçiyor. Yatağın üstünde Charles Manson'un bir posterini. Ve üzerinde BB harfleri bulunan altın bir enfiye mermisi, sanırım Bertine Bertilsen'i tanıyan birinin ona ait olduğunu anlayacaktır. Yeşil kokain içeriyordu. Bu hoşuna gitti, öyle mi? Ama şunu dinle. Yatağın altında oldukça saf görüldüğü söylenen sekiz kilo beyaz kokain vardı. Sekiz kilo, kusura bakma. Biraz bastım ve sen on milyon kronun üzerindeki sokak değerinden bahsediyorsun. Herhangi bir mahkumiyeti yok ama iki kez tutuklandı. Bunlardan biri toplu tecavüz vakasıydı. Görünüşe göre orada bile değildi ama DNA'sı bu şekilde veritabanına girdi. Henüz onun geçmişini ya da çocukluğunu araştırmak için zamanımız olmadı, ama bunun baktan bir tür olduğuna dair yüksek ihtimaller elde edemezsiniz. İşte karşınızda." Harry saati kontrol etti. 'Sanırım şimdi onu gözaltına alıyorlar. Paranoyaklık sınırında tetikte olduğu biliniyor ve bıçak koleksiyonu ile oradaki insan kalabalığının birleşimi, Øystein'i dikkatlerini dağıtmak için kullandıkları anlamına geliyor. Bana sorarsanız amatörleri dahil etmek kötü bir fikir, ama görünen o ki bunlar yukarıdan gelen emirlerdi.'

'Ne demek istiyorsun sen?' Al dedi.

"Hiçbir şey," dedi Øystein, Al'ın parkasının ceplerine gömülü ellerine göz kulak olarak.

Artık tehlikede olabileceği aklına geldi. Peki neden burada durup bu konuyu uzatıyordu? Al'ın ellerine baktı. O ceplerde ne vardı? O anda neyin hoşuna gittiğini anladı. Sonunda bir kez olsun ilgi odağı olmuştu ve şu anda radyo iletişimleri muhtemelen ciyaklıyordu: 'Neden hala orada duruyor?', 'Bir şişesi var', 'Sikeyim beni, havalı konuşun!'

Øystein, Al'ın parkasının göğsünde dans eden iki kırmızı ışık noktasının belirmediğini gördü.

İlgi odağı olduğu an sona ermişti.

'İyi günler, Al.'

Øystein dönüp yola ve otobüs duraklarına doğru yürüdü.

Tam önünden kırmızı bir otobüs geçti ve pencerelerde titreyen yansımada meydana gelen üç kişinin aynı anda hareket etmeye başladığını ve her birinin ellerini kıyafetlerinin içine soktuğunu gördü.

Al'ın çılgınlıklarını duydu ve onunla yere kadar güreştiklerini görme fırsatı buldu; ikisi tabancalarını Al'ın sırtına doğrultmuş, üçüncüsü ise Al'ın sırtına doğrultulmuş tabancalarla.

Al'ın bileklerine kelepçelerle bağladı. Sonra otobüs geçti ve Karl Johans'ın Saray'a doğru giden kapısına baktı, insanların ona doğru ve ondan uzaklaşmasını izledi ve bir anlığına hayatında tanıştığı ve geride bıraktığı tüm insanları düşündü.

Harry gergin dizlerinin üzerinde doğruldu ve pembe renkli çiçeğe baktı. Hangisi lahanaydı? Bakışlarını mezar taşındaki isme kaldırdı. Bjørn Holm.

'Artık biliyorsun, Bjørn. Ve nerede yattığını biliyorum. Belki bir gün geri dönerim. Bu arada Jealousy Bar'da da seni özlediler.'

Harry döndü ve girdiği kapıya doğru yürüdü. Telefonunu çıkardı ve Lucille'in numarasını tekrar çaldı.

Bu sefer de cevap yok.

Vivian ona Jernbanetorget'teki başarılı tutuklamayla ilgili kısa bir rapor verirken Mikael Bellman pencerenin yanında duruyordu.

"Teşekkür ederim" dedi, bakışları her zamanki gibi olayların merkezini arıyordu.

'Aslında bir açıklama yapmak isterim. Polisin yorulmak bilmez çalışmasını, iş ahlakını ve zor vakalarla başa çıkma konusundaki profesyonelliğini öven bir basın açıklaması. Bir taslak hazırlayabilir misin?'

"Elbette" dedi ve sesindeki coşkuyu duydu. İlk kez sıfırdan bir şey yazma görevi ona verilmişti. Yine de bir tedirginlik hissediyordu.

"Ne var, Vivian?"

'Bunun suçluluk karinesi olarak algılanabileceğinden endişelenmiyorsunuz değil mi?'

'HAYIR.'

'HAYIR?'

Bellman onunla yüzleşmek için döndü. Çok güzeldi. Çok akıllı. Ama çok genç. Biraz daha büyükleri mi tercih etmeye başlamıştı? Zeki olmak yerine bilge mi?

'Bunu ülke çapındaki polislere genel bir saygı duruşu olarak yazın' dedi. 'Bir Adalet Bakanı bireysel davalar hakkında yorum yapmaz. O zaman bunu bu spesifik vakanın çözümüne bağlamak isteyenler, isterlerse bunu yapabilirler.'

'Fakat herkesin bahsettiği konu bu, yani çoğu insan bu bağlantıyı kuracak mı?'

'Umarım.' Bellman gülümsedi.

'Peki bu şu şekilde mi algılanacak?' Emin olamayarak ona baktı. 'Kış Olimpiyatları'nda biri altın madalya kazandığında başbakanların neden tebrik telgrafları gönderdiğini biliyor musunuz? Çünkü bu telgraflar gazetelerde yer alıyor, böylece Başbakan yansıyan ihtişamın tadını biraz olsun çıkarsın ve bu kadar küçük bir ülkenin bu kadar çok altın madalya alabilmesini kolaylaştıracak koşulları yaratan insanlara hatırlatsın. Basın bültenimiz doğru olacak ama aynı zamanda insanlarla aynı dalga boyunda olduğumu da gösterecek. Uyuşturucu satan bir seri katili parmaklıklar ardına koyduk ve bu zengin bir adamdan bile daha iyi. Altın madalyayı kazandık. Anladın?'

Başını salladı. 'Bence de.'

Perşembe

Korkunun olmaması

TERRY VÅGE SANDALYİYİ KALDIRDI– sadece kalça yüksekliğine kadar, onu daha yükseğe kaldıramadı – ve duvara fırlattı.

'Siktir, siktir, siktir!'

Kolsås Alışveriş Merkezi'nin önünden geçen araçların sahiplerini bulmak kolay olmuştu. Tek yapmanız gereken internetten REGNR'ye girip plakayı yazmaktı, ardından belli bir ücret karşılığında size bir isim ve adres veriliyordu. Bu ona iki bin krondan fazlaya mal olmuştu ve birkaç saat sürmüştü ama sonunda elinde elli iki isim ve adresten oluşan tam bir liste vardı ve onları aramaya başlamak üzereydi. Ama şimdi VGÅZ önce web sitesinde adamın yakalandığını, Jernbanetorget'te tutuklandığını okumuştı!

Sandalye devrilmedi bile, sanki ona oturup sakin bir şekilde olayları değerlendirmesini emrediyormuş gibi eğimli zeminde ona doğru yuvarlandı.

Başını ellerinin arasına aldı ve sandalyenin önerdiğini yapmaya çalıştı.

Plan, tüm zamanların en iyi haberini almak, hatta Kolsås'ta çektiği kafa fotoğraflarının zirvesine çıkmaktı. Katili kendi başına bulacak ve tam bir kaynak koruması karşılığında cinayetler ve bunların arkasındaki adam hakkında özel, derinlemesine bir röportaj talep edecekti. Våge, kaynağın gizliliğinin kamuya açıklanarak pekiştirileceğini, böylece her ikisinin de polis veya diğer yetkililer tarafından kovuşturulmasına karşı korunacağını açıklayacaktı. Ancak kaynakların bu şekilde korunmasının -tıpkı ayrıcalıklı bilgiler ve belirli mesleklerin gizlilik yükümlülükleri gibi- yalnızca bu noktaya kadar sürdüğünü ve kesinlikle hayatın tehlikede olduğu noktayı aşmadığını belirtmeden geçemedi. Bu nedenle Våge, röportaj yayınlanır yayınlanmaz polise katili nerede bulabileceklerini söyleyecekti. O bir gazeteciydi ve kimse

işini kendisine karşı yaptığı gerçeğini kabul edebiliyordu, özellikle de katili bulan kişi Terry Våge iken!

Ama şimdi birisi onu bu konuda geride bırakmıştı.

Kahretsin!

Diğer gazetelerin sitelerine göz attı. Adamın fotoğrafı yok, adı da yok. Söz konusu kişinin örneğin Markus Røed gibi yüksek profilli bir kişi olmadığı durumlarda yaygın bir uygulamadır. Bu, piçleri koruyan tipik İskandinav yumuşak başlılığıydı; sizde ABD'ye ve gazeteciliğin biraz hareket alanı bulduğu diğer yerlere göç etme isteği uyandırdı. Oh iyi. Neyse, ya ismi bulduysa? Yapabileceği tek şey, onu daha önce bulamadığı için kendini azarlamak ve adamı aramaktı.

Våge derin bir iç çekti. Hafta sonunun geri kalanında kötü bir ruh halinde olacaktı. Bu da Dagnija'yı etkileyecektir. Ama buna katlanmak zorundaydı, sonuçta biletlerinin yarısını ödemişti.

Saat altıda Aune grubundaki herkes 618 numaralı odadaydı.

Øystein bir şişe şampanya ve plastik bardak getirmişti.

'Emniyet Merkezi'nden aldım' dedi. 'Teşekkür etmek için falan. Sanırım kendilerinin de birkaç şişeleri vardı. Hiç bu kadar neşeli polis görmemiştim.'

Øystein mantarı patlattı ve Truls'un gülümseyen Jibran Sethi dahil herkese dağıttığı bardaklara döktü. Kızarttılar.

'Bu toplantılara devam edemez miyiz?' Øystein dedi. 'Bizim de davaları çözmemize gerek yok. Mesela, dünyadaki en küçümsenen davulcunun kim olduğu hakkında tartışabiliriz. Bu arada doğru cevap Ringo Starr. En çok abartılanı Who'dan Keith Moon ve en iyisi de elbette Led Zeppelin'den John Bonham.'

Truls, 'Görünüşe bakılırsa toplantılar oldukça kısa sürüyormuş' dedi ve herkes güldü, özellikle de Truls'un kendisi gerçekten komik olduğunu fark ettiğinde.

Kahkahalar dindiğinde Aune yataktan, "Pekala," dedi. 'Sanırım bir özet yapmanın zamanı geldi.'

"Evet," dedi Øystein sandalyesine yaslanarak. Trul sadece başını salladı.

Üçü de Harry'ye beklentiyle baktı.

"Hımm," dedi, henüz içmediği plastik bardakla oynayarak. Henüz tüm ayrıntılara sahip değiliz ve bazı sorularımız devam ediyor. Ancak

elimizdeki noktaların arasına birkaç çizgi çizelim ve net bir resim elde edip edemeyeceğimize bakalım. TAMAM?"

Øystein "Duyun, duyun" dedi ve onaylayarak yere vurdu. Harry, "Nedenini bilmediğimiz veya anlayamadığımız bir katilimiz var" dedi. 'Umarım röportajlar bize daha fazlasını anlatır. Aksi halde her şeyin Røed'in evindeki partide başladığı bana açık görünüyor. Hatırlayacağınız gibi, kokain tacirini bulmamız gerektiğini düşünmüştüm ama itiraf etmeliyim ki odak noktam yanlış tacir üzerindeydi. Sonuçta yüz maskesi, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takan adamın kötü adam olduğuna inanmak kolaydır. Katile bakmadan önce onun hakkında bildiklerimizi gözden geçirelim. Bildiğimiz şey, bu adamın yakın zamanda yaşanan bir nöbetten kaynaklanan yeşil kokain örnekleri toplayan bir amatör olduğu. Ona Yeşilboynuz adını verelim. Benim tahminime göre Greenhorn, uyuşturucular analize gönderilmeden önce yol üzerindeki duraklardan birinde bulunan biri, yani gümrük memurlarından biri ya da polis deposunda çalışan biri. Bu işin kalitesinin ölçülerin dışında olduğunu fark eder ve büyük ikramiyeyi kazanma şansını yakalar. El koymadan bu kadar çok şey çaldıktan sonra yapması gereken şey, tüm partiyi tek seferde kaliteli ürünü takdir eden ve bu büyüklükte bir parti için ödeme yapabilecek bir kişiye satmaktır.'

"Markus Røed," dedi Øystein.

'Kesinlikle. Greenhorn'un Røed'in bir tat alması konusunda bu kadar ısrar etmesinin nedeni de bu. Hedef oydu.'

Truls, "Ve suçu üstlenen de bendim" dedi.

"Ama şimdilik Yeşilboynuz'u unutalım," dedi Harry. Markus masaya hapşırıp zavallı adamın her şeyini mahvettikten sonra, Markus'a kokain sağlayan kişi Al olur. Ve muhtemelen kızlar da, her ne kadar önce yeşil türden bir miktar alsalar da. Kızlar Al'dan hoşlanıyor. O onları sever. Ve onları ormanda yürüyüşe çıkmaya ikna ediyor. İşte bu noktada benim için bir gizeme ulaşıyoruz. Bunu nasıl başardı? Susanne'ın şehrin dört bir yanına isteyerek seyahat etmesini ve onunla تنها bir noktada buluşmasını nasıl sağlayacak? Burnunun altına vasat bir kokain sallayarak mı? Zorlu. Tanıdığı başka bir kız ortadan kaybolunca Bertine'in onunla ormanda buluşmayı kolayca kabul etmesini nasıl sağlayacak? Ve bu iki cinayetten sonra nasıl oluyor da Helene Røed'i kendi isteğiyle kendisiyle birlikte ayrılmaya ikna edebiliyor? *Romeo ve Juliet?*

'Bunu biliyor muyuz?' Aune sordu.

"Evet" dedi Truls. 'Polis bilet gişesini kontrol etti ve Røed'e hangi koltuk numaralarını gönderdiklerini ve yanında kimin oturduğunu öğrendi. Ve yanlarında oturan kadının aradan sonra geri dönmediğini söylediler. Vestiyer görevlisi ayrıca paltosunu alan bir bayanı ve biraz uzakta ayakta, sırtı dönük bekleyen bir adamı da hatırladı. Hatırladı çünkü mola sırasında o oyunu terk ettiğini gördüğü tek kişi onlardı.'

"Helene Røed'le konuştum" dedi Harry. 'O akıllı bir kadındı ve kendi başının çaresine bakabilme yeteneğine sahipti. Tanımadığı bir uyuşturucu satıcısıyla oynadığı oyunu isteyerek bırakması bana mantıklı gelmiyor. Olan biten her şeyden sonra olmaz.'

'Sen konuyu açmaya devam et*isteyerek* dedi Aune.

"Evet" dedi Harry. 'Onların... korkması gerekir.'

'Devam et.'

'Evet. Dehşete düşmüş durumdayım.' Harry artık her zamanki çökmüş pozisyonunda oturmuyordu, sandalyenin kenarında öne doğru eğilmişti. 'Bana bir sabah Los Angeles'ta uyandığımda gördüğüm bu fareyi hatırlatıyor. Evin kedisine doğru yürüdü. Elbette onu kim öldürdü? Birkaç gün önce aynı şeyin Oslo'da bir arka bahçede gerçekleştiğini gördüm. Bu farelerin sorununun ne olduğunu bilmiyorum, belki de uyuşturulmuşlardı ya da doğal korku içgüdülerini kaybetmişlerdi.'

Øystein "Korku iyidir" dedi. 'En azından biraz. Mesela yabancılardan korkmak. Yabancı düşmanlığı oldukça olumsuz yüklü bir kelime ve evet, pek çok ciddi kötülükten sorumlu. Ama içinde yaşadığımız dünya yemek ya da yenilmeye dayalı bir dünya ve eğer yabancı olduğunuz şeylerden yeterince korkmuyorsanız, er ya da geç mahvolursunuz. Sizce de öyle değil mi Ståle?'

"Elbette," dedi Aune. 'Duyularımız tehlike olarak algıladığı bir şeyi algıladığında, amigdala glutamat gibi nörotransmitterleri salgılar, bu yüzden korkarız. Bu evrimden gelen bir duman alarmı ve o olmadan...'

"Yanıyoruz" dedi Harry. 'Peki bu cinayet kurbanlarının nesi var? Peki ya fareler?'

Dördü de sessizce birbirlerine baktılar.

'Toksoplazmoz.'

Beşinci kişiye döndüler.

Jibran Sethi, "Farelerde toksoplazmoz var" dedi.

'Bu da ne?' Harry sordu.

'Bu, fareye bulaşan, korku tepkisini bloke eden ve onun yerine cinsel çekiciliği koyan bir parazit. Fare kediye cinsel çekim duyduğu için yaklaşıyor.'

Øystein, "Şaka yapıyor olmalısın" dedi.

Cibran gülümsedi. 'Hayır, parazitin adı *Toksoplazma gondii* ve aslında dünyadaki en yaygın olanlardan biridir.'

"Bekle" dedi Harry. 'Sadece farelerde mi bulunur?'

'Hayır, hemen hemen her sıcakkanlı hayvanda yaşayabilir. Ancak yaşam döngüsü, kedilerin avı olan hayvanlardan geçiyor çünkü parazitin üremek için ana konağın bağırsaklarına geri dönmesi gerekiyor ve bu da bir kedi olmalı.'

'Yani parazit prensipte insanlarda mevcut olabilir mi?'

'Sadece prensipte değil. Dünyanın belirli bölgelerinde insanların gondii parazitiyle enfekte olması oldukça yaygındır.'

'Ve sonra cinsel açıdan çekici geliyorlar... ha, kediler?'

Cibran güldü. 'Duyduğumdan değil. Belki de psikoloğumuz bu konuda bir şeyler biliyordur?'

Aune, 'Parazite aşınayım, bu yüzden bağlantıyı kurmalıydım' dedi.

'Parazit beyne ve gözlere saldırıyor ve herhangi bir zihinsel sorun geçmişi olmayan kişilerin anormal davranışlar sergilemeye başladığını gösteren araştırmalar var. Kedilerle yaşamaya başladıklarından değil ama öncelikle kendilerine yönelik şiddet sergiliyorlar. Parazitin suçlu olduğuna inanılan çok sayıda intihar vakası var. Bir araştırma makalesinde gondii paraziti olan kişilerin reaksiyon sürelerinin kısaldığını ve trafik kazasına karışma olasılıklarının üç ila dört kat daha fazla olduğunu okudum. Toksoplazmozu olan öğrencilerin iş adamı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu gösteren ilginç bir çalışma var. Bunun başarısızlık korkusunun olmamasından kaynaklandığını düşündüler.'

'Korkunun yokluğu mu?' Harry dedi.

'Evet.'

'Ama cinsel çekim değil mi?' 'Ne düşünüyorsun?'

'Kadınların isteyerek ayrılmadıklarını, şehrin öbür ucuna gittiklerini ya da katilleriyle birlikte olmayı sevdikleri bir tiyatro prodüksiyonunu bıraktıklarını düşünüyorum. Hiçbir tecavüz izine rastlanmadı ve ormandaki ayak izleri, sevgililer gibi yürürken kollarının bağlı olduğunu gösteriyor olabilir.'

Cibran, "Enfekte fareleri çeken şey, kedi ve kedi idrarının kokusudur" dedi. 'Parazitin farenin beynini ve gözlerini yediğini ve aynı zamanda kediye geri dönmesi gerektiğini bildiğini hayal edin, çünkü ortam yalnızca kedinin bağırsaklarında üremeye elverişlidir. Böylece farenin beynini, kedinin kokusundan cinsel olarak etkilenmesi için değiştirir ve yönlendirir. Böylece fare gönüllü olarak parazitin kedinin bağırsaklarına geri dönmesine yardımcı oluyor.'

"Kahretsin," dedi Truls.

"Evet, bu korkunç," diye kabul etti Cibran. 'Ama parazitler bu şekilde çalışır.' 'Hımm. Katilin paraziti onlara bulaştırdıktan sonra kedi rolünü üstlenmiş olması mümkün mü?'

Cibran omuz silkti. 'Bunun mutasyona uğramış bir parazit olduğu veya birisinin, birincil konakçı olarak insan bağırsaklarını gerektiren bir gondii paraziti üretebileceği tamamen akla yatkın. Demek istediğim, günümüzde bir biyoloji öğrencisi bile hücresel düzeyde gen manipülasyonu ile meşgul olabiliyor. Ancak bunu bir parazitologa ya da mikrobiyoloğa sormanız gerekir.'

'Teşekkürler, ama önce Al'ın ne söyleyeceğini dinleyeceğiz.' Harry saati kontrol etti. 'Katrine, kendisine atanan avukatla konuşma fırsatı bulur bulmaz onu sorgulayacaklarını söyledi.'

Gözaltı Birimindeki herhangi birinin Nöbetçi Memur Groth'a onun kronik kötü mizahının ve huysuzluğunun ardındaki nedeni sormaya cesaret ettiği nadir bir olaydı. Olanlar artık gitmişti. Ancak hemoroidi değildi. Groth kadar uzun süredir Gözaltı Birimi'ndeydiler; yirmi üç yıldır. Bilgisayarda umut vaat eden bir sabır oyununun ortasında yarıda kesilmişti ve şimdi önündeki adamın tezgahın üzerine koyduğu kimlik kartına bakarken sandalyede acıyla yüzünü buruşturmuştu. Adam kendisini o günün erken saatlerinde Jernbanetorget'te tutuklanan mahkumun avukatı olarak tanıtmıştı. Groth pahalı takım elbiseli avukatları pek umursamazdı, hatta bunun gibi bomber ceket giyen ve bazı liman işçileri gibi düz bir kasket takan avukatları pek umursamazdı.

'Odada bir memurun bulunmasını ister misiniz, Beckstrøm?' diye sordu Groth. Avukat, "Hayır, teşekkür ederim" dedi. 'Ve kapıyı da dinleyen kimse yok.' 'Üç kişiyi öldürdü...'

'Öldürdüğünden şüpheleniliyor.'

Groth omuz silkti ve tam boy turnikeyi açan düğmeye bastı. 'İçerideki gardiyan sizi arayacak ve hücre kapısını açacak.'

"Teşekkür ederim" dedi avukat, kimlik kartını alıp içeri girerken. "Aptal," dedi Groth, avukatın duyup duymadığını görmek için bilgisayar ekranından başını kaldırma zahmetine girmeyerek.

Dört dakika sonra sabır oyununun işe yaramadığı açıkça görüldü.

Groth küfretti ve tam o sırada birisinin boğazını temizlediğini duydu ve yüz maskesi takan bir adamın tam boy turnikenin arkasında durduğunu gördü. Groth düz şapkayı ve bomber ceketini fark etmeden bir anlığına şaşırdı.

Groth, "Bu kısa bir konuşmaydı" dedi.

Avukat, 'Acı çekiyor, sadece bağılıyor ve feryat ediyor' dedi. 'Ona tıbbi yardım sağlamanız gerekiyor, sonra ben de sonra gelirim.'

'Ah, doktor az önce oradaydı ama kendisinde herhangi bir sorun bulamadı. Adamın ağrı kesicisi var, bu yüzden yakın zamanda ağlamayı bırakacağına eminim.'

Avukat çıkışa doğru yürürken, 'Ölecekmiş gibi çığlık atıyor' dedi. Groth onun gidişini izledi. Bir şeyler doğru değildi ama parmağını bunun üzerine koyamıyordu. Çağrı tuşuna bastı.

'Svein, 14 numarada işler nasıl? Hala çığlık atıyor mu?'

'Avukatı içeri almak için kilidi açtığımda oydu ama avukatı dışarı çıkarmak için gittiğimde durmuştu.'

'İçeriye göz attınız mı?' 'HAYIR.

Yapmalı mıyım?'

Groth tereddüt etti. Benimsediği çizgi (ve bu deneyime dayanıyordu) mahkumların çok fazla ilgi göstermeden çığlık atmasına, ağlamasına ve bağırmasına izin vermektir. Kendilerine zarar vermek için kullanabilecekleri her şey ellerinden alınmıştı ve her sızlanmaya başladıklarında koşarak gelerseniz, bunun tıpkı ağlayan bebekler gibi dikkatlerini çektiğini çok geçmeden anarlardı. Hâlâ önünde duran kutuda 14 numaradaki mahkumun onu içeri getirdiklerinde üzerinde bulunan eşyaları yatıyordu ve Groth otomatik olarak cevap verebilecek bir şey aramaya başladı. Evidence ve Nöbet çoktan kokain ve para dolu torbaları toplamaya gitmişti ve gördüğü tek şey ev anahtarları, araba anahtarları ve üzerinde 'Romeo ve Juliet' yazan buruşuk bir tiyatro biletiydi. Gösterge verecek hiçbir ilaç paketi, reçete veya herhangi bir şey yok. Sandalyede döndü, hemoroitlerden biri sıkışıp nefesinin altından küfredince bir acı hissetti.

'Kuyu?' dedi Svein.

"Evet," dedi Groth huysuzca. 'Evet, aleti kontrol et.'

Aune ve Øystein, Radium Hastanesi'nin neredeyse bomboş kantinindeki masalardan birinde oturuyorlardı. Truls tuvalete gitmişti ve Harry kantinin dışındaki terasta kulağında telefon ve ağzının köşesinde bir sigarayla duruyordu.

Øystein, "Bu tür şeylerin doktoru sensin," dedi ve başını Harry'ye doğru salladı. 'Onu rahatsız eden ne?'

'Rahatsız mı ediyorsun?'

'Onu yönlendiriyorum. Adam yakalanmış olmasına ve artık maaş alamamasına rağmen çalışmayı hiç bırakmıyor.'

"Ah, bu," dedi Aune. 'Sanırım düzen arıyor. Bir cevap. Yaşamınızdaki diğer her şey kaotik olduğunda ve anlamsız görüldüğünde buna olan ihtiyaç genellikle daha güçlü bir şekilde hissedilir.'

'TAMAM.'

'TAMAM? Pek ikna olmuş gibi görünmüyorsun. Sebebinin ne olduğunu düşünüyorsun?' 'Ben? Kuyu. Bob Dylan'ın kendisine milyoner olduktan ve sesi bozulduktan sonra neden uzun süre turneye devam ettiği sorulduğunda verdiği yanıtın aynısı. "*Ben bunu yapıyorum.*"

Harry, Alexandra'nın Camel paketinden almasına izin verdiği tek sigarayı emerken sol elinde telefonla parmaklıklara yaslandı. Belki ölçülülük ilkesi sigara içmeye de uygulanabilir. Diğer tarafta bir cevap beklerken, aşağıda, az ışıklı otoparkta duran birini gördü. Yüzü Harry'ye dönük bir adam. Bu mesafeden seçmek zordu ama boynunda beyaz bir şey vardı. Yeni yıkanmış bir gömlek yakası, bir boyunluk. Veya bir papaz tasma. Harry, Camaro'daki adam fikrini aklından çıkarmaya çalıştı. Parasını almıştı, neden şimdi Harry için gelsin ki? Aklına başka bir düşünce geldi. Alexandra, boğazına aldığı o darbeye adamı öldürdüğünü düşünüp düşünmediğini sorduğunda ona ne demişti? *Eğer o ölseydi arkadaşlarının daha sonra yaşamama izin vereceğini sanmıyorum..* Daha sonrasında. *Sonrasında* paralarını aldıklarından emin olmuştu.

'Helge'

Harry düşüncelerinden sıyrıldı. 'Merhaba Helge, Harry Hole burada. Numaranızı Alexandra'dan aldım, Adli Tıp Enstitüsünde doktoranız üzerinde çalışıyor olabileceğinizi söylüyordu.'

Helge, "Yanlış değil" dedi. 'Bu arada, tutuklandığınız için tebrikler.'

'Hımm. Senden bir iyilik isteyecektim.'

'Film çekmek.'

'Adında bir parazit var' *Toksoplazma gondii*.' 'Evet.'

'Buna aşına mısın?'

'Bu çok yaygın ve ben bir biyomühendisim.'

'TAMAM. Kurbanlarda parazit olup olmadığını kontrol edebilir misiniz diye merak ediyordum. Veya onun mutasyona uğramış bir versiyonu.'

'Anladım. Keşke yapabilseydim ama parazit beyinde yoğunlaşmış durumda ve bizde onların yok.'

'Evet ama bana söylenene göre parazit gözlerde de mevcut olabilir ve katil Susanne Andersen'in cesedinde bir gözünü bırakmış.'

'Doğru, gözlerde de yoğunlaşıyorlar ama artık çok geç. Susanne'ın naaşı cenaze töreni için gönderildi ve cenaze töreni bugün erken saatlerde yapılacaktı.'

'Biliyorum ama kontrol ettim. Cenaze töreni bugün gerçekleşti ancak ceset hâlâ krematoryumda yatıyor. Yarına kadar yakılmaması için kuyruk var. Telefonda sözlü bir mahkeme emri aldım, böylece şimdi oraya gidip, göz atabilir ve sonra da yanınıza gelebilirim. Bu Tamam?'

Helge inanamayarak bir kahkaha attı. 'Pekala ama gözü nasıl çıkarmayı planlıyordun?'

Haklısın. Baska öneri?' Harry bekledi. Ta ki

Helge'nin iç çektiğini duyana kadar.

'Aslında bu, otopsi işleminin bir parçası olarak kabul edilir, o yüzden oraya gidip bunu yapsam iyi olur.'

Harry, "Ülkenin sana bir teşekkür borcu var" dedi. 'Otuz dakika sonra orada görüşürüz.'

Katrine, Gözaltı Biriminin zemininde elinden geldiğince hızlı yürüdü. Sung-min onun hemen arkasındaydı.

"Aç kapıyı Groth!" diye seslendi ve görevli memur hiç ses çıkarmadan kendisine söyleneni yaptı. Groth ilk kez huysuz olmaktan ziyade şaşkın görünüyordu. Ama bu küçük bir teselliydi.

Katrine ve Sung-min turnikenin dönen çubuklarının arasından sıkışıp geçtiler. Bir gardiyan, gözaltı hücreleri arasındaki koridorlara açılan kapıyı açık tuttu.

14 numaralı hücrenin kapısı açıktı. Koridorda bile kusmuk kokusunu alabiliyordu.

Kapı eşiğinde durdu. İki doktorun omuzlarının üzerinden yerde yatan kişinin yüzünü gördü. Daha doğrusu, bir yüz olması gereken ama artık yalnızca kanlı bir kütleden ibaret olan, kırmızı et hamurunun içindeki tek beyaz şeyin burun kemiği parçaları olduğu bir kafanın ön kısmı. Sanki... Katrine bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu... kanlı ay.

Gözleri adamın kafasını çarptığı belli olan tuğla duvardaki noktaya kaydı. Bunu yakın zamanda yapmış olmalı, çünkü yarı pıhtılaşmış kan hâlâ duvardan aşağı akmaya devam ediyordu.

"Müfettiş Bratt" dedi. 'Mesajını yeni aldık. O mu ...?' Doktor başını kaldırıp baktı. 'Evet. O öldü.'

Gözlerini kapattı ve kendine küfretti. 'Ölüm nedeni hakkında bir şey söylemek mümkün mü?'

Doktor sert bir şekilde sırttı ve sanki aptalca bir soruymuş gibi yorgun bir şekilde başını salladı. Katrine öfkenin kabardığını hissetti. Ceketinde Sınır Tanımayan Doktorlar logosunu gördü, muhtemelen birkaç haftasını bir savaş bölgesinde geçirmiş ve hayatının geri kalanında katı bir alaycı rolü oynamış doktorlardan biriydi.

'Diye sordum-'

'Hanımefendi,' diye sözünü kesti, sesi keskindi, 'gördüğünüz gibi onun kim olduğunu söylemek bile mümkün değil.'

"Kapa çeneni ve sorumu bitirmeme izin ver" dedi. '*Daha sonra*ğzını açabilirsin. Şimdi nasıl-'

Sınır tanımayan doktor güldü ama boynundaki damarın daha belirgin hale geldiğini ve yüzünün daha fazla renklendiğini görebiliyordu. 'Sen müfettiş olabilirsin ama ben bir doktorum ve...'

"Ve az önce mahkumumuzun öldüğünü ilan ettiniz, dolayısıyla buradaki işiniz bitti, gerisini Patoloji halledecek." Ya buradan cevap verebilirsiniz ya da komşu hücrelerden birine kilitlenebilirsiniz. TAMAM?'

Katrine, yanında Sung-min'in yavaşça boğazını temizlediğini duydu. Fazla ileri gittiğine dair gizli uyarıları görmezden geldi. Siktir et, partileri mahvolmuştu, gazete manşetlerini şimdiden görebiliyordu – *Cinayet zanlısı polis gözetiminde hayatını kaybetti*. Şu ana kadar karşılaştığı en büyük cinayet davası, artık merkezi şahsiyet konuşamadığı için muhtemelen hiçbir zaman tamamen çözülmeyecekti. Aileler gerçekte ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Peki bu kibirli doktor adam havalı görünmeye mi çalışıyordu?

Nefes aldı. Dışarı çıktı. Sonra tekrar içeri. Sung-min elbette haklıydı. Ortaya çıkan kişi eski Katrine Bratt'tı. *Bu* Katrine umut etmişti

tamamen gömüldü.

'Üzgünüm.' Doktor içini çekerek ona baktı. 'Çocukça davranıyorum. Sadece uzun süredir hiçbir şey yapılmadan acı çekiyormuş gibi görünüyor ve sonra... sonra duygusal tepki veriyorum ve seni çok suçluyorum. Üzgünüm.'

"Sorun değil" dedi Katrine. 'Benim özrüm senin hemen ardından geldi. *Olabilmek* Ölüm nedeni hakkında bir şey söyledin mi?'

Kafasını salladı. 'Öyle olabilirdi.' Badanalı duvardaki kanı işaret ederek başını salladı. 'Ama henüz kafasını duvara vurarak canına kıyan birini görmedim. Bu yüzden belki de patoloğun bunu da kontrol etmesi gerekir.' Yerdeki sarımsı yeşil kusmuk birikintisini işaret etti. 'Acı çektiğini duydum.'

Katrine başını salladı. 'Başka olasılık var mı?'

'Eh,' dedi doktor ayağa kalkarak, 'muhtemelen birisi onu öldürmüştür.'

Perşembe

Reaksiyon hızı

SAAT YEDİ VE Adli Tıp Kurumu'nda yanan tek ışık laboratuvardaki ışıklardı. Harry önce Helge'nin elindeki neştere, sonra da cam plakalardan birinin üzerinde duran göz küresine baktı.

'Sen gerçekten...?' O sordu.

"Evet, içeriye girmem gerekiyor" dedi Helge ve kesti.

"Evet, pekala" dedi Harry. 'Sanırım cenaze bitti, aileden kimse onu bir daha göremeyecek.'

Helge, kestiği parçayı mikroskobun altına yerleştirerek, "Eh, aslında yarın oraya gidiyorlar" dedi. 'Ama cenazecilerden gelen adam zaten bir cam göz takmıştı ve bir tane daha koyacak. Şuna bak.'

'Bir şey mi gördün?'

'Evet. Gondi parazitleri. Ya da en azından benzer bir şey. Bak...' Harry öne doğru eğildi ve mikroskoba baktı. Hayal mi görüyordu, yoksa neredeyse algılamayan bir misk kokusu mu algılamıştı?

Helge'ye sordu.

'BT**abilir** gözden olsun' dedi. 'Bu durumda olağanüstü bir koku alma duyunuz var.'

'Himm. Parozmi hastasıyım, cesetlerin kokusunu alamıyorum. Ama belki de bu, başka şeylerin kokusunu daha iyi aldığım anlamına geliyordur. Körlük ve işitme gibi, biliyor musun?'

'Buna inanıyor musun?'

'HAYIR. Ancak ben katilin paraziti Susanne'ı korkusuz kılmak için kullanmış olabileceğine ve Susanne'ın ona cinsel açıdan çekim duyduğuna inanıyorum.'

'Mümkün değil. Kendisini birincil konukçu yaptığını mı kastediyorsun?'

'Evet. Neden olmasın?'

'Doktora almak için uğraştığım alandan o kadar da uzakta değil. Teorik olarak mümkün ama eğer bunu başardıysa Odile Bain Ödülü'nden bahsediyoruz demektir. Eh... bu parazitolojide Nobel Ödülü gibi.'

'Hımm. Onun yerine müebbet alacağını düşünüyorum.' 'Evet tabiki. Üzgünüm.'

"Başka bir şey daha var" dedi Harry. 'Fareler kedi kokusundan etkilenir, herhangi bir kediyi kastediyorum. Peki bu kadınlar neden özellikle tek bir erkeğe ilgi duyuyorlar?'

"Sen söyle bana" dedi Helge. 'Önemli olan, parazitlerin enfekte bir kişiyi yönlendirebileceği kokudur. Belki de kadınların kokusunu aldığı bir şey taşıyordu. Veya bunu doğrudan vücuduna sürmüş olabilir.'

'Ne tür bir koku?'

'En doğrudan yol, parazitlerin çoğalabileceklerini bildikleri bağırsak yolundan gelen kokudur.'

'Dışkıyı mı kastediyorsun?'

'Hayır, paraziti yaymak için dışkıyı kullanırdı. Ancak enfekte bir kişiyi kendine çekmek için bağırsak sıvılarını ve ince bağırsaktaki enzimleri kullanabilir. Veya pankreas ve safra kesesinin sindirim salgıları.'

'Paraziti kendi dışkısıyla mı yaydığını söylüyorsun?' 'Eğer kendi parazitini yarattıysa, o zaman muhtemelen mümkün olan tek uyumlu konakçı odur, dolayısıyla parazitlerin ölmemesi için yaşam döngüsünün kendi yolunda devam etmesini tek başına sağlamalıdır.'

'Peki bunu nasıl yapıyor?'

'Kediyle aynı. Örneğin kurbanların içtiği suya onun dışkısının bulaşmasını sağlayabilirdi.'

'Ya da çektikleri kokain.'

'Evet ya da yedikleri yiyecek. Parazitin kurbanın beynine ulaşıp onu manipüle edebilmesi biraz zaman alacak.'

'Ne kadardır?'

'Şey... fareyle bunun ne kadar süreceğini tahmin etmem gerekse iki gün derdim. Belki üç ya da dört. Mesele şu ki, insanlarda bağışıklık sistemi genellikle paraziti yok eder ve bu birkaç hafta veya bir ay sonra gerçekleşir, bu nedenle eğer yaşam döngüsünü devam ettirmeye çalışıyorsa, dünyada her zaman vakti olmaz. '

'Yani onları öldürmeden önce birkaç gün beklemesi gerekecek ama çok da uzun olmayacak.'

'Evet. Ve sonra kurbanı yemek zorunda kalacaktı.'

'Kurbanların tümü mü?'

'Hayır, üremeye hazır parazitlerin en yoğun olduğu kısımlar yapmalı. Yani beyin...' Helge aniden durdu ve sanki aklına yeni gelmiş gibi Harry'ye baktı. Yuttu. '...ya da gözleri.'

"Son soru," dedi Harry boğuk bir sesle. Helge yalnızca başını salladı.

'Parazitler neden birincil konağın beynini de ele geçirmiyor?' 'Ah, ama yapıyorlar.'

'Gerçekten mi? Peki ona ne yapıyorlar?'

Helge omuz silkti. 'Hemen hemen aynı şey. Korkusuz olur. Ve buradaki gibi sürekli bir takviye aldığından, bağışıklık sistemi parazitten kurtulamayacak ve örneğin tepki sürelerinin körelmesi veya yavaşlaması riskiyle karşı karşıya kalacak. Ve şizofreni.'

'Şizofreni.'

'Evet, son araştırmalar bunu gösteriyor. Tabii kendi vücudundaki parazit sayısını kontrol altında tutmadığı sürece.'

'Nasıl?'

'Kuyu. Bunu bilmiyorum.'

'Parazit öldürücüler ne olacak? Mesela Hillman Pets gibi mi?' Helge düşünceli düşünceli havaya baktı. 'Bu markaya aşına değilim ama teorik olarak parazit öldürücünün doğru dozajı bir çeşit denge yaratabilir, evet.'

'Hımm. Yani içindeki parazitlerin miktarı önemli mi?' 'Ah evet. Birine yüksek konsantrasyonda gondii içeren büyük bir doz vererseniz, parazitler beyni bloke eder ve kişiyi birkaç dakika içinde felç eder. Bir saat içinde ölmüş olurlar.'

'Ama bir dizi enfekte kokaini burundan çekmekten ölmezsin değil mi?'

'Belki bir saat içinde değil ama eğer konsantrasyon yeterince yüksekse, sizi bir veya iki gün içinde kolaylıkla öldürebilir. Affedersiniz... Helge çalan telefonu açtı. 'Evet? Elbette.' Telefonu kapattı. 'Kusura bakmayın, şu anda meşgul olacağım, Gözaltı Birimi'nden bir cesetle geliyorlar, üzerinde otopsi yapmak zorundayım.'

"Tamam," dedi Harry, takımının ceketinin düğmelerini ilikleyerek. 'Yardımanız için teşekkürler, kendi çıkış yolumu bulacağım. Tatlı Rüyaalar.'

Helge ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Harry laboratuvarın kapısından yeni çıkmışken dönüp içeri girdi.

'Kimin cesedini getiriyorlar, dediniz mi?'

'Adını bilmiyorum; bugün Jernbanetorget'te tutuklanan adam.' "Siktir," dedi Harry alçak bir sesle, yumruğunu yavaşça kapı pervazına vurarak.

'Ters giden birşey mi var?'

'Bu o.'

'DSÖ?'

'Birincil konakçı.'

Sung-min Larsen, Gözaltı Birimi'ndeki tezgahın arkasında durmuş, merhumun eşyalarının bulunduğu kutuya bakıyordu. Evin anahtarları zaten içeri girip arandığı için fazla aceleye gerek yoktu, ancak bir adli tıp memuru, eve en yakın çok katlı otoparkta bulunan arabanın anahtarlarını almak üzere yola çıkmıştı. Jernbanetorget. Sung-min tiyatro biletini çevirdi. Helene ile aynı gösteriye gitmiş miydi? Hayır, bilette daha erken bir tarih vardı. Ama belki de Helene Røed'in kaçırılıp öldürülmesini planlamak için Ulusal Tiyatro'ya gitmişti.

Telefonu çaldı.

"Larsen."

'Şu anda Beckstrøm'dayız ama evde yalnızca karısı var. Onun işte olduğunu sandığını söylüyor.'

Sung-min şaşırmıştı. Beckstrøm'un ofisindeki hiç kimse de savunma avukatının nerede olduğunu bilmiyordu. Tutukluyu canlı gören son kişi olduğu göz önüne alındığında Beckstrøm önemli bir tanıktı. Bu acil bir durumdu. Doğru, medya şu ana kadar Jernbanetorget'teki tutuklamayı belirli bir şeye bağlamamıştı; Sonuçta polisin orada iticileri yakalaması alışılmadık bir durum değildi. Ancak bir gazetecinin Gözaltı Birimi'nde bir ölüm haberini alması yalnızca birkaç dakika veya saat meselesi olabilir ve o zaman hepsi savaş yoluna girer.

"Groth," diye seslendi Sung-min, tezgahın diğer tarafına yaslanarak vardiya komutanına, "Beckstrøm dışarı çıktığında nasıl görünüyordu?"

"Farklı," dedi Groth ekşi bir

tavırla. 'Nasıl farklı?'

Groth omuz silkti. 'Yüz maskesi takmıştı, belki de budur. Ya da mahkumun bu kadar hasta olduğunu görünce üzülüyordu. Her neyse, tamamen vahşi gözlü

geldiği zamandan farklıydı. Belki de hassas bir tiptir, ne bileyim?'

"Belki," dedi Larsen, bu çalar saatin kafasında neden çaldığını bulmak için beynini araştırırken bakışları tiyatro biletinde kalmıştı.

Johan Krohn dairenin numarasını tuşlayıp girişin üzerindeki video kameraya baktığında saat neredeyse akşam dokuzdu. Birkaç dakika sonra Markus Røed'e ait olmayan derin bir ses duydu. 'Sen kimsin?'

'Johan Krohn. Bugün erken saatlerde arabada olan avukat.' 'Sağ. Girin.'

Krohn asansöre bindi ve inatçı güvenlik görevlilerinden biri tarafından daireye alınmasına izin verildi. Røed sinirli görünüyordu ve Krohn'un küçük bir çocukken Kopenhag Hayvanat Bahçesi'nde gördüğü uyuz yaşlı aslanlardan biri gibi oturma odasında huzursuzca ileri geri yürüyordu. Beyaz gömleği açıktı ve kollarının altında ter vardı.

Krohn, "İyi haberler vermeye geldim" dedi. Ve müvekkilinin yüzünün aydınlandığını görünce kuru bir sesle ekledi: 'Haber, kokain değil.'

Krohn diğer adamın yüzündeki öfkenin alevlendiğini görünce onu söndürmek için acele etti: 'Şüpheli katil yakalandı.'

'Gerçekten mi?' Røed inanamayarak gözlerini kırptırdı. Sonra güldü. 'Kim o?' 'Onun adı Kevin Selmer.' Krohn, ismin Røed'e pek bir şey ifade etmediğini gördü. 'Harry kokain tedarikçilerinden biri olduğunu söylüyor.'

Krohn, Røed'in kendisine kokain sağlayan birinin olduğu iddiasına itiraz etmesini bekliyordu ama bunun yerine adı hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Krohn, "Partide bulunan adam o" dedi.

'Ah! Adını bilmiyordum, bana hiç söylemedi. Ona sadece K demem gerektiğini söyledim. Sadece heceleyemediğini düşündüm ve bunun şu anlama geldiğini düşündüm: eh, muhtemelen tahmin edebilirsin.'

'Yapabilirim.'

'Yani K onları öldürdü mü? Bu çok şaşırtıcı. Delirmiş olmalı.' 'Bunun güvenli bir varsayım olduğunu düşünüyorum, evet.'

Røed çatı terasına baktı. Bir komşu yangın merdiveninin yanında sırtını duvara dayamış sigara içiyordu. Røed, "Onun dairesini ve diğer ikisini de satın almalıyım" dedi. 'Onlara dayanamıyorum

orada sanki kendilerine aitmiş gibi duruyorlar...' Cümlesini tamamlamadı. 'Eh, en azından bu hapishaneden çıkabilirim.'

'Evet.'

'Güzel, o zaman nereye gideceğimi biliyorum.' Røed yatak odasına doğru ilerledi. Kron takip etti

'Partiye gitmiyorum, Markus.'

'Neden?' Røed büyük çift kişilik yatağın yanından geçip gömme dolaplardan birini açtı.

'Çünkü karınızın öldürülmesinin üzerinden yalnızca birkaç gün geçti. İnsanların nasıl tepki vereceğini düşünün.'

Røed elbiselere göz atarken, "Yanılıyorsun" dedi. 'Katilinin yakalanmış olmasını kutladığımı anlayacaklar. Merhaba, bunu giymeyeli uzun zaman oldu.' Altın düğmeli lacivert krovaze ceketini çıkarıp giydi. Ceplerini yokladı ve içinden bir şey çıkarıp yatağın üzerine attı. 'Vay be, öyle mi oldu? Ouzun?'

Krohn bunun kelebek şeklinde siyah bir maskeli balo maskesi olduğunu gördü. Røed altın çerçeveli aynaya bakarken ceketini giydi. 'Belaya girmek istemediğinden emin misin, Johan?'

'Oldukça emin.'

'Belki onun yerine korumalarımı alabilirim. Onlara ne kadar zamandır para ödüyoruz?'

'İş sırasında içki içmelerine izin verilmiyor.'

'Doğru, bu sıkıcı bir arkadaşlığa neden olur.' Røed oturma odasına çıktı ve sesinde kahkahalarla bağırdı: 'Duydunuz mu çocuklar? Taburcu oldun!'

Krohn ve Røed birlikte asansöre bindiler.

"Halka Deliği" dedi Røed. 'İçmeyi seviyor. Ona, Dronning Eufemias kapısında doğudan batıya bar turu yapacağımı söyle. Ve içecekler benden. O zaman onu hemen tebrik edebilirim.'

Krohn kendine o daimi soruyu sorarken başını salladı: Bir avukat olarak hayatının bu kadar büyük bir bölümünü bu kadar sevmediği insanlarla geçirmek zorunda kalacağını bilseydi, yine de aynı kariyeri seçer miydi?

'Yaratıklar.'

'MERHABA. Bu Ben mi?' 'Evet, bu kim?'

'Harry. Uzun boylu, sarışın...' 'Merhaba,

Harry, uzun zamandır. Naber?'

Harry, Ekeberg'den aşağıya, aşağısında ters yıldızlı bir gökyüzü gibi uzanan şehre baktı.

'Bu Lucille'le ilgili. Norveç'teyim ve ona telefonda ulaşamıyorum. Onu gördün mü?'

'Yaklaşık bir aydır... değil mi?'

'Hımm. Bildiğiniz gibi tek başına yaşıyor ve başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelendim.'

'TAMAM?'

'Sana Doheny Drive'da bir adres verirsem, onu benim için kontrol edebilir misin? Eğer orada değilse muhtemelen polise başvurmalısınız.'

Bir duraklama oldu.

'Tamam, Harry, not alıyorum.'

Aramadan sonra Harry eski Alman sığınaklarının arkasına park edilmiş Mercedes'e doğru yürüdü. Tekrar Øystein'in yanına kaportaya oturdular, bir sigara yaktılar ve müzik arabanın iki açık camından dışarı yayılırken kaldıkları yerden devam ettiler. Diğerleri ve onlara ne olduğu, hiç sahip olamadıkları kızlar hakkında, parçalanmayan ama yarı pişmiş bir şarkı ya da can alıcı noktası olmayan uzun bir şaka gibi sönüp giden hayaller hakkında. Seçtikleri hayat ya da onları seçen hayat hakkında ki bu bir ve aynıydı, çünkü siz - Øystein'in dediği gibi - yalnızca size dağıtılan eli oynayabilirsiniz.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Øystein, "Hava sıcak" dedi. Harry kaputa hafifçe vurarak, "Eski motorlar en iyi ısıyı verir," dedi. 'Hayır, hava durumunu kastetmiştim. Bittiğini sanıyordum ama sıcak havalar geri döndü. Ve yarın kanla gölgelenecek.' Soluk bir dolunayı işaret etti.

Harry'nin telefonu çaldı. 'Benimle konuş.'

"Demek doğru," dedi Sung-min. 'Telefona gerçekten bu şekilde cevap veriyorsun.' "Onun sen olduğunu gördüm ve sadece efsaneyi gerçeğe dönüştürmeye çalışıyordum" dedi Harry.

'Neler oluyor?'

'Adli Tıp Enstitüsü'ndeyim. Ve dürüst olmak gerekirse, neler olup bittiğini pek bilmiyorum.'

'Ah evet? Şüphelinin ölümüyle ilgili basın sizi takip ediyor mu?' 'Henüz değil, bunu kamuoyuna duyurmadan önce biraz erteliyoruz. Kimliği tespit edilene kadar.'

'Eğer adı gerçekten Kevin Selmer ise, bunu mu kastediyorsun? Øystein ona Al diyordu.'

'Hayır, eğer 14. hücrede ölü bulduğumuz adam getirdiğimiz adamla aynıysa.' Harry telefonu kulağına daha sert bastırdı. "Ne demek istiyorsun Larsen?"

'Hukuk danışmanı ortadan kayboldu. Kevin Selmer'la birlikte hücrede yalnızdı. Geldikten beş dakika sonra tekrar ayrıldı. Eğer o olsaydı. Ayrılan adam yüz maskesi takıyordu ve avukat kıyafetleri giyiyordu ama Gözaltı Birimi'nin vardiya komutanı bu kişinin farklı göründüğünü düşündü.'

'Sizce Selmer...'

"Ne düşündüğümü bilmiyorum" dedi Sung-min. 'Ama evet, Selmer'in kaçmış olması mümkün. Beckstrøm'u öldürdüğünü, yüzünü parçaladığını, kıyafetlerini değiştirdiğini ve oradan çıkıp gittiğini. Yanında oturduğumuz cesedin Al değil, Beckstrøm olduğunu. Veya Selmer, yani. Yüz tamamen tanınamayacak durumda, Kevin Selmer'in kendisini tanımlayabilecek kadar iyi tanıyan herhangi bir arkadaşını veya akrabasını bulamıyoruz. Üstelik Beckstrøm hiçbir yerde bulunamadı.'

'Hımm. Kulağa biraz abartılı geliyor Larsen. Dag Beckstrøm'u tanıyorum, muhtemelen işin ucunu kaçırmıştır. Yargı Dag'ı duydun mu?'

'Eh, hayır.'

'Beckstrøm'un oldukça hassas bir yapıya sahip olduğu biliniyor. Eğer bir dava onu üzdüyse, dışarı çıkıp içki içer, sonra Yargı Dag'a dönüşür ve her şey hakkında hükümler verir. Bazen günlerce. Muhtemelen burada olan da budur.'

'Peki, öyle olduğunu umalım. Yakında öğreneceğiz, Beckstrøm'un karısı buraya geliyor. Sadece sana bir haber vermek istedim.'

'TAMAM. Teşekkürler.'

Harry telefonu kapattı. Sessizce oturup Rufus Wainwright'ın "Hallelujah" şarkısını söylemesini dinlediler.

Øystein, "Sanırım Leonard Cohen'i hafife almış olabilirim" dedi. 'Ve Bob Dylan'a gereğinden fazla değer verildi.'

'Kolayca yapılır. İbneyi söndür, gitmemiz gerek.'

'Ne oluyor?' diye sordu Øystein kaportadan atlayarak.

'Sung-min haklıysa Markus Røed tehlikede olabilir.' Harry yolcu koltuğuna oturdu. 'Sen çalılarının arasında işerken Krohn aradı. Røed barda gezmeye çıktı ve benimle arkadaş olmak istiyor. Hayır dedim ama belki de onu yine de bulmalıyız. Eufemias kapısının sesi.'

Øystein kontaktaki anahtarı çevirdi. 'Buna bir adım atabilir misin, Harry?' Motoru çalıştırdı. 'Lütfen?'

"Adım at," dedi Harry.

Markus Røed yana doğru sendeledi, dengesini sağlamak için bir adım attı ve önündeki masanın üzerindeki cama baktı.

İçinde ruh vardı, bundan emindi. Oradaki diğer eşyaların ne olduğundan pek emin değildi ama renkler güzeldi. Hem bardakta hem de barda. Adını bilmediği bir şey. Diğer konuklar daha gençti ve ona çalıntı -o kadar da çalıntı olmayan- bakışlarla baktılar. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Hayır, onun ne olduğunu biliyorlardı *isim*öyleydi. Özellikle son zamanlarda gazetelerde resmini görmüştüm. Ve onun hakkında bir fikir oluşturacaktı. Bar gezmek için bu sokağı seçmek bir hataydı; Oslo'nun en yeni cadde girişiminin gösterişli ismine bakmanız yeterli: Dronning Eufemias kapısı. Ah! Femi. İşte karşınızda kahrolası bir gey sokağı. Bazı eski noktalara gitmesi gerekirdi. Bir kapitalistin ayağa kalkıp bir sonraki tura çıkacağını duyurması üzerine insanların teklifi kabul ettiği ve bara akın ettiği yerler. Gittiği son iki barda, sanki yanaklarını iki yana açıp onlara balon düğümünü göstermiş gibi ona boş boş bakmışlardı. Hatta bir yerde barmen ondan oturmasını bile istemişti. Sanki gelire ihtiyaçları yokmuş gibi. Bir yıl içinde oralar iflas eder, bekleyin. Hayatta kalanlar, oyunu bilen eski ellerdi. Ve o - Markus Røed - oyunu biliyordu.

Vücudunun üst kısmı öne doğru eğilmeye başladı, siyah saçları cama doğru dökülüyordu. Son anda doğrulmayı başardı. Dolu bir saç. Her hafta boyanmaya gerek duymayan gerçek saçlar. Bunu piponun içine koy.

Tutunabileceği bir şey olan camı kavradı. Süzdü. Belki biraz daha yavaş içmeli. İlk iki barın arasından geçerken caddeyi - kusura bakmayın caddeden - geçerken bir tramvay ziline delici takırtısını duydu. Sanki çamurda yürüyormuş gibi çok yavaş tepki vermişti. Ama ilk barda içtiği içki çok sert olmalıydı, çünkü sadece refleksleri zayıf değildi, aynı zamanda korku duygusunu da kaybetmiş gibiydi. Tramvay sırtındaki hava basıncını hissedebilecek kadar yakından geçerken nabızı neredeyse hiç artmamıştı. Artık o da yeniden yaşamak istiyordu! Krohn'un kravatını ödünç almak istemesi sanki uzak bir anı gibiydi.

gözüaltındayken. Görünüşünü iyileştirmek için değil, kendini asmak için. Krohn hiçbir şeyi devretmesine izin verilmediğini söylemişti. Salak.

Røed odanın etrafına baktı.

Hepsi aptaldı. Babası ona bunu öğretmişti, bunu ona dayatmıştı. Soyadı Røed olanlar dışında herkes aptaldı. Bunun açık bir gol olduğu için tek yapmanız gereken, her seferinde topa dokunmaktır. Ama bunu yapmak zorundaydın. Onlar için üzülme, yeterince sahip olduğunuzu düşünmeyin, devam etmek zorundaydınız. Zenginliği artırın, daha da ilerleyin, önünüze geleni alın, sonra da birazını. Lanet olsun, ailedeki akademik açıdan en yetenekli kişi olmayabilirdi ama diğerlerinden farklı olarak her zaman babasının söylediklerini yapardı. Peki bu ona arada bir yaşama hakkını vermedi mi? Birkaç satır homurdan. Birkaç oğlanın sıkı kışlarına tokat at. Eğer o aptalca rıza yaşının altındalarsa ne olmuş yani? Diğer ülkelerde ve kültürlerde büyük resmi gördüler; bunun çocuklara zarar vermediğini, büyüdüklerini, yollarına devam ettiklerini, sağlam ve düzgün vatandaşlar haline geldiklerini biliyordu. Drama kraliçeleri ve eşcinseller değil; Gençken yetişkin bir adamın sikini içine sokmak bulaşıcı ya da tehlikeli değildi, yine de kurtarılabildin. Babasının saldırdığını sık sık görmüştü ama yalnızca bir kez öfkesine kapıldığını görmüştü. Markus beşinci sınıftayken babası yatak odasına girdiğinde Markus'u ve komşu çocuğunu yatakta anne-baba oyunu oynarken bulmuştu. Tanrım, o adamdan ne kadar da nefret ediyordu. Ondan ne kadar korkmuştu. Ve onu ne kadar çok sevdiğini. Otto Røed ve Markus'un tek bir onay sözüyle kendilerini dünyanın efendisi, yenilmez gibi hissettiler.

'Demek buradasın, Røed.'

Markus başını kaldırıp baktı. Masasının önünde duran adam yüz maskesi ve düz bir kasket takıyordu. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Ses konusunda da ama Markus çok sarhoştur, her şey bulanıktı.

'Bana kola var mı?' Markus otomatik olarak sordu ve aynı anda bunun nereden geldiğini merak etti. Muhtemelen sadece özlem.

Adam masaya oturarak, "Kola almıyorsun" dedi. 'Sen de barda içki içmemelisin.'

'Yapmamalı mıyım?'

'HAYIR. Evde o güzel karın için ağlıyor olmalısın. Ve Susanne ile Bertine'in de. Ve şimdi bir kişi daha öldü. Ama sen burada oturup parti yapmak istiyorsun. Seni değersiz, lanet domuz.'

Røed yüzünü buruşturdu. Kadınlar hakkında söylediklerinden dolayı değil. Aklına gelen 'değersiz' kelimesiydi. Çocukluktan gelen bir yankı ve

ağzından köpükler saçarak yanında duran adam.

'Sen kimsin?' Røed geveledi.

'Görmüyor musun? Gözaltı Biriminden geldim. Jernbanetorget. Kevin Selmer. Herhangi bir çan çal?'

'Olmalı mı?'

"Evet" dedi adam, maskesini çıkarırken. 'Beni şimdi tanıdın mı?' Markus, "Benim sikime benziyorsun," diye geveledi. 'Benim *baba*.' Korkması gerektiği gibi belli belirsiz bir duyguya kapıldı. Ama değildi.

'Ölüm' dedi adam.

Belki de Markus'un adamın elini kaldırdığını gördüğünde savunmak için elini kaldırmamasına neden olan şey, yavaşlığı ve korkunun olmayışydı. Ya da belki de bu sadece otomatikti, babasının kendisine vurma hakkı olduğunu öğrenen çocuğun koşullu tepkisiydi. Adam elinde bir şey tutuyordu. Bu... bir çekiç miydi?

Harry bara girdi; eğer kapının üzerindeki kırmızı neon harfler ismin yazılışıysa bara kısaca Bar denirdi. Bu denediği üçüncü yerd ve diğer ikisinden farkı yoktu: parlak, muhtemelen şık ve şüphesiz pahalı. Odayı taradı ve Røed'in bir masada oturduğunu gördü. Önünde, sırtı Harry'ye dönük, düz şapkalı bir adam elini kaldırmış oturuyordu. Bir şey tutuyordu. Harry ne olduğunu gördü ve aynı anda ne olacağını anladı. Ve bunu önlemek için çok geç kalmıştı.

Sung-min ve Helge kadının yanında durmuş cesede bakıyorlardı.

Altmışlı yaşlarındaydı ve bir hippinin saçı, kıyafetleri ve makyajı vardı; Sung-min onun yetmişli yılların eski akustik kahramanlarının yer aldığı müzik festivallerine katılan kadınlardan biri olmasını bekliyordu. Adli Tıp Kurumu'nun kapısını ona açtıklarında zaten ağlıyordu ve Helge ona şimdi gözyaşlarını silmek ve rimel sürmek için kullandığı kağıt havluları vermişti.

Artık Helge pıhtılaşmış kanın tamamını yıkadığından Sung-min, ölü adamın yüzünün daha önce düşündüğünden daha sağlam olduğunu görebiliyordu.

Helge, "Acele etmeyin, Fru Beckstrøm," dedi. 'İstersen seni yalnız bırakabiliriz değil mi?'

Gerek yok, diye burnunu çekti. 'Hiç şüphe yok.'

Bar'daki seslerin uğultusu bir anda kesildi ve müşteriler sesin geldiği yöne döndü. Tabanca atışı kadar gürültülü bir patlama. Yarı şok içinde ayağa kalkan düz şapkalı adama baktılar; bazıları masadaki diğer kişinin mülk sahibi, yani Snarøya'da ölü bulunan kadının kocası olduğu gerçeğini fark etmişti. Sessizlik içinde adamın sesini bir zil kadar net duydular ve onun kör silahla elini kaldırdığını gördüler.

'Ölüm dedim! Seni ölüme mahkum ediyorum Markus Røed!'

Şiddetli bir patlama daha oldu.

Takım elbiseli, uzun boylu bir adamın hızla masaya doğru yürüdüğünü gördüler. Şapkalı adam elini üçüncü kez kaldırdığında, uzun boylu adam nesneyi elinden kaptı.

Fru Beckstrøm "O değil" diye hıçkırdı. 'Tanrıya şükür Dag değil. Ama nerede olduğunu bilmiyorum. Onun bu şekilde ortadan kaybolduğu her seferinde endişeye kapılıyorum.'

"İşte, orada" dedi Sung-min ve elini onun omzuna koyması gerekip gerekmediğini merak etti. 'Onu bulacağımıza eminim. Ayrıca onun kocanız olmadığı için de rahatladık. Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, Fru Beckstrøm, ama emin olmamız gerekiyordu.'

Sessizce başını salladı.

'Artık bu kadar yeter, Yargı Dag.'

Harry, Beckstrøm'u tekrar sandalyesine itti ve tokmağı kendi cebine koydu. İki sarhoş adam, Røed ve Beckstrøm, sanki ikisi de yeni uyanmışlar ve ne olduğunu merak ediyorlarmış gibi aptal aptal birbirlerine bakıyorlardı. Üstü cam olan masada büyük bir çatlak vardı.

Harry oturdu. "Uzun bir gün geçirdiğini biliyorum Beckstrøm ama karınla iletişime geçmelisin." Kevin Selmer'in cesedinin size ait olup olmadığını öğrenmek için Adli Tıp Kurumu'na gitti.'

Savunma avukatı Harry'ye baktı. "Onu görmedin" diye fısıldadı. 'Acıya dayanamadı. Onlara midesinin ve başının ağrıdığını söylemişti ama doktor ona biraz hafif ağrı kesici vermişti ve ilaçlar işe yaramayınca ve kimse yardıma gelmeyince kafasını duvara vurarak bilincini kaybetti. *bune* kadar acı çekiyordu.'

"Bunu bilmiyoruz" dedi Harry.

'Evet' dedi Beckstrøm, gözleri yaşlarla ıslanmıştı, 'görüyoruz, çünkü bu tür şeyleri daha önce de gördük. Onun gibiler -" çenesini göğsüne dayamış oturan Røed'i titreyen parmağıyla işaret etti - "hiç kimseyi veya hiçbir şeyi umursamazken, onlar sadece zengin olmak isterler ve yol boyunca ayaklar altına alıp çiğnerler. toplumdaki daha zayıf herkesi, emdikleri gümüş kaşığa hiç sahip olmayan herkesi sömürüyorlar. Ama güneşin büyük ve korkunç karanlığa dönüşeceği gün gelecek...'

'Kıyamet Günü mü, Kıyamet Günü mü?'

Beckstrøm, Harry'ye dik dik bakmak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi bakarken ona ters ters baktı.

"Özür dilerim" dedi Harry, elini onun omzuna koyarak. 'Bunu başka zaman yapalım. Sanırım şu anda eşiniz Beckstrøm'u aramanız gerekiyor.'

Dag Beckstrøm bir şey söylemek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Başını salladı, telefonunu çıkardı, ayağa kalktı ve gitti.

"Bunu iyi halletmişsin, Harry," dedi Røed bariz bir şekilde susarak, dirseklerini masaya dayadığında neredeyse masayı kaçırıyordu. 'Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?'

'Hayır, teşekkürler.'

'HAYIR? Artık davayı ve her şeyi çözdüğüne göre mi? Ya da neredeyse her şey...'
Røed garsona bir içki daha vermesini işaret etti ama o onu görmezden geldi.

"Neredeyse" derken neyi kastediyorsun?

'Ne demek istiyorum?' dedi Røed. 'Peki, sen söyle bana.'

'Bundan vazgeçin.'

'Ya da ne?' Røed'in dilinin ucu ortaya çıktı, gülümsedi ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. 'Yoksa beni boğacak mısın?'

"Hayır" dedi Harry.

'HAYIR?'

'Seni boğucu bir duruma sokabilirim *eğersen* söyle.'

Røed güldü. 'Sonunda beni anlayan bir adam. Artık dava çözüldüğüne göre küçük bir itirafta bulunmam gerekiyor. Susanne'la onun öldürüldüğü gün seks yaptığımızı söylediğimde yalan söyledim. Onunla hiç tanışmadım.'

'HAYIR?'

'HAYIR. Bunu sadece polise tükürüğümün neden onun vücudunda bulunduğuna dair makul bir açıklama yapmak için söyledim. Duymak istedikleri buydu ve oldu

aynı zamanda beni bir sürü dertten kurtaracak. En az dirençli yol diyebilirsiniz.'

'Hımm.'

'Bunu aramızda tutabilir miyiz?'

'Neden? Dava açıklığa kavuşturuldu. Ve karınızın arkasından başka bir kadınla yattığınızın bilinmesini pek mi istemiyorsunuz?'

"Ah," dedi Røed ve gülümsedi. 'Bu konuda endişelenmiyorum. Dikkate alınması gereken... başka söylentiler de var.'

'Varmı?'

Røed elindeki boş bardağı çevirdi. 'Biliyor musun Harry, babam öldüğünde hem yıkılmıştım hem de rahatlamıştım. Bunu anlayabiliyor musun? Dünyadaki hiçbir şey için hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğin bir adamdan kurtulmak ne büyük bir kurtuluştur. Çünkü biliyorsun ki er ya da geç onu hayal kırıklığına uğratacağın bir gün gelecek, kim olduğunu öğrenmek zorunda kalacak. *Gerçekten*öyle. Ve böylece zilin sizi kurtarmasını umuyorsunuz. Ve ben.'

'Ondan korktun mu?'

"Evet" dedi Røed. 'Korkmuştum. Ve sanırım ben de onu seviyordum. Ama her şeyden önce...' boş bardağı alnına koydu, '...beni sevmesini istedim. Biliyor musun, eğer beni sevdiğini bilseydim, beni öldürmesine seve seve izin verirdim.'

Cuma

TERRY VÅGE gözlerini kırıştırdı. O vardıkötü uyudum. Ve kötü bir ruh halindeydi. Zaten sabah dokuzda başlayan basın toplantılarından kimse hoşlanmazdı. Ya da belki yanılıyordu, Şartlı Tahliye Salonundaki diğer gazeteciler sinir bozucu derecede neşeli görünüyordlardı. Mona Daa bile (o geldiğinde yanındaki koltuklar zaten doluydu) tamamen uyanık ve hareketli görünüyordu. Göz teması kurmaya çalıştı ama işe yaramadı. Diğer gazetecilerin hiçbiri içeri girdiğinde ona dikkat etmemişti. Ayakta alkışlanmayı beklemiyordu ama gece yarısı ormana girip bir seri katille karşılaşma riskini göze almanın sana bir nebze de olsa saygı kazandıracağını düşünürdün. Hele ki medya kuruluşlarına satılan ve dünyanın her yerinde ortaya çıkan fotoğraflarla yeniden canlandığınızda. Mutluluk, dedikleri gibi kısa ömürlüdür. Gerçek bir galibiyet, o özel röportajı alması anlamına geliyordu, ancak bu haber son dakikada kaçırılmıştı. Yani evet, bugün kötü formda olması için diğerlerinden daha fazla nedeni vardı. Üstelik Dagnija dün gece arayıp hafta sonu gelemeyeceğini söylemişti. Ona bunu yapamayacağını söylediğinde – buna ikna olmamasına rağmen *yapamadım*–doğal olarak daha da heveslenmiş ve onu ikna etmeye çalışmıştı, bu da bir tartışmayla sonuçlanmıştı.

Katrine Bratt podyumdan "Kevin Selmer" dedi. 'Şüpheli öldüğü için, suçun ciddiyeti nedeniyle ve polis incelemesi altındaki diğer kişileri kamuoyunun şüphesinden kurtarmak için bu ismi kamuoyuna açıklamayı seçtik.'

Terry Våge diğer gazetecilerin not almasını izledi. Kevin Selmer. Beynini aradı. Evdeki bilgisayarda araç sahiplerinin listesi vardı ama bu isimde kimseyi hatırlamıyordu. Ama hafızası bir zamanlar olduğu gibi değildi, her kişinin adını ezberleyebildiği zamanki gibi değildi.

Önemli grup, üyeleri, kayıtları ve çıkış tarihleri 1960'tan... peki, 2000'e?

Enformasyon Müdürü Kedzierski, "Artık görevi Adli Tıp Enstitüsü'nden Helge Forfang'a devredeceğim" dedi.

Terry Våge biraz şaşırmıştı. Adli bilim adamlarının basın toplantılarına katılması alışılmadık bir durum değil miydi? Genelde raporlarından alıntı yapmıyorlar mıydı? Ve Forfang'ın sunduğu şey onu şaşırtmıştı. Kurbanlardan en az birine mutasyona uğramış veya manipüle edilmiş bir parazit bulaşmıştı ve deliller, sorumlunun katil olduğunu gösteriyordu. Ve katilin de enfekte olduğu.

'Dün gece Kevin Selmer üzerinde yapılan otopsi, yüksek konsantrasyonda madde bulunduğunu ortaya çıkardı. *Toksoplazma gondii* parazit. Büyük bir kesinlikle, ölüm sebebinin kafa ve yüzde kendi kendine oluşan yaralanmalar değil, parazit olduğunu söyleyebilmemiz için yeterince yüksek. Her ne kadar spekülatif olsa da, sanki Kevin Selmer parazit için birincil konakçı gibi davranmış ve belki de antiparazitik ajanlar kullanarak popülasyonu bir süreliğine kontrol edebilmiş gibi görünebilir, ancak yine de bunu kesin olarak bilmiyoruz.'

Terry Våge ayağa kalktı ve salondan gelen soruları yanıtlamak için açıldıklarında ayrıldı. Bilmesi gerekeni öğrenmişti. Artık şaşkın değildi. Sadece eve gidip doğrulaması gerekiyordu.

Sung-min kantinden geçip terasa çıktı. Cam sarayın tepesinden görülen bu manzarayı her zaman Emniyet Müdürlüğü çalışanları kıskanmıştı. En azından böyle bir günde, Oslo güneş ışığına maruz kaldığında ve sıcaklık beklenmedik bir şekilde yükseldiğinde. Korkulukların yanında duran ve sigara içen Katrine ve Harry'nin yanına gitti.

Sung-min, Katrine'e gülümseyerek, "Sigara içtiğini bilmiyordum" dedi.

"Aslında bilmiyorum" dedi, gülümseyerek. 'Kutlamak için Harry'yi sinirlendirdim.'

'Kötü bir etki yaratıyorsun, Harry.'

"Evet," dedi Harry, bir paket Camel'ı uzatarak.

Sung-min tereddüt etti. 'Neden?' dedi Harry'nin onun için yaktığı sigarayı alırken.

'Nasıl kutlayacaksın?' Katrine sordu.

"Bir bakayım" dedi Sung-min. 'Akşam yemeği randevum var. Senden ne haber?' 'Ben de. Arne bana onunla Frognerseteren Restoranında buluşmamı söyledi. Bu bir sürpriz olacak.'

'Orman kenarında, dağ manzaralı bir restoran. Kulağa romantik geliyor.'

"Elbette," dedi Katrine, burnundan üflediği dumana bir anlık hayranlıkla bakarak. 'Sürprizlerden pek hoşlanmam. Bu olayı kutlayacak mısın, Harry?'

'Ben ... idim. Alexandra beni Adli Tıp Enstitüsü'nün çatısına davet etti. O ve Helge bir şişe şarabı paylaşacak ve ay tutulmasını izleyecekler.'

"Ah, kanlı ay" dedi Sung-min. 'Ve güzel bir gece olacak gibi görünüyor.'

'Ancak?' dedi Katrine.

"Göreceğiz" dedi Harry. 'Kötü bir haber aldım. Ståle'nin karısı aradı. O bir dönüş yaptı ve ziyarete gelmemi istiyor. Muhtemelen enerjisi olduğu sürece kalacağım.'

'Bok.'

'Evet.' Harry sigarasından uzun bir nefes çekti. Bir süre sessizce durdular.

'Bugün Adalet Bakanı'ndan aldığımız haraçları görüyor musunuz?'

Katrine'in sesi alaycı geliyordu.

Diğer ikisi başlarını salladılar.

"Gitmeden önce bir şey daha var" dedi Harry. 'Røed dün gece bana Susanne'ın öldürüldüğü gün yanında olmadığını söyledi. Ben de ona inanıyorum.'

"Ben de," dedi Sung-min, elinde sigarayla bileğini normalde kaçınmayı başaracağı bir açıyla hareket ettirdi.

'Neden?' Katrine sordu.

"Çünkü onun erkekleri kadınlara tercih ettiği açık" dedi Sung-min. 'Helene'le olan seks yaşamının zorunlu bir egzersiz olduğunu düşünüyorum.'

'Hımm. Bu yüzden ona inanma eğilimindeyiz. Peki Røed'in tükürüğü nasıl Susanne'ın göğsüne bulaştı?'

"Gerçekten de" dedi Katrine. 'Günün erken saatlerinde Røed seksle ilgili o hikayeyi ortaya attığında benim de biraz kafam karışmıştı, bu konuşma o zamandan kalmaydı.'

'Ah?'

'Bu gece Arne ile buluşmadan önce ne yapacağımı düşünüyorsun? Ve bu, ne olursa olsun tüm randevularım için geçerli, hatta seksin gündemde olmadığı durumlar için bile.'

"Duş alacaksın" dedi Sung-min.

'Doğru. Susanne'ın Skullerud'a giden metroya binmeden önce duş almamasını garip buldum. Özellikle de seks yapmış olsaydı."

"O halde soruyu tekrarlıyorum" dedi Harry. 'Tükürük nereden geldi?' 'Eh... o öldürüldükten sonra mı?' dedi Sung-min.

'Teorik olarak mümkün' dedi Harry, 'ama pek olası değil. Bu üç cinayetin ne kadar titizlikle planlandığını bir düşünün. Katilin, polisi yanıltmak amacıyla Røed'in tükürüğünü Susanne'ın üzerine bıraktığını düşünüyorum.'

"Belki de" dedi Sung-min. "Bunu satın alabilirim" dedi Katrine.

"Elbette hiçbir zaman bir cevap alamayacağız" dedi Harry.

Katrine, "Hayır, hiçbir zaman tüm cevapları alamıyoruz" dedi.

Bir süre durdular, sanki bunun yılın son sıcak günü olacağını biliyormuşçasına gözlerini güneşe kapattılar.

Jonathan sorduğunda kapanış saatinden hemen önceydi. Tavşan kulübelerinin yanında duruyordu ve Thanh'ın akşam için herhangi bir planı olup olmadığı sorusunun sıradan bir soru gibi görünmesi gerekiyordu.

Eğer Thanh bir şeyden şüphelenmiş olsaydı doğal olarak evet cevabını verirdi. Ama bunu yapmamıştı, bu yüzden yapmadığını doğru bir şekilde yanıtladı.

'İyi' dedi. 'O halde bir yere kadar bana eşlik etmenizi istiyorum.' 'Bir yere mi?'

'Sana bir şey göstereceğim bir yere. Ama bu bir sır olduğundan kimseye söylememelisin. TAMAM?'

'Eh...'

'Seni evinden alacağım.'

Thanh paniğin arttığını hissetti. Hiçbir yere gitmek istemiyordu. Ve kesinlikle Jonathan'la değil. Doğru, artık polis ve köpeğiyle yürüyüşe çıktığı için kızgın görünmüyordu. Dün ona daha önce hiç yapmadığı büyük bir kahve bile getirmişti. Ama yine de ondan biraz korkuyordu. Okuması çok zordu ve insanları okumada kendisinin oldukça iyi olduğunu düşünüyordu.

Ama şimdi kendini bir köşeye sıkıştırmıştı. Elbette aklından çıkan başka bir randevusu olduğunu söyleyebilirdi ama adam ona inanmazdı, aynı zamanda berbat bir yalancıydı. Sonuçta o onun patronuydu ve bu işe ihtiyacı vardı. Elbette her ne pahasına olursa olsun değil, ancak belirli bir maliyetle. Yuttu.

'Bana göstermek istediğın şey nedir?'

'Hoşunuza gidecek bir şey' dedi. Hemen evet demediğı için mi huysuz görünüyordu?

'Ne?'

'Bu bir sürpriz. Saat dokuz tamam mı?'

Karar vermesi gerekiyordu. Ona baktı. Korktuğı tuhaf, içine kapanık adama baktı. Sanki bir cevap verebilirmiş gibi göz teması kurmaya çalıştım. Ve daha sonra daha önce görmediğı bir şeyi gördü. Büyük değildi, sadece sanki sert dış görünüşünün arkasında gerginmiş gibi kayıp giden bir gülümseme girişimiydi. Hayır demesinden mi korkuyordu? Belki de birdenbire ondan o kadar da korkmadığını hissetmesinin nedeni buydu.

"Tamam" dedi. 'Saat dokuz.'

Ve sonra sanki kendi kontrolünü yeniden kazanmış gibiydi. Ama gülümsedi. Evet gülümsedi, onu daha önce böyle gülümserken görüp görmediğini bilmiyordu. Hoş bir gülümseme idi.

Ancak eve dönerken metroda yine şüphelere kapılmaya başladı. Evet demenin akıllıca olup olmadığından pek emin değildi. Ve sonra biraz garip olduğunu düşündüğü bir şey vardı, belki de öyle değildi. Onu alacağını söylemişti ama nerede yaşadığını sormamıştı ve o da ona bunu söylediğini hiç hatırlamıyordu.

Cuma

mazeret

SUNG-MIN ŞEHİRDEN GELİYORDUDUŞ alırken yatağın yanında şarjda duran telefonun çaldığını gördü.

'Evet?'

'İyi günler Larsen. Bu Mona Daa'dan VG.' 'İyi akşamlar, Daa.'

'Ah, geç mi demek istiyorsun? İş gününüz bittiyse özür dilerim, sadece soruşturmaya katılan kişilerden birkaç alıntı istedim. Nasıl olduğu ve sonunda davayı çözmüş olmanın nasıl bir his olduğu hakkında. Demek istediğim, Susanne Andersen'in 30 Ağustos'ta kaybolması, sen ve başından beri işin içinde olan Kripos için büyük bir rahatlama ve zafer olsa gerek.'

'Bence sen iyi bir suç muhabirisin Daa, bu yüzden sana sorularına bazı kısa cevaplar vereceğim.'

'Çok teşekkürler! İlk sorum şu:'

"Zaten sorduklarını kastetmiştim." Evet, akşam oldu ve iş günüm bitti. Hayır, yapacak bir yorumum yok, soruşturmada sorumlu olan Katrine Bratt'ı veya patronum Ole Winter'ı aramanız gerekecek. Ve hayır, Kripos, Susanne Andersen'in kaybolduğu bildirildiğinde başından beri işin içinde değildi... eh...'

"Otuz Ağustos," diye tekrarladı Mona Daa.

'Teşekkürler. O aşamada getirilmedik. İki kişi kaybolana ve bunun bir cinayet vakası olduğu ortaya çıkana kadar bu gerçekleşmedi.'

Tekrar özür dilerim Larsen. Şu anda ısrarcı olduğumun farkındayım ama bu benim işim. Bir fiyat teklifi alabilir miyim, genel bir şey olursa ve bir fotoğrafınızı kullanabilir miyim?'

Sung-min içini çekti. Neyin peşinde olduğuna dair bir fikri vardı. Çeşitlilik. Elli yaşında, etnik açıdan Norveçli, heteroseksüel bir erkek olmayan bir polis memurunun resmi. Yine de bu kutuları işaretledi. Medyadaki çeşitliliğe karşı bir şeyi yoktu ama kapıyı açtıktan sonra bir TV stüdyosundaki kanepede oturup belirli bir TV sunucusunun televizyonda yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair sorularını yanıtlamasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. poliste eşcinsel olmak Buna karşı bir şeyi yoktu, birinin bunu yapması gerekiyordu. Sadece o değil.

Reddetti ve Mona Daa anladığını söyledi ve tekrar özür diledi. İyi kadın.

Bağlantıyı kestikten sonra durup boşluğa baktı. Dondu. Çıplaktı ama nedeni bu değildi. Bu, Gözaltı Birimindeyken çalan saatin aynısı kafasındaki çalar saatti. Tekrar çalmaya başlamıştı. Alarmin çalmasına neden olan şey, Groth'un Beckstrøm'un ayrılırken farklı görüldüğüne dair söyledikleri değildi. Başka bir şeydi. Tamamen ve açıkça farklı bir şey.

Terry Våge bilgisayar ekranına baktı. İsimleri tekrar kontrol ettim.

BT *belki* bette bir tesadüf olabilir; konu o noktaya geldiğinde Oslo küçük bir kasabaydı. Son birkaç saatini ne yapacağına karar vererek geçirmişti. Polise gidin veya orijinal planı uygulayın. Hatta Mona Daa'yı aramayı ve onu da planına dahil etmeyi ve eğer şüphelendiği kişi oysa ve büyük ikramiyeyi kazandıysa hikayeyi ülkenin önde gelen gazetesinde yayınlamayı bile düşünmüştü. İkiisi birlikte bir maceraya atılıyor, bu önemli bir şey değil mi? Ama hayır, çok haklıydı, polise haber vermekte ısrar edecekti, bundan emindi. Numarayı zaten tuşladığı telefona baktı, tek yapması gereken Ara tuşuna basmaktı. Artık kendi kendisiyle tartışmayı bitirmişti ve kazanan tartışma şuydu: *belki* tesadüf olsun. Polise sunabileceği kesin bir kanıtı yoktu, bu da kesinlikle kendi başına kazmaya devam etmesinin sorun olmayacağı anlamına geliyordu. Peki ne bekliyordu? Korkmuş muydu? Terry Våge kıkırdadı. Haklısın, korkuyordu. İşaret parmağını sıkıca Çağrı simgesine bastırdı.

Telefon çalarken kendi düzensiz nefes alış verişini duyabiliyordu. Kısa bir an için bunu kimsenin almayacağını umdu. Ya da eğer öyleyse, bu o değildi.

'Evet?'

Hayal kırıklığı ve rahatlama. Ama çoğunlukla hayal kırıklığı. O değildi; bu, diğer iki kez telefonda duyduğu ses değildi. Terry Våge derin bir nefes aldı. Daha sonra hiçbir şüphede kalmamak için, ne olursa olsun tüm planı uygulamaya önceden karar vermişti.

"Ben Terry Våge," dedi sesindeki titremeyi kontrol altına almayı başarak. 'Daha önce de konuşmuştuk. Ama telefonu kapatmadan önce polise başvurmadığımı bilmelisin. Henüz değil. Benimle konuşursan ben de yapmayacağım.'

Hatta bir sessizlik vardı. Bu ne anlama geliyordu? Karşı taraftaki kişi onun deli biri mi yoksa şaka yapan bir arkadaş mı olduğuna karar vermeye mi çalışıyordu? Sonra sessizce ve yavaşça farklı bir ses duyuldu.

'Nasıl öğrendin, Våge?'

BT *öyleydi*. Bu, Våge'yi gizli numaradan, muhtemelen kayıtlı olmayan bir telefonda aradığında kullandığı o derin, hırıltılı sestti.

Våge, ne kadarının zevkten, ne kadarının saf korkudan kaynaklandığını bilmeden ürperdi. Yuttu.

'Seni iki gece önce Kolsås Alışveriş Merkezi'nin önünden geçerken gördüm. Kafalarınızı astığınız yerden ayrıldıktan yirmi altı dakika sonra gittiniz. Çektiğim fotoğraflarda tüm zaman damgaları var.'

Uzun bir duraklama oldu.

'Ne istiyorsun, Våge?'

Terry Våge derin bir nefes aldı. 'Hikâyenı istiyorum. Sadece bu cinayetlerle ilgili değil, tüm hikaye. Arkalarındaki kişinin gerçek resmi. Olanlardan sadece kurbanları tanıyanlar değil, pek çok kişi etkilendi. Ve onların anlaması gerekiyor, tüm ülkenin anlaması gerekiyor. Umarım seni bir canavar gibi göstermekle ilgilenmediğimin farkındasıdır.'

'Neden?'

'Çünkü canavarlar diye bir şey yok.' "Değil mi?"

Våge tekrar yutkundu. 'Elbette isimsiz kalacağınıza dair söz veriyorum.'

Kısa bir kahkaha. 'Neden senin sözüne güveneyim ki?' "Çünkü," dedi Våge, sesini kontrol altına almak için durdu. 'Çünkü gazetecilik konusunda dışlanmış biriyim. Çünkü ıssız bir adaya sıkışıp kaldım ve sen benim tek kurtuluşumsun. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok.'

Bir duraklama daha.

'Ya sana bir röportaj vermezsem?' 'O halde bir sonraki aramam polise olacak.' Våge bekledi.

'Elbette. Munch Müzesi'nin arkasındaki Weiss'te buluşalım.' 'Nerede olduğunu biliyorum.'

'Saat tam altıda.'

'Bugün?' Våge saati kontrol etti. 'Bu bir saatin dörtte üçü içinde.' 'Eğer çok erken ya da çok geç gelerseniz, ben gidiyorum.'

'İyi iyi. Altıda görüşürüz.'

Våge telefonu bıraktı. Üç titrek nefes aldım. Sonra kahkahalar yükseldi ve avucunu masaya vurarak başını klavyenin üzerine koydu. Siktir git! Çoğunuzun canı cehennemel!

Kapı yavaşça açıldığında ve Truls gizlice odaya girdiğinde Harry ve Øystein yatağın iki yanında oturuyorlardı.

'Nasıl gidiyor?' Truls fısıldadı, bir koltuk buldu ve gözleri kapalı, solgun bir şekilde orada yatan Ståle Aune'ye baktı.

Aune gözlerini açarak sert bir şekilde, Bana sorabilirsin, dedi. 'Ben orta halli biriyim. Harry'ye gelmesini istedim ama ikinizin de Cuma gecesi yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?'

Truls ve Øystein birbirlerine baktılar.

"Hayır," dedi Øystein.

Aune başını salladı. 'Neredeydin, Eikeland?'

"Evet" dedi Øystein. 'Böylece, Oslo'dan Trondheim'a beş yüz kilometrelik bir yolculuk yaptım ve bu adam 'Dikkatsiz Fısıltı'nın panpipe versiyonu olan bir kaset çalıyordu ve Dovrefjell sıradağlarının ortasında koptum, kaseti çıkardım, yuvarladım. pencerenin aşağısında...'

Harry'nin telefonu çaldı. Saat 22.35'teki ay tutulmasına hazır olup olmayacağını merak eden kişinin Alexandra olduğunu tahmin etti ama onun Sung-min olduğunu gördü. Hızlı adımlarla koridora çıktı.

'Evet, Sung-min?'

'HAYIR. Söylemek Benimle konuş.'

'Benimle konuş.'

'Yapacağım. Çünkü pek mantıklı değil.'

'Ne mantıklı gelmiyor?'

'Kevin Selmer. Bir tanığı vardı.'

'Ah?'

'Gözaltı Birimi'ndeydim ve tam önümdeydi. Selmer'in bileti *Romeo ve Juliet*. Eğer beynim biraz daha verimli olsaydı bunu o anda fark ederdim. Yani beynim bana anlatmaya çalıştı ama dinlemedim. Ta ki Mona Daa bunu bana telefonda açıklayana kadar.'

Sung-min durakladı.

'Susanne Andersen'in kaybolduğu bildirildiği tarihte Kevin Selmer oradaydı. *Romeo ve Juliet* Ulusal Tiyatro'da. Biletin izini sürdüm; Markus Røed'e gönderilen birkaç sponsor biletinden biriydi; Helene'nin kullandığı türdendi.'

'Evet. Partide bunlardan birkaçını dağıttığını söyledi. Muhtemelen Selmer'in aldığı yer. Ben de Helene'in tiyatroya ne zaman gideceğini oradan öğrendiğini sanıyordum; bileti buzdolabının kapısına yapıştırılmıştı.'

'Ama o değildi. Susanne Andersen'ı öldüren aynı adamsa hayır. O gece tiyatrodaki bilet gişesi Selmer'in yanındaki kişilerle iletişime geçip yanlarında oturan adamın tanımına uyduğunu doğruladıkları için, onun parkasıyla orada oturduğunu hatırladılar. Ve *oyapmadı* aralıklarla kaybolur.'

Harry şaşırmıştı. Çoğunlukla o olmadığı için *Daha* şaşırmış.

"Başladığımız yere döndük" dedi Harry. 'Diğer adam, Yeşilboynuz.'

'Üzgünüm?'

'Katil, yeşil kolalı amatör. Sonuçta o. Siktir, siktir et!'

'Sesin... eh, elbette.'

'Eminim ama senin yerinde olsaydım benim kadar hatalı olan birine güvenmezdim. Katrine'i aramam lazım. Ve Krohn'u.'

Telefonu kapattılar.

Katrine çağırıyor aldığında Gert'i yatağına yatırma sürecindeydi, bu yüzden Harry ona vakadaki gelişme hakkında hemen bilgi verdi. Daha sonra Krohn'u aradı ve belirtilerin davanın çözülmediğine işaret ettiğini açıkladı. 'Røed'i tekrar ev hapsine alın. Bu adamın ne planladığını bilmiyorum ama bizi başından beri kandırdı, bu yüzden her türlü önlemi alacağız.'

Krohn, "Guardian şirketini arayacağım" dedi. 'Teşekkürler.'

Cuma

Röportaj

PRİM SAATİ KONTROL ETTİ.

Altıya bir dakika.

Weiss'taki pencere masalarından birine oturmuştu. Oturduğu yerden, önünde yeni çekilmiş yarım litrelik iki biranın, dışarıda batan güneşin ışığında Munch Müzesi'nin ve teras partisini bastığı binanın manzarası vardı.

Altıya yarım dakika var.

Gözlerinin etrafta dolaşmasına izin verdi. Müşteriler çok mutlu görünüyordu. Gruplar halinde ayakta duruyorlar, gülümsüyorlar, sohbet ediyorlar, gülüyorlar ve birbirlerinin omuzlarını okşuyorlardı. Arkadaşlar. Güzel görünüyordu. Birisinin olması güzeldi. Ona sahip olmak. Sonra bira içerlerdi ve arkadaşları onun olurdu.

Domuz eti şapkalı bir adam içeri girdi. Terry Våge. Kapı arkasına doğru kayarken durdu ve odayı inceledi. İlk başta Prim'in tedbirli bir şekilde elini salladığını fark etmedi, şüphesiz gözlerinin loş mekana alışması gerekiyordu. Ama sonra kısaca başını salladı ve Prim'in masasına doğru yöneldi. Muhabir solgun ve nefes nefese görünüyordu.

'Sen...'

'Evet. Otur, Våge.'

'Teşekkürler.' Våge şapkasını çıkardı. Alnı terden parlıyordu. Masanın kendi tarafındaki biraya başını salladı.

'Bu benim için mi?'

'Kafa camın kenarının altına girer girmez ayrılacaktım.'

Våge yanıt olarak sırtıttı ve bardağı kaldırdı. İçtiler. Biraları bıraktı ve dudaklarındaki köpüğü ellerinin tersiyle sildi.

neredeyse senkronize hareket.

"İşte sonunda buradayız" dedi Våge. 'İki eski arkadaş gibi oturup içki içiyoruz.'

Prim, Våge'nin ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Buzu kırmak. Güven kazanmak.

Mümkün olduğu kadar çabuk derisinin altına girin.

'Onlar gibi?' Prim bardaki gürültücü insanlara doğru başını salladı. 'Ah, onlar kalem iticiler. Sıkıcı aile hayatlarına dönmeden önce içtikleri cuma içkileri haftanın en önemli anları. Bilirsiniz: çocuklarla taco yiyin, onları yatağa yatırın ve aynı kadınla birlikte televizyon izleyin, ta ki ikisi de uyuyacak kadar sıkılana kadar. Sonra sabah çocukların daha fazla dırdırı ve oyun alanına gezi geliyor. Sanırım bu sizin yaşadığınız türden bir hayat değil, öyle değil mi?'

HAYIR diye düşündü Prim. *Ama bu, yaşadığımı görebildiğim türden bir yaşamdan çok da uzak olmayabilir. Onunla.*

Våge, not defterini çıkardığında fazla içki içme fırsatı olmayacağını biliyordu, bu yüzden biradan büyük bir yudum aldı. Tanrım, buna ihtiyacı vardı.

'Yaşadığım hayat hakkında ne biliyorsun, Våge?'

Våge diğer adama baktı, onu okumaya çalıştı. Bu direniş miydi? Bu kadar erkenden bu kadar açık sözlü olmak bir hata mıydı? Profil görüşmeleri genellikle hassas bir danstı. Sonuçta röportaj yaptığı kişilerin kendilerini güvende hissetmelerini, onu kendilerini anlayan bir arkadaş olarak görmelerini, açılıp ona başka türlü söylemeyecekleri şeyler söylemelerini istiyordu. Daha doğrusu: pişman olacakları şeyler söyleyin. Ancak bazen biraz ısrarcı olabilir ve niyetini çok açık bir şekilde ortaya koyabilir.

"Biraz biliyorum" dedi Våge. 'Nereye bakacağınızı bildiğinizde internette bulabileceğiniz inanılmaz.'

Diğer adamın sesinin telefondakinden farklı olduğunu fark etti. Ve bir şeyin kokusunu almıştı. Çocukluk tatilini, amcasının ahırını, atların terli koşum takımlarının kokusunu anımsatan bir koku. Våge midesinde hafif bir acı hissetti. Muhtemelen eski ülser, stres dönemlerinden ve kötü alışkanlıklara düşkünlükten sonra alışlageldiği gibi merhaba diyor. Ya da şimdiki gibi çok hızlı içtiğinde. Bardağı itip defteri masanın üzerine koydu.

'Söyle bana, nasıl başladı?'

Prim, amcasının aynı zamanda biyolojik babası olduğunu söylediğinde ne kadar süredir konuştuğunu bilmiyordu ama bunu ancak annesi yangında öldükten sonra öğrendiğini söyledi.

'İlk akraba çiftleşmesi o kadar da talihsiz bir durum değil, tam tersine mükemmel sonuçlar verebilir. Aile kusurlarının ortaya çıkması, ısrarcı akrabalı yetiştirme yoluyla olur. Fredric Amcamla paylaştığımız bazı ayırt edici özelliklerin olduğunu fark etmiştim. Küçük şeyler, düşünürken ikimizin de orta parmağımızı ağızımızın köşesine koymamız gibi. Ve ikimizin de olağanüstü yüksek IQ'ya sahip olması gibi daha büyük şeyler. Ancak ancak kendimi hayvanlara ve üremeye kaptırmaya başladığımda bir bağlantı olduğundan şüphelendim ve her iki DNA'mızı da test için gönderdim. Bundan çok önce intikam düşünceleri taşıyordum. Üvey babamı beni küçük düşürdüğü gibi küçük düşürecektim. Ve annemin ölümünden de dolaylı olarak sorumluydu. Ama şimdi suçlunun ikisinin olduğunu fark ettim, Fredric Amca da annemi ve beni zor durumda bırakmıştı. Ben de ona Noel için bir kutu çikolata verdim. Fredric Amca çikolataları sever. Bir alt tür enjekte ettim *Angiostrongylus cantonensis* işlerinde özellikle insan beynine çok düşkün olan ve yalnızca Kaputar Dağı sümüklüböceklerinin çamurunda bulunan bir fare akciğer kurdu var. Sonuç, artan demansla birlikte yavaş, acı veren bir ölümdür. Ama seni sıkığımı görebiliyorum. O halde kovalamayı keselim. Kendi alt türümü geliştirmek için yıllarımı harcadım. *Toksoplazma gondii* hazır olduğunda plan da oluşmaya başladı. İlk ve en büyük sorunun Markus Røed'e paraziti yerleştirecek kadar yaklaşmak olduğu ortaya çıktı. Zengin insanlara çok daha az erişilebiliyor, onlara yaklaşmak çok daha zor; bir gazeteci olarak rock yıldızlarından birkaç kelime almaya çalıştığınızda bunun hakkında her şeyi biliyor olursunuz, değil mi? Çözüm az çok tesadüfen ortaya çıktı. Ben kasabaya çok fazla giden biri değilim ama Røed'in yaşadığı çatı katında bir partinin düzenlendiğini duydum. Yukarıda... Prim pencereyi işaret etti. 'Aynı zamanda işim gereği, yağını alabileceğimi fark ettiğim bir grup yeşil kokaine rastladım. Bu ifadeye aşına mısın? Evet, gondii arkadaşlarımla karıştırdım. Fazla değil, yalnızca Røed onu tükettiğinde istenen etkiyi yaratacağından emin olmaya yetecek kadar. Planımız partiden sonra birkaç gün bekleyip sonra onu tekrar ziyaret etmektir. Bu onun benim, birincil konağın kokusunu alması ve beni reddedememesi için yeterli olurdu. Tam tersine, ondan istediğimi tam olarak yapardı çünkü o andan itibaren aklında tek bir düşünce olacaktı. Bana sahip olmak. artık olmayabilirim

istediği küçük çocuğun kıcına sahip oldu ama beyinde gondii olan hiç kimse birincil konağa karşı koyamaz.'

Aune grubu bir kez daha 618 numaralı odadaki yatağın etrafında toplanmıştı.

Harry onlara vakanın şimdi nasıl yeni bir ışık altında görüldüğünü açıklamıştı.

Øystein, "Ama bu kesinlikle doğru olamaz" diye bağırdı. 'Bertine'in dişlerinin arasında Selmer'in derisinin bir kısmı vardı. Peki bu nereden çıktı? Belki de kaybolduğu günün erken saatlerinde onu becermişti?'

Harry başını salladı. 'Onu Yeşilboynuz yerleştirdi. Tıpkı Røed'in tükürüğünü Susanne'ın göğsüne ektiği gibi.'

'Nasıl?' Truls sordu.

'Bilmiyorum. Ama yapmış olmalı. Bizi yanıltmak için yaptı. Ve işe yaradı.'

Øystein "Teorik olarak iyi" dedi. 'Ama etrafta dolaşıp DNA yerleştirmek. Bunu kim yapıyor?'

'Hımm.' Harry düşünceli bir şekilde Øystein'a baktı.

'Maalesef partide işler planlandığı gibi gitmedi.' Prim içini çekti. 'Ben sehpanın üzerindeki satırları düzenlerken, diğer satıcı, daha sonra gazetede okuyacağım adamın adı Kevin Selmer, daha önce yeşil kokaini hiç denemediğini, sadece duyduğunu anlatıyordu. Gözleri parlıyordu ve çizgiler hazır olduğuunda ilkinin çekmek için daldı. Kolunu tutup onu uzaklaştırdım; sonuçta Røed'e yetecek kadar olduğuundan emin olmam gerekiyordu. Onu pençeledim... Prim eline baktı. 'Tırnaklarımın altında kan ve deri var. Daha sonra eve geldiğimde onu aldım ve sakladım. Böyle bir şeyi ne zaman kullanabileceğinizi asla bilemezsiniz. Neyse partideki sorunlar devam etti. Røed, iki kadın arkadaşının da kendisinden önce birer satır homurdanmaları konusunda ısrar etti. Herhangi bir itirazda bulunma riskine girmek istemedim ama en azından kızlar benim ayarladığım üç çizgiden daha ince olan ikisini yapacak kadar terbiyeliydiler. Sıra Røed'e geldiğinde, karısı Helene içeri girdi ve onu azarlamaya başladı; belki de onu strese sokan ve hapşırıp kokaini püskürtmesine neden olan da buydu. Bu çok kötüydü, yanımda başka bir şey yoktu. Ben de mutfak tezgahına koştum, bir bulaşık bezi buldum ve masadaki ve yerdeki kokaini temizledim. Bulaşık bezini Røed'e gösterdi ve orada bir sıra yetecek kadar olduğunu söyledi. Ama o bunu duymadı, içinin sümük ve tükürükle dolu olduğunu ve onun yerine K'den, yani Kevin'den biraz alacağını söyledi. Kevin bana kızmıştı, ben de ona belki tadına bakabileceğini söyledim.

başka zaman. Uyuşturucu kullanmadığını ancak herkesin bir kez test yapması gerektiğini söyledi. Bana adını ya da nerede yaşadığını söylemedi ama kendi kokainimin birazını onunkıyla takas etmek istersem normal çalışma saatlerinde onu Jernbanetorget'te bulabileceğimi söyledi. Evet dedim, onu bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Her halükarda, parti bir fiyaskoydu ve buzdolabının kapısında bir şey fark ettiğimde bezi durulayıp bırakmak için mutfak tezgahına geri döndüm. Bir tiyatro bileti *Romeo ve Juliet*. Røed'in karısının çatı terasında bazılarımıza dağıttığı gibi. Bana verileni hiç kullanma niyetinde olmadan cebime tıkmıştım ve Kevin'in de bir tane aldığını görmüştüm. Neyse, ben orada dururken zihnim bir B planı oluşturmaya başladı. Ve zihnim hızlı çalışıyor, Våge. Bir beynin baskı altındayken bu kadar ileriye düşünebilmesi inanılmaz. Benimki de söylediğim gibi hem hızlı hem de baskı altındaydı. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, bir dakikadan fazla, belki de iki dakikadan fazla. Daha sonra bezi cebime tıktım ve kızların yanına yaklaştım. Önce biri, sonra diğeri. Onlara verdiğim kokainden sonra bana karşı olumlu bir tutum takındılar ve mümkün olduğu kadar çok bilgi için onları pompaladım. Kişisel şeyler değil ama onları nerede bulabileceğimi bana söyleyebilecek türden şeyler. Susanne neden hala yüz maskesi taktığımı merak etti. Bertine daha fazla kokain istiyordu. Ancak her iki durumda da başka adamlar içeri girdi ve onların benim gibi birinden çok onlarla ilgilendikleri açıldı. Ancak eve mutlu döndüm; sonuçta parazitlerin beyinlerine ulaşmasının ve kokumu aldıklarında bir erkek grubunun önünde küçük kızlar gibi çığlık atmalarının yalnızca birkaç gün süreceğini biliyordum.' Prim güldü ve kadehini Våge'a kaldırdı.

'O halde soru şu ki' dedi Harry, 'Yeşilboynuz'u aramaya nereden başlayacağız?'

Truls homurdandı.

'Evet Truls?'

Truls konuşmayı başaramadan birkaç ses daha çıkardı. 'Eğer yeşil kokain ele geçirmeyi başardıysa, analize gönderilmeden önce ele geçirmenin yakınında bulunan kişileri kontrol etmemiz gerekiyor. Bununla havaalanındaki ve delil deposundaki insanları kastediyorum. Ve evet, ben ve onu Gardermoen'dan Polis Merkezine götürülenler. Ama aynı zamanda onu kanıt deposundan Krimteknisk'e taşıyan adamlar da var.'

"Vay be," dedi Øystein. 'Bu ele geçirmenin ÷lkeye gelen tek yeşil kokain partisi olduğundan emin değiliz.'

"Truls haklı" dedi Harry. 'Önce ışıhta arayacağız.'

Prim içini çekerek, "Şüphelendiğim gibi, Røed'e yaklaşmak için bir şansım daha olmadı," dedi. 'Sahip olduğum tüm parazitleri kokaine karıştırmıştım ve kendi vücudumdakiler bağışıklık sistemim ve hafif dozda böcek ilacı tarafından öldür÷lmüştü. Yani, Røed'i enfekte etmek için, bağışıklık sistemleri onlara zarar vermeden önce kızların parazitlerini bulmam gerekiyordu. Yani kızların bir kısmının beynini ve gözlerini yemek zorunda kaldım. Susanne'ı seçtim çünkü onun antrenman yaptığı spor salonunu biliyordum. İnsanın koku alma duyusunun fareninki kadar güçlü olduğu göz önüne alındığında, çekiciliğimi biraz artırmak zorunda kaldım. Bu yüzden kendi dışkımdan damıtılmış bağırsak sıvısını kendime sürdüm.'

Prim genişçe gülümsedi ve başını kaldırdı. Våge gülümsemeye karşılık vermedi, sadece ona inanamıyormuş gibi görünen bir ifadeyle baktı.

'Onu spor salonunun dışında bekledim ve heyecanlandım. Paraziti genellikle insanlardan çeken tilki ve geyik gibi hayvanlar üzerinde test etmişim ve onlar bana, özellikle de tilkilere ilgi duyuyorlardı. Ancak insanlar üzerinde işe yarayıp yaramayacağından emin olamadım. Dışarı çıktı ve ondan etkilendiğini hemen anlayabildim. Onunla Skullerud'daki orman yollarının yanındaki otoparkta buluşmayı ayarladım. Zamanında gelmeyince hata mı yaptım, bağırsaklarımın kokusu artık burun deliklerinde yokken aklını başına toplayıp toplamadığını merak ettim. Ama sonra ortaya çıktı ve çok sevindim, inan bana.'

Prim sanki suya dalmaya hazırlanıyormuş gibi birasından bir yudum aldı. Kol kola ormana doğru yürüdük ve yoldan biraz uzaklaşınca patikadan ayrılıp seks yaptık. Sonra boynunu kestim.' Prim gözyaşlarının aktığını hissetti ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. 'Bu noktada daha fazla detaydan hoşlanabileceğinizin farkındayım ama sanırım bazı kısımları gizlemiş olmalıyım. Her neyse, ayrıca Røed'in göğsüne sürdüğüm bir şişe tükürüğü de yanımda getirmiştim. Polis onu bulmadan önce tükürüğün yağmurda akıp gitmemesi için vücudunun üst kısmını giydirdim. Tükürmek o zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu ama sadece işleri karmaşıktırmaya hizmet ediyordu.' Birasından bir yudum aldı. 'Bertine konusunda da durum oldukça benzerdi. Onunla bir barda tanıştım, bana sık sık gittiğini ve onunla Grefsenkollen'de buluşmayı ayarladığını söyledi. Arabayla geldi ve ondan telefonunu bırakıp arabamda bir maceraya çıkmamda bana eşlik etmesini istediğimde hiçbir çekincesi yoktu, sadece saf şehveti vardı. O

enfiye mermisi dediği bir Şey getirdi, kokaini soluduğunuz bir çeşit mini karabiber değirmeni. Beni koklamaya ikna etti. Onu arkadan tutup boynuna deri bir kayiŐ takmak istediğimi söyledim. Hiç Şüphe yok ki bunun bir seks oyunu olduğunu varsayarak yapmama izin verdi. Onu boğmak düŐündüđümden biraz daha uzun sürdü. Yine de sonunda nefes almayı bıraktı.'

Prim derin bir i çekti ve başını salladı. Bir gözyaŐını sildi.

"Şunu belirtmeliyim ki, polisin bende bulabileceği izleri ortadan kaldırmak için çok dikkatli davrandım, bu yüzden burnumdan alınan DNA'nın içeriye girmiş olabileceğini düşünerek onun enfiye kurŐunun aldım." O zamanlar bunu daha sonra kullanacağımı bilmiyordum. Tesadüfen Şunu öđrenmiŐtim; eğer birini öldürüp beynini ve gözlerini ele geçirecekseniz, kafasının tamamını eve götürmenin çok daha akıllıca olacağını.'

Prim masanın altında ayaklarını uzattı, sanki uyuyacakmıŐ gibi hissettiler.

'Sonraki haftalarda beyin ve gözlerden küçük parçalar yedim. Red'e çok yakın bir mesafeye yaklaŐmayı beklerken sinir bozucu derecede kısa ömürlü parazitlerin üremesini sürdürmem gerekiyordu. Birkaç kez bu masaya oturdum ve uğrayıp konuşabilir miyiz diye sormam gerektiğini düşündüm. Ama o hiç evde olmadı, sadece Helene'in gelip gittiğini gördüm. Belki başka bir yerde yaŐıyordu ama nerede olduğunu asla öğrenemedim. Bu arada beyinleri yemiŐtim, parazitler ölmüştü, bu yüzden yeni bir fareye ihtiyacım vardı. Helene Red. Markus Red'i ondan alırsam bunun en azından belli bir miktar acıya neden olacağını düşündüm. Ve ona yaklaŐabileceđim iki yer biliyordum. Ulusal Tiyatro'da buzdolabı kapısındaki bilet tarihinde. Ve Danielle's diye bir yerde. Susanne'a sorduğumda bana Markus Red ile ilk orada tanıştığını söyledi. Ve Helene Red'in neden hâlâ o pazartesi öğle yemeklerine gittiğini anlayamıyordu; ne de olsa büyük balığını çoktan yakalamıştı. Ben de pazartesi günü gittim ve tabii ki Helene Red geldi. Ona partide gördüğüm içkinin aynısını, kirli martini ısmarladım ve içine uygun dozda gondii suyu döktüm. Sonra garsonu çağırdım, ona iki yüz kronluk bir banknot verdim ve içkiyi onun masasına götürmesini söyledim. Ona başka bir göndericiyi işaret etmesini, bunun arkadaşlar arasında bir Şaka olduğunu söyledim. İtiğini görene kadar bekledim ve sonra ayrıldım. Aralığın ne zaman olduğunu öğrendim *Romeo ve Juliet* oditoryuma girmek için yalnızca bir bilete ihtiyacınız vardı, herhangi biri arada olduğunda içeri girip seyircilerin arasına karıŐabilirdi. Ben de kendimi oldukça deneyimli hissettiğim Şeyi yaptım, içeri girdim ve onu aldım ve...'

Prim yüzünü buruşturdu ve tek ayağıyla tekme attı. arptığı şeyin masanın ayağı mı yoksa Våge'nin ayağı mı olduğunu bilmiyordum. 'Ertesi gün bulundu ve Røed gözaltına alındı. İşte o zaman kendimi ayağımdan vurduğumu fark ettim. Acı çekmesini istediğim için oraya gideceğini garantilemiştim ama sonra muhtemelen aylarca orada oturacağını söylediler. Dolayısıyla bu sorunu çözmem gerekiyordu. Neyse ki bu bende var...'

Prim parmağını alnına vurdu.

'Bunu kullandım ve Røed'in yerini alabilecek başka bir masum insan buldum. Kokain satıcısı Kevin. Sonuçta yeşil kokaini denemeye o kadar hevesliydi ki. O mükemmeldi.'

Cuma

Toplamak

PRİM OFİSE BAKTIÇETE yavaş yavaş kendi bardağını çevirirken cuma gününü kutluyor.

'Ayrıca küçük bir deri parçam da korunmuştu. Kevin Selmer'in ön kolundaki deri. Doku örneğini aldığım tek kişi o değildi; bunlar benim topladığım ve bazen mükemmel paraziti geliştirmek için projemde kullandığım şeylerdi. Bir kürdan yardımıyla Bertine'in kafatasındaki iki dişin arasına bir deri parçası yerleştirdim. Daha sonra delillerin polisin eline geçmesini sağladınız. Ancak er ya da geç cesetlerde gondii parazitinin bir çeşidinin bulunduğu keşfedileceğini umuyordum. Ve eğer birisi bağlantıyı anlarsa, birincil ana bilgisayar aramaya başlayacaktı. Kevin'in hem katil hem de birincil konukçu gibi görünmesini sağlayabilir miyim? Biraz kendini beğenmiş gibi görünüyorsam özür dilerim ama çözüm basit olduğu kadar ustacaydı. Ölümcül olduğu garanti bir doz olan yeşil kokain ve gondii karışımı hazırladım, bunu Bertine'in enfiye mermisine koydum ve partide kararlaştırdığım takası yapmak için Jernbanetorget'e Kevin'in yanına gittim. Özellikle pazarlığa enfiye kurşununu ona verdiğimde çok heyecanlandı. Ölmeden önce midesinde çekmiş olduğu acıları sadece hayal edebiliyorum, hiç şüphem yok ki kendimi de bilinçsiz hale getirmek için başımı duvara vururdum.'

Prim bira bardağının geri kalanını bitirdi.

'Bu uzun bir monologdu, benim hakkımda bu kadarı yeter, Terry. Nasılsın?' Prim masanın üzerinden eğildi. Gerçekten öyle. Kendini... felçli mi hissediyorsun? Çünkü bu kadar güçlü bir gondi konsantrasyonu içeren bir birayı içtiğinizde bu çok hızlı gerçekleşir. Kevin'inkinden bile daha güçlü. Birkaç dakika sonra parmağınızı bile kaldıramazsınız. Yapmamak

ses de. Ama hala nefes aldığını görebiliyorum. Kalp ve solunum yetmezliği aslında en son meydana gelen şeylerdir. Elbette beyin de çalışmayı bırakır. Yani bunu duyabildiğini biliyorum. Evinin anahtarlarını alıp bilgisayarını alacağım. Onu ve telefonunu fiyorta at.'

Prim dışarıya baktı. Gün ışığı azalmaya başlamıştı. 'Bakın, üvey babamın dairesinde bir ışık yanıyor. Artık tek başına olacak. Bir ziyaretçinin hoşuna gideceğini mi sanıyorsun?'

Markus Røed kapının çalındığını duyduğunda saat altı buçuku biraz geçiyordu.

'Birini mi bekliyorsun?' diye sordu iki korumadan büyüğü.

Røed başını salladı. Koruma oturma odasından koridora ve dahili telefona doğru yürüdü.

Røed odadan çıktıktan sonra bu fırsattan yararlandı. 'Peki koruma olarak çalışmayı bitirdikten sonra ne yapmak istiyorsun?' Genç adam ona baktı. Uzun kirpikleri ve yumuşak kahverengi gözleri vardı. Gereksiz derecede büyük kasları, saf, çocuksu bir tavırla telafi ediliyordu. Biraz iyi niyet ve hayal gücü de eklenseydi, kendisinden beş ya da altı yaş daha genç sayılabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi bakışlarının oturma odasında dolaşmasına izin vererek. Muhtemelen kurslarda onlara öğretilen bir şey vardı: müşteriyle gereksiz konuşmamak ve evin rahat kozasında kilitli kapılar ardında otururken bile sürekli çevreyi kontrol etmek.

'Gelip benim için çalışabilirsin, biliyorsun değil mi?'

Genç adam kısa bir süre Røed'e baktı ve Røed küçümsemeye, tiksintiye benzer bir şey gördü. Sonra cevap vermeden genç adam tekrar odayı taramaya başladı. Røed kendi kendine küfretti. Lanet yavru, kendisine ne teklif edildiğini anlamadı mı?

Koridordan gardiyan, "Seni tanıdığını söyleyen bir adam" diye seslendi.

"Krohn mu?" Røed geri aradı.

'HAYIR.'

Røed kaşlarını çatı. Haber vermeden evine uğrayacak birini düşünemiyordu.

Korumanın geniş bir duruş sergilediği ve video ekranını işaret ettiği salona çıktı. Sokağın aşağısındaki giriş kapısının üzerindeki kameraya bakan genç bir adam vardı. Røed başını salladı.

Koruma, "Ondan gitmesini isteyeceğim" dedi.

R ed ekrana baktı. Adamı daha önce görmemiş miydi, az önce? O zaman da, uzun zaman önce olan bir şeyi tanıyıp, onu anıları hatırlatan başka bir yüz olarak görmemiş miydi? Ama şimdi orada dururken, acaba...

"Bekle," dedi R ed ve elini uzattı.

Koruma ona ahizeyi verdi. "İçeriye d n n" dedi R ed.

Koruma kendisine söyleneni yapmadan önce bir an tereddüt etti. 'Sen kimsin ve ne istiyorsun?' dedi R ed dahili telefona. Kulağa amaçladığından daha olumsuz geliyordu.

'Merhaba baba. Bu senin üvey oğlun. Ben de sadece seninle konuşmak istedim.'

R ed'in nefesi kesildi. Hiç şüphe yoktu. Pek çok rüyadan gelen  ocuk, pek çok kabusun ortaya çıkmasından duyulan korku. Hayır, o  ocuk değildi ama oydu. Bütün bu yıllardan sonra. Konuşmak? Bu pek iyiye işaret değildi.

"Biraz meşgulüm" dedi R ed. 'önceden aramalıydın.'

Adam kameraya "Biliyorum" dedi. 'İletişime geçmeyi planlamıyordum, bugün karar verdim. Görüyorsunuz, yarın uzun bir yolculuğa çıkıyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Sorunları   z lmeden bırakmak istemedim baba. Bağışlama zamanı geldi. İçimden kurtulmak için seni son bir kez yüz yüze görmek zorunda kaldım. Bunun ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum. Birkaç dakikadan fazla sürmesine gerek yok ve eğer yapmazsak ikimiz de pişman olacağız, bundan eminim.'

R ed dinledi. Bu derin sesi ne o zaman ne de yakın zamanda duymamıştı. Gaustad'daki evdeki son günlerine dair hatırladığı kadarıyla çocuğun sesi yeni yeni kırılmaya başlamıştı. Elbette bir gün ortaya çıkıp başına dert açabileceği düşüncesi aklından geçmişti. Bu, bir kişinin sözüne karşı diğerinin sözü olurdu ve herhangi bir sözde cinsel istismarın meydana geldiğini doğrulayabilecek tek kişi bir yangında can vermişti. Ancak bir iddianın ortaya çıkması bile itibarına zarar verecektir. Bu ülkedeki insanların k  mseyerek ifade ettiği gibi, cepheyi lekeleyin. Çünkü Norveç, aile namusu gibi kavramların toplumsal kanlı demokrasi tarafından aşındırıldığı bir ülkeydi, çünkü artık çoğu insanın ailesi devletti ve k  k bireylerin eşitlerinden, sosyal demokrasinin bilgiden yoksun gri kitlesinden başka hesap verecek kimsesi yoktu. gelenek. Adının R ed olması farklıydı ama bu da bir şeydi

ortalama vatandaş asla anlayamaz. Aile adını çamura sürüklemek yerine, kendi canınıza daha çabuk son vermeniz beklentisini anlayın. Peki ne yapmalı? Karar vermesi gerekiyordu. Üvey oğlu yeniden ortaya çıkmıştı. Røed boştaki eliyle alnını sildi. Ve korkmadığını görünce hayrete düştü. Sanki tramvay neredeyse onu eziyordu. Artık bu kadar korktuğu şey sonunda gerçekleşiyordu, neden bu onu daha fazla korkutmuyordu? Peki ya birlikte konuşsalar? Eğer üvey oğlunun niyeti kötüyse konuşmak durumu daha da kötüleştirmeyecekti. Ve en iyi ihtimalle bu sadece bir bağışlama meselesiydi. Hepsi unutuldu, teşekkürler ve elveda, belki geceleri daha iyi uyuyabilirdi. Dikkat etmesi gereken tek şey, kendisine karşı kullanılabilecek bir şeyi doğrudan veya dolaylı olarak söylememek, itiraf etmemekti.

"Sana on dakika verebilirim" dedi Røed ve sokak kapısını açan düğmeye bastı. 'Asansörü en üst kata çıkarın.'

Ahizeyi yerine koydu. Çocuk kayıt yapmayı planlıyor olabilir mi? Oturma odasına döndü. 'Ziyaretçileri arar mısınız?' korumalara sordu.

"Her zaman" dedi yaşlı olan.

'İyi. Kendisine herhangi bir mikrofon bağlı olup olmadığını kontrol edin ve o gidene kadar telefonunu saklayın.'

Prim televizyon odasındaki yumuşak bir koltukta oturmuş Markus Røed'e bakıyordu. Korumalar kapı aralık halde dışarıda duruyorlardı.

Korumalarının olduğunu öğrenmek sürpriz olmuştu ama pek de önemli değildi. Önemli olan onu tek başına tutabilmesiydi.

Elbette her şey daha kolay hale getirilebilirdi. Markus Røed'i öldürmek ya da ona fiziksel zarar vermek isteseydi bu çok zor olmazdı; ne de olsa, ancak şimdi korumaları vardı ve Oslo gibi bir şehirde şehir sakinleri o kadar safça güveniyorlardı ki, kimse sokakta tanıştıkları adamın ceketinin altında silah olabileceğini düşünmüyordu. Bu sadece olmuyor. Markus Røed'in başına da gelecek olan şey bu değildi. Bu yeterli olmaz. Evet, onu vurmak daha kolay olurdu ama üvey babası için planladığı intikam, ona hayalinde verdiği hazzın küçücük bir kısmını bile vermiş olsa, bütün çabalara değerdi. Çünkü Prim'in bestelediği intikam bir senfoniye benziyordu ve doruğa ulaşan bir kreşendo yükseliyordu.

Markus, "Annenin başına gelenler için üzgünüm" dedi. Prim'in onu açıkça duyabileceği kadar yüksek, koridordaki korumaların onu yakalayamayacağı kadar alçak.

Prim iri adamın sandalyede oturmaktan rahatsız olduğunu görebiliyordu. Parmakları kol dayanaklarındaki malzemeyi karıştırıyor, burun delikleri genişliyor. Bu bağırsak sıvılarının kokusunu yakaladığı kesin bir işaretti. Büyümüş gözbebekleri Prim'e, koku sinyallerinin beyne çoktan ulaştığını, orada üremeye hevesli parazitlerin birkaç gündür orada bulunduğunu söyledi. Kendi deyimiyle, küçük bir sanat eserinin sonucu. Partide üvey babasına hastalığı bulaştırmaya yönelik ilk plan ters gidince, Prim doğaçlama yapmak ve yeni bir plan yapmak zorunda kalmıştı. Ve bunu gerçekleştirmiş, herkesin, avukatların, polis, hatta Harry Hole'un önünde Markus Røed'e bulaştırmıştı.

Markus Røed saatine baktı ve hapşırdı. 'Seni aceleye getirmek istemem ama dediğim gibi zamanım kısıtlı, bu yüzden kısa konuşmamız gerekiyor. Hangi ülkeye seyahat ediyorsun...'

"Seni istiyorum" dedi Prim.

Üvey babası sandalyede öyle bir sıçradı ki çenesi titredi.

'Üzgünüm, ne?'

'Bunca yıldır seni hayal ettim. Bunun taciz olduğuna hiç şüphe yok, ama ben... yani, sanırım bundan hoşlanmayı öğrendim. Ve tekrar denemek istiyorum.'

Prim doğrudan Markus Røed'in gözlerinin içine baktı. Parazit dolu beynin arkalarında çalıştığını ve yanlış sonuçlara vardığını gördü: *Biliyordum! Çocuğun hoşuna gitti, sadece ağlıyormuş gibi yapıyordu. Yanlış bir şey yapmadım; tam tersine, yalnızca birisine benim sevdiğim şeyi sevmeyi öğrettim!*

'Ve bence bunu mümkün olduğunca önceki haline benzer hale getirmeliyiz.'

'Benzer?' Markus Røed dedi. Heyecandan boğazı zaten düğümlenmişti. Toksoplazmozun paradoksu buydu; cinsel dürtü -ki bu aslında üreme arzusudur- ölüm korkusunu nasıl bastırır, tehlikeleri görmezden gelir, enfekte varlığa o hoş, umutsuz tünel görüşünü, kedinin ağzına giden bir tüneli verir.

Prim, "Ev," dedi. 'Hala orada. Ama yalnız gelmeniz gerekiyor, korumalarınızı gözden kaçırmanız gerekiyor.'

'Yani...' Markus yutkundu. '...*Şimdi?*'

'Elbette. Seni görebiliyorum... Prim öne doğru eğildi ve elini diğer adamın kasıklarına koydu. '... istemek?'

R ed'in çenesi kontrolsüz bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyordu.

Prim ayağı kalktı. 'Nerede olduğunu hatırlıyor musun?' Markus

R ed yalnızca başını salladı.

'Peki yalnız mı geleceksin?' Başka

bir baş sallama.

Prim, Markus R ed'e nereye gittiğini ya da kiminle buluşmayı planladığını kimseye söylememesini söylemesine gerek olmadığını biliyordu. Toksoplazmoz, enfekte kişiyi azgın ve korkusuz hale getirir, ancak aptal değildir. Yani, akıllarına gelen tek şeyi potansiyel olarak engelleyebilecek bir şey yapacakları anlamında aptal değiller.

Prim, "Sana otuz dakika veriyorum," dedi.

Yaşlı koruma Benny on beş yıldır bu işin içindeydi.

Kapıyı açtığında ziyaretçinin maske taktığını gördü. Benny, genç korumanın onu okşamasını izledi. Ziyaretçinin üzerinde bir dizi anahtar dışında silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Ne cüzdanı ne de herhangi bir kimliği vardı. Adını Karl Arnesen olarak verdi ve her ne kadar o anda uydurduğı bir şeymiş gibi görünse de R ed bunu kısa bir baş hareketiyle onaylamıştı. Ziyaretçi, R ed'in isteğı üzerine cep telefonundan kurtuldu ve Benny, TV odasının kapısının hafifçe açık kalması konusunda ısrar etti.

Bu genç 'Arnesen'in televizyon odasından çıkması, cep telefonunu alması ve daireyi terk etmesi sadece beş dakika sürdü - en azından Benny'nin daha sonra polise verdiğı ifadede vereceğı süre bu kadardı. R ed televizyon odasından seslenerek yalnız kalmak istediğini söyledi ve kapıyı kapattı. Benny'nin kapıyı  alması ve Johan Krohn'un kendisiyle konuşmak istediğini söylemesi beş dakika daha sürdü. Ama Benny cevap alamadı ve kapıyı açtığında odanın boş olduğunu ve terasa açılan pencerenin açık olduğunu gördü. Gözleri sokağı inen yangın merdiveninin kapısına takıldı. Bu pek de büyük bir gizem değildi; müşteri son bir saat içinde    kez, Benny ya da meslektaşının Torggata ya da Jernbanetorget'e gidip biraz kokain alması halinde olağanüstü iyi para ödeyeceğini ima etmişti.

Cuma

Kanlı ay

MARKUS ÇIKTIYolun sonundaki kapının yanında taksi.

Oslobukta'da arabaya bindiğinde taksi şoförünün ona sorduğu ilk şey parası olup olmadığı olmuştu. Markus'un gömleğinin üzerine ceketini giymediği ve ayağında terlik olduğu göz önüne alındığında makul bir soruydu bu. Ama her zamanki gibi kredi kartı yanındaydı; ne olursa olsun kartsız kendini çıplak hissediyordu.

Kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı. Çakıl taşlı yolda yürüdü, zirveye ulaştı ve alacakaranlıkta yarı yanmış evin orada durduğunu görünce biraz şok oldu. Molle'u ve o aptal Prim lakaplı çocuğu bıraktığından beri buraya gelmemişti. Onun öldüğünü gazetede okumuş, cenazeye gitmişti ama evin bu kadar ağır hasar gördüğünü bilmiyordu. Sadece sahneyi inandırıcı bir şekilde canlandırmalarına yetecek kadar arka planın korunmasını umuyordu. O zamanlar ne yaptıklarını ve birbirlerine karşı ne olduklarını yeniden canlandırın. Gerçi onun bu çocuğa ne yaptığını yalnızca Tanrı biliyordu.

Røed eve doğru yürümeye başladığında ön kapıdan çıkan bir figür gördü. Bu o idi. Røed'in televizyon odasında çocuğun karşısında otururken hissettiği arzu çok büyüktü, neredeyse kontrolünü kaybetmesine ve hamle yapmasına neden oluyordu. Ama hayatında bu tür şeyleri pek çok kez yapmıştı ve neredeyse paçayı sıyırmıştı. Artık arzusunun kontrol altında olduğunu, mantıklı düşünmeyi mümkün kılacak kadar kontrol altında olduğunu hissediyordu. Prim'le ilgili bunca yıldır biriktirilen anılardan sonra hâlâ arzu o kadar güçlüydü ki artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Karşılama anlamında elini uzatan ve gülümseyen genç adamın yanına yürüdü. Şu ana kadar Røed'in aklından geçmemişti ama iki büyük,

Kemirgen benzeri ön dişler gitmişti ve çocuğun bir sıra güzel, düzgün dişleri vardı. Yanılsama olsun diye, çocukluk dişlerini tercih ederdi ama yaklaşıp eve girer girmez bunu unuttu.

Küçük bir şok daha. Koridor, oturma odası, her şey siyah ve yanmış. Bölme duvarları kaldırılarak her şey daha açık hale getirildi. Adam - oğlan - onu doğrudan zemin kattaki odası olan boşluğa götürdü. Røed sevinçten ürpererek ışığa ihtiyacı olmadığını fark etti; gecenin karanlığında merdivenin alt kısmından çocuğun odasına kadar olan bu basamakları o kadar çok yürümüştü ki bunu gözleri kapalıyken bile yapabilmişti.

Çocuk, telefonunun fenerini parlatarak, "Soyunun ve oraya uzanın" dedi.

Røed pis şilteye ve demir yatağın yanmış iskeletine baktı.

Ve kendisine söyleneni yaptı ve kıyafetlerini yatak başlığının üzerine koydu. "Her şey" dedi çocuk.

Røed külotunu çıkardı. Çocuk elini tuttuğundan beri ereksiyonu uzamıştı. Røed hükmetmeyi değil hükmetmeyi severdi. Zaten bu noktaya kadar değil. Ama şimdi emir veren sesin, tüylerini diken diken eden soğuşun, çocuk tamamen giyinikken çıplak olmanın verdiği aşağılanmanın tadını çıkarıyordu. Yatak idrar kokuyordu ve sırtı ıslak ve soğuktu.

'Hadi bunları giyelim.' Røed kollarının yukarıya doğru çekildiğini ve bileklerinde bir şeyin sıkıldığını hissetti. Yukarıya baktım. Çocuğun telefonundan gelen ışıktaki ellerinin deri kayışlarla yatak başlığına bağlandığını gördü. Sonra aynı şey ayakları için de geçerli. Çocuğun insafına kalmıştı. Aynı şekilde çocuk da onun insafına kalmıştı.

"Gel," diye fısıldadı Røed.

"Daha fazla ışığa ihtiyacımız var" dedi çocuk. Røed'in cep telefonunu yatak başlığındaki ceketten almıştı. 'Kod nedir?'

"Göz tanıma..." Røed, ekran yüzünün önünde belirmeden önce söze başladı.

'Teşekkürler.'

Røed iki ışık kaynağı nedeniyle kör olmuştu ve iki telefon arasındaki figürü fark edene kadar çocuğun ne yaptığını görememişti. Baş yüksekliğinde iki ayak üzerine monte edilmiş olmaları gerektiğini fark etti. Oğlan

daha eski. Erkek olmuştu. Ama hâlâ Røed'in onu isteyebileceği kadar gençti. Açıkça. Ereksiyon hali kusursuzdu ve sesindeki titreme, fısıldadığı zamanki soğuk kadar heyecana da borçluydu: 'Gel! Bana gel oğlum!'

'Önce bana sana ne yapmamı istediğini söyle.' Markus

Røed kuru dudaklarını ıslattı. Ve ona söyledim.

"Bir daha söyle," dedi çocuk, pantolonunu indirip elini hâlâ sarkık olan penisinin etrafına yerleştirerek. 'Bu sefer adımı kullanmadan.'

Røed şaşkına dönmüştü. Ama adil olmak gerekirse, Salı günkülerin birkaçından fazlası bu kişisel olmayan olaya kapılıp, kişiyi bütünüyle görmek yerine, büyük bir delikte sert bir siki tercih ediyorlardı. Neyse ki. Herhangi bir isim söylemeden istek listesini tekrarladı.

Işıkların arasındaki adam şimdi mastürbasyon yaparken, "Ben küçük bir çocukken bana ne yaptığını söyle bana" dedi.

'Sadece buraya gel ve kulağına fısıldamama izin ver...'

'Söyle bana!'

Røed yutkundu. Yani kendisi böyle istiyordu. Doğrudan, kaba, sert bir ton ve göz kamaştırıcı bir ışık. İyi. Røed'in yalnızca kendi alıcısını ayarlaması ve aynı frekansta iletim yapması gerekiyordu. Tanrım, ona sahip olmak için her şeyi yapardı. Røed ilk başta tereddütle etrafta dolaşmaya başladı ama bir süre sonra gitmeye başladı. Ona söyledim. Direkt olarak. Detayda. Ve frekansı buldum. Kendi sözleriyle, bunların canlandırdığı anılardan uyandırılmıştı. Nasıl olduğunu anlattım. 'Tecavüz' gibi kelimeler kullanmıştı, hem öyle olduğu için hem de hem kendisinin hem de çocuğun heyecanını daha da arttırdığı için inliyordu zaten, artık görünmese de birkaç adım geri çekilip içeri girmişti. Işığın ardındaki karanlık. Røed ona her şeyi anlatmıştı; ayaklarının ucuna basarak birinci kata çıkmadan önce penisini çocuğun yorganına nasıl sildiğine kadar.

'Teşekkürler!' dedi çocuk, sesi keskindi. Bir ışık söndürüldü ve diğerinin ışığına adım attı. Pantolonunu yukarı çekmişti, tamamen giyinmişti. Røed'in telefonunu tutuyordu ve içine bir şeyler kaydediyordu.

'N-ne yapıyorsun?' Røed inledi.

Çocuk, 'Son video kaydını tüm bağlantılarınızla paylaşıyorum' dedi. 'Siz... onu kaydettiniz mi?'

'Telefonunda. Görmek istemek?' Çocuk telefonu Røed'in önüne kaldırdı. Ekranda kendini gördü; altmışlı yaşlarında, solgun, sert ışıpta neredeyse bembeyaz, iri yapılı bir adam, kirli bir yatağın üzerinde ereksiyon halinde yatıyor, hafifçe sağa doğru gidiyordu. Bu sefer maskesi yok, kimliğini gizleyecek bir şey yok.

Ve heyecandan biraz kalın ama aynı zamanda bir zil kadar net olan ses, diğerk adamın bu sözleri duymasını sabırsızlıkla bekliyordu. Klibin, izleyicinin ellerinin ve ayaklarının karyola direklerine bağılı olduğunu göremeyeceğı şekilde çerçvelendiğini fark etti.

Çocuk, 'Bunu hazırladığım kısa bir mesajla birlikte gönderiyorum' dedi. 'Dinlemek.*Selam Dünya. Son zamanlarda çok düşündüm ve yaptıklarımla artık yaşayamayacağıma karar verdim. Bu yüzden Molle'ün kaldığı evde kendimi yakarak öldüreceğim. Güle güle.*Ne düşünüyorsun? Tam olarak şiir gibi değil ama açık ve net, değil mi? Bunu, gece yarısından hemen sonra alabilmeleri için, gecikmeli olarak kişiler listenize göndereceğim.'

Røed bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudaklarının arasına bir şey sıkıştırılmadan önce tek kelime etmeyi başaramadı.

Prim, Bulgar'ın geride kalan yünlü çoraplarından birini tıktığı bandı Røed'in ağzına yapıştırarak, "Yakında tanıdığın herkes senin ne kadar sapık bir domuz olduğunu anlayacak," dedi. 'Ve bir iki gün sonra dünyanın geri kalanı da bunu öğrenecek. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?'

Cevapsız. Sadece bir çift kocaman açık göz ve yanaklardan süzülen gözyaşları.

"İşte, orada," dedi Prim. 'Sana biraz teselli vereyim baba. Seni dışarı atıp sonra kendi canımı alacağım ve halkın aşağılanmasıyla yaşamana izin verecek olan orijinal planımı uygulamayacağım. Çünkü sonuçta yaşamak istiyorum. Görüyorsun, sevdiğim bir kadın buldum. Ve bu gece evlenme teklif edeceğim. Bak bugün ona ne aldım.'

Prim bordo rengi kadife kaplı kutuyu pantolonunun cebinden çıkarıp açtı. Yüzüğün üzerindeki küçük elmas, standdaki telefonun fenerinin ışığında parlıyordu.

'Bunun yerine uzun ve mutlu bir hayat yaşamaya karar verdim, ancak bu tabii ki kimliğimin açığa çıkmamasını da gerektiriyor. Bu da benim yerime bilenlerin ölmesi gerektiğı anlamına geliyor.*Sen*ölmeli baba. Bunun başlı başına yeterince zor olduğunun farkındayım, bunu ailenizin adının mahvoldüğünü bilerek yapmanın bir sakıncası yok. Annem bana bu tür şeylerin senin için ne kadar önemli olduğunu söyledi. Ama en azından aşağılanmayla yaşamak zorunda değilsin. Bu çok hoş, değil mi?'

Prim, Røed'in gözyaşlarından birini işaret parmağıyla sildi ve yaladı. Edebiyatta acı gözyaşlarını yazmışlar ama aslında bütün gözyaşlarının tadı aynı değil miydi?

'Kötü haber şu ki, aşağılanmaktan kaçınmanı telafi etmek için seni yavaş yavaş öldürmeyi planlıyordum. İyi haber şu ki seni öldürmeyeceğim çok Sevgilimle çok yakında bir randevumuz olduğu göz önüne alındığında yavaş yavaş.' Prim saati kontrol etti. 'Oops, duş almak ve üstümü değiştirmek için eve gitmem gerekiyor, o yüzden buradan başlasak iyi olur.'

Prim yatağı iki eliyle tuttu. İki ya da üç sert çekmenin ardından onu Røed'in altından çekmeyi başardı; vücudunun ağırlığı üzerlerine indiğinde demir yatak yayları gıcırdamaya başladı. Prim kararmış tuğla duvara doğru yürüdü ve bidonun yanındaki kamp sobasını getirdi. Kamp sobasını yatağın altına, üvey babasının başının tam altına koydu, gazı açıp yaktı.

'Hatırlıyor musun bilmiyorum ama bana Noel hediyesi olarak verdiğin Komançiler hakkındaki kitaptaki en iyi işkence yöntemi bu. Kafatası tenceredir ve bir süre sonra beyniniz köpürmeye ve kaynamaya başlayacaktır. Teselli, parazitlerin senden önce ölecek olmasıdır.'

Markus Røed kıvranıyor ve debeleniyordu. Demir yaylardan bazıları derisini deldi ve kül kaplı zemine kan damlaları düştü. Ve sonra sırtından da ter damlamaya başladı. Prim, yün çorabın arkasından çığlık atmaya çalışan Markus Røed'in boynundaki ve alnındaki damarların çıkmasını izledi.

Prim onu izledi. Bekledi. Yutulmuş. Çünkü içinde hiçbir şey olmuyordu. Yani bir şeyler oluyordu ama olması gerektiği gibi değildi. Evet, hayalindeki kadar tatlı olmasa da intikam için hazırlanmıştı ama bu değildi. Tadı üvey babasının acı gözyaşlarına benzeyeceğinden değil. Bu şekilde hissetmek hayal kırıklığından çok şok etkisi yarattı. Orada yatan adama üzüldü. Çocukluğunu mahveden ve annesinin intihar etmesinden sorumlu olan adam. Böyle hissetmek istemiyordu! Bu onun hatası mıydı, onun hayatına aşkı getirdiği için miydi? İncil'de Sevginin en büyük şey olduğu söylenir. Bu doğru muydu, intikamdan daha mı büyüktü?

Prim ağlamaya başladı ama duramadı. Kömürleşmiş merdivene doğru yürüdü ve ağır, eski küreği yarıya kadar küle gömülmüş halde buldu. Onu tuttum ve demir yatağa geri döndüm. Plan bu değildi, niyet şefkat değil, uzun süren ıstırap! Ama küreği başının üzerine kaldırdı. Markus Røed'in yassı bıçaktan kaçınmak için başını bir o yana bir bu yana sallarken gözlerindeki çaresizliği gördüm, sanki çabuk ölmektense birkaç dakika daha işkence dolu dakikalar yaşamayı tercih ediyormuş gibi.

Prim nişan aldı. Sonra küreği indirdi. Bir kere iki kere. Üç kere. Gözüne sıçrayan kanı silerek eğildi ve nefes almayı dinledi. Doğruldu ve küreği tekrar başının üzerine kaldırdı.

Daha sonra nefes verdi. Saati tekrar kontrol ettim. Geriye kalan tek şey tüm izleri ortadan kaldırmaktı. Umarım küreğin darbesi kafatasında intihar olduğu şüphesini uyandıracak bir iz bırakmamıştır. Alevler yakında her şeyi ortadan kaldıracaktı. Askılarını çözüp cebine soktu. Kimse başka bir kişinin orada olduğundan şüphelenmesin diye filmin başını ve sonunu Røed'in telefonunda kesti, ancak sanki Røed göndermeden önce kaydı kendisi düzenlemiş gibi görünüyordu. Daha sonra Røed'in listesindeki her kişiyi işaretledi, saati 00.30'a ayarladı ve Gönder'e bastı. Ekranların aydınlatıldığı dehşete düşmüş, inanmayan yüzleri düşündüm. Daha sonra telefonu Røed'in ceketine koymadan önce parmak izlerini sildi ve sekiz cevapsız araması olduğunu fark etti; bunların üçü Johan Krohn'dandı.

Cesedin üzerine benzin döktü. İçeri girmesine izin verdi ve vücudun uygun şekilde marine edildiğinden emin olana kadar işlemi üç kez tekrarladı. Geriye kalan kirişler ve yanıcı olan hala ayakta olan duvarlar söndürüldü. Ateşleyerek etrafta dolaştı. Çakmağı yatağın yanına koymayı hatırladı, böylece sanki üvey babasının yaptığı son şey kendini ateşe vermekmiş gibi görünüyordu. Çocukluğunun geçtiği evin kabuğundan çıktı, çakıl taşlı yol üzerinde durdu ve yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Artık çirkinlik bitmişti. Ay yükselmişti. Çok güzeldi ve yakında daha da güzel olacaktı. Karartılmış, kanla kaplı. Sevgilisi için göksel bir gül. Ona bunu söylerdi, tam olarak bu kelimeleri kullanırdı.

Cuma

Mavi adam

'BLUEMAN, BLUEMAN, CEVAM, DÜŞÜNKÜÇÜK oğlunun.'

Katrine, Gert'in uyuyakalıp dalmadığını nefes alış verişinden ölçmeye çalışırken son notayı neredeyse hiç ses çıkarmadan söyledi. Evet, derin ve eşitti. Yorganı biraz daha yukarı çekti ve gitmeye hazırlandı.

'Hawny Amca nasıl?'

Onun mavi, kocaman açılmış gözlerine baktı. Bjørn bunların Harry'ye ait olduğunu nasıl görmemişti? Yoksa doğum odasındaki ilk günden beri biliyor muydu?

'Harry Amca hasta bir arkadaşıyla birlikte hastanede. Ama Büyükanne burada.'

'Ne oldu gidiyorsun?'

'Frognerseteren denen bir yere. Neredeyse ormanın içinde, yüksek tepelerde. Belki sen ve ben bir gün oraya bir geziye çıkabiliriz.'

'Ve Hawny Amca.'

Aynı zamanda kalbinde bir acı hissettiğinde gülümsedi. 'Ve belki Harry Amca' dedi ve yalan söylemediğini umuyordu.

"Güzeller öyle mi?"

O, başını salladı. 'Ayı yok.'

Gert gözlerini kapattı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Katrine ona baktı, kendini güçlkle ayırabildi. Saate baktım. Sekiz buçuk. Gitmesi gerekiyordu. Gert'i alnından öptü ve odadan çıktı. Oturma odasından kayınvalidesinin örgü şişlerinin hafif tıngırdamasını duydu ve başını içeri uzattı.

"Uyuyor" diye fısıldadı. 'Ben izinliyim.'

Kayınvalidesi başını salladı ve gülümsedi. 'Katrine'

Katrine durdu. 'Evet?' 'Bana bir konuda söz verebilir misin?' 'Ne?'

'Güzel vakit geçireceksin.'

Katrine yaşlı kadının bakışlarıyla karşılaştı. Ve ne söylediğini anladı. Oğlunun çoktan ölmüş ve gömülmüş olması, hayatın devam etmesi gerekiyordu. O, Katrine, devam etmek zorundaydı. Katrine boğazında bir yumru hissetti.

"Teşekkürler büyükanne" diye fısıldadı. Büyükannesini ilk kez arıyordu ve diğer kadının gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyordu.

Katrine hızla Ulusal Tiyatro'nun yanındaki metro istasyonuna doğru yürüdü. Fazla giyinmemişti. Arne'nin tavsıyesi üzerine sıcak tutan bir ceket ve pratik ayakkabılar. Bu, restoranın açık kısmında, veranda ısıtıcılarının altında ve her tarafta manzara varken yemek yiyebilecekleri anlamına mı geliyordu? Yukarıda sadece gökyüzü mü var? Aya baktı.

Telefonu çaldı. Yine Harry'ydi.

'Johan Krohn aradı' dedi. 'Bilin diye söylüyorum, Markus Røed korumalarını gözden kaçırdı.'

"Tam olarak bir şok sayılmaz" dedi. 'O bir uyuşturucu bağımlısı.'

'Güvenlik şirketi insanları Jernbanetorget'e gönderdi. Orada ondan iz yok. Geri dönmedi, telefonuna da cevap vermiyor. Elbette gol atmak için başka bir yere gidebilir ve ardından serbest bırakılmasını kutlamaya gidebilirdi. Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm.'

'Teşekkürler. Markus Røed'i düşünmeden, sevdiğim insanlara konsantre olacağım bir gece geçirmeyi planlıyordum. Ståle nasıl?'

'Ölüme bu kadar yakın bir adam için şaşırtıcı derecede iyi.'

'Gerçekten mi?'

'Bunun Azrail'in onu karşılama şekli olduğunu düşünüyor. Yeraltı dünyasının eşiğinden gönüllü olarak adım atmasını sağlayın.'

Katrine gülümsemeden edemedi. 'Ståle'e benziyor. Karısı ve kızı nasıllar?'

'İyi dayanıyorlar. Başa çıkmak.'

'TAMAM. Ona sevgilerimi ilet.'

'Yapacak. Gert uyuyor mu?'

'Evet. Senden biraz fazla sık bahsettiğini hissediyorum.'

'Himm. Hiç bilmediğiniz yeni bir amca her zaman heyecan vericidir. Restoran randevunuzun tadını çıkarın. Artık yemek yemek için biraz geç, değil mi?'

'Kaçınılmazdı, Krimteknisk'teki iş yükünün üstesinden gelmekte zorlanıyorlar. Sung-min'in partneriyle akşam yemeğine çıkması gerekiyordu. O biliyor mu-'

'Evet, Røed için aradım.'

'Teşekkürler.'

Katrine yeraltına inerken telefonu kapattılar.

Harry telefonuna baktı. Katrine ile konuşurken bir cevapsız çağrı almıştı. Ben'in numarası. Geri aradı.

'Günaydın, Harry. Ben ve bir arkadaşım Doheny'ye gittik. Korkarım orada Lucille yok. Polisi aradım. Seninle konuşmak isteyebilirler.'

'Anlıyorum. Onlara numaramı ver.'

'Yaptım.'

'TAMAM. Teşekkür ederim.'

Bağlantıyı kestiler. Harry gözlerini kapattı ve sessizce küfretti. Polisi kendisi mi aramalı? Hayır, eğer akrep adamların elinde Lucille hâlâ varsa onu öldürme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Beklemekten başka bir şey yapamadı. Bu yüzden bir an için Lucille'i aklından çıkarmak zorundaydı, çünkü bir adamın beyni ona yüklenmişti ve aynı anda yalnızca tek bir şeye konsantre olabiliyordu, hatta bazen ona bile odaklanamıyordu ve şu anda onun bir işi durdurmasına ihtiyacı vardı. katil.

Harry 618 numaralı odaya döndüğünde Jibran yataktan kalkmış ve Aune'nin yatağının yanında Øystein ve Truls'la oturuyordu. Yorganın ortasında bir telefon duruyordu.

Aune, Harry'ye dönmeden önce telefona, "Hole az önce geldi," dedi. 'Cibran, eğer katil yeni bir parazit ürettiyse mikrobiyoloji alanında bir tür araştırma yapmış olması gerektiğini düşünüyor.'

"Adli Tıp Enstitüsü'ndeki Helge de aynısını düşünüyordu," dedi

Harry. Aune, "Ve bu konuda geçmişi olan çok fazla kişi yok" dedi. "Telefonda Profesör Løken var, kendisi Oslo Üniversitesi Hastanesi Mikrobiyoloji Bölümü'nde araştırma başkanı. Mutasyona uğramış araştırmayla ilgilenen yalnızca bir kişiyi tanıdığını söylüyor *Toksoplazma gondii* parazitler. Profesör Løken, adı ne demiştiniz?'

Yorganın içinden bir ses "Steiner" diye çıtırdadı. 'Fredric Steiner, parazitolog. İnsanları bir araç olarak kullanabilecek bir varyant geliştirme konusunda uzun bir yol kat etti.

birincil ev sahibi. Gerçi araştırmayı sürdürmeye çalışan bir akrabası vardı ama hem maddi desteğini hem de buradaki araştırma yerini kaybetmişti.'

'Nedenini söyleyebilir misin?' Aune sordu.

'Hatırladığım kadarıyla etik olmayan araştırma yöntemlerinden bahsediliyordu.'

'Anlam?'

'Bilmiyorum ama bu vakada bunun canlı denekler üzerinde yapılan deneylerle ilgili olduğuna inanıyorum.'

'Harry Hole burada, Profesör. Yani insanlara bulaştırdığını mı söylüyorsun?' 'Hiçbir şey kanıtlanamadı ama söylentiler vardı, evet.' 'Bu kişinin adı neydi?'

'Hatırlamıyorum, uzun zaman önceydi ve proje durduruldu. Bu alışılmadık bir durum değil; hiçbir şeyin mutlaka ters gitmesi gerekmez; bazen projeler yeterli ilerleme göstermeyebilir. Konuşurken, sadece hastanemizdeki değil tüm İskandinavya'daki araştırma personelinin tarihsel genel bakışında Steiner'ı araştırdım. Maalesef sadece Fredric'i bulabiliyorum. Eğer önemliyse o zamanlar parazitoloji alanında çalışmış biriyle konuşabilirim.'

"Buna gerçekten minnettar oluruz" dedi Harry. 'Bu akraba araştırmasında ne kadar ileri gitti?'

'Çok uzak değil, aksi takdirde bunu duyardım.'

'Bir aptalın sorusuna vaktiniz var mı?' Øystein sordu. Løken, "Bunlar genellikle en iyi türde sorulardır" dedi. 'Devam etmek.' 'Neden parazitlerin insanları konakçı olarak kullanabilmeleri için üremesi veya yeniden eğitilmesi üzerine araştırmaları finanse edesiniz ki? Bu sadece yıkıcı değil mi?'

'En iyi sorular hakkında ne dedim?' Løken kıkırdadı. 'İnsanlar parazit kelimesini duyduklarında sıklıkla geri çekilirler. Ve bu anlaşılabilir bir durumdur çünkü birçok parazit tehlikelidir ve konakçılar için zararlıdır. Ancak birçok parazit, konakçı için tıbbi açıdan değerli bir işleve de hizmet eder, çünkü konağı hayatta ve mümkün olduğu kadar sağlıklı tutmak onların çıkarıdır. Hayvanlar için bu işlevi yerine getirdiğine göre, insanlar için de bunu yapabilmeleri düşünülemez bir şey değil. Steiner, İskandinavya'da yararlı parazitlerin üremesi üzerine araştırma yapan az sayıdaki kişiden biri olmasına rağmen, uluslararası alanda yıllardır geniş bir alan olmuştur. Bu alanda çalışan birinin Nobel Ödülü'nü kazanması yalnızca bir zaman meselesidir.'

'Yoksa bize en üstün biyolojik silahı mı sağlıyor?' Øystein sordu.

"Aptal olduğunu söylediğini sanıyordum," diye yanıtladı Løken. 'Evet doğru.'

"Başka bir gün dünyayı kurtarmak zorunda kalacağız" dedi Harry. 'şu anda katil listesindeki bir sonraki kişi kurtarmakla ilgileniyoruz. Cuma akşamı olduğunun farkındayız ama siz önemli olup olmadığını sordunuz...'

'şimdi öyle olduğunu anlıyorum. Senin hakkında gazetelerde okudum, Hole. Hemen birkaç arama yapacağım, sonra size geri döneceğim.'

Telefonu kapattılar.

Birbirimize baktık. 'Aç olan var mı?' Aune sordu. Diğer dördü başlarını salladı.

'Hiçbiriniz uzun zamandır yemek yemediniz' dedi. 'İnsanların iştahını kaybetmesine neden olan şey koku mu?'

'Ne kokusu?' Øystein sordu.

'Bağırsaklarımdan gelen koku. Bu konuda hiçbir şey yapamam.'

'Dr Ståle,' dedi Øystein, Aune'un elini yorgana vurarak, 'eğer herhangi bir koku varsa o benden geliyor demektir.'

Aune gülümsedi. Gözyaşlarının acıdan mı yoksa dokunulmaktan mı kaynaklandığını söylemek imkansızdı. Düşünceler zihninde hızla dolaşırken Harry arkadaşına baktı. Daha doğrusu: Sanki bir düşünceyi bulmak için zihninde yarışıyormuş gibi. Bir şeyleri kaırdığının farkındaydı ve onu keşfetmesi gerekiyordu. Bildiği ve farkında olduğu tek şey acil olduğuydu.

"Cibran," dedi yavaşça.

Belki ses tonunda bir şeyler duyan diğerleri sanki önemli bir şey söyleyecekmiş gibi ona döndüler.

'Bağırsak sıvıları nasıl kokuyor?'

'Bağırsak suları mı? Bilmiyorum. Asit reflüsü olan kişilerin nefesine bakılırsa, muhtemelen çürük yumurta gibi kokar.'

'Hımm. Yani misk gibi değil mi yani?'

Cibran başını salladı. 'İnsanlarda öyle değil, bunu biliyorum.'

'İnsanlarda değil derken neyi kastediyorsun?'

'Kedilerin midelerini belirgin bir misk kokusuyla açtım. Anal bezlerden gelir. Çeşitli hayvanlar, bölgelerini işaretlemek veya çiftleşme mevsiminde ortaklarını çekmek için misk kullanır. Eski İşlam geleneğinde misk kokusunun cennet kokusu olduğu söylenir. Veya nasıl baktığınıza bağlı olarak lmn.'

Harry ona baktı. Ama kafasında duyduğu şey Lucille'in sesiydi. *Yazarın yazarken aynı sırayla düşündüğünü düşünüyoruz. Gerçekten pek şaşılabacak bir şey yok; sonuçta insanlar olup bitenlerin daha önce olup bitenlerin bir sonucu olduğuna inanma eğilimindeler, tam tersi değil.*

Gönderinin sulandırıldığına dair gözden geçirme, şüphe ve ifşaat. Otomatik olarak kabul ettikleri olaylar dizisi buydu. Ancak birisi, yazar, bu düzeni değiştirmişti. Harry artık kandırıldıklarını ve belki de -kelimenin tam anlamıyla- yazarın kokusunu aldığını anlamıştı.

'Truls, dışarıda biraz konuşabilir miyiz?'

Diğer üçü Harry ve Truls'un koridora adım atmalarını izlediler.

Harry ona döndü.

'Truls, bana kokaini yağmalayanın sen olmadığını söylediğini biliyorum. Ayrıca bu konuda yalan söylemek için her türlü nedenin olduğunu da biliyorum. Ne yaptığın umurumda değil ve bana güvendiğini düşünüyorum. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım. Siz miydiniz yoksa tanıdığınız biri mi? Cevap vermeden önce beş saniyenizi düşünün.'

Truls huysuz bir boğa gibi alnını eğmişti. Ama başını salladı. Hiçbir şey söylemedi. Beş derin nefes aldı. Ağzını açtı. Sanki bir şey düşünmüş gibi tekrar kapattı. Sonra konuştu.

'Bellman'ın grubumuzu neden kapatmadığını biliyor musunuz?'

Harry başını salladı.

'Çünkü evine gittim ve ona eğer bunu yaparsa Alnabru'daki bir motosiklet kulübünde çalışan bir uyuşturucu satıcısını öldürdüğünü haber vereceğimi söyledim. Onun cesedini yeni evinin terasına çimento dökerek sakladım. Høyenhall'da. Bana inanmıyorsan tek yapman gereken kazmak.'

Harry uzun süre Truls'a baktı. 'Bunu bana neden anlatıyorsun?' Truls homurdandı, alnı hâlâ kırmızıydı. 'Çünkü bu sana güvendiğimi kanıtlamalı, değil mi? Beni yıllarca içeri tıkmaya yetecek kadar cephane verdim sana. Neden bunu kabul edeyim de, beni en fazla birkaç yıl parmaklıklar ardında bırakacak kokainin bir kısmını yağmaladığımı kabul etmeyeyim ki?'

Harry başını salladı.

'Anladım.' 'İyi.'

Harry boynunun arkasını ovuşturdu. 'Uyuşturucu toplanırken yanınızdaki diğer iki kişi hakkında ne düşünüyorsunuz?'

"İmkansız" dedi Truls. 'Uyuşturucuyu havaalanındaki gümrükten arabaya ve arabadan Nöbetlere kadar taşıyan kişi bendim.'

"Güzel" dedi Harry. 'Daha önce de gözden kaçıranın gümrük memurlarından biri ya da Nöbet'teki biri olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Ne düşünüyorsunuz?'

'Bilmiyorum.'

'Hayır ama ne yapıyorsun? *düşünmek?*'

Truls omuz silkti. 'Nöbetlerde bununla ilgilenen insanları tanıyorum ve hiçbiri kirli değil. Sanırım ağırlığı yanlış ayarladılar.'

'Ve sanırım haklısın. Çünkü benim - ne kadar aptal olursam olayım - hesaba katmadığım üçüncü bir olasılık daha var. İçeri girin, birazdan size katılacağım.'

Harry Katrine'i aramaya çalıştı ama cevap alamadı.

'Kuyu?' Øystein, Harry tekrar içeri girip tekrar yatağın yanına oturduğunda dedi. 'Birlikte yaşadıklarımızdan sonra üçümüzün de duyamadığı bir şey mi var?'

Cibran gülümsedi.

"Sıra bizi kandırdı" dedi Harry. 'Ne demek istiyorsun?'

'Ele geçirilen kokain Krimteknisk'e ulaştığında kimse bunu gözden kaçırmamıştı. Truls'un dediği gibi, tarttıklarında biraz hatalıydılar, yani bu küçük bir anormallikti. Kaydırma gerçekleşti *daha sonrasında*. Krimteknisk'te kokaini analiz eden kişi tarafından.'

Diğerleri ona inanamayan gözlerle baktılar.

"Bir düşün," dedi Harry. 'Siz Krimteknisk'te çalışıyorsunuz ve size bir parti neredeyse saf kokain gönderiliyor çünkü Seizures birisinin bunu bir şeyle kesip aradaki ağırlık farkını çalmış olabileceğinden şüpheleniyor. Görüyorsunuz ki hayır, tamamen saf, hiç kimse partiye müdahale etmedi. Ancak Nöbetlerin zaten başka birinden şüphelendiğini görünce şansınızı yakalarsınız. Biraz saf kokain alırsınız, biraz levamizol eklersiniz ve partiyi, evet, birisinin uyuşturucuyu Krimteknisk'e ulaşmadan önce sulandırdığını doğrulayan bir sonuçla geri gönderirsiniz.'

'Güzel!' Øystein hızlı bir vibratoyla şarkı söyledi. 'Eğer haklıysan, o zaman adamın ciddi bir kurnazlığı var demektir.'

"Ya da o," dedi Aune.

"O," dedi Harry.

'Nereden biliyorsunuz?' Øystein dedi. 'Krimteknisk'te çalışan kadınlar yok mu?'

'Evet ama Kıskançlık Barı'na gelip Polis Koleji'ne başvurduğunu söyleyen ama başka bir şey okumak istediği için başvuruyu atlayan adamı hatırlıyor musunuz?'

'Bratt'ın erkek arkadaşı mı?'

'Evet. O zamanlar bu konu üzerinde fazla düşünmedim ama seçtiği alanın sonuçta araştırma yapabileceği anlamına geldiğini söyledi. Ve bu akşamın erken saatlerinde Katrine, Krimtek-nisk'te yapılacak çok şey olduğu için Frognerstøseteren'deki bir restoranda bu kadar geç yemek yiyeceklerini ağzından kaçırdı. Yapacak çok işi olan o değil, o. Adli tıpta Arne adında birini duydun mu Truls?'

'Orada artık bir sürü yeni insan var ve ben ortalıkta dolaşmıyorum...' Kelimeyi arıyormuş gibi başını salladı.

'... yeni arkadaşlar edinmek?' Øystein önerdi. Truls ona uyarıcı bir bakış attı ama başını salladı.

Aune, "Bunun nasıl Adli Tıp'tan biri olabileceğini görebiliyorum" dedi. "Ama seni bu kadar emin kılan ne ve neden Katrine'in bu erkek arkadaşı?" Kemper'i mi düşünüyorsun?'

'O da.'

"Merhaba," diye araya girdi Øystein. 'Siz ikiniz şu anda ne konuşuyorsunuz?'

"Edmund Kemper," dedi Aune. '1970'lerde polis memurlarıyla dostluk kurmayı seven bir seri katil. Birkaç seri katilin tipik bir örneği. Cinayetlerden önce ve sonra kendilerini soruşturacaklarını düşündükleri polisleri ararlar. Kemper ayrıca Polis Koleji'ne de başvurmuştu.'

"Bunlar paralellikler," dedi Harry. 'Ama en önemlisi o keskin koku. Misk. Islak veya sıcak deri gibi. Helene Røed partide kokuyu aldığını söyledi. Morgda Helene Røed orada yatarken kokusunu aldım. Susanne Andersen'in gözünü açtığımızda kokuyu aldım. Ve bu Arne denen adamla tanıştığımız gece Jealousy Bar'da kokusunu almıştım.'

Øystein, "Hiçbir koku almadım" dedi.

"Oradaydı" dedi Harry.

Aune kaşını kaldırdı. 'Diğer yüz terleyen adamın arasında bu kokuyu fark ettiniz mi?'

"Bu çok özel bir koku," dedi Harry.

Øystein sahte bir endişeyle, "Belki de toksoplazmoz hastasıdır" dedi. 'Azgın mıydın?'

Truls homurdanarak güldü.

Harry ani, acı verici bir de a vu yaşadı. Björn Holm, Rakel'in öldürülmesinden sonra büyük bir titizlikle ortalığı toparlıyor. 'Bu aynı zamanda suç mahallinde ya da cesetlerde neden hiçbir kanıt bulamadı ımızı da açıklıyor' dedi. 'Kendi arkasını temizleyen bir profesyoneldi.'

'Elbette!' dedi Truls. 'Eğer onun DNA'sından bir parça bulsaydık...' 'Cinayet sahneleri ve cesetler üzerinde çalışan herkesin veritabanında DNA profili vardır' diye ekledi Harry. 'Böylece bulunan sa ın yeterince dikkatli olmayan bir adli tıp memuruna ait olup olmadığını görebiliriz.'

'Eğer bu Arne ise,' dedi Aune, 'o zaman bu gece Katrine'le dışarıda. Frognersesteren'de.'

 ystein, 'Bu neredeyse ormanın içinde' dedi.

"Biliyorum ve onu aramayı denedim" dedi Harry. Telefonu a mıyor. Ne kadar endi elenmeliyiz St le?'

Aune omuz silkti. 'Anladı ım kadarıyla o ve Katrine bir süredir çıkıyorlar. Eğer onu öldürmek isteseydi muhtemelen bunu çoktan yapmış olurdu. Bir nedenden dolayı fikrini de i tirmi  olmalı.'

' rne in?'

'Gerçek tehlike, onun kendisini a a ılanmı  hissetmesine neden olacak bir şey yapması olabilir. Mesela onu reddetmek.'

Cuma

Orman

BİR DAİRE BLOKUNDAHovseter'de Thanh üçüncü kattaki bir pencerenin yanında durup aşağıya bakıyordu. Elinde telefonunu tutuyordu. Saat dokuza bir dakika vardı. Ön kapının hemen önüne park edilmiş arabaya bakıyordu. Neredeyse beş dakikadır oradaydı. Bu Jonathan'ın arabasıydı. Telefonun çalmaya başlamasıyla irkildi. Ekrandaki rakamlar saatin dokuz olduğunu gösteriyordu. Kesinlikle.

Son bir saat içinde bulduğu tüm bahaneleri düşündü ve onları bir kenara attı. Kabul Et'e bastı.

'Evet?'

'Dışardayım.'

"Tamam geliyorum" dedi ve telefonu çantasına koydu. 'Ben izinliyim!' salondan seslendi.

'*Tam biêt*' diye cevap verdi annesi oturma odasından.

Thanh kapıyı arkasından kapattı ve asansöre bindi. Merdivenlerle yüzleşemediği için değil, genellikle merdivenleri kullanıyordu; ancak teorik olarak asansörün bozulabileceği, sıkışıp kalabileceği, itfaiyenin aranmasını ve diğer tüm planların iptal edilmesini gerektirebilecek bir olasılık olduğu için.

Ama asansör bozulmadı. Sokağa çıktı. Gece, eylül ayının sonlarına doğru tuhaf bir şekilde sıcaktı, özellikle de gökyüzü bulutsuz olduğundan.

Jonathan yolcu koltuğuna yaslandı ve kapıyı onun için açtı. İçeri girdi. 'Merhaba.'

'Merhaba Thanh.'

Araba çekildi. Dükkâna gittikleri sırada asla kullanmadığı kendi adını kullandığını fark etti.

Ana yola geldiklerinde batıya yöneldi. 'Bana göstermek istediğin şey neydi?' diye sordu. 'Güzel bir şey. Sadece sana özel bir şey.' 'Benim için?'

O gülümsedi. "Ve benim için de." 'Bana ne olduğunu söyleyemez misin?'

Kafasını salladı. Gözünün ucuyla ona bakarak oturdu. O çok farklıydı. Öncelikle onun adını kullanmıştı ama onun 'güzel' gibi bir kelime kullandığını ya da onun için bir şey söylediğini hiç duymamıştı. Arabaya binmeden önce endişeliydi, evet, neredeyse korkuyordu ama bir şey -belki de adamın konuşma şekli- onu sakinleştirdi.

Ve şimdi sanki onun kendisine baktığını fark etmiş gibi gülümsedi. Belki işte olmadığı zamanlarda böyledir, diye düşündü. Ama sonra kendisinin bir çalışan olduğunu ve kendisinin de patron olduğunu hatırladı, yani bu bir bakıma işti. Ya da belki değildi?

Hovseter şehrin batı yakasındaydı ve birkaç dakika sonra Bogstad'daki golf sahası Røa'yı geçmişler ve her iki yanında geniş, yoğun ladin ormanlarının bulunduğu Sørkedalen'in derinliklerine ulaşmışlardı.

'Buralarda ayların görüldüğünü biliyor muydunuz?' O sordu. 'Aylar mı?' dedi alarm içinde.

Ona gülmedi, sadece gülümsedi. Hoş bir gülümsemesi vardı Jonathan, daha önce fark etmemişti. Ya da belki de bu düşüncenin aklına yerleşmesine izin vermemişti. Ne de olsa dükkanda o kadar nadiren gülümserdi ki, aradan geçen sürede nasıl görüldüğünü kolayca unuturdunuz. Sanki gülümserse ona göstermek istemediği bir şeyin açığa çıkmasından korkuyormuş gibi. Ama şimdi ona bir şey göstermek istiyordu. Güzel bir şey'.

Telefonunun çalması onu bir kez daha ürküttü.

Ekrana baktı, aramayı reddetti ve telefonu çantasına geri koydu.

'İsterseniz cevap vermekten çekinmeyin' dedi.

Thanh, "Kimin aradığını bilmezsem cevap vermem" dedi. Bu bir yalandı, polis memuru Sung-min'in numarasını tanımıştı. Ama tabii ki Jonathan'ın yeniden sinirlenmesi riskini göze alamazdı.

İşaret etti ve yavaşladı. Thanh herhangi bir kapanma göremedi ama aniden oradaydı. Tekerlekler gıcırdadıkça kalbi daha hızlı atıyordu.

dar çakıllı yol. Kara ormandan oluşan bir duvardaki tek ışık farlardı.

'Nerede...' diye başladı ama sesindeki titremeyi duyacağı korkusuyla durdu.

'Korkma Thanh. Sadece seni mutlu etmek istiyorum.'

O ortaya çıkmıştı. Sadece seni mutlu etmek mi? Artık onun kendisine böyle garip şeyler söylemesinden hoşlandığından pek emin değildi.

Arabayı durdurdu, motoru ve ışıkları kapattı ve birdenbire zifiri karanlıkta kaldılar.

"Doğru" dedi. 'Buradan çıkıyoruz.'

Derin bir nefes aldı. Sesi o kadar sakin olmalıydı ki neredeyse hipnotize ediciydi çünkü artık korkmuyordu, sadece heyecanlıydı. *Ona yalnız olduğunu göster. Güzel bir şey.* Nedenini bilmiyordu ama aniden bunun o kadar da tuhaf olmadığı aklına geldi. Bu onun beklediği, evet, umduğu bir şeydi. Bütün gün hissettiği yoğun kaygı, bir gelinin düğün gününde hissettiği gibi olmalı. Arabanın kendi yanından dışarı çıktı ve temiz akşam havasını ve ladin kokusunu içine çekti. Sonra panik geri geldi. Onun kimseye söylememesi konusunda bu kadar ısrarcı olduğundan, o -aptal olduğu için- kimseye söylememişti. Kesinlikle hiç kimse onun orada olduğunu bilmiyordu. Yuttu. Eve gitmek istediğini hangi noktada dur diyecekti? Eğer bunu şimdi yapsaydı, bu onu çok kızdırmaz mıydı ve belki... belki ne olur?

Kendi tarafındaki arka kapıyı açarak, "Çantayı bırakabilirsin" dedi.

'Telefonumu getirmek istiyorum' dedi.

'Kendinize uygun ama şunun cebine koymalısınız, soğuk olabilir.' Ona dolgulu bir ceket verdi. Giydi. Kokuyordu. Muhtemelen Jonathan'dan. Ve kamp ateşinden. En azından son zamanlarda açık ateşe yakın olmak.

Jonathan onu kör etmemek için farını yakmış ve açmadan önce arkasını dönmüştü. 'Beni takip et.'

Yol kenarındaki sığ bir hendekten ormanın içine doğru adım attı ve Thanh'ın onun peşinden atlamaktan başka seçeneği yoktu. Ormanın yolunu tuttular. Eğer bir iz olsaydı göremezdi. Arazi yükseldi ve o daha kolay geçebilsin diye dalları kenarda tutmak için orada burada durdu.

Ay ışığıyla yıkanmış açık bozkırlara çıktılar ve o bu fırsatı telefonunu çıkarıp kontrol etme fırsatını değerlendirdi. Kalbi battı.

kapsama alanı sadece zayıf değildi, aynı zamanda *HAYIR* kapsamı.

Tekrar başını kaldırıp baktığında telefondan gelen ışığın karanlıkta görme yeteneğini bozduğunu fark etti ve tek gördüğü siyah bir duvardı. Gözlerini kırıştırtarak duruyordu.

'Buraya.'

Sesin geldiği yöne doğru ilerledi. Jonathan'ın ormanın kenarında durup ona elini uzattığını gördü. Hiç düşünmeden aldı. Sıcak ve kuruydu. Onu daha da içeri götürdü. Soyunup kaçmalı mıydı? Nerede? Artık yolun ya da şehrin hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve yine de burada, ormanda ona yetişecekti. Eğer direnirse bu muhtemelen onun için yaptığı planları hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Boğazında bir sızı hissetti ama aynı zamanda meydan okuyordu. O çaresiz, saf bir küçük kız değildi, beyninin bir kısmı ona bunun normal olduğunu söylüyor olmalıydı, öyleyse neden korkusunu paranoyak düşüncelerle besliyordu? Çok geçmeden onun ne istediğini anlayacak ve bu, uyanıp tüm bu süre boyunca yatakta güven içinde yattığınızı fark ettiğiniz kabuslar gibi olacaktı. Ona güzel bir şey gösterecekti ve hepsi bu. Ve bırakmak yerine, her şeye rağmen garip bir şekilde güvende hissettiren elini biraz daha sıkı tuttu.

Durduğunda irkildi.

"Geldik" diye fısıldadı. 'Buraya uzan.'

Farının aydınlattığı yere baktı; burası bir tür sığınaktı, çam iğnesi dallarından oluşan bir yataktı. Sanki onun tereddüt ettiğini hissetmiş ve bunun güvenli olduğunu göstermek istiyormuş gibi uzandı ve yanına uzanmasını işaret etti. Derin bir nefes aldı. Reddini nasıl formüle edeceğini merak etti. Dudaklarını ıslattı. İşaret parmağını kendi dudaklarının üzerine koyduğunu ve ona mutlu, çocuksu bir ifadeyle baktığını gördüm. İkisinin izin verilmeyen bir şey yapması ona küçük kardeşini hatırlattı; o komplocu zevk bağı. Öyle mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama aniden onun yanına uzandığını fark etti. Yanlarında küçük bir ateşin kalıntılarını görebiliyordu, ormanın ortasında olmasına ve kamp yapmak için pek de mantıklı bir yer olmamasına rağmen, sanki birisi buraya daha önce birkaç kez gelmiş gibi. Yattıkları yerden gökyüzünü ve ağaçların tepeleri arasındaki ayı görebiliyordu. Burada ona gösterecek ne vardı?

Nefesini kulağının yakınında hissetti. Tamamen sessiz olmalısın Thanh. Yüz üstü dönebilir misin?' Sesi, kokusu, evet, sanki Jonathan'ın her zaman içinde olan tanıdığı kişi sonunda ışığa adım atmış gibiydi. Daha doğrusu karanlığa.

Dediğini yaptı. Korkmuyordu. Ve elini yüzünün önünde gördüğünde tek düşüncesi bu oldu, şimdi olacak oldu.

Sung-min bardağını Chris'e kaldırdı. Harry aradıktan sonra Sung-min, Thanh'ın numarasını arayarak bir köpek gezdiricisi ayarlamak ve ona patronu hakkında herhangi bir şey söyleme fırsatını değerlendirmek isteyip istemediğini öğrenmek suretiyle çalışma haftasının altına bir çizgi çekmişti. Cevap vermemişti. Pek önemli değildi; Jonathan'ı iyice araştırmış, geçmişte ya da günümüzde herhangi bir suça dair hiçbir iz bulamamıştı. Orada kararını vermiş ve şüpheyi bir kenara bırakmıştı. Ne de olsa her zaman yemin ettiği yöntem buydu: sıkı ve kanıtlanmış araştırma ilkelerini takip etmek. Bu sözde içgüdüyü çok fazla dinlemenin, çok kolay olduğu için cazip geldiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Ayrıca bir cinayet masası dedektifi olarak hayatta kalmak istiyorsanız boş zamanınızda davayı bir kenara bırakmanız gerektiğini de öğrenmişti. Ve bunu yapabilmek için başka bir şeye odaklanmanız gerekiyordu. Artık Chris'e odaklanmıştı. Onlar üzerinde. Bu yemeği ve birlikte geçirecekleri akşamı. O geldiğinde işler biraz gergindi, tartışmalarının yankısı hâlâ sürüyordu. Ancak atmosfer zaten iyileşmişti. Güzel bir akşam yemeği olacaktı ve ardından güzel bir makyaj seksi olacaktı.

Böylece telefonun titrediğini hissettiğinde, tekrar Harry olduğunu görünce ve Chris, sanki makyaj seksinin tehlikede olduğunu belirtmek istercesine tek kaşını kaldırarak ona baktığında, Sung-min aramayı kabul etmemeye karar verdi. Elbette bekleyebilecek bir şeydi. Değil mi? Sung-min sağ işaret parmağına Reddet'e basması talimatını vermişti ama bu itaat etmedi. Derin bir iç çekti ve özür dileyen bir yüz ifadesiyle konuştu.

'Eğer cevap vermezsem bütün gece çalmaya devam edecekler. Söz veriyorum, bu sadece yirmi saniye sürecek.' Cevap beklemeden sandalyesini geriye itti ve Chris'e yirmi saniye derken gerçekten ciddi olduğunu göstermek için mutfağa koştu.

'Bunu çabuk yapmalısın, Harry.'

'TAMAM. Krimteknisk'te Arne adında çalışan var mı?' Arne.

Aklıma gelen bir şey değil. İkinci adı nedir?'

'Bilmiyorum. Yeşil kokain ele geçirilmesini Krimteknisk'te kimin analiz ettiğini öğrenebilir misiniz?'

'Elbette, yarın başlayacağım.'

'Şimdi düşünüyordum.'

'Şimdi bu gece mi?'

'Şimdi önümüzdeki on beş dakika içinde.'

Sung-min, Harry'nin Cuma gecesi böyle bir isteğin ne kadar mantıksız olduğunu ve teknik olarak kendisinden üstün olan biri için ne kadar mantıksız olduğunu anlamasına zaman tanımak için durakladı. Ne bir düzeltme ne de bir özür gelmeyince Sung-min boğazını temizledi.

'Harry, yardım etmek isterdim ama şu anda öncelik vermem gereken bazı özel meseleler var ve gerçek on iki saat içinde ortadan kaybolmayacak. Polis Koleji'ndeki hocam, bir seri katilin soruşturmasının kısa mesafe koşusu değil, maraton olduğunu söylerken sizden alıntı yaptığını ileri sürdü. Kendinize ayak uydurmanız gerektiğini. Ama artık yirmi saniyem doldu, Harry. Yarın ilk iş seni arayacağım.'

'Hımm.'

Sung-min telefonu kulağından çıkarmak istedi ama eli yine itaat etmeyi reddetti.

Harry, "Katrine şu anda Arne denen adamla birlikte," dedi.

Chris saniyeleri saydı. Sung-min tekrar karşısına oturduğunda otuzdan fazla kişinin geçmiş olması onu rahatsız etti. Ve erkek arkadaşının gözlerinin içine bakmaması onu daha da sinirlendirdi. En azından Chris'in adını unuttuğu kırmızı şaraptan bir yudum alana kadar. Sung-min'in huzursuzluğunu hissedebiliyordu, bu da onu her zaman - en iyi ihtimalle - iki numara gibi hissettiriyordu.

'Çalışacaksın, değil mi?'

'Hayır, hayır, rahat ol. Bu gece sen ve ben eğleneceğiz, Chris. Neden o kadeh şarabı kanepeye götürmüyorsun, ben de yanımda getirdiğim Brahms'ın üçüncü senfonisinin kaydını koyayım?'

Chris şüpheyle Sung-min'e baktı ama oturma odasına gittiler. Onu vinil bir pikap almaya ikna eden kişi Sung-min'di ve Sung-min plağı yerleştirirken o da kanepeye oturdu.

'Gözlerini kapat!' Sung-min emretti.

Chris kendisine söyleneni yaptı ve bir dakika sonra müzik odaya yayıldı. Kanepenin Sung-min'in ağırlığına boyun eğmesini hissetmek için bekledi.

boşluk bırakmıştı ama olmadı. Gözlerini açtı.

'Hey! Sung! Neredesin?'

Cevap mutfaktan geldi. 'Sadece birkaç hızlı arama yapıyorum.
Özellikle çelloları dinleyin.'

Cuma

Yüzük

FROGNERSETEREN RESTORAN YÜKSEK YERDE OLDU Oslo'nun yukarısında, daha burjuva sakinlerinin villaları ve aynı sakinlerin yürüyüş alanları. Restorana giden insanlar takım elbise ve elbise giyiyordu; Bitişikteki kafeye gidenler trekking kıyafetleri giymişlerdi. Metro durağına altı dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Katrine geldiğinde Arne'yi fark etmekte hiç zorlanmadı; Arne dışarıda, büyük, masif ahşap masalardan birinde tek başına oturuyordu. Adam ayağa kalkmış, kollarını iki yana açmış, düz kasketinin altından o güzel, hüzünlü gözleriyle gülümsüyordu ve kadın da biraz isteksizce onun otoriter kucağına adım atmıştı.

'Biraz soğuk olmaz mı?' ne zaman oturduklarını sordu. 'Veranda ısıtıcılarını söndürmemişler. İçeride masaları varmış gibi görünüyor.'

'Evet ama eğer orada olursak kanlı ayı göremeyeceğiz.'

"Anladım" dedi titreyerek. Aşağıdaki şehirde hava mevsim normallerinin ötesinde sıcaktı ama burada sıcaklık oldukça düşüktü. Beyaz aya baktı. Doluydu ama onun dışında normal görünüyordu. 'Kan ne zaman çıkacak?'

"Bu kan değil" dedi kıkırdayarak.

Bir süredir onun söylediği her şeyi sanki bir çocukmuş gibi ciddiye almasını sinir bozucu bulmuştu. Ama bu gece, kafasında bu kadar çok stresli düşüncenin dolaştığını belki biraz daha sinir bozucu buldu ve işte olması gerektiğine dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı, çünkü *zaman* işteydi ve onların lehine değildi.

'Tutulma, dünyanın güneş ile ay arasında olması nedeniyle meydana gelir. Yani kısa bir süre için Ay Dünya'nın gölgesinde kalıyor" dedi. 'O halde ay siyah olmalı. Ancak ışığın yönü çarptığında değişir

farklı yoğunlukta bir şey. Bunu okul fiziğinden hatırlamıyor musun, Katrine?'

'Dil aldım.'

'Ah, güneş ışığı dünyaya çarptığında, atmosfer ışığın kırmızı kısmını içeri doğru, dünyanın etrafında bükerek ve ayın yüzeyine çarpar.'

'Aha!' Katrine ironik bir abartıyla söyledi. 'Yani bu ışık ve kan değil.'

Arne gülümsedi ve başını salladı. 'İnsan çok eski zamanlardan beri hayretle gökyüzüne bakmaktadır. Ama bu kadar çok cevabımız varken şimdi bile bunu yapmaya devam ediyoruz. Ve bence bunun nedeni, uzayın genişliğinde bir çeşit rahatlık olması. Bizi ve kısa hayatlarımızı çok küçük ve önemsiz gösteriyor. Dolayısıyla sorunlarımız da küçük görünüyor. Bir an buradayız, bir an sonra gidiyoruz, öyleyse neden bu kadar az vaktimizi endişelenerek geçirelim ki? Bunu elimizden geldiğince kullanmamız lazım. Bu yüzden şimdi sizden zihninizi kapatmanızı, telefonunuzu kapatmanızı, bu dünyayı kapatmanızı isteyeceğim. Çünkü sadece bu gece sen ve ben sadece iki harika şeyle ilgileneceğiz. Evren...' Elini onun elinin üzerine koydu. 'Ve aşk.'

Bu sözler Katrine'in kalbine dokundu. Tabii ki yaptılar, o basit bir ruhtu. Aynı zamanda, bunları başka biri söyleseydi muhtemelen onu daha derinden etkileyeceğini de biliyordu. Ayrıca telefonunu kapatma konusunda rahat olup olmadığını da biliyordu; evde bir bebek bakıcısı vardı ve birkaç saat önce inandıkları kadar kesin sonuç vermeyebilecek bir cinayet soruşturmasının sorumluluğu vardı.

Ama o dediğini yapmış, telefonunu kapatmıştı. Bu bir saat önceydi. O zamandan beri yiyip içmişlerdi ve aklında tek bir şey vardı: gizlice tuvalete gitmek ve cevapsız aramaları veya mesajları kontrol etmek için telefonunu açmak. Elbette bunu doğrudan söyleyebilirdi; tıpkı Arne'nin gezegenlerinin dönmesinin durmaması gibi, Oslo'daki gerçekliğin de ara vermek için durmadığını. Sanki bu düşüncüyü vurgulamak istercesine, şehrin kazanının çok aşağılarında bulunan bir itfaiye aracının uzaktan gelen alçak siren sesini duydu. Ama bu geceyi Arne için mahvetmek istemiyordu. Sonuçta bunun onunla sonuncusu olacağını bilmiyordu. Evet söylediği her şey çok tatlıydı ama çok fazlaydı. Harry'nin de söyleyeceği gibi Paulo Coelho da.

'Gidelim mi?' Arne parayı ödedikten sonra sordu.

'Gitmek?'

'Burada daha az ışığın olduğu ve kanlı ayı daha iyi görebileceğimiz bir yer biliyorum.'

'Nerede?'

'Tryvann'dan. Sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindedir. Haydi, tutulma başlıyor...' Saatine baktı. 'On sekiz dakika.'

"O halde yürüyelim o zaman" dedi ve ayağa kalktı.

Arne küçük bir sırt çantasını çekti. Ona sinsice göz kırptı ve içinde ne olduğunu sorduğunda kolunu uzattı. Tryvann'a doğru yola çıktılar. Gölün hemen üzerindeki dağın tepesinde, yüz metreden fazla gökyüzüne uzanan radyo ve televizyon kulesini görebiliyorlardı. Yıllar önce sinyal göndermeyi bırakmıştı ve şimdi Oslo kapısında silahsız bir muhafız gibi öylece duruyordu. Ara sıra araba ve koşucular yanlarından geçiyordu ama göl boyunca uzanan patikaya döndüklerinde görünürde tek bir kişi bile yoktu.

"Burası iyi bir nokta" dedi, bir kütüğü işaret ederek.

Onlar oturdular. Ay ışığı önlerindeki asfalt siyahı suyun üzerinde sarı bir orta çizgi gibi akıyordu. Kolunu onun omuzlarına doladı. 'Bana Harry'den bahset.'

'Harry mi?' Katrine şaşkınlıkla cevap verdi. 'Neden?' 'Siz ikiniz birbirinizi seviyor musunuz?'

Güldü ya da öksürdü, kendisi de emin değildi. 'Sana bunu düşündüren ne olabilir ki?'

'Gözlerim var.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Harry'yi o barda gördüğümde, onun Gert'in kopyası olduğunu fark ettim. Ya da tam tersi.' Arne güldü. 'Ama bu kadar telaşlı görünme Katrine. Sırrın benimle güvende.'

'Gert'in neye benzediğini nereden biliyorsun?'

'Bana resim gösterdin. Hatırlamıyor musun?'

Cevap vermedi, yalnızca aşağıdaki şehrin sirenini dinledi. Bir yerlerde yanıyordu ve olması gereken yer burası değildi. Bu kadar basitti ama bunu ona nasıl açıklayacaktı? Bunun kendisi değil kendisi olduğu şeklindeki klişeyi kullanabilir miydi? Sonuçta bu doğrudu; Gert dışında hayatındaki güzel olan her şeyi mahvetmeyi başarmıştı. Yanında oturan adamın onu sevdiği belliydi ve o da onu aynı şekilde sevebilmeyi diliyordu. Çünkü o sadece sevmeyi değil aynı zamanda birini sevmeyi de arzuluyordu. Sadece şimdi onu yakınına çeken adam değil, üzgün bakışlı adam biliyordu ki

bu kadar. Tam olarak nasıl ifade edeceğine karar vermeden ona söylemek için ağzını açtı, sadece söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu konuda onu yendi.

'Harry'yle aranızda ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimden bile emin değilim. Benim için önemli olan tek şey sen ve benim artık birlikte olmamız. Ve biz birbirimizi seviyoruz.' Elini alıp dudaklarına götürdü ve öptü. 'Hayatımda hem sana hem de Gert'e fazlasıyla yerim olduğunu bilmeni istiyorum. Ama korkarım Harry Hole için değil. Senin ve onun herhangi bir temas kurmamanızı istemek çok mu fazla?'

Ona baktı.

Artık onun iki elini de tutuyordu. 'Ne diyorsun sevgilim? Sorun değil mi?'

Katrine yavaşça başını salladı. 'Evet' dedi. Arne'nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve o cümlesini bitirmeden sırt çantasını açtı. '... BT *dır-dir* sormak için çok fazla.'

Gülümsemesi kenarlardan soldu ama ortasındaki bir kısmı korumayı başardı.

Hemen pişman oldu, çünkü o şimdi orada öylece oturuyordu, dövülmüş zavallı bir köpek gibi görünüyordu. Ve sırt çantasından yarıya kadar kaldırdığı şişenin bir Montrachet olduğunu, kafasına soktuğu beyaz şarabın onun en sevdiği şarap olduğunu fark etti. Tamam, belki de bu onun için uygun adam değildi. Ama en azından bir geceliğine onun erkeği olabilirdi. Ona bu kadarını verebilirdi. Kendine bu kadarını verebilirdi. Bir gece. Daha sonra bunun yerine sabahları değerlendirme yapabilirdi.

Arne sırt çantasına uzandı. 'Ve bunu da yanımda getirdim...'

'Gregersen'

'Sung-min Larsen, Kripos. Cuma gecesi sizi evinizden aradığım için üzgünüm ama Krimteknisk'in tüm direkt hatlarını denedim ama yanıt alamadım.'

'Evet hafta sonu kapattık. Ama sorun değil, devam et Larsen.'

'Gardermoen'da kokain ele geçirme olayını merak ediyordum, kokaini ele geçiren memurların başı belaya girdi.'

'Onu kastettiğinizi biliyorum, evet.'

'Sonunda bunu kimin analiz ettiğini biliyor musun?' 'Evet ediyorum.'

'TAMAM.'

'Kimse yapmadı.'

'Bağışlamak?'

'Hiç kimse.'

'Ne demek istiyorsun Gregersen? O grubun hiç analiz edilmediğini mi söylüyorsunuz?'

Prim ona baktı. Kadında, seçtiği kadında. Doğru mu duymuştu? Elmas yüzüğü istemediğini mi söylemişti?

İlk başta elini ağzına götürmüş, önünde tuttuğu küçük kutuya kısa bir bakış atmış ve şöyle haykırmıştı: 'Kabul edemem.'

Prim, hazırlıksız yakalandığında bu kadar spontane, panikli bir tepki elbette şaşırtıcı değil, diye düşündü. Birisi önünüze hayatınızın geri kalanının sembolü olan, tek bir cümleye sığmayacak kadar büyük bir şeyi temsil eden bir nesneyi tuttuğunda.

Bu yüzden sunuma eşlik etmesine karar verdiği sözleri tekrarlamadan önce kadının biraz nefes almasına izin vermişti.

'Bu yüzüğü al. Beni al. Bizi al. Seni seviyorum.'

Ama yine başını salladı. 'Teşekkür ederim. Ama bu doğru olmaz.'

Doğru olmaz mı? Daha doğru ne olabilir? Prim ona nasıl tasarruf ettiğini ve bu fırsatı nasıl beklediğini anlattı; *Sağ*. Daha Fazlası, *mükemmel*. Bakın, üstlerindeki kadife karanlığın içindeki gök cisimleri bile bunu özel bir durum olarak işaretliyorlardı.

'Mükemmel bir yüzük' dedi. 'Ama bu benim için değil.'

Başını eğdi ve bunun ne kadar üzücü bir durum olduğunu anlatmak için ona kederli bir bakış attı. Daha doğrusu ne kadar üzgün hissettiğini *onun için*.

Evet doğru duymuştu.

Prim acele eden bir ses duyabiliyordu. Hayal ettiği gibi ağaçların tepelerinden esen hafif bir esinti değil, artık hiçbir yayın almayan, tek başına, temassız, amaçsız ve anlamsız bir televizyonun sesi. Ses yükselmeye devam etti, kafasındaki basınç artık dayanılmaz olmasına rağmen arttı. Artık var olmaması için ortadan kaybolması gerekiyordu. Ama ortadan kaybolamazdı, kendini geçersiz kılamazdı. Bu yüzden ortadan kaybolması gerekiyordu. Artık olmaması gerekiyordu. Veya - işte o zaman aklına geldi - o, diğer adamın ortadan kaybolması gerekiyordu. Neden. Onu zehirleyen, kör eden, kafasını karıştıran adam. Onun olmamasını sağlayan adam

Artık kendisinin, Prim'in gerçek aşkı ile adamın, yani parazitin manipölasyonu arasındaki farkı anlayabiliyordu. Onun toksoplazması olan o polisti.

Prim, elmas yüzüğün bulunduğu kutuyu kapatırken, "Pekala, eğer senin için değilse o zaman bu," dedi.

Tutulma, gecenin açgözlü bir yamyamın ayın sol kenarını kemirmeye başlaması gibi, üstlerinde başlamıştı. Ama ikisinin oturduğu yerde hâlâ gereğinden fazla ay ışığı vardı ve çıkardığı bıçağa bakarken gözbebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu.

'Ne dedi. Sesi kuru geliyordu ve devam etmeden önce yutkundu: '... bu... bu mu?'

'Sence bu ne?'

Gözlerinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu, dudaklarının sözcükleri oluşturduğunu görebiliyordu ama sözcükler çıkmıyordu. Bu yüzden bunları onun için söyledi.

'Bu cinayet silahı.'

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama adam hızla ayağa kalktı ve arkasındaydı. Başını geriye çekip bıçağı boğazına dayadı.

'Susanne Andersen ve Helene Røed'in şah damarlarını açan cinayet silahıydı. Ve bu seninkini açacak. Eğer söylediklerimi tam olarak yapmazsan."

Başını gözlerine bakabilecek kadar geriye çekti. İkisinin şimdi birbirlerine baş aşağı bakışları, muhtemelen birbirlerinin dünyalarını da aynı şekilde görüyorlardı. Evet, belki de hiçbir zaman işe yaramayacaktı. Belki o da bunu biliyordu. Belki de bu yüzden, her şeye rağmen yüzüğü kabul etmemesi durumunda bu alternatif çözümü planlamıştı. Ona inanamayarak bakmasını bekliyordu. Ama o yapmadı. Söylediğı her kelimeye inanmış gibi görünüyordu.

İyi.

'Ne-ne yapacağım?'

'Polisinizi reddedemeyeceğı bir davetle arayacaksınız.'

Cuma

Cevapsız aramalar

BAŞGARSON KALDIRDIÇalan telefonun ahizesi.

'Frognerseteren Restoranı.'

'Bu Harry Hole. Bu akşam sizinle yemek yiyen Müfettiş Katrine Bratt'a ulaşmaya çalışıyorum.'

Baş garson şaşırmıştı. Sadece telefonun hoparlörü açık olduğu için değil, aynı zamanda adamın isminde tanıdık bir şeyler olduğu için. "Şimdi davetli listesine bakıyorum Bay Hole." Ama onun adına bir rezervasyon göremiyorum.'

'Muhtemelen beyefendinin adı altındadır. Adı Arne, soyadını bilmiyorum.'

'Hayır Arne, ama burada ilk isimleri olmayan birkaç soyadım var.' 'TAMAM. Sarışın, düz bir şapka takıyor olabilir. Koyu renk saçlı, Bergen aksanlı.'

'Aha. Evet, dışarıda yemek yiyorlardı, o benim masamdı.' 'Yemek yedi?'

'Evet, restorandan ayrıldılar.'

'Hımm. Nereye gittikleri konusunda sana fikir verebilecek bir şey duydun mu?'

Baş garson tereddüt etti. 'Ben emin değilim...'

'Bu önemli, polisin öldürülen kadınlara yönelik soruşturmasıyla ilgili.'

Başgarson bu ismi daha önce nereden duyduğunu fark etti. 'Beyefendi erken geldi ve iki şarap kadehi ödünç almak istedi. Bir şişe Remoissenet Chassagne-Montrachet vardı ve gideceğini söyledi.

Akşam yemeğinden sonra Tryvann'a evlenme teklif edecektim ve sonra ona gözlükleri verdim. Gördüğünüz gibi 2018 yılı vintage bir şeydi."

'Teşekkürler.'

Harry, Aune'un yorganının üzerinde duran telefona uzandı ve aramayı sonlandırdı.

'Hemen Tryvann'a gitmemiz lazım. Truls, Acil Durum Kontrol ile iletişime geçip oraya bir devriye arabası göndermelerini sağlar mısın? Blues ve ikili.'

"Deneyeceğim" dedi Truls kendi telefonunu çıkararak.

'Hazır mısın, Øystein?'

'Ah, Mercedes bizimle olsun.'

"İyi şanslar" dedi Aune.

Üçü kapıdan çıkmak üzereyken Harry telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve bir ayağı eşiğin iki yanında durdu. Kapı geriye doğru açıldı ve telefonu elinden düşürdü. Eğilip yerden aldı.

'Neler oluyor?' Øystein dışarıdan aradı.

Harry derin bir nefes aldı. 'Katrine'nin numarasından bir arama.' Otomatik olarak onun çalmadığı ihtimaline atladığını fark etti.

'Almayacak mısın?' Aune yataktan sordu.

Harry ona sertçe baktı. Başını salladı. Kabul Et'e dokunup telefonu kulağına götürdü.

'Emin misin?' Komutan Briseid sordu.

Yaşlı itfaiyeci başını salladı.

Briseid içini çekti ve ekibinin hortumla meşgul olduğu yanan villaya baktı. Aya baktı. Bu gece tuhaf görünüyordu, sanki bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi. Tekrar içini çekti, itfaiye miğferini biraz geriye attı ve yalnız devriye arabasına doğru ilerlemeye başladı. Polis Trafik ve Deniz Bölümünden geliyordu ve kendi itfaiye araçlarının devreye girmesinden kısa bir süre sonra olay yerine ulaşmıştı. İstasyonun saat 20.50'de Gaustad'daki villanın yandığı konusunda uyarılmasından itibaren Briseid ve meslektaşlarının olay yerine gelmesi on dakika otuz beş saniye sürmüştü. Birkaç dakika daha uzun sürseydi durum kritik olmayacaktı. Ev daha önce de yangın nedeniyle hasar görmüştü ve yıllardır boştu, dolayısıyla hayatların riske girme ihtimali çok azdı. Yangının çevredeki villalara sıçrama tehlikesi de bulunmuyor. Kötü yetiştirilmiş gençler

Evlerin bu şekilde ateşe verilmesi o kadar da alışılmadık bir durum değildi ama bunun kundakçılık olup olmadığına daha sonra bakabilecekleri bir şeydi; şu anda asıl mesele onu ortaya çıkarmaktı. Bu anlamda neredeyse bir egzersiz sayılabilir. Sorun, evin 3. Ring'in hemen yanında olması ve otoyol boyunca yoğun siyah dumanın sürüklenmesiydi, dolayısıyla Trafik Bölümü'nün varlığıydı. Neyse ki cuma günleri şehir dışından gelen yoğun trafik azalmıştı ama Briseid'in bulunduğu tepeden otoyolda hareketsiz duran arabaların - en azından dumanla kaplı olmayanların - farlarını hâlâ görebiliyordu. Trafik Bölümü'ne göre, Smestad kavşağından Ullevål'a kadar her iki yönde de trafik sıkışıklığı yaşandı. Briseid kadın polis memuruna, yangını kontrol altına almalarının, en azından duman dağılıncaya kadar zaman alacağını, dolayısıyla insanların gidecekleri yere ulaşmasının biraz zaman alabileceğini söylemişti. En azından artık erişim yollarını kapatmışlardı, dolayısıyla otoyola artık araç gelmiyordu.

Briseid polis arabasına yaklaştı. Kadın memur pencereyi indirdi.

'Muhtemelen meslektaşlarınızdan bazılarını buraya çağırmalısınız' dedi.

'Ah?'

'Onu gör?' Briseid, itfaiye araçlarından birinin yanında duran yaşlı itfaiyeciyi işaret etti. 'Biz ona Sniff diyoruz. Çünkü bir şey yanarken diğer kokuların arasından o kokuyu alabiliyor. Sniff asla yanılmaz.'

'Bu koku?'

'Okoku.'

'Hangisi?'

Yavaş mıydı? Briseid boğazını temizledi. 'Barbekü kokusu var sende. O zaman sahipsin *barbekü kokusu*.'

Yüzünden paranın düştüğünü anlayabiliyordu. Polis telsizine uzandı.

'Peki şimdi ne oldu?'

'Nedir?' Harry'nin biraz şaşkın sesi diğer tarafta şöyle dedi. 'Evet! Naber? Az önce telefonumu açtım ve senden gelen yedi cevapsız çağrı var.'

'Sen nerdesin ve ne yapıyorsun?'

'Neden soruyorsun? Bir sorun mu var?'

'Sadece cevap.'

Katrine içini çekti. 'Frognersteteren istasyonuna gidiyorum. Oradan doğruca eve gitmeyi ve birkaç sert içki içmeyi planlıyordum.'

'Ya Arne? O seninle mi?'

'HAYIR.' Katrine geldikleri yoldan yokuş aşağı inmeye başladı ama artık daha hızlıydı. Ay yukarıda yavaş yavaş yutuluyordu, belki de bu görüntü onun bu yavaş işkenceyi bırakıp bıçağı adamın tam kalbine saplamasına karar vermesine neden olmuştu. 'Hayır, o artık benimle değil.'

'Şu anda olduğun yerde değil misin?' 'Her

iki anlamda da olduğu gibi.'

'Ne oldu?'

'Evet, ne oldu? Kısa versiyon, Arne'nin benden farklı ve şüphesiz daha iyi bir dünyada yaşadığıdır. Evrenin unsurları hakkında her şeyi biliyor ama yine de onun için dünya, her şeyi gerçekte oldukları gibi değil, olmasını istediğiniz gibi gördüğünüz pembe bir yer. Benim dünyam ve seninki, Harry, orası daha çirkin bir yer. Ama bu gerçek. Bu anlamda tüm Arnes'i kıskanmalıyız. Bu gece ona katlanabileceğimi sanıyordum ama ben kötü bir insanım. Sinirlendim ve ona bunun nasıl olduğunu ve bir saniye daha dayanamayacağımı anlatmak zorunda kaldım.'

'Sen... ha, ayrıldın mı?'

'Ayrıldım.'

'Nerede o şimdi?'

'Ben ayrıldığımda, bir şişe Montrachet ve bir çift kristal bardakla Tryvann'ın yanında gözyaşları içinde oturuyordu. Ama erkekler hakkında bu kadar yeter, neden aradın?'

"Arıyorum çünkü kokainin Krimteknisk'te yağmalandığını düşünüyorum." Ve bunu yapan da Arne'ydi.'

"Arne?"

'Onu alması için bir devriye arabası gönderdik.' 'Kaybettin mi onu, Harry? Arne Adli Tıp'ta çalışmıyor.' Harry birkaç dakika sessiz kaldı.

'Nerede ...'

'Arne Sæten üniversitede fizik ve astronomi alanında araştırmacı ve öğretim görevlisidir.'

Harry'nin alçak sesle 'saçma' diye fısıldadığını ve bağırdığını duydu: 'Truls! Devriye arabasını iptal edin.'

Daha sonra tekrar sahaya çıktı. 'Üzgünüm, Katrine. Görünüşe göre son kullanma tarihimi geçtim.'

'Ah evet?'

'Bu, bu kahrolası davada üçüncü kez her şeyimi ortaya koyuyorum ve hedefin dışına çıkıyorum. Hurda yığınınına hazırım.'

O güldü. 'Sen de hepimiz gibi biraz fazla çalışıyorsun, Harry. Beyninizi kapatın ve biraz dinlenin. Tutulmayı Alexandra Sturdza ve Helge Forfang'la izlemeyecek miydin? Hala başarabilirsin; Ayın yarısından biraz fazlasının örtüldüğünü görüyorum.'

'Himm. TAMAM. Hoşçakal.'

Harry telefonu kapattı, sandalyede öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. 'Siktir, siktir et.'

Aune, "Kendine fazla yüklenme, Harry," dedi.

Cevap vermedi.

'Harry mi?' dedi Aune ihtiyatla.

Harry başını kaldırdı. "Bunu bırakamam," dedi, sesi boğuktu. Haklı olduğumu biliyorum. ben öyleyim *neredeyse* Sağ. Mantık doğru, sadece bir yerlerde küçük bir hata var. Onu bulmam lazım.'

Thanh, adamın elinin yüzüne yaklaştığını görünce bu kadar, diye düşünmüştü.

'Onun' tam olarak ne olduğu konusunda tam olarak net değildi. Sadece tehlikeli bir şey olduğunu söyledim. Heyecan verici derecede tehlikeli. Korkması gereken bir şey var *vardı* korkuyordum ama artık korkmuyorum. Çünkü büyük D harfi tehlikeli değildi, bundan emindi, onunla ilgili her şey ona bunu söylüyordu.

Eli durmuştu. Silah şeklinde donmuş gibi havada kalmıştı. Ve sonra onun ona uzanmadığını ama işaret ettiğini fark etti. Başını işaret parmağının olduğu yöne çevirmişti, tepenin ötesini görebilmek için dirseklerinin üzerinde doğrulmak zorunda kalmıştı. İstemsizce derin bir nefes almıştı. Ve onu tuttum.

Orada, önlerindeki yokuşun dibindeki bir orman açıklığında, ay ışığı altında dört tane gördü, hayır, *beş* tilkiler. Sessizce oynayan dört yavru ve yetişkin bir tilki bakıyor. Yavrulardan biri diğerlerinden biraz daha büyüktü ve özellikle baktığı şey buydu.

'Bu mu ...?' o fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Jonathan. "Bu Nhi."

'Hayır. Aradığımı nasıl bildin...?'

'Seni gördüm. Onunla oynarken ve onu beslerken bu ismi kullandın. Onunla benimle konuştuğundan daha fazla konuştun.' Karanlıkta gülümsediğini görebiliyordu.

'Peki bu nasıl oldu?' Tilkilere doğru başını salladı. Jonathan içini çekti.

'Ben yasak hayvanları kabul eden bir aptalım. İki Kaputar Dağı sümüklüböceği olan ve iki farklı yerde beslenip bakılırsa en azından birinin hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını düşündüğü için bana birini aldırın adam gibi. Reddetmeliydim. Eğer o polis bunu keşfetseydi dükkanımı kapatırlardı. Ve tuvalete sifonu çektiğimden beri uyuyamadım. Ama en azından Nhi ile düşünecek zamanım oldu. Nhi'yi süresiz olarak gizli tutamayacağımızı biliyordum, o zaman çevre sağlığı otoriteleri onu yere sererdi. Ben de onu veterinerine götürdüm, sağlıklı olduğunu söyledi, ben de onu burada yaşadığını bildiğim tilki sürüsünün yanına yerleştirdim. Tabii ki Nhi'yi yanlarına alacakları kesin değildi ve o yavruyu ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Bu yüzden buraya birkaç gezi yapıp her şeyin yoluna gireceğinden emin olana kadar sana hiçbir şey söylemek istemedim.'

'Üzüleceğimden korktuğun için bana söylemek istemedin mi?' Jonathan'ın hafifçe kıvrandığını gördü. 'Umutlanmanın acı verici olabileceğini, hatta işler düşündüğünüz ve hayal ettiğiniz gibi gitmediğinde daha da acı verici olabileceğini düşündüm.'

Çünkü bu konuda oldukça fazla şey biliyorsun diye düşündü Thanh. Ve bir gün bunun hakkında daha fazlasını öğrenecekti.

Ama şu anda kollarını ona dolamak istemesine neden olan şeyin karanlık mı, sarhoş edici neşe ve rahatlama mı, ay mı yoksa sadece yorgunluk mu olduğunu bilmiyordu.

"Muhtemelen hâlâ ayakta olman için biraz geç oldu" dedi. 'İstersen başka bir gün tekrar gelebiliriz.'

Evet, diye fısıldadı. 'Bunu gerçekten çok isterim.'

Dönüş yolunda yetişmek için acele etmesi gerekti. Hızlı hareket ediyor gibi görünmüyordu ama mesafe kat eden adımlar atıyordu ve açıkça ormanda olmaya alışmıştı. Ay ışığında bozkırı geçerlerken sırtını inceledi. Buradaki beden dili ve tavırları da şehirdeki dükkandakinden farklıydı. Sanki hissettiği yer burasıymış gibi bir tür tatmin ve mutluluk, bir doğuştanlık yayıyordu.

evde. Belki de bu mutluluk aynı zamanda adamın onu mutlu ettiğini bilmekten de kaynaklanıyordu, öyle olduğundan şüpheleniyordu. Elbette saklamaya çalıştı ama şimdi homurdanmıştı ve ekşi yüzü onu artık kandıramayacaktı.

Hızını koşuya kadar arttırdı. Belki de ormanda geçirdiği bir saatin ardından burada da kendini evinde gibi hissettiğini düşünmüştü; belli ki artık onu elinden tutmanın gerekli olduğunu düşünmüyordu.

Küçük bir çığlık attı ve tökezliyormuş gibi yaptı. Aniden durdu ve farından gözleri kamaştı. 'Ah özür dilerim. Ben... sen iyi misin?'

"Evet, tamam" dedi ve elini uzattı. Onu o aldı.

Sonra yürümeye devam ettiler.

Thanh onun aşık olup olmadığını merak etti. Bu durumda ne kadar süredir oradaydı? Ve - eğer gerçekten öyleyse - onun bunun farkına varmasını sağlamak ne kadar zor olacaktı.

Cuma

Prim

'DAHA FAZLA GÖRÜNMEİSİNİZ Rahatladım Harry, dedi Aune. 'Şimdi ne var?'

Øystein ve Truls 618 numaralı odadan ondan önce ayrılmışlardı.

Harry ölmekte olan arkadaşına baktı. 'Los Angeles'ta yaşlı bir kadın vardı. Başı belaya girdi ve ben de... yani, bazı şeyleri düzeltmeye çalışıyorum.'

'Bu yüzden mi eve geldin?'

'Evet.'

'Sebebinin Markus Røed için çalışmaktan başka bir şey olduğunu tahmin ettim.'

'Himm. Bir dahaki sefere bunu sana anlatacağım, bunun sadece bir psikoloğun çayı olacağını söyleyebilirim.'

Aune kıkırdadı ve arkadaşının elini tuttu. 'Bir dahaki sefere, Harry.'

Harry aniden dolduğunu hissettiği gözyaşlarına tamamen hazırlıksızdı. Ståle'nin elini sıktı. Sesinin dayanamayacağını bildiği için bir şey söylemedi. Ceketinin düğmelerini ilikleyip hızla koridora çıktı.

Koridorun birkaç metre ilerisinde asansör kapılarının önünde duran Øystein ve Truls ona doğru döndüler.

Harry'nin telefonu çaldı. Eğer Los Angeles Polisi olsaydı ne derdi? Telefonu çıkarıp baktı. Gelen Alexandra'ydı; elbette güneş tutulmasına yetişemeyeceğini ona bildirmeliydi. Oraya gidip gidemeyeceğine karar vermeye çalışırken cevaplamayı erteledi. Şu anda Thief'teki barda yalnız başınayken bir veya altı içki çok daha cazip görünüyordu. Hayır bu değil. Adli Tıp'ın çatısından ay tutulması

Tıp Enstitüsü. İyi olur. Aramayı yanıtlamak için dokunduğunda ekranda bir kısa mesaj belirdi. Sung-min Larsen'dandı.

"Merhaba" dedi metni okumaya başladığında.

'Selam Harry.'

'Sen misin Alexandra?'

'Evet.'

"Sadece senin sesindi" dedi Harry, gözlerini mesajda gezdirerek. 'Sesin çok farklı geliyordu.'

Kokain, kapasitesi olmadığı için Krimteknisk'te analiz edilmediği için Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Orada bu konu, analizin tarihini belirleyip imzalayan Helge Forfang tarafından ele alındı.

Harry kalbinin atmayı bıraktığını hissetti. Birbirlerine uymayan ve şimdi birkaç şaşırtıcı saniye içinde birleşen bu parçalanmış parçalar gözlerinin önünde titreşti. Alexandra, ona Adli Tıp Kurumu'nu gezdirdi ve Krimteknisk'in analiz iş yükünü kaldıramayınca oraya gönderdiklerini bildirdi. Helge açıkça Harry'ye şunu söylüyor: *Toksoplazma gondii* parazit onun alanıydı. Alexandra ona Helge'yi çatı partisine davet ettiğini, insanların az önce uğradığı türden bir partiye davet ettiğini söyledi. Otopsi teknisyeni şüpheliyi belirli bir kişiye yöneltmek için Susanne ve Bertine'in cesetlerine kolayca DNA materyali yerleştirmiş olabilir, bunu otopsi odasında yapmış olabilir *sonrasında* cesetler bulundu. Ama hepsinden önemlisi: Helge az önce oradayken otopsi odasındaki misk kokusu ve Harry'nin cesetten geldiğini sandığı koku. Harry, Helge'ye yaklaştığında, Susanne Andersen'in gözünü kesip açtığında ve Harry'nin -ne kadar aptal olsa da- gözden geldiğini sandığı kokunun aynısı.

Çoklu parçalar. Ve hepsi bir araya gelerek büyük ama net ve keskin bir resim olan bir mozaik oluşturdular. Ve her zaman olduğu gibi, işler yerli yerine oturduğunda, Harry bunu nasıl başardığını merak etti. *Olumsuz* şimdiye kadar bunu görebilmiştin.

Alexandra'nın o kadar korkmuş ki neredeyse tanıyamadığı sesi yine oradaydı.

'Buraya gelebilir misin, Harry?'

Yalvaran bir ses tonu. ~~Aşırı~~ Bu yüzden. Tanıdığı Alexandra Sturdza'ya benzemiyordu.

'Neredesin?' diye sordu Harry, düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak.

'Bunu biliyorsun. Çatıda...'

'Adli Tıp Enstitüsü, sağda.' Harry yeniden 618'e geri dönerken Øystein ve Truls'a el salladı. 'Kendinde misin?'

'Neredeyse.'

'Neredeyse?'

'Sana Helge ve benim burada olacağımızı söylemiştim.'

'Hımm.' Harry derin bir nefes aldı ve sesini neredeyse fısıltı düzeyine indirdi.

"Alexandra mı?" Truls ve Øystein odaya girerken Harry yatağın yanındaki sandalyeye çöktü.

'Evet, Harry?'

'Şimdi beni dikkatlice dinle. Gözünüzü bile kırpmayın ve sadece evet veya hayır şeklinde cevap verin. Tuvalete gitmen ya da bir şeyler alman gerektiğini söyleyerek şüphe uyandırmadan oradan uzaklaşabilir misin?'

Cevapsız. Harry telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı ve Aune grubundaki diğer üçü başlarını Samsung'a doğru eğdiler.

"Alexandra mı?" Harry fısıldadı.

"Evet" dedi duygusuz bir sesle.

Katil Helge'dir. Kaçman gerek. Biz gelene kadar binadan çıkın ya da kendinizi bir yere kilitleyin. TAMAM?'

Bir çatırtı sesi duyuldu. Sonra başka bir ses, bir erkek sesi. 'Hayır, Harry. Tamam değil.'

Ses tanıdıktı ama aynı zamanda tanıdık değildi, tıpkı tanıdığınız birinin başka bir versiyonu gibi. Harry derin bir nefes aldı. "Helge," dedi. 'Helge Forfang'

"Evet" diye onayladı ses. Harry'nin hatırladığından daha derin değildi. Daha rahat ve kendinden emin görünüyordu. Sanki çoktan kazanmış birine aitmiş gibi. 'Ya da aslında bana Prim diyebilirsin. Nefret ettiğim herkes bunu yaptı.'

'Nasıl istersen Prim. Neler oluyor?'

'Bu kesinlikle sorulacak doğru soru, Harry. Olan şu ki, burada Alexandra'nın boğazına bir bıçak dayayarak oturmuş ikimiz için geleceğin neler getireceğini merak ediyorum. Belki üçümüz için sen de bunun bir parçasısın, değil mi? Satrançta dedikleri gibi kayıp bir konum olarak ortaya çıktığımı fark ettim. Bundan kaçınmayı umarak direniyordum ama işlerin bu şekilde yürüyeceğini bilseydim bile yaptığım şeyi değiştirmedim. Başardıklarımın oldukça gurur duyuyorum. Sanırım amcam bile bunu okuduğunda sevinecek –*eğer*bu konuda okuyor. Eğer parazitlerle dolu beyni hayata tutunmayı başarırsa.'

'Prim...'

'Hayır, Harry, kesinlikle yaptıklarımın dolaylı cezadan kaçmayı düşünmedim. Aslında tüm bunlar olurken kendi canıma kıymayı planlıyordum.'

bitti ama bazı şeyler oldu. Bana yaşama arzusu veren şeyler. Bu yüzden cezamın mümkün olduğu kadar hafif olması konusunda pazarlık yapmak istiyorum. Ancak pazarlık pozisyonuna sahip olmak için pazarlık yapacak bir şeyin olması gerekir ve benim de bağışlayıp ayırmamayı seçebileceğim bir rehinem var. Anladığından oldukça eminim, Harry.'

'Daha hafif bir ceza almak için yapabileceğiniz en iyi hareket Alexandra'nın gitmesine izin verip kendinizi hemen polise teslim etmenizdir.'

'Senin için en iyisi demek istiyorsun. Net bir atış şansın olsun diye beni yoldan çek.'

"Neye net bir atış, Prim?"

'Aptalca davranma. Alexandra'ya net bir atış. Ona bulaştırdın, seni arzulamasını sağladın, ona sunabileceğin bir şey olduğuna inandırdın. Mesela gerçek aşk gibi. İşte bunun doğru olduğunu kanıtlama şansın. Onunla yer değiştirmeye ne dersin?'

'Peki onu bırakacak mısın?'

'Elbette. Hiçbirimiz Alexandra'nın zarar görmesini istemiyoruz.'

'TAMAM. O halde nasıl devam edeceğime dair bir önerim var.'

Helge'nin kahkahası sesinden daha hafifti. 'İyi deneme, Harry, ama sanırım işleri benim planıma göre yapacağız.'

'Hımm. Ve bu?'

'Buraya bir kişiyle birlikte geliyorsunuz; Binanın önüne park ediyorsun, böylece ikinizi - ve sadece ikinizi - arabadan inip binaya doğru yürüdüğünüzü görebileyim. Kapıyı buradan açacağım. Arabadan iner inmez ellerinizin arkadan kelepçelendiğini görmek istiyorum. Anlamak?'

'Evet.'

"İkiniz de asansöre bineceksiniz, çatıya çıkan kapıya doğru yürüyecek, kapıyı biraz aralayacak ve bana orada olduğunuzu haber vereceksiniz." Eğer aceleyle dışarı çıkarsan Alex'in boğazını keserim. Sen de bunu anlıyorsun değil mi?'

Harry yutkundu. 'Evet.'

'Yani sana söylediğimde ikiniz *geri çekilmek* kapıdan geçip çatıya.'

'Geri çekilmek mi?'

'Maksimum güvenli hapishanelerde bunu böyle yapıyorlar, değil mi?'

'Evet.'

'O zaman anlıyorsun. İlk sen gideceksin. Geriye doğru sekiz adım. Sonra durup dizlerinin üzerine çökeceksin. Yanında kim varsa dört adım atacak

geriye doğru gidin ve ardından diz çökün. Eğer bu tam olarak bu şekilde yapılmazsa..."

'Anladım. Sekiz ve dört adım geri.'

'Güzel, hızlısın. Alexandra çatı kapısına doğru yürürken bıçağı boğazına dayayacağım. Meslektaşınız ona arabaya kadar eşlik edecek ve onlar da uzaklaşacak.'

'Ve daha sonra?'

'O zaman müzakereler başlayabilir.'

Bir duraklama oldu.

'Ne düşündüğünü biliyorum, Harry. Neden iyi bir rehineyi kötü bir rehineyle değiştiresiniz ki? Hem polisin hem de politikacıların halk arasında yaşlanan erkek bir polis dedektifinden çok daha güçlü duygular uyandıracağını bildiği genç, masum bir kadından neden vazgeçersiniz ki?'

'Kuyu ...'

'Cevap basitçe onu sevdiğimdir, Harry. Ve benim özgür bir adam olmamı beklemeye istekli olduğundan emin olmak için ona gerçek aşkı göstermeliyim. Jürinin de bunu hafifletici bir faktör olarak göreceğini düşünüyorum.'

"Eminim öyle yapacaklardır" dedi Harry. 'Bir saat sonra mı diyelim?' Yüksek perdeden kahkaha bir kez daha geldi. 'Güzel bir deneme daha, Harry. Herhalde sana Acil Müdahale Birimi'ni alarma geçirmen ve değişimden önce polis gücünün yarısını toplaman için yeterli zaman vermeyi planladığımı düşünmüyorsun, değil mi?'

'Tamam ama biraz uzaktayız. Oraya varmak için ne kadar zamanımız var?'

'Bence yalan söylüyorsun, Harry. O kadar uzakta olduğunuzu sanmıyorum. Bulunduğun yerden ayı görebiliyor musun?'

Øystein hızla pencereye doğru yürüdü. Başını salladı.

"Evet" dedi Harry.

'O zaman tutulmanın devam ettiğini görebilirsiniz. Ay tamamen kaplandığında Alexandra'nın boğazını keseceğim.'

'Ancak-'

'Eğer gökbilimcilerin hesaplamaları doğruysa... bir bakayım... yirmi iki dakikanız var. Sadece bir şey daha. Birçok yerde gözlerim ve kulaklarım var ve siz gelmeden önce polisin uyarıldığını görür veya duyarsam Alexandra ölür. Tamam, şimdi acele et.'

'Ama...' Harry durdu ve diğerlerine bağlantının kesildiğini bildirmek için telefonu kaldırdı.

Saati kontrol etti. Helge Forfang onlara yeterince zaman tanımişti; Ring 3'ü alsalardı Rikshospitalet'teki Adli Tıp Enstitüsü'ne ulaşmaları beş ya da altı dakikadan fazla sürmezdi.

'Hepiniz bunu anladınız mı?' O sordu.

"Bunun bir parçası" dedi Aune.

'Adı Helge Forfang, Adli Tıp Enstitüsü'nde çalışıyor ve çatıda bir meslektaşını rehin tutuyor. Onu benimle takas etmek istiyor. Yirmi dakikamız var. Polise ulaşamayız, eğer ulaşırsak polisi keşfetme ihtimali yüksektir. Şimdi oraya gitmemiz gerekiyor ama sadece ben ve bir kişi daha varız.'

"O halde ben geliyorum," dedi Truls kararlı bir

şekilde. "Hayır," dedi Aune aynı kararlılıkla.

Diğerleri ona baktı.

'Onu duyduğun, Harry. Seni öldürecek. Bu yüzden seni orada istiyor. Onu seviyor ama senden nefret ediyor. Pazarlık yapmayacak. Gerçeklik konusunda zayıf bir kavrayışı olabilir ama o da sizin ya da benim kadar biliyor ki, hiç kimse bir rehine için pazarlık yaparak ceza indirimi alamaz.'

"Belki," dedi Harry. 'Ama onun ne kadar dengesiz olduğundan sen bile emin olamazsın Ståle. *O belki* yapabileceğine inanıyorum.'

'Bu pek olası görünmüyor ve bunun için hayatınızı riske atmayı mı planlıyorsunuz?' Harry omuz silkti. 'Saat işliyor beyler. Ve evet, genç bir tıbbi araştırma yeteneği yerine yaşlı, tükenmiş bir cinayet dedektifinin bir artı olduğunu düşünüyorum. Bu basit bir matematik.'

'Kesinlikle!' dedi Aune. 'Bu basit bir matematik.'

'Güzel, aynı fikirdeyiz. Truls, gitmeye hazır mısın?'

Øystein pencereden "Bir sorunumuz var" dedi. Telefonuna dokunuyordu. 'Aşağıdaki yolda trafiğin tamamen durduğunu görebiliyorum. Akşamın bu geç saatlerinde alışılmadık bir durum. NRK seyahat sitesine baktığımızda yanan bir evden çıkan duman nedeniyle Ring 3'ün kapalı olduğunu söylüyorlar. Bu, tüm küçük yolların tıkalı olduğu anlamına geliyor ve bir taksi şoförü olarak konuşursak, yirmi dakika içinde Rikshospitalet'e varamayacağımızı garanti edebilirim. Otuz da değil.'

Cibran dahil odadaki insanlar birbirlerine baktılar. "Doğru" dedi Harry. Saatine baktı. 'Truls, bir polis olarak var olmayan yetkinizi kötüye kullanmak ister misiniz?'

"Çok isterim" dedi Truls.

'İyi. O halde A&E'ye gidip ışıkları ve sirenleri olan bir ambulansa el koyalım, ne dersin?'

'Kulağa eğlenceli geliyor.'

'Durmak!' Aune bağırdı, yumruğunu komodinin üstüne vurdu, plastik bir bardağı ters çevirdi ve suyun yere dökülmesine neden oldu. 'Söylediklerimi dinlemiyor musun?'

Cuma

Sirenler

PRİM SESİNİ DUYDU Sirenler kararan gecede yükselip alçalıyor. Yakında ayın tamamı yutulacak ve gökyüzü yalnızca aşağıdaki şehrin sarı ışıklarıyla aydınlanacaktı. Bunlar polis sirenleri değildi ve akşamın erken saatlerinde duyduğu itfaiye araçlarının sirenleri de değildi. Bir ambulanstı. Elbette Rikshospital'e giden bir ambulans olabilirdi ama içinden bir ses ona gelişini haber verenin Harry Hole olduğunu söylüyordu. Prim çantayı polis tarayıcısıyla açmış ve çalıştırmıştı. Harry'nin meslektaşlarına haber vermeden eter aracılığıyla iletildiğine dair bilgi vermesi mümkündü, Prim polis frekanslarına erişimi olan ilk suçlu değildi. Ancak radyo trafiğinin huzurlu ve rahat atmosferi Prim'e, en azından şehirde neler olduğunu bilen çok fazla polis bulunmadığını söylüyordu. Gecenin en dramatik olayı ise Gaustad'da yanan bir villadaki yanmış insan kalıntılarıydı.

Prim sandalyesini Alexandra'nının hemen arkasına yerleştirmişti, böylece ikisi de polis memuru ve arkadaşının giriş yapacağı metal kapıya bakıyorlardı. Sadece Harry'nin gelmesine izin vermeyi düşünmüştü ama gerekirse başka birinin onu zorla götürmesi ihtiyacını da göz ardı edemezdi. Sadece yarım kilometre kadar uzakta bulunan Gaustad'dan ara sıra hafif bir rüzgarla duman kokusu taşınyordu. Prim bunu içine çekmek istemiyordu. Markus Røed'in daha fazla içinde olmasını istemiyordu. Artık nefretle işi bitmişti. Artık aşk kaldı. Tamam, ilk tepkisi onu reddetmek olmuştu. Şaşmamalı. Her şeyi ağzından kaçırmayı doğal olarak onu şok etmişti ve şoka karşı otomatik tepki kaçmak oldu. Onların sadece arkadaş olduklarına inanıyordu! Belki de gerçekten buna inanmıştı

eşcinseldi. Belki de bunu bir tür flört olarak algılamıştı; onu herhangi bir art niyet olmadan şehre ve partilere davet etmesi için bir bahaneydi. Kısmen buna razı olmuş, belki de kadının bu bahaneye ihtiyacı olduğunu düşünmüş, hatta üvey babasının tacizinden bahsetmeden bir adamla seks yaptığını bile itiraf etmişti. O ve Alexandra o kadar güzel vakit geçirmişlerdi ki! Onu sevme fikrinin olgunlaşması için zamana ihtiyacı vardı ve elmas yüzük işinin çok erken olduğu açıktı. Evet aşk kaldı. Ancak aşklarının büyüme şansına sahip olabilmesi için onu gölgede bırakan şeyin gitmesi gerekiyordu.

Prim şırıngayı iç cebinde hissetti. Prim, Harry'yle konuştuktan sonra bunu Alexandra'nın önüne kaldırmış ve açıklamıştı. İdeal dinleyici olmak için yeterli mikrobiyoloji anlayışına sahip olmayabilirdi ama tıp alanındaki geçmiş nedeniyle ortalama bir dinleyiciden daha nitelikliydi. Daha yaşlı ve daha yavaş olanlardan on kat daha hızlı çalışan parazitler yaratmanın parazitolojik açıdan ne kadar çığır açıcı bir buluş olduğunu anlayacak kadar nitelikliydi. Ancak bekleneni elde ettiğini söyleyemedi *ah/ve aah/gondii* parazitlerinin Terry Vâge'ın beynine bir saatten kısa sürede nasıl girdiğini anlattığında. Hiç şüphe yok ki konsantre olamayacak kadar korkmuştu. Muhtemelen hayatının tehlikede olduğuna inanıyordu. Ve evet, eğer Harry Hole bu kadar öngörülebilir olmasaydı pekâlâ olabilirdi. Ama Hole, Prim'in emrettiği gibi tam olarak yapacaktı; o eski tarza aitti; önce kadınlar ve çocuklar. Ve buraya zamanında varacaktı. Prim nihayet neşeyi hissediyordu; üvey babasının kafasını kaynatırken eksik olan neşeyi. Elbette savaş kaybedildi. Alexandra yüzüğü reddetmişti ve Harry Hole onu öğrenmişti. Ama savaş devam etti ve o kazanacaktı. Yapılacak ilk şey rakibini tamamen ortadan kaldırmaktı. Hayvanlar aleminde bu böyle işliyordu ve biz insanlar -sonuçta- hayvanız. O zaman elbette hapse girmesi gerekecekti. Ama oradan Ona kendisini sevmeyi öğretecekti. Ve o da bunu yapacaktı, çünkü Harry yenildiğinde, onun erkeğinin polis değil kendisi olduğunu anlayacaktı. Bu kadar basitti. Sıradan değil ama basit.

Karmaşık değil. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Aya baktı.

Tamamen kaplanana kadar sadece bir şerit kaldı. Ama sirenler yaklaşıyordu, artık yaklaşmışlardı.

'Onun seni kurtarmaya geldiğini duyabiliyor musun?' Prim parmağını Alexandra'nın ceketinin arkasında gezdirdi. 'Bu seni mutlu ediyor mu? Birisi seni o kadar çok seviyor ki senin için ölmeye hazır mı? Ama sevdiğimi bilmelisin

daha fazlasının. Aslında ölmeyi planlıyordum ama karar verdim *can*/senin iyiliğin için ve bunun daha büyük bir fedakarlık olduğunu söyleyebilirim.'

Siren aniden durdu.

Prim ayağa kalktı ve çatının kenarına doğru iki adım attı. Aşağıdaki ıssız otoparkta sarı ışık konileri geziniyordu.

Bir ambulanstı.

Araçtan iki kişi indi. Hole'u siyah takım elbisesinden tanıdı. Diğer kişi ise hastane kıyafetine benzeyen açık mavi bir şey giyiyordu. Hole yanında bir hemşire ya da hasta mı getirmişti? Dedektif arkasını dönüp çatıya baktığında Prim kelepçeleri göremese de sokak lambalarının ışığında metalin parıltısını gördü. Aşağıdaki iki kişi, Prim'in hemen altındaki girişe doğru yan yana yavaşça yürüdü.

Prim, Alexandra'nın Camel paketini düşürdü, paketin cephe boyunca düşüşünü ve yumuşak bir şaplakla ikisinin önüne inmesini izledi. Bir irkilme yaptılar ama başlarını kaldırmadılar. Hastane kıyafetli adam sigara paketini alıp açtı. Prim'in kimlik kartını ve güvenlik kodunu yazdığı, asansörle hangi kata çıkacaklarını ve çatı kapısının sağdaki merdivende olduğunu belirten notu çıkardı.

Prim geri yürüdü ve Alexandra'nın arkasındaki sandalyeye oturdu; ikisi de on metre ötedeki kapıya bakıyordu.

Prim düşündü. Olacaklardan mı korkuyordu? Hayır. Zaten üç kadın ve üç erkeği öldürmüştü.

Ama gergindi. Çünkü bu, kendisine bulaştırdığı parazitler tarafından kontrol edilen programlanmış, öngörülebilir bir robota dönüşmemiş birine ilk kez fiziksel olarak saldıracaktı. Hepsi tabiri caizse kendilerine bulaştırmaları için kandırılmışlardı. Helene Røed ve Terry Våge onu alkolle içmişlerdi, Susanne ve Bertine ise partide onu burundan çekmişlerdi. Ve Jernbanetorget'teki kokain satıcısı da onu Bertine'in enfiye kurşunundan çekmişti. Yeşil kokain ele geçirildiği gün aklına bu fikir geldi. Yani, Markus Røed'in kokain tutkusu hakkındaki söylentileri çoktan duymuştu ve bunun, paraziti vücuduna sokmanın bir yolunu sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordu. Ancak ancak nöbet geldiğinde ve Alexandra birkaç gün önce ona Røed'deki çatı partisinden bahsettiğinde bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğunu fark etti. Buradaki paradoks elbette diğer üç kişinin kokaini alması ve kendisi ölmeden önce bunun bedelini hayatlarıyla ödemek zorunda kalmasıydı.

sonunda üvey babasına hastalığını bulaştırmayı başardı *Toksoplazma gondii* varyant. Daha sonra ise insanın ihtiyaç duyduğu en sağlıklı, en doğal ve yaşamı sürdürebilen temel maddelerden biriyle karıştırılarak elde edilir. Su. Bunu düşündüğünde gülümsemek zorunda kaldı. Markus Røed'in karısının cesedini teşhis etmek için Adli Tıp Enstitüsüne gelmesi gerektiğini söylemek için Krohn'u arayan oydu. Ve Røed'i bekleyen bir bardak suyu vardı. Hatta otopsi odasına girmeden önce Røed'e içirmek için söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordu:

'Deneyimler, bunun gibi bir vakayla uğraştığımızda vücutta sıvı bulunmasının iyi bir fikir olabileceğini gösteriyor.'

Ay neredeyse tükenmişti ve Prim merdivenlerde yavaş - çok yavaş - ayak sesleri duyduğunda hava daha da kararmıştı.

İç cebindeki şırınganın kullanıma hazır olup olmadığını tekrar kontrol etti.

Metal kapının menteşeleri gıcırdadı. Bir çatlak açtı. İçeriden boğuk bir ses duyuldu.

'Bu biziz.'

Harry Hole'un sesi.

Alexandra'dan boğuk bir hıçkırık kaçtı. Prim öfkesinin arttığını hissetti ve öne doğru eğilip kulağına fısıldadı.

'Hareket etme ve tamamen hareketsiz kal aşkım. Yaşamamı istiyorum ama dediğimi yapmazsan beni seni öldürmeye zorlayacaksın.'

Prim sandalyeden kalktı. Boğazını temizledi. 'Talimatları hatırlıyor musun?' Kendi sesinin yüksek ve net çıktığını memnuniyetle duydu.

'Evet.'

'O halde dışarı çık. Yavaş yavaş.' Kapı açıldı.

Elbiseli figür yükseltilmiş eşikten geriye doğru adım atarken Prim, tutulmanın tam olduğunu fark etti. İçgüdüsel olarak çatı girişinin üzerinde dikey olarak aya baktı. Ayın yüzü siyah değildi ama büyüğü bir kırmızı renge bürünmüştü. Solgun bir denizanasına benziyordu, doygunluğu azalmıştı, yalnızca kendisine yetecek kadar ışık vardı ve buradaki insanlar için hiçbir şey yoktu.

Kapı eşiğindeki figür, üzerinde anlaşılmaya varılan sekiz adımdan ilkinin Alexandra ve Prim'e doğru geri attı ve sanki pranga takıyormuş gibi yavaşça ayaklarını sürüyerek ilerledi. Darağacına mahkum edilmiş bir adam gibi, diye düşündü Prim.

Acıması hayatını birkaç saniye uzatmaya çalışıyor. Artık kambur halindeki istifayı ve yenilgiyi görebiliyordu. O gece Prim, Harry Hole ile Alexandra'yı dışarıda yemek yerken gözetlemişti ve onları Saray Parkı'nda -bir çift gibi- yakın bir şekilde yürürken görmüştü, Hole büyük ve güçlü görünüyordu. Kıskançlık Barında onları gözetlediği gecenin aynısı. Ama şimdi sanki Hole takımının içinde gerçek bedenine küçülmüş gibiydi. Alexandra'nın da kendisi gibi gördüğünden, Harry Hole'un olduğuna inandığı adam için özel olarak dikilmiş takım elbisenin artık üzerime oturmadığından emindi.

Hole'un dört adım önünde, diğer figür ellerini başının arkasında kavuşturmuş halde geri çekildi. Ay ışığının sonuncusu bir şeyin üzerinde hafifçe mi parlıyordu? Hastanedeki adamın elinde silah mı vardı? Hayır, hiçbir şey değildi, belki parmağındaki bir yüzüktü.

Delik durdu. Görünüşe göre arkadan kelepçelenen elleri, öne doğru devrilmeden dizlerinin üzerinde durmasını zorlaştırıyordu. Adam zaten bir ceset gibi davranıyordu. Prim, hastane kıyafeti giyen adamın da diz çökmesini bekledi.

Sonra Hole'a yaklaştı ve şırıngayı tutarak sağ elini kaldırdı. Gömleğinin yakasının üstündeki ensedeki soluk, neredeyse beyaz, sarkık deriyi hedef aldı.

Bir saniye sonra her şey bitecekti. 'HAYIR!'

Alexandra arkasından bağırdı.

Prim elini salladı. Şırınganın ucu boynuna çarpıp iğne batmadan önce Harry Hole'un tepki verecek vakti yoktu. Aniden sarsıldı ama dönmedi. Prim başparmağını pistona bastırdı, işin bittiğini, parazitlerin çoktan yola çıktığını, onlara beyne giden en kısa yolu vermiş olduğunu ve bu işin Våge'den çok daha hızlı ilerleyebileceğini biliyordu. Hastane kıyafetleri giyen diğer adamın karanlıkta döndüğünü gördü. Elinde yine belli belirsiz bir şey parıldadı ve Prim bunu şimdi gördü. Bu bir yüzük değildi. Parmağın kendisiydi. Metaldi.

Adam artık tamamen dönmüştü. Ve ayağa kalktı. Açık yüzünden araştıran indiklerinde bu adamın uzun boylu olduğunu, takım elbiseli adamdan daha uzun olduğunu görmek zor olmuştu ve çatıya çıktıklarında ikisi de kamburu çıkmış yürüyorlardı. Ama Prim artık onun o olduğunu anlamıştı. Hastane kıyafetli adam Harry Hole'du. Ve şimdi yüzünü de görebiliyordu, sırıtan ağzın üzerindeki o parlak gözleri.

Prim elinden geldiğince çabuk tepki verdi. Bir şekilde onu kandırmaya çalışacaklarına hazırlıklıydı. Küçüklüğünden beri bunu istiyorlardı. Her şey böyle başlamıştı, böyle de bitecek. Ama yanına bir şey almak istiyordu. Polisin anlayamayacağı bir şey. O.

Prim, Alexandra'ya döndüğünde bıçağı çoktan çıkarmıştı. Ayağa kalkmıştı. Vurmak için bıçağı kaldırdı. Gözünü yakalamaya çalıştım. Ona ölmek üzere olduğunu söyle. Öfkesi arttı. Çünkü bakışları onun omzunun üzerinden o kahrolası polise yönelmişti. Çatı partisinde Susanne Andersen'la olduğu gibi, her zaman daha iyi birini arıyorlardı. O zaman Hole onun, kahrolası fahişenin ölümünü izleyebilirdi.

Harry'nin gözleri Alexandra'nınkilere sabitlendi. Her ikisinin de bildiği gibi, onun onu kurtaramayacak kadar uzakta olduğunu görebiliyor ve biliyordu. Tek yapması gereken, işaret parmağını boğazının önünde hızlı bir daire çizerek hareket ettirmek ve onun hatırlamasını ummaktı. Omuzunu geriye doğru hareket ettirdiğini gördüm.

Yeterli zaman olmamalıydı. *Yapmamıştım* Yeterli zaman olduğunu sonradan hatırlayacaktı. Eğer parazitler birincil konakçıların tepki verme yeteneğini de azaltmamış olsaydı. Helge'nin vücudu darbeyi görmesini engelliyordu, bu yüzden Harry, vurduğunda elini keski haline getirip getirmediğini göremedi.

Ama yapmış olmalı.

Ve bağlantı kurmuş olmalı.

Ve Helge Forfang'ın içgüdüleri kontrolü ele almış olmalı. Onu ya da intikamı istemiyorlardı, sadece hava. Helge bıçağı ve şırıngayı düşürdü ve dizlerinin üzerine çöktü.

'Koşmak!' Harry bağırdı. 'Kurtulmak!'

Alexandra tek kelime etmeden onun yanından hızla geçti, metal kapıyı çekti ve gitti.

Harry yaklaştı, diz çökmüş takım elbiseli adamın yanında durdu ve iki eliyle boğazını tutan Helge Forfang'a baktı. Patlamış bir lastik gibi tıslama sesleri çıkarıyordu. Ama sonra aniden betonun üzerinde yuvarlandı, sırtüstü uzanıp Harry'ye baktı, bir kez daha şırıngayı ucu kendisine bakacak şekilde tuttu. Ağzını açtı, açıkça bir şeyler söylemeye çalıştı ama sadece daha fazla hırıltı çıkardı.

Harry, gözlerini Helge'den ayırmadan, başı aşağıda oturan takım elbiseli adamın omzuna elini koydu.

'Nasıl hissediyorsun Ståle?'

Aune, zar zor duyulabilen bir fısıltıyla, "Bilmiyorum," dedi. 'Kız iyi mi?'

"Kız iyi." 'O halde ben iyiyim.'

Harry bunu orada yatarken Helge'nin gözlerinde görebiliyordu. Tanıdı. Dün gece Harry onu terk ettiğinde, herkes onu terk ettiğinde Bjørn'un gözlerinde aynı bakışı görmüştü ve ertesi sabah arabasında beynini uçurmuş halde bulunmuştu. Harry bunu takip eden dönemde, Rakel ile Bjørn'un düşüncesinin böyle bir hareketin artılarını ve eksilerini bizzat tartmasına neden olduğu dönemde bunu aynada birkaç kez görmüştü.

Helge'nin elindeki şırınga artık Harry'ye değil kendisine doğrultulmuştu. Harry iğnenin Helge'nin yüzüne yaklaşmasını izledi. Bir gözünü kapatırken diğer gözü sabit bir şekilde Harry'ye bakarken onu izledi. Ayın en dış kenarı yeniden parlamaya başlamıştı ve Helge şırıngayı, Harry'nin iğnenin ucunun göz küresine baskı yaptığını, arkadaki beyne giden kısayolu görmesine yetecek kadar indirdi. Ucu yüzeyi delmeden ve göz orijinal biçimini almadan önce gözün yumuşak kaynamış bir yumurta gibi yumuşamaya başladığını izledi. Prim'in ucu içeriye doğru yönlendirmesini izledim. Yüzü ifadesizdi. Harry gözünde ya da arkasında ne kadar sinir olduğunu bilmiyordu, muhtemelen görüldüğü kadar acı verici değildi. Bunu yapmak o kadar da zor değildi. Aslında kolay. Kendisine Prim diyen adam için kolay, kurbanların aileleri için kolay, Alexandra için kolay, savcılar için kolay ve her zaman intikama susamış halk için kolay. Hepsi istediklerini alacaklardı ve idam cezası olan ülkelerdeki insanlar bile infazdan sonra kötü bir hisle baş başa kalacaklardı.

Evet, kolay olurdu.

Çok kolay.

Harry, Helge'nin başparmağının pistonun üzerinde olduğunu görünce hızla ileri doğru bir adım attı, dizlerinin üstüne çöktü ve yumruğunu diğer adamın avucuna sürdü. Helge sıktı ama Harry'nin yumruğu pistonu batırmasını engelledi, başparmağı bunun yerine gri titanyumdan yapılmış sert metal parmağa vurdu.

"Bırak beni," diye inledi Prim.

"Hayır" dedi Harry. 'Burada bizimle kalıyorsun.' 'Ama burada olmak istemiyorum!' Prim sızlandı.

"Biliyorum" dedi Harry. 'Bu yüzden.'

Sıkıca tuttu. Uzaklarda bir yerden tanıdık bir müzik duyuluyordu. Polis sirenleri.

Cuma

Aptal

ALEXANDRA VE HARRY İÇERİĞE BAKTI otopsi odasına açılan pencere Ståle Aune bir bankta yatıyordu ve Ingrid Aune de onun yanındaki sandalyede oturuyordu. Aunes'lerin evi arabayla sadece beş dakika uzaklıktaydı ve o hemen gelmişti.

Helge Forfang polis tarafından uzaklaştırılmıştı ve Olay Yeri Birimi yakında gelecekti. Harry, kurbanın henüz ölmediğini söylemeden bir cinayeti bildirmek için nöbetçi masasını aramıştı.

Aniden Aune içeriden öksürük dolu bir kahkaha attı ve sesini hoparlörlerden duyulabilecek kadar yükseltti. 'Evet evet hatırlıyorum canım. Ama benim gibi bir adamla ilgileneceğini düşünmemiştim. Şimdi alabilir miyim?'

Alexandra ileri bir adım attı ve sesi kapattı. İkisine baktılar. Ingrid geldiğinde Harry odadaydı. Kocasına ona, sistemindeki parazitlerin çok çabuk etki edeceğini ve yarışı kazanmayı tercih edeceğini açıklamıştı. Aune, Harry'nin bunu yapmayı teklif ettiğini söylediğinde Ingrid kararlı bir şekilde başını salladı. Aune'un boynundaki şişkin damarlardan birini işaret etmiş ve Harry'ye bakmıştı; o da başını salladı, Alexandra'nın kendisine verdiği morfinli şırıngayı ona verdi ve odadan çıktı.

Şimdi Ingrid'in şırıngayı kaldırmadan önce gözlerini sildiğini gördüler.

Harry ve Alexandra otoparka doğru yürüdüler ve Øystein ile birlikte bir sigara içtiler.

İki saat sonra - sorgulamanın ve Emniyet Müdürlüğü'ndeki kriz psikoloğuyla görüşmenin ardından - Øystein ve Harry, Alexandra'yı eve götürdüler.

'Hırsız'da kendini iflasa düşürmeye niyetin yoksa bir süre benimle kalabilirsin' dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Harry. 'Ben bu konuda düşünceğim.'

Gece yarısıydı ve Harry otelin barında oturuyordu. Stok alırken viski bardağına bakıyor. Çünkü artık son muhasebenin zamanı gelmişti. Kaybettiklerini ve hayal kırıklığına uğrattıklarını hesaplamak için. Ve kurtarabileceği ama yalnızca kurtarabileceği meçhul insanları. Ancak bir kişiden hala haber alınamadı.

Sanki bu düşünceye yanıt olarak telefon çaldı. Numaraya baktı. Ben'di.

Harry artık öğreneceğini kesin olarak anladı. Belki de bu yüzden Kabul Et'e dokunmadan önce tereddüt etti.

'Ben mi?'

'Selam Harry. Bulundu.'

'TAMAM.' Harry derin bir nefes aldı. Daha sonra içkisinin geri kalanını tek seferde bitirdi.

'Nerede?'

'Burada.'

'Burada?'

'Tam karşımda oturuyor.' 'Yani...

Yaratıklar'ı mı kastediyorsun?'

'Evet. O ve ekşi viski. Telefonunu aldılar, bu yüzden ona ulaşamadın. Ve Meksika'dan çıkınca Laurel Canyon'a geri döndü. İşte burada ...'

Harry gürültü ve kahkahalar duydu. Ve sonra Lucille'in sesi.

'Harry mi?'

Tek söyleyebildiği 'Lucille' oldu.

'Bana yumuşak davranma, Harry. Sana ilk sözlerimin ne olacağını düşünüyordum. Ve aklıma şu geldi.' Onun nefes aldığını ve ardından, kahkaha ve gözyaşı karışımı bir sesle, titreyen, viski serpilmiş ses tellerinin 'Hayatımı kurtardın, seni aptal' dediğini duydu.

Perşembe

SOĞUK VE Ståle Aune'un gömüldüğü gün rüzgar sert esiyordu. Toplantıya katılanların saçları bir o yana bir bu yana savruldu ve bir noktada, garip bir şekilde, görünüşte bulutsuz bir gökten dolu yağdı. Harry kalktığı anda tıraş olmuştu ve aynadan ona bakan zayıf yüz daha mutlu bir zamana aitti. Belki bunun faydası olur. Muhtemelen değil.

Ingrid ve Aurora'nın kendisinden istediği gibi birkaç kelime söylemek için kürsüye çıktığında tıklım tıklım dolu kiliseye baktı.

İlk iki sırada yakın aile oturuyordu. Arkalarındaki sırada ise çoğu Harry'nin hiç tanımadığı yakın arkadaşlar vardı. Onun arkasındaki sırada yine Mikael Bellman oturuyordu. Belli ki Bellman davanın çözülmesinden ve katil Helge Forfang'ın parmaklıklar ardında olmasından memnundu, ancak gazeteler polisin açıkladığı yeni ayrıntılarla tika basa doluyken o bütün hafta boyunca dikkat çekmemişti. Helge Forfang'ın kendi üvey babasının öldürülmesiyle ilgili anlatımı gibi. Mona Daa ve VG Ancak Markus Røed'in üvey oğluna cinsel tacizde bulunduğunu itiraf ettiği çıplak videoyu yayınlamayarak, yalnızca içeriğe atıfta bulunarak iyi bir örnek oluşturmuştu. Ancak izlemek isteyenler için klip elbette çevrimiçi olarak mevcuttu.

Harry, Katrine'in Sung-min ve Bodil Melling'in yanında oturduğunu gördü. Hâlâ yorgundu, yapılması gereken çok sayıda iş vardı ve daha fazlası da kalmıştı. Ama doğal olarak katilin yakalanıp itiraf etmesi onu rahatlatmıştı. Görüşmeler sırasında Helge Forfang onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştı ve bunların çoğu Harry'nin cinayetlerin nasıl işlendiğine dair varsayımlarıyla örtüşüyordu. Üvey babasından intikam alma güdüsü açıldı.

Harry, Finnmark'tan buraya kadar gelmiş olan Øystein, Truls ve Oleg ile birlikte Øystein'in Mercedes'iyle kiliseye gelmişti. Truls, artık kaymağını yaptığından şüphelenilmediği göz önüne alındığında, Emniyet Müdürlüğü'ndeki işine geri dönmüştü ve cenaze için şüpheli bir şekilde Harry'ninki gibi bir takım elbise satın alarak kutlama yapmıştı. Øystein ise kokain ticaretini bıraktığını ve geçimini bir aracın direksiyonuna geçerek kazanmak istediğini iddia etti. Ambulans şoförü olmayı düşündüğünü söyledi.

'Şunu söyleyeyim, o sireni bir kere çalıştırıp Musa için Ölü Deniz gibi trafik kısmını gördükten sonra geri dönmek çok zor. Yoksa Celile Denizi miydi? Her neyse, yine de muhtemelen kaçıracağım.'

Truls homurdanmıştı. 'Ambulans şoförü olmadan önce pek çok kurs ve buna benzer kurslar alırsınız.'

Øystein, "O kadar da önemli değil" diye yanıtlamıştı. 'Bu araçlarda bir sürü uyuşturucu var biliyorsun ve ben buralara gelemem, ben Keith gibi değilim. Ben de Holmlia'daki bir taksi şirketi sahibinin gündüz vardiyasına evet dedim.'

Harry'nin elleri titriyordu ve tuttuğu kağıt sayfalarının çizilme sesleri çıkarmasına neden oluyordu. Bugün içmemişti; tam tersine Jim Beam şişesinin geri kalanını otel odasındaki lavaboya boşaltmıştı. Hayatının geri kalanını ayık geçirecekti. Plan buydu. Plan her zaman buydu. Cumartesi günü o ve Gert tekneyle Nesodden'e gidiyorlardı. Harry bunu düşündü. Ellerin titremesi durdu. Boğazını temizledi.

'Ståle Aune' dedi çünkü tam adını söyleyerek başlamaya karar vermişti. 'Ståle Aune, asla olmayı arzulamadığı bir kahraman oldu. Ama hangi koşullar ve kendi cesareti ona ömrünün sonuna gelme fırsatını verdi. Doğal olarak burada olsaydı kendisine kahraman denilmesine itiraz ederdi. Ama o değil. Sanmıyorum. Zaten itirazı da kabulle sonuçlanmayacak. Hepinizin gazetelerde okumuş olduğu rehine olayını çözmekle karşı karşıya kaldığımızda, gürültüyü kesen ses onun sesiydi. "Hepiniz söylediklerimi duymuyor musunuz?" diye yatağından bağırdı. "Bu basit bir matematik." Ståle Aune onun benim kıyafetlerimi giymesine, yerimi almasına, ölüm cezası üstlenmesine neden olan şeyin kahramanlık değil, saf mantık olduğunu iddia ederdi. Benim için plan, yer değiştirdiğimiz ortaya çıkmadan rehineyle birlikte olay yerinden ayrılmam ya da ihtiyaç duyulursa Ståle'in ortaya çıkması durumunda müdahale etmemdi. Bu benim planım değildi. Bu onundu. Bizden ona bu iyiliği yapmamızı, son günlerinin acısını gerçekten anlamlı bir çıkışla değiştirmesine izin vermemizi istedi. İyi bir tartışmaydı. Ama en iyisi

İşin güzel yanı, Forfang'ın ona yoğunlaşması durumunda rehineyi kurtarma ihtimalimizin artmasıydı ve öngörülemeyen bir şey olursa ben de müdahale edebilirdim. Ståle, çoğu fedakâr kahraman gibi, suçluluk duygusu taşıyan insanları geride bıraktı. Grubun lideri ve çatıdaki zehirli kadehin hedeflenen alıcısı olarak her şeyden önce ben. Evet, Ståle Aune'un hayatını kısalttığım için suçluyum. Pişman mıyım? Hayır. Ståle haklı olduğu için bu aslında basit bir matematiktir. Ve onun mutlu bir adam olarak öldüğüne inanıyorum. Mutlu çünkü Ståle, insanlığın bu dünyayı geri kalanlarımız için biraz daha katlanılabilir hale getirmeye katkıda bulunmaktan en derin tatmini bulan kesimine aitti.'

Cenazeden sonra Ståle'nin isteği üzerine Schrøder's'ta sandviç ve kahvenin de sunulduğu bir cenaze töreni düzenlendi. İçerisi o kadar doluydu ki, vardıklarında sadece ayakta duracak yer vardı ve Harry ile arkadaşları tuvaletlerin kapısının en uzak ucunda beklemek zorunda kaldılar.

Øystein, "Forfang intikam peşindeydi ve yoluna çıkan her şeyi yok etti" dedi. 'Ama gazeteler hâlâ onun bir seri katil olduğunu yazıyor ama değildi, değil mi? Harry mi?'

'Hımm. Klasik anlamda değil. Son derece nadirdirler." Harry kahvesinden bir yudum aldı.

'Kaç tanesiyle karşılaştınız?' Oleg sordu.

'Bilmiyorum.'

'Bilmiyor musun?' Truls homurdandı.

'İkinci seri katilimi yakaladıktan sonra isimsiz mektuplar almaya başladım. İnsanlar öldürdüklerini söyleyerek bana meydan okuyorlardı. Ya da öldürmeye gidiyorduk. Ve onları yakalayamayacağım. Sanırım çoğu mektup yazmaktan keyif aldı. Ama bunlardan herhangi birinin birinin canını alıp almadığını bilmiyorum. Cinayet olduğunu tespit ettiğimiz ölümlerin çoğu aydınlatıldı. Ama belki iyidirler, belki de onları doğal ölümler ya da kazalar gibi gösteriyorlardır.'

'Yani seni geride bırakmış olabilirler, öyle mi diyorsun?' Harry başını salladı. 'Evet.'

Tuvaletten biraz sarhoş olduğu belli olan yaşlı bir adam çıktı. 'Arkadaşlar mı yoksa hastalar mı?' O sordu.

Harry gülümsedi. 'İkisi birden.'

Adam kalabalık mekana doğru yürürken, "Kolayca yapılır," dedi.

Harry alçak sesle, "Ayrıca hayatımı kurtardı," dedi. Kahve fincanını kaldırdı. 'Ståle'a.'

Diğer üçü kadehlerini kaldırdı.

Truls, "Bir şey düşünüyordum" dedi. 'Sen bu sözle ortaya çıktın, Harry. Birinin hayatını kurtarırsanız, hayatının geri kalanında ondan sorumlu olursunuz...'

"Evet" dedi Harry.

'Kontrol ettim. Bu bir atasözü değil. Bu sadece onların uydurduğu bir şeydi *Kung fubunun* eski Çin bilgeliğine benzemesi gerekiyordu. Yetmişli yıllardan kalma şu TV dizisini bilirsiniz.'

'David Carradine'le olanı mı?' Øystein sordu.

"Evet" dedi Truls. 'Kesinlikle saçmalık.'

"Ama havalı bir şekilde" dedi Øystein. "Görmelisin" dedi Oleg'i dürterek.

'Gerçekten mi?'

"Hayır" dedi Harry. 'Tam olarak değil.'

"Tamam" dedi Øystein. 'Ama eğer David Carradine kurtardıklarınızdan sorumlu olduğunuzu söylediye, o zaman bu kesinlikle saçmalıktır. *bir şeyi* içinde. Demek istediğim *David Carradine*, Hadi millet!'

Truls çıkıntılı çenesini kaşıdı. 'Evet tamam.'

Katrine yanlarına geldi.

'Kusura bakmayın buraya şimdi geliyorum, suç mahalline bakmak zorunda kaldım' dedi. 'Görünüşe göre herkes burada. Rahip bile.'

'Rahip?' Harry tek kaşını kaldırarak söyledi.

'O değil miydi?' dedi Katrine. 'Her halükarda ben geldiğimde rahip yakalı bir adam gidiyordu.'

'Hangi suç mahalli?' Oleg sordu.

'Frogner'da bir daire. Ceset parçalara ayrılmış. Komşular bir motor sesi duydular. Oturma odasındaki duvar kağıdı spreyle boyanmış gibi görünüyor. Dinle, Harry, özel olarak biraz konuşabilir miyiz?'

Bir zamanlar Harry'nin her zamanki yeri olan pencerenin yanındaki masaya çekildiler.

'Alexandra'nın işe döndüğünü görmek harika' dedi.

"Neyse ki o sert bir kız," dedi Harry.

'Onu davet ettiğini duydum *Romeo ve Juliet*?'

'Evet. Helene Røed'den iki bilet aldım. İyi olması gerekiyordu.'

'Güzel. Alexandra iyi bir kadın. Ondan benim için bir şeyi kontrol etmesini istedim.'

'TAMAM?'

'Susanne'ın göğsünde bulduğumuz tükürükteki DNA profilini, bilinen suçluların veritabanıyla karşılaştırarak kontrol etti. Orada herhangi bir sonuç alamadık ama bunun Markus Røed'e ait bir maç olduğunu biliyoruz.'

'Evet.'

'Fakat tükürük hiçbir zaman veri tabanından kontrol edilmedi' *Bilinmeyen* suçlular, çözülmemiş vakalarda DNA, yani. Markus Røed'in reşit olmayan bir çocuğa cinsel istismarda bulunduğunu itiraf ettiği video ortaya çıktıktan sonra ondan onun DNA'sını bu veritabanında da incelemesini istedim. Peki ne çıktı biliyor musun?'

'Himm. Tahmin edebilirim.'

'Devam etmek.'

'Salı günleri on dört yaşındaki bir çocuğa tecavüz. Yine davaya ne isim verdin?'

'Kelebek davası.' Katrine neredeyse biraz sinirli görünüyordu. 'Nasıldın ...?'

'Røed ve Krohn, DNA örneği vermek istemediklerini çünkü bunu yapmanın şüphe için zemin olduğunu kabul etmek anlamına geleceğini iddia etti. Ama sanırım Røed'in başka bir nedeni olduğunu tahmin ediyordum. Sende tecavüzden kalma meni şeklinde DNA bulunduğunu biliyordu.'

Katrine başını salladı. 'İyisin, Harry.'

Kafasını salladı. 'Olsaydım bu davayı uzun zaman önce çözerdim. Yolun her adımında yanılmışım.'

'Öyle diyorsun ama seni değerlendiren başka insanların da olduğunu biliyorum.'

'TAMAM.'

'Ve seninle konuşmak istediğim diğerleri bunlar. Suç Timinde bir boş yer var. Hepimiz sizin başvurmanızı istiyoruz.'

'Biz?'

'Bodil Melling ve ben.' 'Bu "her ikisi de", sen "hepsi" dedin.'

'Mikael Bellman bunun iyi bir fikir olabileceğinden bahsetti. Özel bir konum yaratabilmemiz için. Daha özgür bir rol. Hatta Frogner'daki bu cinayetle bile başlayabilirsin.'

'Herhangi bir şüpheli var mı?'

'Kurbanın erkek kardeşiyle uzun süredir devam eden bir miras anlaşmazlığı vardı. Kardeş şu anda sorgulanıyor ama görünüşe göre bir tanığı var.'

Harry'nin yüzünü inceledi. Baktığı mavi irisler, bir zamanlar öptüğü yumuşak dudak, keskin hatlar, ağzının köşesinden kulağına kadar uzanan kılıç şeklindeki yara izi. Bakışını, yüz ifadesindeki değişiklikleri, büyük bir kuşun uçup gitmesi gibi omuzlarını geriye çekmesini yorumlamaya çalıştı. Katrine kendini insanları okuma konusunda usta olarak görüyordu ve Bjørn gibi bazı erkeklerin açık bir kitap gibi olduğunu düşünüyordu. Ama Harry onun için bir sırdı ve öyle de kaldı. Ve kendi kendine de şüpheleniyordu.

'Selamlarımı iletin ve teşekkür edin' dedi. 'Ama hayır, teşekkürler.'

'Neden?'

Harry alaycı bir gülümseme sundu. 'Bu dava sırasında tek bir konuda iyi olduğumu fark ettim, o da seri katilleri yakalamak. Gerçek olanlar. İstatistiksel olarak hayatınız boyunca sokakta bir seri katilin yanından yalnızca yedi kez geçersiniz. Bu durumda benimkini tükettim. Artık bir daha ortaya çıkmayacak.'

Genç tezgâhtarın üzerinde 'Andrew' yazan bir etiket vardı ve önündeki adamın az önce adını telaffuz etmesi onun ABD'de vakit geçirdiğini gösteriyordu.

Andrew, "Motorlu testere için yeni bir zincir" dedi. 'Evet, bunu çözebiliriz.'

Adam "Hemen lütfen" dedi. 'Ve iki rulo koli bandına ihtiyacım var. Ve birkaç metrelik güçlü, ince bir ip. Ve bir rulo çöp torbası. Bunu benim için verir misin Andrew?'

Andrew bir nedenden dolayı ürperdi. Belki de adamın renksiz irisleri yüzündendi. Veya hafif bir Sørland aksanıyla birlikte yumuşak, fazlasıyla sevimli bir ses. Belki de elini Andrew'un koluna koymuş olmasıydı. Ya da basitçe Andrew'un - tıpkı bazı insanların palyaçolardan korktuğu gibi - rahiplerden her zaman korktuğunu.

Cesurca Okuyun. Farklı Düşün.

Konuşmaya devam edin:

Twitter'da: [@vintagekitaplar](#)

Instagram'da: [@vintagekitaplar](#)

TikTok'ta: [@vintageukbooks](#)

Facebook: [@vintagekitaplar](#)

Kayıt olun **Vintage Bülten** Vintage hakkında daha fazla bilgi edinmek için kitabın.

www.vintage-books.co.uk

Dünya standartlarında yazı. Güzel tasarım. Önemli olan fikirler.

NOSTALJİK

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda | Avustralya
Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika

Vintage, adresleri şu adreste bulunabilecek Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır:
global.penguinrandomhouse.com.

İlk olarak Harvill Secker tarafından 2023'te yayınlandı

İlk olarak Norveç'te H. Aschehoug & Co (W. Nygaard), Oslo tarafından 2022'de yayınlandı.

Telif Hakkı © Jo Nesbo, 2023

Salomonsson Agency ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

İngilizce çeviri telif hakkı © Seán Kinsella, 2023

Yazarın manevi hakkı ileri sürüldü

Kapak tasarımı © Dan Mogford

Fotoğraflardan kapak © Trevillion, Getty Images, Shutterstock

ISBN: 978-1-529-19963-5

Bu e-kitap telif hakkı bulunan bir materyaldir ve yayıncılar tarafından satın alındığı hüküm ve koşullar kapsamında izin verildiği şekilde yazılı olarak özel olarak izin verilmediği sürece hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz, dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya açık olarak gerçekleştirilemez veya kullanılamaz. veya yürürlükteki telif hakkı kanununun kesinlikle izin verdiği şekilde. Bu metnin herhangi bir izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali olabilir ve sorumlular kanunen buna göre sorumlu tutulabilir.